

Jq Thiêu Đốt Năm Tháng

Contents

Jq Thiêu Đốt Năm Tháng	2
1. Chương 1: Jq Đi Cõi Mất	2
2. Chương 2: Jq Khế Ước	6
3. Chương 3: Jq Báo Danh	10
4. Chương 4: Jq Điện Giật	13
5. Chương 5: Jq Chuyện Xấu	16
6. Chương 6: Jq Bị Xa Lách	20
7. Chương 7: Jq Bắt Đèn	24
8. Chương 8: Jq Hiệp Ước	28
9. Chương 9	29
10. Chương 10: Jq Về Nhà	34
11. Chương 11: Jq Hội Thảm	37
12. Chương 12: Jq Bảo An	41
13. Chương 13: Jq Ma Quỷ	45
14. Chương 14: Jq Ở Nhà Cùng Đại Nhân	49
15. Chương 15: Jq Tội Giận	51
16. Chương 16: Jq Náo Tan	55
17. Chương 17: Jq Nắm Tay	59
18. Chương 18: Jq Tập Kích Mỹ Nam	63
19. Chương 19: Jq Mộng Du	67
20. Chương 20: Jq Tội Kinh Ngạc	69
21. Chương 21: Jq 1+1	71
22. Chương 22: Jq Tính Số	74
23. Chương 23: Jq Mi Nam	78
24. Chương 24: Jq Đua Xe	81
25. Chương 25: Jq Rùa Vàng	85
26. Chương 26: Jq Đối Kháng	88
27. Chương 27: Jq Ngạo Khí Công	92
28. Chương 28: Jq Gan Lớn	94
29. Chương 29: Jq Đánh Bài	96
30. Chương 30: Jq Xxoo	101
31. Chương 31: Jq Mệt	103
32. Chương 32: Jq Bạn Trai	105
33. Chương 33: Jq Mua Thuốc	110
34. Chương 34: Jq Năm Ấy	113
35. Chương 35: Jq Mộng	117
36. Chương 36: Jq Hôn Trộm	120
37. Chương 37: Hai Chàng Trai	124
38. Chương 38: Jq Không Có Tiêu Đề	128
39. Chương 39: Jq Người Cạnh Tranh	132
40. Chương 40	136

41. Chương 41	140
42. Chương 42: Jq Cầu Nam Nữ	146
43. Chương 43: Tôi Chịu Đủ Rồi!!!	149
44. Chương 44: Jq Tốt Lắm	152
45. Chương 45: Jq Tôi Là Anh Gãy Rồi (Một)	154
46. Chương 46: Jq Tôi Là Anh Ta Gãy Rồi (Hai)	156
47. Chương 47: Jq Năm 2012	160
48. Chương 48: Jq Sữa	164
49. Chương 49: Jq “chết Rồi, Trúng Chiêu Rồi!”	167
50. Chương 50: Bỏ Trốn	171
51. Chương 51: Chương Kết Thúc	177
52. Chương 52: Phiên Ngoại: Đặt Tên Con Quả Là Một Vấn Đề Trọng Đại	182
53. Chương 53: Phiên Ngoại Tư Đồ	185

Jq Thiêu Đốt Năm Tháng

Giới thiệu

Bạn Tiêu Chu của chúng ta, hay thường gọi là Tiểu Chu, người giống như tên, [Tiểu Chu= Tiểu Trư, l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/jq-thieu-dot-nam-thang>

1. Chương 1: Jq Đi Coi Mắt

Đến rồi! Đến rồi!

Tôi khẩn trương nắm lấy vạt áo khi nhìn thấy chàng trai vừa mới vào cửa, anh ta cầm trong tay một quyển tạp chí [Thụy Lệ], đó là tín vật chúng tôi nhận diện nhau.

Trời ạ, đẹp trai quá! Thật sự là người cũng như tên, Hác Suất Hác Suất, quả nhiên hảo suất! [Hảo suất= rất đẹp trai]

Ngũ quan không thể bắt bẻ thêm được, trang phục CK nhàn nhã, mái tóc mềm mại có vài cọng xõa ở cổ, có vẻ vừa nhẹ nhàng vừa khoan khoái, khuôn mặt hoàn hảo như một bức tượng thần Hi Lạp, đôi mắt hẹp dài, trong sáng đen bóng, liếc mắt một cái dường như có thể xem được chính bản thân mình trong ấy, quả là yêu nghiệt khiến người say mê không thể kiềm chế. Dáng người cao ráo thon dài, dáng người này quả thực có thể so sánh với model chứ không đùa, nhất là đôi chân dài thẳng tắp kia, rất dễ khiến người ta mơ màng chảy nước miếng!

Chàng trai này thật sự rất hoàn mỹ!

Yeah, tôi nhặt được bảo vật rồi, ha ha ha. Tôi ở trong lòng chống nạnh ngửa đầu cười to.

Tôi vội trộm lấy gương ra nhanh chóng liếc mắt một cái, hoàn hảo, trang điểm không tồi. Vì buổi coi mắt hôm nay, buổi sáng tôi đã cố ý dậy sớm một giờ để make-up.

Anh ta đi đến một nửa thì ngừng lại, ánh mắt tìm tôi nhìn khắp xung quanh giống như đang tìm người.

Tôi ở đây tôi ở đây, tôi ngoắc ngoắc tay nhìn anh ta, bên miệng mỉm cười như Mona Lisa.

Ánh mắt chàng trai đảo qua tôi, rồi.....nhìn về phía khác, mắt thấy anh ta đi đến hướng chỗ nào một người, tôi vội vàng gọi anh ta lại.

“Hác Suất!”

Anh ta đứng lại, nhẹ nhàng xoay người, khi nhìn đến tôi, ánh mắt hiện lên một loại cảm giác kỳ quái.

” Vị trí chúng ta ở bên kia.” Tôi chạy đến trước anh ta, mặt ngẩng lên bốn mươi lăm độ ngưỡng mộ nhìn anh ta.

Chàng trai lặng im nhìn tôi không nói gì, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu. (cười mà như không cười)

Tôi lập tức nhẹ nhàng cắn môi, cúi đầu, một bộ làm thẹn thùng mềm mại, nghe nói con trai đều thích con gái ôn nhu thẹn thùng.

Qua một hồi lâu, anh ta mới mở miệng: “Chúng ta qua kia ngồi đi.”

“Vâng.” Tôi nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng đáp.

Trời ạ, ngay cả giọng nói cũng gợi cảm như vậy, người ta nói kẻ có bề ngoài thì không có bên trong, mà kẻ có bên trong thì không có bề ngoài, không nghĩ tới anh ta trong ngoài gì cũng có, thật sự là rất perfect, không nghĩ tới Tiêu Chu tôi cũng có một ngày chó ngáp phải ruồi thế này, ha ha ha.

Sau khi ngồi xuống, bồi bàn mang thực đơn lên, anh tôi chọn một tách cà phê, tôi thì chọn một ly trà sữa cùng điểm tâm.

Nói chuyện đi nói chuyện đi, tôi cúi đầu uống trà sữa, trong lòng lại đang tìm kiếm đề tài, không khí tẻ ngắt như bây giờ thật sự rất xấu hổ.

” Không phải em vừa mới tốt nghiệp sao? Sao lại vội vàng đi coi mắt như vậy?” Cũng may là anh tôi rất cuộc cũng mở miệng .

Tôi thật sự là mới tốt nghiệp đại học tháng trước, đến bây giờ một phần công tác cũng chưa tìm được, nhưng hiện tại ai còn tìm công tác nữa, tục ngữ nói hay lắm, có việc làm tốt thì cũng không bằng có gia đình thốt, cho nên rất nhiều sinh viên mới tốt nghiệp không tìm công tác ngay mà đi coi mắt trước, vì thế tôi cũng không chịu lạc hậu, oanh oanh liệt liệt gia nhập bộ tộc ‘coi mắt’.

“Vâng, bản thân em quả thật không vội nhưng có điều người nhà thúc giục quá, cho nên——” Tôi nói dối không chớp mắt.

Thật ra thì căn bản không phải đơn giản như vậy, lần này coi mắt hoàn toàn là vì tôi muốn sớm ngày thoát khỏi kiếp sống độc thân mới kêu bạn bè giúp tôi giới thiệu .

Bây giờ người ta nói, không luyện ái thì là biến thái. Mỗi lần ở trên đường nhìn thấy một đôi tình nhân tay trong tay vui vẻ, lòng tôi cô đơn vô cùng!

Có ai hiểu cái cảm giác qua hai mươi hai tuổi rồi mà vẫn không có lần đầu nắm tay không? Không có nụ hôn đầu tiên cùng đêm đầu, bị người ta kêu là xử nữ biến thái lớn tuổi không? Có ai hiểu cái cảm giác mỗi khi lễ tình nhân, lễ Giáng Sinh, đêm thất tịch chỉ có một người thê lương như thế nào không? Có ai hiểu cái cảm giác hai mươi mấy năm đều không có số đào hoa, xử nữ lớn tuổi lại liên tiếp bị người ta tha đi làm bóng đèn, cái loại cảm giác này tàn khốc đến cỡ nào không?

Nếu có bạn nào hiểu được nỗi thống khổ đó, vậy bạn sẽ biết bây giờ tôi có bao nhiêu nhiệt huyết muốn tranh thủ lúc mình tuổi trẻ oanh oanh liệt liệt yêu một phen!

“Uhm, thì ra nguyên nhân là vì người nhà.” Giọng nói của anh ta trầm thấp, rất êm tai.

“Vậy em thích con trai dạng gì?” Anh ta lại hỏi

“Thành thực trầm ổn, tựa như Hác tiên sinh tinh anh tuấn tú vậy.” Tôi tiếp tục nhẹ nhàng cười.

“Thật?” Anh ta giống như không dám tin.

“Tôi nói thật sự, không phải lời khách sáo!” Vì gia tăng lực thuyết phục của mình, tôi còn mạnh mẽ chụp cái ‘rằm’ vào bàn, ánh mắt vô cùng chân thành nhìn anh ta.

Tôi thật không muốn buông tha một người con trai tốt như vậy.

“Thì ra tôi để lại cho em ấn tượng tốt như vậy.” Giọng của anh ta nghe dường như thật vui vẻ.

“Vâng.” Tôi ngẩng đầu lại bắt gặp ánh mắt hứng thú của anh ta, vì thế tôi càng cúi thấp đầu, làm bộ như thật thẹn thùng mà đem mặt quay qua một bên.

Bỗng nhiên

Một người con trai khác vọt lại đây: “Thực xin lỗi, tôi đến muộn, trên đường tắc xe lâu quá.”

Oh – my – god !

Ngẩng đầu nhìn thấy một khuôn mặt giống như bị thiên quân vạn mã giẫm đạp mà qua, tôi hít sâu một hơi, thiếu chút nữa hoảng quá ngất đi.

Con mẹ nó, rất xấu đó, đại ca, tôi nói anh có gì không tốt cũng vào viện thánh mẫu ở đi, trộm ra ngoài dọa người để làm chi thế?

“Cô là Tiêu Chu, Tiêu tiểu thư đúng không, tôi là Hác Suất.”

Cái gì?!

Nếu nói trước mắt người này là Hác Suất, như vậy chàng trai ngồi ở đối diện là ai?

“Anh ta là ai vậy?” Tôi còn chưa kịp hỏi thì nam kia là ai, người vừa mới chạy tới liền chỉ vào anh ta, thái độ cảm tức giống như ông chồng bắt quả tang một đôi gian phu dâm phụ ở tại giường.

Đúng vậy, anh ta là ai? Tôi ngạc nhiên quay đầu nhìn anh ta, miệng há thật to, khuôn mặt mờ mịt vô cùng ngốc nghếch.

“Cảm ơn cà phê của em, tôi còn có chuyện, tôi đi trước.”

Ê ê ê? Tôi khi nào thì nói mời anh ta?

Ánh mắt xoay động, tôi liền ý thức lại, chắc chắn chắc, nhìn xem người này này, ăn mặc đàng hoàng, còn tưởng rằng là vàng ngọc, thì ra bên trong là ruột bông rách ah!

Tôi nhanh chóng nhận định người này là cực phẩm hết ăn lại uống, con heo chính hiệu.

“Anh không thể đi!” Tôi bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Mọi người ở bàn khác đều quay đầu lại nhìn chúng tôi, không khí vô cùng quỷ dị.

“Em còn có chuyện gì khác sao?” Anh ta xoay người, ánh mắt thâm thúy dừng trên mặt tôi, tôi nghe trái tim trong ngực nhảy chậm một chút

“Anh. anh biết rõ tôi nhận sai người, vì sao anh lại theo tôi đi lại đây? Anh rốt cuộc có ráp tâm gì?”

“Không phải em mời tôi sao?” Anh ta không có dấu hiệu ngượng ngùng tí tẹo nào

“Tôi nào có?” Oan uổng quá.

“Tôi có lừa gạt gì em sao, là em chủ động đi qua gọi tôi nói tôi qua đây mà, không phải sao?”

Ách. Ở ngoài nhìn qua hình như là như vậy, nhưng không đúng lắm mà.

“Tôi rõ ràng kêu tên là ‘Hác Suất’, chẳng lẽ nói. vừa vặn anh cũng là kêu tên này?”

“Tôi có việc gấp phải đi trước, bye.” Anh ta cầm lấy tạp chí [Thụy Lệ], cau mày xoay người mà đi, bộ dáng giống như thực tức giận.

Tôi, thế giới này thật sự là rất rối loạn, ăn uống không phải trả tiền, bị người vạch trần còn không cao hứng. Không thể nào, anh ta không giải thích chút nào cứ như vậy đi rồi? Tôi còn thực ngốc đứng đó mà giương miệng.

“Bồi bàn.” Bạn học Hác Suất thật dường như không có việc gì ngồi vào vị trí chạng tra kia, kêu bồi bàn gọi cơm.

Tôi nhìn bóng dáng “Hác Suất” giả đi xa mà trên mặt nước mắt nóng bỏng rào rạt chảy xuống, trong lòng vô cùng đau đớn, cà phê anh ta vừa gọi là hai trăm tệ một tách đó!

Tôi quay đầu lại cùng bạn học Hác Suất giải thích một lần, bạn học Hác Suất vô cùng thâm minh đại nghĩa lắc lắc tay, tỏ vẻ khoan dung, sau đó bắt đầu chiến đấu với một đồng đồ ăn lớn trước mắt.

Kỳ thật tôi cũng rất muốn đi, đối diện bộ dạng của bạn Hác Suất thật sự rất...khó nói, tôi nhìn anh ta ăn mà dạ dày quay cuồng, có điều là xuất phát từ lễ phép tôi không thể làm như vậy, vì thế đành phải lại giả bộ xấu hổ cúi đầu.

Bạn học Hác Suất chuyên tâm đối phó hoàn một bàn thức ăn lớn trước mặt, một đôi chân gà, lại thêm một ly cà phê lớn cùng hai bát mì, rốt cục nắc cục một cái, no rồi.

“Tiêu tiểu thư, tôi cảm thấy chúng ta rất xứng đôi, tôi muốn cùng cô tiếp tục phát triển.”

Trời đất ơi, tôi bị sét đánh một phát hồn bay khỏi xác, cho xin đi đại ca, mau mau mang kính mắt của anh vào đi, chúng ta làm sao mà xứng, tuy rằng tôi không phải đại mỹ nữ, nhưng tốt xấu cũng không làm ... thất vọng Đảng, không làm ... thất vọng toàn bộ một phẩy bốn tỉ quần chúng nhân dân Trung Quốc ah.

“Ha hả, cảm ơn ‘tuệ nhãn thức châu’ của ngài như vậy, có điều tôi cảm thấy chúng ta vẫn làm bạn bè là tốt hơn, tôi có cảm giác anh giống như anh em của tôi vậy.” Tôi có một người bạn nam, cũng là bộ dạng mắt hờn như thế, nhưng thái độ làm người rất tốt.

Anh ta nắc cục một cái, kinh ngạc nói: “Cô không thích tôi?”

Tôi làm thác nước Ni-ca-ra-goa, tôi làm chi phải thích anh? ! Cho dù không để ý tới mặt mày của anh, chúng ta cũng mới lần đầu thấy mặt, nói chưa đến mười câu, tại sao lại thích?

“Ách. Đây. Cảm giác thứ này là cái gì đó thật mờ ảo.” Tôi tìm từ giải thích, hy vọng không tổn thương lòng tự trọng của đối phương, “Hơn nữa là điều quan trọng nhất là chúng ta mới là lần đầu gặp mặt.”

Anh ta lại nắc cục một cái, kinh ngạc nói: “Là lần đầu tiên gặp mặt, chẳng lẽ cô không có nhất kiến chung tình với tôi sao?”

Ầm ầm ầm!

Nghe nói như thế, tôi lập tức bị thiên lôi đánh một phát, hai mắt trắng dã, toàn thân cứng ngắc, lông tơ đứng thẳng.

Bộ dạng mắt hờn như thế còn có thể tự tin thế này, kính ngưỡng của tôi với anh ta nhất thời như nước sông Hoàng Hà liên miên không dứt, lại như nước sông Hoàng Hà tràn ra càn mà không thể vãn hồi.

Thấy tôi ngốc lăng, bạn học Hác Suất nghĩ muốn thuyết phục tôi, vì thế tiếp tục thuyết giáo, “Lấy bề ngoài của cô như vậy, có thể gặp được một người đàn ông điều kiện tốt như tôi đã khó lắm rồi, cô còn muốn khùng hoảng cái gì, tôi biết con gái các cô thích chơi trò ‘lạt mềm buộc chặt’, bất quá tôi không thích, về sau cô không cần làm như vậy, biết không?”

Cả người tôi run rẩy, cảm há ra giống như trật khớp nhìn anh ta, thật sự là quá quá quá tự tin rồi, con người ta quả là tự tin không cần lý do!

Có điều có điều. Tôi thật sự rất muốn đem một tách cà phê hắt lên trên mặt anh ta đó.

Nhưng anh ta là bạn tốt của con trai của đồng sự của của ba ba của anh họ tôi, mối quan hệ này chi li phức tạp, liên lụy nhiều người, không thể dùng một câu nói rõ ràng, nếu tôi phải tội anh ta, sẽ làm cho bằng hữu tôi gặp khó khăn, vì thế tôi cố gắng kiềm nén mình không được thất lễ, nói: “Chúng ta vẫn làm bạn bè đi, ok?”

Bạn học Hác Suất nắc một cái thật vang lần cuối cùng, đem khăn ăn lau trên bàn, “Cô cảm thấy hai chúng ta có thể làm bạn bè sao? Tôi với cô hoàn toàn không biết, tôi căn bản sẽ không làm bạn bè của cô, cô chẳng qua là chỉ là một người qua đường trong cuộc sống của tôi, một người khách qua đường mà thôi!”

Bạn học Hác Suất nói xong hừ một tiếng, nổi giận dùng dùng xoay người bước đi.

Tôi đã muốn bị thiên lôi đánh trong gió hỗn độn, không còn khả năng nói chuyện, trái tim liều mạng chuyển vận máu lên đại não, vẫn không thể biểu đạt tâm tình tôi giờ này phút này, chỉ có thể yên lặng bóng dáng nhìn anh ta tiêu sái mà đi, cắn khăn tay nhỏ bé mà rơi lệ đầy mặt, bạn học, thỉnh bạn phiền toái thanh toán hóa đơn rồi lại đi được không?

Con mẹ nó, tôi đây là tạo nghiệt gì vậy, trong vòng hai giờ bị hai thằng quái gở đáng ghét hết ăn lại uống, ăn uống xong không trả tiền mà còn phát tay áo đi thẳng.

Tôi liếc nhìn ánh mắt đồng tình của mọi người trong quán cafe, trong lòng hết lạnh rồi lại lạnh, chỉ sợ cái bang tái thế cũng không hiểu được nỗi lòng bị thương của lão nương ta đây! A a a a.....

2. Chương 2: Jq Khế Ước

Anh tôi từng nói thật ra tôi là một con heo đầu thai. Câu nói này quả thật rất tổn thương lòng tự tôn của tôi! Nhưng đơn giản rõ ràng tóm tắt thuộc tính của tôi.

Mới có vài ngày mà thể trọng của tôi đã giống như giá cả thịt heo tăng lên vùn vụt.

Buồn bực gần chết luôn!

Từ lần coi mắt trước bị lừa một ngàn tệ, tôi đã trốn suốt một tuần không ra khỏi cửa, lúc này đối với chuyện coi mắt đã hoàn toàn mất hy vọng.

Hiện tại đàn ông cực phẩm thật sự nhiều lắm, tôi còn tiếp tục ‘trạch’ cũng tốt lắm. [Sún: trạch= thích ở nhà, không muốn ra khỏi cửa]

Nhưng có người cố tình thấy tôi như heo lại cảm thấy vui vẻ.

Bên giường đột nhiên toát ra con u hồn, âm thanh xót xa xót xa nhìn thấy tôi, “Heo, bò dậy đi!”

“Không cần lo cho em.” Tôi ở trên giường quần chắn thành hình nem rán, tiếp tục vùi vào chăn ngủ.

“Não em đã sắp thành não heo rồi, ngủ mãi như vậy, em sẽ mập mà chết.”

“Liên quan gì đến anh đâu, chết thì chết, có điều cái đó còn xa lắm, không bằng anh cút ra khỏi phòng nhanh đi!” Tôi lại lên cơn tức, mắng xong một câu lại ngủ tiếp.

Ngay sau đó, một con ” Chân vô hình ” đá vào hông tôi, sau đó mạnh mẽ nắm kéo chăn của tôi, “Xem ra có người hai ngày không đánh, cả người khó chịu; ba ngày không đánh, to gan một chút rồi sao, chắc chắc.”

Tôi vội vàng kéo mền lộ ra một khuôn mặt vô cùng thâm thảm, oa oa kêu to: “Hu hu hu hu hu hu, ba ba, bác, anh họ, cứu mạng đi, Tiểu Bạch chết tiệt muốn mưu sát con kìa!”

Anh tôi cười gian trá: “Kêu đi, kêu càng lớn càng tốt, có điều anh phải nhắc nhở em trước một tiếng, tất cả bọn họ đều đi ra ngoài.”

Anh tôi cười gian trá: “Kêu đi, kêu càng lớn càng tốt, có điều anh phải nhắc nhở em trước một tiếng, tất cả bọn họ đều đi ra ngoài.”

“Anh.” Tôi lập tức xòe ra một nụ cười của bà mối, khoác cái chăn đơn lên vai giống như Lan Mộc Hoa chạy như bay, chân chó giúp anh ta xoa vai đầm lưng, “Lão gia nhân ngài có gì phân phó? Tiểu nhân chăm chú lắng nghe.” [Sún:Chân chó= xum xoe, nịnh nọt]

“Thối muốn chết, đi đánh răng trước, năm phút đồng hồ đến phòng khách gặp anh.”

“Vâng” tôi làm một cái động tác chào tiêu chuẩn của quân đội, vứt bỏ chăn đơn ở trên giường, hoả tốc trốn vào toilet.

Oh~~my~~god, từ cái ngày chết tiệt hôm đó đến nay quả thực là không có cách nào sống được mà!

Nhìn thấy không, chàng trai ‘người đội lốt chó’ bên ngoài chính là anh trai ruột của tôi đấy.

Anh tôi từ nhỏ thích khi dễ tôi làm thú vui, thích dùng cái ngốc nghếch của tôi để nổi bậc cái vĩ đại của anh ta

Tôi từ nhỏ đã ý thức được người này — anh trai ruột của tôi đặc biệt dối trá, đặc biệt cáo già

Đúng rồi, anh tôi đặc biệt dối trá, tuyệt chiêu sở trường nhất của anh ta chính là giả bộ! Ở trước mặt trưởng bối, anh ta là một đứa con học giỏi nhiều mặt tốt, là cháu ngoan là học sinh ưu tú; ở trong đám bạn cùng lứa tuổi, anh ta cũng là một đứa bạn tốt đáng giá tin cậy. Có điều anh ta chưa bao giờ là một ông anh tốt của tôi, trước mặt mọi người, anh ta vô cùng “Quan tâm săn sóc” tôi, chính là ở sau lưng mọi người, trời ạ, quốc tủy Trung Quốc biến sắc cũng không nhanh bằng anh ta.

Đáng giận nhất chính là IQ, EQ cùng thể lực của tôi đều không thể siêu việt bằng anh ta, cho nên hai mươi mấy năm qua vẫn bị anh ta bóc lột cùng áp bức nô lệ, cuộc sống, thể xác và tinh thần đều không thể phát triển khỏe mạnh.

” Làm gì mà động tác chậm quá vậy, có phải một bên đánh răng một bên mắng tôi không?”

“Đã tới rồi đã tới rồi.” Tôi chạy vội đến trước mặt anh tôi, nhu thuận ngồi xuống.

“Đi giúp anh gạt vỏ táo mang lại đây.”

“Dạ”

“Nhớ tách hạt ra đấy.”

“Dạ.”

“Ngài còn có cái gì phân phó không?” Tôi tiếp tục chân chó hỏi han.

“Tạm thời không có, ngài xuống đi.”

“Dạ” Đại gia cái mốc xì ! Tôi trên mặt là mỉm cười kiểu MonaLisa, trong lòng lại đem anh tôi chửi một ngàn lần a một ngàn lần!

Anh tôi nở một nụ cười hồ ly, ” Còn nhớ chuyện bình hoa không?”

Sh*t! Cái tên chết tiệt này, sở dĩ bây giờ tôi nghe lời như vậy, bởi vì nhược điểm của tôi bị anh ta nắm được, tháng trước tôi không cẩn thận đánh vỡ một cái bình hoa cổ, có điều may mắn là chỉ cần bồi thường 15 vạn nhân dân tệ mà thôi, mà thôi!

Ông trời ơi, đem tôi bán đi Phi Châu cũng không đổi được số tiền lớn như vậy, tôi sợ tới mức mặt đều tái xanh, hận không thể lấy thân gán nợ, tôi đem ý nghĩ của tôi nói với bà chủ, nhưng bà chủ cự tuyệt tại chỗ, bà ta nói bà ta không muốn làm tú bà lầu xanh. >_

Lúc ấy anh họ tôi đi công tác, tôi lại không dám nói với ba tôi cùng bác tôi biết, bắt đắc dĩ, tôi chỉ có thể cầu cứu anh tôi.

Anh tôi chạy đến rất nhanh rồi lôi tôi kéo đến một góc, anh ta nói có thể giúp tôi ứng trước số tiền này, nhưng có điều kiện, muốn tôi làm thuộc hạ của anh ta vô điều kiện trong một năm, trong một năm này anh ta nói gì tôi phải nghe nấy, cho dù bảo tôi nhảy xuống sông Hoàng Hà, tôi cũng phải nhảy xuống không được chớp mắt.

Oh~~my~~god, anh ta là nhân cơ hội cướp bóc ah! Nhưng tôi cũng chỉ có thể trợ mắt giờ tay mượn tiền của anh ta, lệ rơi đầy mặt ký khế ước bán mình, thế nên tạo thành cục diện hôm nay.

“Nhớ là tốt rồi, hiện tại anh có một nhiệm vụ phái em đi làm, chỉ cần em trong 11 tháng còn lại hoàn thành nhiệm vụ, anh cho em tự do

” Nhiệm vụ gì?” Ánh mắt tôi nhú lại thành một mắt chuột, nghi ngờ nhìn anh tôi.

Tôi nghĩ được mùi vị âm mưu!

“Anh phái em đi tiếp cận một người tên là Diệp Tử Ninh, anh ta là đồng sự trẻ tuổi nhất của bệnh viện Cẩm Tú, là chuyên gia tìm huyết mạch, 16 tuổi thi đậu vào học viện y Duke University; 21 tuổi lấy học vị cùng giấy phép bác sĩ; 23 tuổi đạt được chức danh giáo sư cùng các loại danh hiệu chuyên gia, cũng quang vinh lấy được các loại giải thưởng nghiên cứu khoa học; hai năm trước, 25 tuổi tiếp nhận bệnh viện tư nhân của ba anh ta, cũng chính là bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố — bệnh viện Cẩm Tú, hiện tại đảm nhiệm tổng tài cùng phó viện trưởng bệnh viện Cẩm Tú.”

Sh*t, trên đời này vẫn còn người như vậy sao? ! Tôi nhất thời tự ti chậm rãi thu nhỏ lại, thu nhỏ lại, lui cho đến sau góc.

Có một vài người là thiên tài được vận mệnh sủng ái, mà cũng có vài người là phế tài, mà tôi thì thuộc loại người sau: khi 16 tuổi, tôi bỏ cày ở trung học, thành tích thường xuyên đếm ngược từ 50 trở lên; khi 21 tuổi, tôi ở bỏ lết đại học, thường xuyên có cảm giác vừa tỉnh lại, trời đã tối rồi; khi 22 tuổi, tôi tốt nghiệp, bỏ cày bỏ lết được một cái bằng đại học, công tác tìm còn chưa thấy đã thấy thiếu nợ anh tôi 15 vạn nhân dân tệ, sau đó cầm 2 ngàn nhân dân tệ mà ba tôi, bác tôi, anh họ cho để tiêu vật sống tiếp tục qua ngày, theo lời anh tôi mà nói, tôi như vậy là rác rưởi nhân loại, sâu một xã hội, tầng thấp nhất của gia đình!

Miệng chó quả nhiên phun không ra ngà voi!

“Em có thể nhìn xem này, ở đây có ảnh chụp của anh ta.” Anh tôi không biết từ đâu lấy ra một bản tư liệu.

Dọa người!

Này, này, chàng trai trong ảnh chụp này không phải là cái tên bề ngoài vàng ngọc bên trong bông rách nát hồi tuần trước sao?

Bất quá nếu anh ta giàu như vậy, vì sao còn muốn gạt cà phê của tôi? ! Đưa tôi 200 nhân dân tệ thì chết à!

“Em biết anh ta?” Anh tôi quỳ dị nhìn tôi.

Bình tĩnh, bình tĩnh! Ngàn vạn lần không thể để cho anh tôi biết tôi đi coi mắt, nếu không anh ta mà biết thì sẽ cười giễu cợt tôi: “Không biết không biết, anh bảo em tiếp cận anh ta làm chi?”

” Cục chúng tôi hoài nghi bệnh viện Cẩm Tú tiêu thụ thuốc phi pháp, cũng ứng dụng trên người bệnh nhân.” Anh tôi hạ giọng, biểu tình trên mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Vậy nhóm anh trực tiếp đi điều tra không phải được rồi sao?” Tôi một bên đầu chân, một bên xem ảnh chụp Diệp Tử Ninh, shit, này bộ dạng người con trai thật sự là rất đẹp mắt, nếu không phẩm chất không tốt, tôi thật muốn hàng ma trừ yêu, làm cho anh ta hàng phục dưới váy tôi, miễn cho anh ta gây họa nhân gian.[Sun: mơ mộng hão huyền >_

“Nếu tìm được rồi, hiện tại anh sẽ không đứng ở chỗ này .” Anh tôi lập tức phun vào tôi một miếng táo anh ta gặm dở.

Tôi nhin. Tôi nắm tay, giận mà không dám nói gì.

“Cho nên anh muốn đem em an bài đến công tác trong bệnh viện, một bên công tác một bên làm nằm vùng tập hợp chứng cứ.”

“Em không đi, em không phải cảnh sát!” Tôi cự tuyệt ngay.

“Vậy bây giờ em đem 30 vạn nhân dân tệ trả lại cho anh! Lập tức, lập tức.” Anh tôi bình tĩnh nói.

“Hu hu hu, anh có phải là anh trai ruột của em không vậy? Chuyện nguy hiểm như vậy em cũng kêu em đi làm, nếu em bị phát hiện, thế chẳng phải là chết chắc rồi?!” Tôi lăn trên mặt đất, chuẩn bị ăn vạ.

Đầu óc tôi đều là hình ảnh trong TVB: tôi bị phát hiện, bọn họ đem tôi giết chết ma không biết quỷ không hay, cuối cùng tẩm phot-mon vào người tôi làm tiêu bản, hoặc là đem tay chân của tôi tách rời, sau đó quăng ra ngoài biển cho cá mập ăn.

Tôi chân chó đứng lên ôm lấy anh tôi, hung hăng nhéo vào đùi nhỏ ra vài giọt cá sấu nước mắt, “Anh trai thân yêu nhất của em, em không đi em không đi, rất nguy hiểm !”

“Không nguy hiểm anh gọi em đi làm chi.”

>_

Nghe lời này một chút, nghe lời này một chút, câu này là để người ta nói sao?!

“Hiện tại em chỉ có hai con đường, một cái lập tức trả tiền, dựa theo hợp đồng bồi thường tổn thất của anh, một cái là phục tùng an bài của anh, chỉ cần em đi làm theo lời nói anh nói, anh cam đoan em bình an vô sự. Kỳ thật em dùng não ngẫm lại chút đi, nhiệm vụ này đối với em là lợi lớn hơn hại, ” anh tôi đem tôi kéo đến ngồi xuống sofa, còn ôm bả vai tôi, vô cùng ôn nhu tiếp tục nói

“Thứ nhất, chỉ cần em hoàn thành, tùy ý em lúc này cũng có thể cầm lại hợp đồng, hơn nữa này trong lúc này, anh sẽ không phải em làm chuyện gì khác; thứ hai, em công tác ở bệnh viện, có thể kiếm được tiền, cũng coi như tự lực cánh sinh , về sau sẽ không có người nhìn em như kẻ ăm bắm ; thứ ba, em lấy cái gương nhìn mặt mày em một chút đi, thân thể này, nói ngắn gọn chính là.”

“Chính là gương mặt bánh bao, đáng người giặt quần áo, khí chất người qua đường, giọng nói ếch kêu, bên trong là hủ nữ, bản chất ngu ngốc, đúng không?” Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi tiếp lời.[Sún: nữ chính của ta, ôi ôi ~]

Anh tôi vui tươi hơn hử vỗ vỗ bả vai của tôi: “Em gái yêu, rốt cục em có thể tự mình hiểu rồi, cho nên lấy bộ dáng hiện tại của em này, theo lý mà nói là hoàn toàn không có một chút nữ tính ôn nhu, cho nên anh cảm thấy phải cho em ra ngoài xã hội giao tiếp, thuận tiện mở rộng quan hệ một chút, xem có thể gặp thẳng mất mùa nào đem mình gả đi không, ba trong một, em xem coi, thật là tốt!”

Tôi phỉ vào, anh tôi đúng là đồ gian xảo! Đến cuối cùng còn không quên chế nhạo tôi.

Bất quá đầu óc anh tôi từ trước đến nay luôn thông minh hơn tôi, anh ta phân tích nghe cũng có đạo lý, tuy tôi có hơi bị tra tấn một chút nhưng cũng hơi bị thuyết phục.

Lúc này anh tôi oanh tạc thêm một bước hấp dẫn tôi, “Nếu em thành công , chính phủ còn có thể tặng cho em một số tiền thưởng rất lớn, năm con số 0, ok?”

_____ Tiền kia!

“Được, em đi!” Tôi đồng dạc vỗ ngực mà hô to, “Tâm ưu thiên hạ, vì nước nhà phục vụ vì dân cúi đầu là nghĩa vụ của từng công dân chúng ta!” [Sún: nguy biên, toàn là nguy biện =)]

“Được, tốt lắm! Thế thì ký tên đi.” Anh tôi đánh tay ‘tách’ một cái, sau đó giống như ảo thuật biến ra một bản hợp đồng đặt trên bàn.

” Phải ký cái này làm gì?” Tôi nghi ngờ nhìn anh tôi.

“Đừng dùng ánh mắt con chuột ấy nhìn anh, không ký tính cách của em anh rất không yên tâm, ai dám cam đoan em nửa đường sẽ không mất tích đâu?”

Trong lòng tôi có cái gì đó kêu tôi chạy trốn nhanh đi, nhưng..... hết thấy chỉ là chuyện trong nháy mắt, nháy mắt sau, tôi vẫn là đầu không lại anh ta! >

“Trư cô nương, cố gắng làm cho tốt đi, nếu không trả cho tôi 45 vạn nhân dân tệ.” Anh tôi cầm một phần hợp đồng của anh ta kia, cười “tà mị” với tôi.

Nhất thời tôi bị sét đánh đần người, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một cảm giác bất an, cho vay nặng lãi cũng không có tốt như vậy à nha? ! Tôi càng nghĩ càng cảm thấy mình bị bán, mà anh tôi chính là cái mụ tú bà thời hiện đại kia!

Có điều muốn hối hận cũng không kịp, ba ngày sau anh tôi đã an bài tôi đến bệnh viện phỏng vấn.

Giết tôi đi!!! [Sún: đời của nữ chính chính thức lên hương =))]

3. Chương 3: Jq Báo Danh

Sáng sớm tôi tỉnh lại dưới cái ” chân vô hình ” của anh tôi, cũng make-up một chút, sau đó ngồi xe bus đi phỏng vấn.

Anh tôi nói vì không muốn bại lộ quan hệ tôi cùng hắn cho nên sẽ không chở tôi đi làm, bố thí mấy đồng tiền xu cho tôi, bảo tôi đi xe bus.

Nhìn cái con người hà tiện này chút đi! Người này vẫn là anh trai tôi hay sao? ! Tôi vô cùng ‘doubt it’.

Tôi từ nhỏ bắt đầu vô cùng nghi ngờ tôi là đứa bé mà ba tôi nhặt được từ bãi rác về.

Bởi vì ba mẹ tôi đều là thuộc loại nhân vật mỹ nam mỹ nữ, ba tôi đến bây giờ đã hơn 50 tuổi, dáng người vẫn là bảo trì vô cùng đẹp; tôi mẹ khi sinh tôi, khó sinh mà chết, nhưng xem ảnh chụp, bà cũng là một là mỹ nữ cổ điển tiêu chuẩn, vô cùng có khí chất; anh tôi kế thừa mỹ mạo của bọn họ, bộ dạng vô cùng quyến rũ, trời sinh một bộ dáng đào hoa lãng tử, từ nhỏ đến lớn đều là đối tượng nữ sinh hâm mộ.

Một nhà đều là nhân vật cấp mỹ nam mỹ nữ, ngoại trừ tôi, không biết vì cái gì, gien đến chỗ tôi lại bị đột biến, tôi không chỉ không kế thừa được bề ngoài, ngay cả thân cao cũng chưa đủ ngâm nước. Khi còn nhỏ, tôi cùng anh tôi bị mang đi ra ngoài, mọi người luôn đánh giá như vậy: Ý, chị gái bộ dạng thật xinh đẹp, ách. bộ dạng em trai. Rất có cá tính T_T.

Càng ngày càng đến gần bệnh viện, tôi dường như còn có thể ngửi được vị thuốc đông y nồng nặc kia, tôi đứng ở ngoài cửa, phải sử dụng sức lực rất lớn mới có thể khống chế mình không được phát run.

Hôm nay tuy rằng nói là đến phỏng vấn, nhưng anh tôi nói đã mua được quan hệ bên trong, chỉ là đi đến một chút, làm bộ dáng một chút mọi người xem xem, hơn nữa thân tôi cũng là một y tá chuyên nghiệp tốt nghiệp, cho nên tình hình nhìn chung là không có vấn đề gì.

Bước vào cửa này, tôi sắp trở thành một cô y tá của bệnh viện Cẩm Tú, mà một thân phận khác của tôi, cũng là thân phận quan trọng nhất, là nằm vùng, chính thức bước vào nơi này tìm tòi căn cứ phạm tội Diệp Tử Ninh.

Thân phận phức tạp như vậy, phần công tác này nhất định rất không đơn giản, thậm chí có tính chất nguy hiểm nhất định, nhưng vì trả nợ, tôi cũng chỉ còn nước..... xuống ngục .

Bệnh viện Cẩm Tú, nằm ở đường Sơn Tây, quy mô rất lớn, diện tích kiến trúc là 50000 m2, trong đó 30000 m2 dùng để xây phòng chữa bệnh, là một khu nhà thực tập chữa bệnh, dạy học, nghiên cứu khoa học cùng dự phòng bảo vệ sức khỏe làm một thành một bệnh viện tổng hợp.

Tôi đứng trên một con đường nhỏ, vừa đi vừa thị sát hoàn cảnh chung quanh, bỗng nhiên bên người tôi xuất hiện một cái bóng đen, nặng nề va chạm bả vai của tôi, trọng tâm tôi không vững lão đảo một chút, ngay sau đó, túi xách trên tay tôi liền không cánh mà bay!

Đợi khi đứng vững, nhìn thấy cái tên “Đại đầu” phía trước bước đi như bay, mới ý thức lại, tôi bị cướp rồi!

Con bà nó, hiện giờ là thế đạo gì vậy, ở trên đường giật đồ cũng không phải chuyện mới mẻ gì, nhưng rõ ràng ban ngày ban mặt thế này, trước cửa bệnh viện giật đồ như thế lần đầu tiên nhìn thấy, có còn vương pháp nữa không?

Trong túi tôi có di động, giấy chứng minh, cùng đồ vật này nọ, quan trọng nhất là bên trong còn có hai trăm tệ cuối cùng của tôi tháng này, nếu bị cướp đi, chỉ sợ hôm nay tôi phải lội bộ về nhà !

Có thể nào như thế, nhất định phải giật lại! !

“Con bà nó, mày đứng lại cho tao!” Tôi hét lớn một tiếng, rượt chạy theo.

Anh tôi là cảnh sát, Đường ca tôi là giáo viên câu lạc bộ tập thể hình, cho nên từ sơ trung tôi đã bắt đầu bị buộc học một ít công phu tự vệ, khi tốt nghiệp trung học còn bị đưa đi Thiếu Lâm Tự học võ công hai tháng, tố chất thân thể không tồi, cho nên nếu bình thường, khẳng định tôi ba hai bước đã đuổi được rồi, nhưng hôm nay chết tiệt là lại mang một đôi giày cao gót năm li, đẹp thì có đẹp chứ chạy thì vô cùng bất lợi.

Có điều may mắn là hôm nay tôi không mặc váy, nếu không nửa bước cũng khó đi.

“Đại đầu” huynh ở trong đám người chạy nhanh xuyên qua, không ngừng mà đụng tới đụng lui người đường trên người, tình thế rất hoảng loạn, nhất thời, tiếng quát tháo nổi lên bốn phía, rất có cảnh giống cảnh sát ở trên đường bắt kẻ trộm, nghĩ vậy, tôi lập tức có chút lảng lảng.

Không cẩn thận một cái, nghe được rằng rắc một tiếng, gót giày bị gãy rồi! Trọng tâm tôi không vững thiếu chút nữa nhào vào ôm cây cột bên cạnh.

Shit, đồ rẻ tiền quả nhiên không có chất lượng! Chạy không được vài bước đã bị gãy gót.

Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, bị phẫn, tôi cởi giày ra, nhanh chóng đem cái chiếc giày còn lại “Tách” một tiếng, bẻ gãy gót kia luôn, chuẩn bị đợi lát nữa làm dùng ám khí, sau đó xách giày tiếp tục rượt theo tên kia. [Sún: dùng làm ám khí, ngắt ngắt @@]

“Cái thằng chết tiệt, đứng lại cho tao!” Tôi thở hổn hển vừa chạy vừa kêu, xem ra gần đây vận động quá ít, mới chạy một hồi, hô hấp đã khó chịu, cảm thấy thể xác có chút căng kên rồi đó.

“Đại đầu” huynh phỏng chừng thấy tôi rượt sắp tới rồi, thế nên không chút nghĩ ngợi quay đầu chạy tới bên trong bệnh viện, chúng tôi hai người ở trên hành lang người rượt người chạy khiến cho hành lang xôn xao lớn hơn nữa.

Mất thấy “Đại đầu” huynh sẽ chạy vào một cái chỗ rẽ bên phải, tôi cầm gót giày trong tay giống như Tiểu Lí Phi Dao ném tới.

Không ngờ xuất hiện sự cố, “Đại đầu” huynh tới phút cuối lại chạy qua chỗ rẽ bên trái, mà gót giày tiếp tục bay lượn, sau đó trật hướng bay vô một người mới từ chỗ rẽ bên phải đi ra.

Hết thấy đều phát sinh trong nháy mắt, người nọ né tránh không kịp, “Phanh” một tiếng, ở giữa mũi, máu mũi từ từ chảy xuống nhân trung.

Tôi tập trung nhìn vào ——

Oh~~my~~god !

Người kia là Diệp – Tử – Ninh!

Ánh mắt của tôi lập tức @_@, cả người lập tức hóa thạch, mà những người bên cạnh anh ta miệng lập tức thành hình chữ “O” nhìn tôi.

Thật sự là trời đang nắng bỗng dưng sét đánh một cái! Tại sao có thể như vậy? ! Bây giờ nên làm cái gì bây giờ?

Làm bộ té xỉu? Hay vẫn lập tức chạy lên cầu xin tha thứ đây? Hay là ba mươi sáu kế ——

Ngao mạn chậm rãi đem xoay người một trăm tám mươi độ, sau đó chậm rãi chậm rãi bước chân phải ra, sau đó là chân trái, lại sau đó, tôi chạy được hai bước, đã bị bảo an tóm lại giống như con gà con.

“Lập tức báo nguy, đem tên côn đồ này đưa đến cảnh sát cục đi.” Đứng ở bên người Diệp Tử Ninh một ông mập ” Tròn vo ” ra lệnh.

“Không phải đâu, tôi không phải côn đồ, tôi là lương dân, tôi còn phải được tặng bằng công dân thiện lương của thành phố mà!” Tôi giãy dụa, có điều bảo an đại ca bắt tôi cũng là tay lão luyện, nội công mạnh hơn tôi, tôi căn bản không giãy được.

Tôi giãy dụa nhìn Diệp Tử Ninh, anh hơi ngửa đầu, lấy khăn tay che cái mũi, mày gắt gao nhú lại, không nói được một lời, mà những người bên cạnh anh takhẫn trương nhìn anh ta, cung kính dâng khăn tay hay linh tinh gì đó.

“Còn không đem con nhỏ thô lỗ này ra ngoài?” “Tròn vo” chán ghét xua tay, giống như tôi là cái loại con gái đứng đường, làm như liếc mắt xem một cái sẽ làm bẩn mắt thuần khiết của ông ta.

Con nhỏ thô lỗ? ! Toàn thân tôi có điểm nào giống con nhỏ thô lỗ à? A? ! Đại ca, miệng của huynh cho dù là chưa được khử que thử độc, nói chuyện cũng không độc như vậy chứ? !

“Chậm đã! Tôi không phải tên côn đồ cũng không phải con nhỏ thô lỗ, tôi là đến phỏng vấn” Tôi tiếp tục giãy dụa, khí thế quát lên một tiếng lớn, “Tôi có chứng minh!”

Nghe nói như thế, bảo an ngừng lại.

“Chứng minh đâu?” Đứng ở bên cạnh Diệp Tử Ninh, “Mặt tam giác” hỏi.

“. Ách. Vừa rồi bị tên cướp đoạt đi rồi.”

“Thì là không có chứ gì?”

“Mau mang cô ta đi ra đi.” “Tròn vo” cùng “Mặt tam giác” đồng thời nói.

Bảo an lại bắt đầu vây quanh lại đây.

“Chậm đã, tôi quen anh ta!” Tôi thà chết chứ không chịu khuất phục, chỉ vào Diệp Tử Ninh.

Mọi người lập tức quay lại nhìn Diệp Tử Ninh.

Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo blue trắng, bên trong là áo trắng quần đen, chân có vẻ thật thon dài, giống như ánh mặt trời sáng sớm vừa lại có chất thư sinh. Nhìn gần như vậy, mũi càng thêm cao, ngũ quan thâm thúy, so với Huỳnh Hiểu Minh còn đẹp trai hơn, người đàn ông này quả thực là yêu nghiệt! !

Trái tim lúc ấy đình chỉ hoạt động 0 giờ lẻ một giây, cái mũi lập tức rục rịch.

Nghe được lời này của tôi, lúc này anh ta mới chậm rãi bắt khăn tay, cúi đầu trông lại hướng tôi, tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi.

Mũi anh ta đã bị gót giày đánh trúng, mặt mày có chút hốc hác, sưng đỏ một chút, giống cái bánh bao, vô cùng mắc cười.

Chết chắc chết chắc, nếu bị anh ta biết mình mặt mày hốc hác, tôi khẳng định chết không toàn thây, anh ta nhất định sẽ đem tôi tách rời tách rời lại tách rời, nghĩ vậy, tôi không khỏi rùng mình một cái, nhìn anh ta cười gượng hắc hắc hai tiếng lấy lòng.

Tất cả mọi người chăm chú nhìn anh ta , chờ đợi đáp án.

Một lát sau, anh ta mới gật gật đầu.

“Nhìn thấy không, còn không buông! Anh đó, chính là nói anh đó, còn nhìn người khác cái gì, ừ, chính là anh, buông tay.” Tôi tiểu nhân đắc chí quát lớn bảo an, bảo an đại ca nơm nớp lo sợ buông tôi ra.

Bọn họ về mặt nghi ngờ nhìn qua nhìn lại tôi cùng Diệp Tử Ninh, dùng ánh mắt gửi đi tín hiệu với tôi.

“Tròn vo” : “Cô có quan hệ gì với phó viện trưởng? Impossible!”

Tôi: “Đương nhiên là có quan hệ.”

” Mặt tam giác” : “Quan hệ gì quan hệ gì, chẳng lẽ là quan hệ kia?”

Tôi: “Ông nói thế nào? Một nam một nữ nếu không phải quan hệ huyết thống, còn có thể có quan hệ gì?”

“Tròn vo” cùng”Mặt tam giác” thổ dốc vì kinh ngạc, không thể tin được nhìn tôi chăm chăm.

Đương nhiên là có quan hệ, quan hệ 200 tệ đó, tôi dùng lỗ mũi khinh thường nhìn lại bọn họ.

Ngay tại tôi lúc dùng ánh mắt trao đổi với bọn họ vô cùng bận rộn, Diệp Tử Ninh bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí ôn hoà: ” Bây giờ tôi trở về rửa sạch cái mũi một chút, mọi người đi trước đi.”

“Tròn vo” cùng “Mặt tam giác” lập tức cúi đầu khom lưng, tôi cũng mặt mày hớn hở cúi chào anh ta .

Đi đi, đi đi. Không cần trở về.

Tôi cao hứng chưa được một giây đồng hồ, chợt nghe người nào đó xoay người, chỉ vào người tôi nói: “Cô tới giúp tôi rửa sạch.”

Ai? Tôi?!

Oh. No. Oanh một tiếng, trời nắng sét đánh một cái, vừa lúc bổ đúng trên đầu tôi.

Nụ cười của tôi cứng đờ ngay tại chỗ, nhanh chóng vô hoá, xơ cứng, thạch hóa, cuối cùng phong hoá thành một trận vôi.

“Tôi có thể lựa chọn không đi không?” Tôi hơi hơi cắn môi dưới, mặt bốn mươi lăm độ sùng bái nhìn anh ta , ánh mắt vụt sáng .

Trong mắt Diệp Tử Ninh hiện lên một cảm giác hàm xúc không rõ, nhìn tôi cười cười, “Cô nói thế nào?”

Rõ ràng là câu hỏi, có điều khi anh ta nói ra cũng câu khẳng định.

Tôi quay đầu nhìn “Tròn vo” cùng “Mặt tam giác” gửi cầu cứu tín hiệu —SOS, mau tới cứu tôi, hần muốn tách rời tôi, help— nhưng bọn họ lại giống nhau cố tình nhìn sàn nhà tìm kiếm tiêu bản.

Con bà nội nó! Không tên nào dám lên à!

Đại Boss xoay người đi trước, đi hai bước lại phát hiện tôi không theo sau, vì thế âm thanh có chút không kiên nhẫn : “Còn ngại ngần thế làm gì?”

Người này. có con mắt sau lưng sao?! ! Tôi miệng quyết, cắn môi dưới, lệ rơi đầy mặt theo sát anh ta đi về văn phòng.

4. Chương 4: Jq Điện Giật

Tôi chậm chạp theo sát sau lưng anh ta, vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần, vừa vặn một thước.

Dáng người chàng trai này thật sự là tốt không thể phản đối, nhìn xem bả vai dày rộng kia, nhìn xem kia chiếc cổ khiêu gợi kia, nhìn xem đôi chân thon dài thẳng tắp kia. Chắc chắn, tôi một bên run lên, một bên nuốt nước miếng.

Bỗng nhiên anh ta đứng lại, tôi dừng không kịp nên đập đầu vào lưng anh ta.

Tôi giận, dừng lại cũng không thông báo trước một tiếng! Nhưng tôi giận mà không dám nói gì, phần nộ vượt bị cái mũi đụng đau.

Anh ta xoay người, cúi đầu nhìn chăm chăm mặt của tôi, ánh mắt khó dò thâm trầm, khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị, sau đó âm thanh trầm thấp nói: “Lại đây một chút.”

Để làm chi? ! Tôi che hai tay đặt trước ngực ở cảnh giác nhìn anh ta.

Tôi lại ngửi được mùi vị âm mưu!

Diệp Tử Ninh nhìn tôi cái dạng này, hơi hơi nhú mày, “Nhanh?” một tiếng, tôi lập tức thật chân chó không có cốt khí chạy đến bên cạnh anh ta.

Trong lòng yên lặng chảy hai hàng lệ, tôi nghĩ đi vào nơi này tôi đã có thể thoát ly khỏi anh tôi con hồ ly âm hiểm kia, không nghĩ tới núi cao còn có núi cao hơn, trước mắt Diệp Tử Ninh này xem ra tuyệt đối không dễ đối phó hơn anh tôi.

Anh ta lấy một tay khoát lên trên vai tôi, đem một nửa sức nặng của mình tì lên người tôi, thản nhiên nói: “Đi thôi một chút, tôi có hơi nhức đầu.”

Tôi chợt nghe lời này, biểu tình trên mặt thực là kì lạ, cơ thể có chút rút gân, tinh tế nhớ lại sau đó lại có cảm tưởng muốn rơi nước mắt, đại BOSS, vừa rồi chảy máu mũi sao không thấy ngãi nhức đầu, làm thế nào bây giờ mới đến cảm thấy nhức đầu?

Diệp Tử Ninh ước chừng cao khoảng một thước tám, mà tôi bất quá mới một thước sáu ba, anh ta thì như vậy, tôi thiếu chút nữa ngã sấp xuống, tất cả mọi người chung quanh đều ngừng động tác trong tay, há to miệng nhìn chúng tôi.

Tôi cả người chấn động, lập tức nhận được ánh mắt ghen tị từ bốn phương tám hướng phóng tới, nháy mắt mặt của tôi biến dạng đỏ như mông khỉ.

Những người này là nữ bác sĩ, nữ y tá cùng nữ bệnh nhân, trong đó còn có một dì dọn vệ sinh hơn năm mươi hơn tuổi.

Thật đáng sợ >_

Có điều đi đến văn phòng anh ta, anh ta liền buông bỏ vai của tôi ra, động tác vô cùng sạch sẽ lưu loát, nào có chút bộ dáng suy yếu gì đâu!

Tôi lập tức tỉnh lại, kích động, run rẩy chỉ tay vào người, anh ta... anh taanh ta vừa rồi làm như vậy tuyệt đối là cố ý ! Anh ta là trả thù!

Lúc này tôi đem gót giày phóng đến trên mặt anh ta, làm cho anh ta mất mặt, cho nên anh ta quyết định mượn tay người khác tới giết chết tôi, anh ta vừa rồi làm động tác ái muội như vậy rất dễ dàng đem tôi đặt lên một vị trí vô cùng nguy hiểm, làm cho tôi nháy mắt trở thành cái đinh trong mắt toàn bộ nữ bác sĩ, y tá, nữ bệnh nhân, nhóm dì vệ sinh, còn có con gián mẹ, muỗi mẹ, hết thấy động vật giống cái! Đến lúc đó anh ta không cần tự mình ra tay, cơ thể tôi đã có thể bị người ta tách rời, sau đó phơi thầy dã ngoại, chiêu này cao tay, thật sự là cao tay!

Nghĩ vậy, rầm một tiếng, cõi lòng nát tan, sợ tới mức khó có thể hô hấp.

Diệp Tử Ninh từ sau khi vào văn phòng cũng không hề nhìn tôi, đi đến chỗ ngồi ngồi xuống, lấy ra một cái hòm thuốc rửa sạch miệng vết thương.”Còn ngây ngốc ở đó làm gì, muốn tôi mời cô sao?”

Tôi nắm chặt nắm tay, trong lòng nhớ kỹ Tam Tự kinh, mặt ngoài biểu hiện nhu thuận giống như một người vợ nhỏ, chậm chậm từng bước bước qua.

Anh ta nằm ở ghế, nhắm mắt lại.

Lương tâm vô cùng tội lỗi, tôi run rẩy lấy cùn cùng những thứ khác ra, cố gắng nhớ lại từng bước rửa sạch vết thương đã ở học trường, thật sự là sách ít đọc thì rất khó nhớ! Vì sao lúc trước tôi cúp tiết nhiều như vậy chứ?

Trên mũi anh ta có một vết thương nho nhỏ, nhưng không ảnh hưởng khuôn mặt đẹp trai của anh ta. Lông mi anh ta rất dài rất dày rất cong, như cánh bướm rung động, ở hai gò má có hai cái lúm đồng tiền, lại càng nổi bậc làn da anh ta trắng nõn, mềm mại giống như trẻ con, khi ngón tay tôi phất qua da anh ta, trái tim đập nhanh hơn một nhịp, giống như có một dòng điện từ đầu ngón tay chạy qua toàn thân.

Tôi tự nói với mình, bình tĩnh đi Tiêu Chu, phải chịu đựng, chịu đựng! Mày đừng để bị bề ngoài này lừa gạt, vị này trước mắt mày chính là một con lão yêu thâm sơn đó, anh ta tuyệt đối không phải là chén trà của mày đâu, anh ta là ly sữa bột Tam Lộc, uống vào chắc anh ta là bị sỏi thận mà chết.

Tôi trước tiên sử dụng cùn i-ốt tiêu độc, phải rửa sạch từ miệng vết thương ra bên ngoài, từng bước cẩn thận đổ cùn đồ vào miệng vết thương, anh ta kêu rên một tiếng mở to mắt.

Tôi cả người run lên, lúc này tôi đang ghé vào anh ta trước mặt, khoảng cách hai người không vượt qua mười li, bầu không khí vô cùng mờ ám, quỷ dị.

Anh ta bình tĩnh nhìn tôi vài giây, ánh mắt thâm thúy, nhìn mãi đến khi tôi miệng khô lưỡi khô, sắp vì chợt dạ mà hôn mê, lúc này anh ta mới lại chậm rãi nhắm mắt lại, nói: “Cẩn thận một chút cho tôi.”

Lúc này tôi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người yếu xìu, cơ hồ đứng không vững, trong lòng còn đập bùm bùm giống như đánh trống, người này thật là đáng sợ, một ánh mắt là có thể dọa tôi thành cái dạng này, về sau tôi vẫn là tránh xa anh ta thì tốt hơn.

Con mẹ nó chứng cứ cái gì, tôi không làm, về sau tôi làm một y tá không lý tưởng, có thể tránh xa cái tên Diệp Tử Ninh xa được bao nhiêu thì xa, sau đó lần lốc đủ 11 tháng sẽ từ chức tìm công việc khác, xem anh tôi có thể làm gì tôi bây giờ? Cùng lắm thì đòi tiền không có, muốn chết thì còn có một mạng, anh tôi muốn lấy thì lấy!

“Cô nói là cô đến đây phỏng vấn?” Anh ta bỗng nhiên mở miệng hỏi, âm thanh trầm ổn.

“Vâng.” Giọng tôi như tiếng ruồi bay.

“Cô tên là gì?”

“Tiêu Chu, chu trong chữ chu đức.” Vì tránh cho lại có người hỏi tôi có phải trư trong “Trư Bát Giới” hay không, bây giờ khi tôi giới thiệu mình đều phải chủ động giải thích. [Sun: Trong tiếng Trung Quốc, chữ ‘chu’ phát âm giống chữ ‘trư’, trư là heo ấy ^^]

“Có kinh nghiệm công tác trong bệnh viện không?” Anh ta dường như không lớn cảm thấy hứng thú với tên của tôi, trong lòng tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cái này. Đây. Không có. nhưng tôi đã làm việc bán thời gian ở công ty nước ngoài, coi như là có một chút kinh nghiệm công tác.” McDonald của nước ngoài cũng được tính chứ, phải không? Tôi ở trong lòng cân nhắc .

“Thế à? Cảm xúc như thế nào?”

“Tôi cảm thấy làm việc ở nước ngoài tốt hơn làm trong nước.”

“Nói như thế nào?” Anh ta dường như cảm thấy thật hứng thú.

“Công ty nước ngoài công việc tuy rằng áp lực lớn, cường độ lớn, nhưng người ta coi trọng năng lực của nhân viên, chú trọng hiệu suất công tác, đây là công bằng hơn, cho nên nếu so sánh tôi vẫn cảm thấy công ty nước ngoài tốt hơn một chút.”

Tôi làm việc bán thời gian ở một khách sạn trong nước, người ta ghét bỏ tôi không có bề ngoài, trên không có gương mặt thiên sứ thánh thiện, dưới không có dáng người khiêu gợi bốc lửa, nói như vậy sẽ ảnh hưởng kinh doanh của khách sạn, không chịu cho tôi một cơ hội, con bà nó, cho nên tôi một mạch đi tìm công ty nước ngoài làm việc bán thời gian.

Anh ta trầm mặc một hồi lâu: “Uhn, cô thì phải chú trọng năng lực công tác.”

Nghe lời này tôi không khỏi có chút lảng lảng, xem đi, tôi còn có năng lực công tác bên trong ah, có điều đang bay tới giữa không trung, tôi bỗng nhiên vừa nghĩ lại, không đúng, lời này sao nghe không được tự nhiên vậy?

Tôi từ giữa không trung thẳng tắp rơi xuống, lập tức ý thức được, anh ta trả lời như vậy kỳ thật là nói tôi không bề ngoài! Tôi hận, nhất thời nghiêng răng kéo kẹt .

Miệng vết thương anh ta không sâu, không cần dùng đến băng gạc, chỉ cần bôi chút thuốc đỏ là ổn rồi, có điều sau khi tôi bôi thuốc đỏ cho anh ta, nhìn đến cái muỗi hồng hồng kia , nhìn không được bật cười ra tiếng.

Ha ha, cái mũi anh ta vốn rất cao, hiện tại lại có một chấm hồng hồng trên đó, nhìn qua vô cùng giống chiếc mũi của chú hề, vô cùng buồn cười.

Anh ta mở choàng mắt, cầm lấy chiếc gương bên cạnh soi một chút, trong mắt hiện lên một chút lạnh lùng, tôi sợ tới mức tay run lên, vội vàng rút lui vài bước, đứng ở phạm vi an toàn.

“Có thật cô đã học qua y tá không?” Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Tôi hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang nói: “Đó là đương nhiên, tôi chính là tốt nghiệp y tá chuyên nghiệp, đã lấy được bằng chứng nhận của quốc gia, của tỉnh cùng với trường học.”

Tôi rất kích động, đã quên trong tay tôi còn lọ thuốc đỏ chưa đóng nắp, vung tay lên, thuốc đỏ trong tay văng ra ngoài, hơn nữa vừa văng văng tới rồi túi quần của Diệp Tử Ninh, tạo thành một vệt màu đỏ nhìn ghê người .

Oh~~my~~god !!!

“Được, tốt lắm!” Một giọng nói trầm thấp lạnh như băng, nghiêng rằng nghiêng lợi tôi vang lên trước mặt tôi.

“Phó tổng tài. Phó viện trưởng. Thực xin lỗi. Tôi không phải cố ý” Tôi thấy khuôn mặt của Diệp Tử Ninh nhất thời phồng to lên, còn có vệt thuốc màu đỏ ở túi quần anh ta giống như con gái thời kì kinh nguyệt, tóc gáy tôi dựng thẳng.

Thần kinh báo nguy lập tức chuyển động —— lúc này không đi còn đợi khi nào?

Nói đi là đi, tôi xoay người chạy ra bên ngoài.

Tôi vội vã chạy trốn, căn bản không nhìn thấy dây cấm điện dưới chân, cho nên khi tôi tự nhận là có thể chạy trốn ra ngoài, nào ngờ lại không phát huy tác dụng cân bằng, bị vướng dây điện, thân mình uốn éo, sắp dâng nộ hôn đầu đời cho sà nhà.

Ngay tại này thời khắc chỉ treo mảnh chuông, Diệp Tử Ninh chạy vội tới, từ sau lưng ôm lấy thắt lưng của tôi, có điều trọng tâm không vững, hai người ôm nhau ngã hướng về phía mặt bàn, ngực tôi đụng vào mặt bàn, oh my god, đau chết tôi!

Tôi gục ở trên bàn, cái chén trên mặt bàn bị tôi đánh bay ra ngoài, trong không trung vẽ một đường parabol hoàn mỹ, sau đó “Phanh” một tiếng, giống như sao chổi đụng Trái Đất, bay về hướng phía một cái ổ điện mặt đất, mà đồng thời lúc này, dòng nước trên mặt bàn cũng chảy xuống dưới, mắt thấy nước sẽ chảy xuống ổ điện. Tôi một tư thế “Mò kim đáy biển”, với tay muốn đẩy ổ điện ra, đáng tiếc chậm một bước, toàn bộ nước đều đổ vào ổ điện, chỉ nghe ổ điện “Xoẹt xoẹt” vài tiếng, lập tức mấy tia lửa từ từ trong xoẹt ra, mà sau đó là toàn bộ lông tơ trên người tôi dựng lên, toàn thân tôi giật giật giống như đang bị động kinh.

“Hu hu hu hu hu hu.” Tôi điện giật ! [Sún: potay =))]

Thì ra cảm giác điện giật là như thế Mất hồn. Tôi hai mắt trắng dã nghĩ thầm.

Diệp Tử Ninh đang ôm lưng áo tôi của tôi cũng ngã nhào lên bàn, dường như trong giây phút ấy, toàn thân cũng giật giật giống tôi.

Ngay tại lúc tôi đã cho tôi chúng tôi chết chắc, có người có thể từ bên ngoài đi qua, nghe thấy âm thanh rầm rầm rung động bên trong, còn có tiếng kêu quỵ khóc thần sầu của tôi, gõ vài cái lên cửa không ai trả lời liền lập tức vọt vào, nhìn thấy cái dạng này của chúng tôi, tiếng hét chói tai vang lên bốn phía, cũng may trong đó có người bình tĩnh, lập tức đi cúp cầu dao điện.

Rốt cục. cũng không giật nữa rồi.

Tôi đang nhìn thấy một vòng tròn đầy sao, đang nhìn thấy sao Kim bỗng ngẩng đầu liếc mắt nhìn ra cửa, nhìn một đám đông nghìn nghịt người đang dùng ánh mắt nhìn tư thế mờ ám “Lão hán đẩy xe” của tôi cùng Diệp Tử Ninh, miệng đều giương thành hình chữ “O”.

Tôi rất muốn đứng lên, có điều là cảm giác ngứa mũi, tai đột nhiên nghe Diệp Tử Ninh nói “Cô đổ máu”, tay tôi lằng lằng sờ soạng cái mũi một phen, nhìn thấy trên tay đầy máu, ánh mắt nhất thời hóa thành mắt gà chọi, anh anh dừng dừng hôn mê! >”

P/S của Sun: hai người đều bị điện giật đúng nghĩa đen ^__^

5. Chương 5: Jq Chuyện Xấu

Nơi này là chỗ nào? Tôi mở to mắt, mơ hồ nhìn trần nhà trắng nõn, bỗng nhiên.

Giọng nói giống như động đất sắp tới của một con Cừu âm bạch cốt đột nhiên gắn vào bên tai tôi, “Ý. cô tỉnh?”

Cái tiếng ‘ý’ kia kéo dài, từ xoang mũi lao tới, bay thẳng vào màng tai của tôi giống như ca sĩ opera hát trên sân khấu, làm tôi giật cả mình.

Tôi tập trung nhìn vào, chỉ thấy một cô y tá áo trắng trên dưới hai mươi lăm sáu tuổi đứng trước mặt tôi, mày liễu, cằm trái tim, bộ ngực cao, thân hình như rắn nước, khoe miệng cong lên, tươi cười.

Hồ ly tinh!

Tôi vừa thấy đến cô ta, ba chữ “Hồ ly tinh” liền lập tức xâm nhập vào đầu của tôi, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, “Cô là y tá nơi này?”

“Cô bảo tôi là Như Nguyệt được rồi, nhìn không ra cô lợi hại như vậy!” Móng vuốt đỏ sẫm của cô ta từ chỉ vào trán tôi, vẻ mặt cười ái muội.

“Có ý gì?” Tôi ngồi xuống, xoa đầu lúc này mới nhớ tới chuyện điện giật vừa rồi, lập tức nhìn trái nhìn phải một chút, xác nhận Diệp Tử Ninh không ở nơi đây, lúc này mới lại thả lỏng.

Vì sinh mệnh quý báu của mình, phải tránh xa Diệp Tử Ninh.

“Ý. Còn giả bộ nữa! Tôi ở trong này công tác bốn năm, chưa từng nghe qua chuyện xấu gì của phó viện trưởng cùng con gái, không nghĩ tới cô mới ngày đầu tiên đến phỏng vấn đã thu phục được anh ta, em gái, nếu không dạy cho tỷ tỷ mấy chiêu?”

“A?” Tôi nhất thời không phản ứng kịp ý tứ của cô ta, có điều vừa thấy thần sắc ái muội của cô ta tội lập tức hiểu ngay, “Không phải, chúng tôi căn bản không làm gì hết!”

“Ý. Còn then thùng nữa!” Cô ta nhìn tôi nháy nháy mắt, “Bất quá lần sau không cần kêu thăm như vậy, dù sao đây cũng là chỗ công cộng, nhẹ giọng chút thì tốt hơn.”

“Tôi không phải bởi vì cái kia mà kêu, tôi là điện giật.” Tôi vội vàng giải thích.

Có điều bất kể tôi giải thích thế nào bọn họ cũng có biện pháp vắn vẹo ý nói của tôi, cho nên tôi không giải thích nữa, trong lòng nước mắt chảy như mưa, thật lâu không thể bình phục.

“Tôi phải đi làm việc, kẻ cướp đồ của cô đã bị bắt được, túi xách của cô ở văn phòng phó viện trưởng, anh ấy gọi tự cô đi qua lấy.”

Tôi muốn đập đầu vào tường, lệ như thác nước Ni-ca-ra-go, vì sao phải tới chỗ anh ta lấy đồ vậy? !

“Đúng rồi, đợi lát nữa cô đi ra ngoài phải cẩn thận một chút.” Như Nguyệt đi tới cửa bỗng nhiên xoay người lại, thần bí nói.

“Cẩn thận cái gì?”

“Toàn bộ nhân viên văn thư trong bệnh viện! Vừa rồi ổ điện rò rỉ, cô cùng phó viện trưởng bị điện giật, thế nên mọi người cúp công tắc nguồn điện một chút, ba mươi giây sau, cả tòa đại lâu vang lên một mảnh khóc thét: ‘Văn kiện của tôi còn chưa save.’ tuy rằng bệnh viện có hệ thống cung cấp điện khẩn cấp tự động, nhưng chuyện này tạo thành ảnh hưởng rất lớn, toàn bộ nhân viên văn thư trong bệnh viện đều xem cô là kẻ thù số một của bọn họ.”

“Nghe nói các cô ấy còn vì chuyện này mà thành lập một câu lạc bộ ‘đánh quái’, hội trưởng là Văn Viên MM khoa bệnh lý, nghe nói cô ta lúc ấy đang ở sửa sang lại một phần tư liệu 20 trang, lúc ấy vừa vặn đánh tới trang 19, mà cô ta lại vừa vặn không có save, hết thấy từ đầu tới cuối đều mất, cho nên cô tự bảo trọng nhé, tôi đi đây, bye~~.”

Tôi sững sờ đứng ngốc ở nơi đó, lệ rơi đầy mặt, nếu không nghĩ cuộc đời này tôi còn chưa nhúng chàm một mĩ nam nào, tôi đã sớm cao chạy xa bay.

Tôi hối hận, hối hận thật lâu, hối đến ruột cũng muốn tái rồi, tôi không nên đáp ứng yêu cầu của anh tôi!

Hiện tại chết chắc rồi, mới có một ngày, tên của tôi đã nổi tiếng cả bệnh viện, khiến cho tất cả lãnh đạo cao cấp coi trọng, khiến cho tất cả nữ nhân ghen tị cùng thù hận, tôi đã có thể tưởng tượng tôi ngày sau sẽ bị thảm cỡ nào T_T.

= =|||

Tôi , sử dụng chiêu thứ nhất trong Lăng ba vi bộ — chạy một bước một thước, mặc kệ bác Lâm gái ở phía sau gọi như thế nào tôi đều kiên quyết không quay đầu lại.

Tôi nói bác gái ơi, mắt ngài không tốt cũng đừng tùy tiện làm loạn uyên ương phở của người ta như vậy, một tên Tiểu Trầm Dương đã đủ tra tấn tâm linh yếu ớt của tôi rồi, bây giờ còn đến tên Thôn Tuyết, có làm cho người ta sống không vậy? ! Tôi làm sao có số vợ chồng với anh ta! A a a a !

Vào đến bệnh viện, tôi cảm giác không khí vô cùng quái gở, vô luận đi đến chỗ nào, đều cảm giác có người chỉ trích về tôi, có điều tôi vừa quay đầu lại, bọn họ lập tức làm bộ như đang làm việc.

“Là cô ta phải không?”

“Ừ, chính là cô ta!”

“Còn tưởng rằng là thiên tư quốc sắc gì chứ! Thì ra không hơn gì chúng ta. Nói thật, còn không bằng một phần mười của bồ đó!”

“Thật đáng ghét, cậu thật thích lấy tớ ra vui đùa, ha ha. Cô ta căn phiên bản không có cách nào so sánh với cậu, bất kể là từ dáng người hay là khuôn mặt, cậu đều đẹp hơn cô ta một trăm lần, tớ mà nhìn thấy cái mặt bánh bao kia của cô ta là dạ dày đã thấy khó chịu rồi, thật không hiểu vì sao phó tổng lại coi trọng một người như vậy!”

“Nói đúng đấy! Nói diện mạo không có diện mạo, nói dáng người không có dáng người!”

“Nghe nói ngày hôm qua cô ta cùng phó viện trưởng ở văn phòng XXOO, dùng tư thế ‘Đức Phật ngồi trên đài sen’.”

“Không đúng rồi, sao tôi nghe là ‘ một ngựa tận trời ’ mà?”

“Các cậu đều sai lầm rồi, hẳn là ‘ hằng nga chạy khỏi cung trăng ’ mới đúng!”

“Ah! Thì ra là như vậy, thế không phải khó khăn lắm sao?”

“Ừ, cho nên phó tổng mới vì vậy mà chảy máu nhiều như thế, nghe nói cả túi quần đều nhiễm đỏ.”

“Wow, thật sự là rất bạo lực! !”

= =|||

Tôi che mặt chạy nhanh qua mọi người, trên mặt từng giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống.

Bất quá mới qua một ngày mà thôi, mà thôi ah, tôi đã thành đầu đề trung tâm của mọi tin đồn, là nữ diễn viên trong tất cả chuyện xấu, trở thành cái đinh trong mắt tất cả phụ nữ trong bệnh viện, trở thành một con hồ ly tinh đáng xấu hổ, hay là một con hồ ly tinh không diện mạo?!

Trời ơi, đó là tung tin vịt, tuyệt đối là tung tin vịt, tôi đây cái gì cũng chưa làm, tôi đây vẫn là khuê nữ trong trắng! !

Theo thống kê chính thức, toàn bộ bệnh viện trước mắt lưu truyền ba phiên bản:

Phiên bản của bác sĩ: tôi dùng tiền hối lộ người nào đó để được vào bệnh viện, sau đó dùng thủ đoạn cực kỳ hạ lưu câu dẫn phó viện trưởng thiên tài vừa đẹp trai vừa nhiều tiền của bọn họ, thấy phó viện trưởng không phản ứng, tôi liền dùng sức mạnh, cho nên hai người trong văn phòng tranh chấp, cuối cùng phó viện trưởng không chống cự được nữa, bị tôi ‘nhúng chìm’, thật sự là người thấy thương tâm, người nghe rơi lệ, vô cùng đau lòng, nước mắt rơi rơi nha! !

Phiên bản của y tá: tôi chính là một con chồn hoang chuyển thế, không biết dùng thủ đoạn mê hoặc gì, quyến rũ tổng tài, làm cho anh ta an bài tôi vào làm việc trong bệnh viện, ‘tùy thời hầu hạ’. Hôm qua tổng tài ở trong văn phòng, hai người XXOO gần một giờ, thiếu chút nữa tổng tài cạn sức mà chết, chúng tôi muội cùng nhau đứng lên, đem hồ ly tinh này đánh chết đi! !

Phiên bản của bệnh nhân: tôi vốn là một bệnh nhân, không ngờ lại vừa để ý đến phó viện trưởng đại nhân, từ đó về sau tâm xuân ám ảnh, vì tiếp cận phó viện trưởng đại nhân, tôi không biết liêm sỉ lừa phó viện

trưởng đại nhân, nói mình được bệnh máu trắng, sẽ sớm ngày rời khỏi thế gian mà thôi, đến cuối cuộc đời chỉ có hai nguyện vọng, một là hy vọng đời sau có thể làm một cái cây, hai là cùng phó viện trưởng XXOO. Phó viện trưởng tấm lòng nhân hậu, nhất thời mềm lòng đáp ứng yêu cầu hạ lưu của tôi, sau đó thì phát sinh sự kiện bạo lực 7 • 15 kia.

Nói ngắn lại, mặc kệ là phiên bản của người nào, tôi đều cũng bạo lực và sai trái, mà Diệp Tử Ninh lại là nạn nhân vô tội, bất quá trong vòng hai mươi bốn giờ, tôi từ một xử nữ lớn tuổi chưa tổng ra được khỏi nhà, ngay cả nắm tay cũng chưa biết là thế nào thì liền biến thành một con hồ ly tinh dâm dăng hạ lưu.

Cho nên khi sáng hôm nay tôi đi làm, vô luận tôi đi đến chỗ nào cũng cảm nhận được những ánh mắt chú ý này, trong cuộc đời 22 năm nay của mình, tôi chưa từng hoan nghênh giống như hôm nay vậy, chiếm được tỉ lệ 100% quay đầu lại nhìn. >”

Nhưng có ra cũng có chút vô sỉ, kỳ thật giận thì giận thật nhưng sâu trong lòng lại có một tia mừng thầm, phải biết rằng tôi sống hai mươi hai năm, còn chưa từng có truyền ra được tin tức đào hoa nào, đây là cảm giác đầu tiên cùng mỹ nam truyền ra chuyện xấu ah!

Cảm giác làm nữ diễn viên chính, kỳ thật cũng không tệ lắm! >”

6. Chương 6: Jq Bị Xa Lách

Bộ phận y tá chia làm bốn đội: giáp ất bính đinh, từng đội lại phân thành bốn tổ nhỏ: giáp ất bính đinh, tôi bị an bài ở tổ đinh đinh, cũng chính là cái tổ tổng hợp những người có điểm đánh giá thấp nhất.[Sún: giáp ất bính đinh giống như là A, B,C,D]

Kém cỏi nhất thì kém cỏi nhất, tôi cũng không ngại, trong lòng lại cảm thấy thoải mái hơn, mọi người xung quanh ai cũng như nhau, đại khái là không có áp lực.

Tôi cầm bản báo cáo đến tổ đinh đinh báo cáo.

Khi tôi đi vào, nhìn đến thấy một phụ nữ béo trên dưới bốn mươi tuổi, một tay bà ta chống nạnh làm thành hình ấm trà, đúng ngón tay giống như củ cải chỉ chỉ vào trán một cô y tá mắng: “Nói cô đi học trực một đêm mà thôi, cô còn bịa ra nhiều lý do, cái gì không có thời gian, còn nói thời gian tựa như thôi đưa, rảnh làm kiểm tiền tu bổ đáng người của cô kia.”

Nghe nói như thế, tôi theo bản năng nhìn về phía bộ ngực bằng phẳng như bay sên của mình, trong lòng yên lặng thở dài một hơi: tất cả mọi thứ không thể quá tuyệt đối.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Bà ta bỗng nhiên quay đầu và nhìn tôi hỏi.

Tôi bị khí thế của bà ta làm hoảng sợ, nhịn không được nhìn thêm bà ta mấy lần nữa, hình dáng lê hoa, đầu bông cải, mũi hèm rượu, chân củ cải. Hay bà ta chính là ——

Trong truyền thuyết năm đó, trong trận luận võ thiên hạ đệ nhất ở Hoa Sơn có một người được xưng ‘thần công tái thế’, anh dũng vô cùng, mạnh mẽ vô cùng, chẳng lẽ người đó là y tá trưởng tổ đinh đinh —— Bao Xuân Hoa?

Khi bà ta quay lại để lộ ra một cái nốt ruồi cực lớn trên cổ bà ta, toàn thân tôi lập tức chấn động, yeah yeah yeah. Quả nhiên là bà ta!

Tôi lập tức hấn giọng, giả bộ bộ dáng tôn tử, khen ra tám cái răng cửa và mỉm cười: “Xin chào, tôi gọi là Tiêu Chu, là nhân viên mới đến, hôm nay là ngày đầu tiên đến đi làm.”

“Thì ra là cô.” Nghe thấy tên của tôi, hai mắt đậu xanh của bà ta lập tức tập trung trên mặt tôi, ánh mắt lạnh như băng liền tiếp phóng tới hướng tôi.

“Phải Là tôi.” Đột nhiên toàn thân tôi tóc gáy dựng thẳng, giọng nói cũng run lên, nghe nói bà ta đứng đầu trong tứ đại ác nhân ở bệnh viện, ai mà đắc tội với bà ta thì chưa có một ngày sống yên lành!

Nhưng làm tôi cảm thấy khó hiểu là, đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, tôi không có khả năng đắc tội với bà ta, vậy tại sao ánh mắt của bà ta nhìn tôi giống như con điều hâu nhìn thấy gà con, hận không thể một vuốt đem tôi xé nát ra vậy?!

“Tôi chờ cô đã lâu, Tiêu tiểu thư. Hoan nghênh cô đến tổ đình đình, hy vọng về sau chúng ta hợp tác vui vẻ.” Nói xong vươn bộ móng vuốt đầy thịt bắt tay với tôi.

“Vui vẻ vui vẻ, đương nhiên vui vẻ.” Mọi người vui vẻ mới thật là tốt.

Tôi kích động vịn phần nắm tay bà ta, ngay sau đó mặt trở nên đỏ bừng, bà nội nó, bà ta sử dụng nội công, khi buông ra, tay của tôi đỏ một vòng to.

Bà ta chậm rãi đến trước mặt cô y tá kia: “Tiểu Uyển, cô không phải nói đêm nay không rảnh tăng ca sao?”

Y tá kia gật đầu như giả vờ.

“Nếu hôm nay có đồng sự mới đến đây, tôi đây sẽ ngoại lệ đáp ứng cho cô một lần, đêm nay Tiểu Chu sẽ trực đêm, Tiểu Chu, cô hẳn là không có ý kiến gì chứ?” Bao Xuân Hoa quay đầu lại hỏi ý kiến của tôi, mắt mỉm cười, trong đó hàm ý đe dọa rõ ràng, đúng là miệng nam mô Phật, bụng một bồ dao găm.

“Không ý kiến! Một chút ý kiến cũng không có! Tôi biết y tá trưởng cũng là vì tốt cho tôi, làm một con người mới, tôi cần phải học tập nhiều điều, cho nên tôi sẽ có thái độ đúng đắn, tôn trọng lãnh đạo, cẩn thận lắng nghe các đề nghị của lãnh đạo, nắm bắt mọi cơ hội để rèn luyện, cải thiện năng lực công tác của bản thân!” Tôi copy mấy câu trong vài cuốn tiểu thuyết đã đọc, nước miếng bay tứ tung.

“Tốt, rất tốt!” Bà ta nặng nề vỗ bả hai vai của tôi, “Tôi thật sự đánh giá cao thái độ này của cô, đây đúng thái độ mà một con người cần có khi đi làm việc, cô đã nghĩ muốn học tập cùng rèn luyện chính mình như vậy, thế thì tăng ca trực đêm từ giờ đến cuối tuần đều giao cho cô.”

Cái gì kêu là nâng đá tự đập chân mình? Đây chứ gì!!

Tôi nhất thời phun một búng máu, nghẹn ngào không nói một câu nên lời.

“Không cần kích động, về sau cơ hội này còn nhiều mà, làm cho tốt đấy nhé, không được cô phụ kỳ vọng của tôi đối với cô, biết không?”

“ ”

Tôi gật đầu mà nước mắt như mưa, mặt bà ta vui phơi phới mỉm cười, phân phó công việc cho tôi xong, sau đó rời khỏi văn phòng.

Bà tổn thương tôi mà còn cười được.

Tôi nước mắt lưng tròng, ông trời có đánh tôi năm cái cũng không biểu đạt được tâm tình tôi giờ phút này, thật sự là cái thế giới đau buồn ah, Bao Xuân Hoa bà ta tuyệt đối cố ý muốn chinh tôi! !

Điều làm tôi buồn bực chính là, đến bây giờ tôi cũng không rõ vì sao bà ta thấy tôi không vừa mắt, hay là. Chẳng lẽ bà ta cũng thích Diệp Tử Ninh, cho nên sau khi nghe được lời đồn chuẩn bị lấy chuyện công trả thù tư?

Oan uổng quá, oan uổng Đẩu Nga mà. Tôi có thể thề với trời, tôi cùng Diệp yêu nghiệt tuyệt đối là trong sạch, tuyết trắng, vô tội ah! Khuôn mặt tôi nửa là tươi sáng nửa là ưu thương, hai mắt đầm lệ nhìn lên trần nhà, rốt cục cũng hiểu được Mã giáo chủ vì sao kích động luôn như thế, đó là bởi vì thế giới này rất TMD, rất đáng khinh! !

Bàn công tác nhỏ của tôi ở bên cạnh gian nước trà, bình thường ngoại trừ làm công tác y tá, còn kiêm luôn chân chạy, tiểu muội, công việc lật vặt, cho nên nói trắng ra, tôi chính là một tờ giấy tiện lợi!

Haizz. giấy tiện lợi thì giấy tiện lợi đi, hiện tại kinh tế toàn cầu đình trệ, công việc khó tìm, ngay cả thực sĩ cũng đều nguyện ý làm nhân viên vệ sinh, tôi có cố gì mà oán giận ? Huống hồ anh tôi cũng không cho tôi từ chức .

Tuy rằng tôi cố gắng làm việc, hạ thấp bản thân, đi làm được khoảng một tuần, ngoại trừ Bao Xuân Hoa ra, những người khác mà thấy tôi thì sẽ tránh ra xa, tôi căn bản không thể hòa nhập vào thế giới của các người ấy.

Haizz, tôi bị xa lánh .

Cơm trưa, tôi một mình đi đến cantin nhân viên.

Một đường đi qua rất nhiều người, bác sĩ cùng y tá, bệnh nhân và người nhà bệnh nhân, đôi mắt tôi không ngừng tìm kiếm các chàng trong đám đông, hi vọng có thể tìm thấy một người như thiên tài Naoki đẹp trai giàu có, chính là ——

Trong phạm vi thị lực tôi quét qua, đàn ông nhìn thấy đều giống như sóng thần, diện mạo kia, khí chất kia. Chắc chắn, thật sự là khó có thể mở miệng.

Nếu xét theo ngoại hình, đàn ông có thể chia thành các loại sau đây:

Một, dạng thông minh tuyệt đỉnh: nói bác sĩ áp lực rất lớn, quả nhiên không phải nói xạo, quay đầu nhìn lại, nhân tài trong đây giống như nước biển của Đại Trung Hải.

Hai, dạng tướng quân: bụng so với phụ nữ mang thai năm tháng còn muốn to hơn, làm cho người ta nhìn không được muốn đến đỡ giúp một phen.

Ba, dạng Napoleong: thân cao không đủ một thước sáu, khi đi qua bên người ta làm người ta thấy họ giống con Godzilla.

Nhưng những người này là đồng nghiệp của tôi, tôi không thể quá nghiêm khắc, cho nên vẫn không phân tích thêm nữa.

Tôi bước vào canteen liền lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, sau đó bắt đầu châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ.

Tôi chọn đồ ăn rồi bưng ra bàn nhưng nghĩ mọi người không muốn ngồi với tôi, vô luận tôi đi đến bàn nào cô ta cũng nói nơi này có người ngồi, hoặc lấy đồ đạc gì đó giữ chỗ, không muốn dùng cơm với tôi.

Tình cảnh này thật sự xấu hổ, tôi hắc hắc vài tiếng tiếp tục đi tìm chỗ ngồi khác.

Tôi cố gắng tươi cười, cúi đầu đầu đá lung tung, cuối cùng tìm cái góc ngồi xuống, trong lòng cảm thấy thất bại vô cùng.

Mao Chủ Tịch lão nhân gia từng nói, khi rơi vào hoàn cảnh bị xa lánh, tinh thần không được sa sút, không ngừng cố gắng, tích cực công tác, học tập chăm chỉ.

Mặc dù tôi ở trong lòng nói mình không cần quan tâm đến bọn họ, nhưng trong lòng vẫn là cảm thấy hơi khó chịu, mũi dâng lên một cảm giác ghen tị.

Tôi một mình nhàm chán nhai đồ ăn, bỗng nhiên ——

“Ý. Một người ăn cơm à?” “Cạch” một tiếng, một con Cừu âm bạch cốt trảo đột nhiên xuất hiện ở bàn cơm, tiếp theo đó là một cái khay ăn.

Tôi vừa nghe đến cái chữ “Ý” kia đã biết người tới là ai, mặt nhất thời toát ra ba đường hắc tuyến.

Mọi người trong bệnh viện này bị gì vậy? Càng ngày càng cảm giác kỳ quái, rõ ràng là một câu thực bình thường, cô ta lại cố tình thêm một tiếng ‘Ý’ ở đầu câu, vừa khoa trương lại trào phúng.

Tôi còn chưa kịp trả lời, “Ý tỷ tỷ” đã ngồi vào bên cạnh tôi.

“Cô có biết tình cảnh của cô hiện tại rất nguy hiểm không?”

Hốc mắt tôi hồng hồng, một giọt rồi một giọt nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt chảy xuống, tôi yên lặng gật đầu.

“Vậy cô phải đặc biệt cẩn thận với y tá trưởng Bao Xuân Hoa các người mới được.”

“Chẳng lẽ cô biết vì sao bà ta chinh tôi?” Tôi giống như người chết đuối với được chiếc phao.

“Ý. Thì ra cô đã gặp được độc thủ, đã xảy ra chuyện bí hiểm gì rồi, mau kể đi để tỷ tỷ nghe coi.”
“Ý tỷ tỷ” đem năm cái móng gà của cô ta trảo trên vai tôi, hai mắt hưng phấn tỏa sáng.

= =||| tôi cầm miệng cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“Em gái muốn biết cái gì?” Thấy tôi không để ý tới mình, cô ta tự động đem móng vuốt bỏ xuống.

Tôi gật đầu, tôi đương nhiên muốn biết, sự tò mò đã sắp bay tới đụng trần nhà rồi.

“Chị đây sẽ nói cho em biết, em có thấy người bên không? Cái người tóc dài da trắng kia kia.”

Tôi nhìn theo ngón tay của cô ta, nhìn thấy một tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành .

Có một số cô gái trời sinh là dùng để làm cho cô gái khác tự ti, thậm chí tuyệt vọng, có một số cô gái trời sinh là dùng để làm cho người ta dốc lòng gia tăng tin tưởng, hiển nhiên, cô ta là người trước, tôi là người sau.

Cho nên trong nháy mắt nhìn thấy “Khuynh quốc khuynh thành”, tôi nhất thời cảm thấy được mình biến hình, cảm giác đối phương là một đóa hoa lài làm cho người ta thương tiếc nâng niu, còn tôi chính là phân trâu để cô ta cắm lên, vô cùng xấu xí, vô cùng hôi thối!

“Rất đẹp phải không?”

Tôi bình tĩnh gật đầu, trong lòng làm bất chúc Mã đại ca điên cuồng (mãnh liệt bắt lấy bả vai của Thượng Đế mà lắc lắc): Vì cái gì vì cái gì vì cái gì, Thượng Đế lão gia nhân người rất bất công, cùng là người, vì sao cô ta là Snow White, tôi là Godzilla? Vì sao vì sao vì sao? ? ? [Sun: Snow White là công chúa bạch tuyết, Godzilla là con tinh tinh đấy ^____^]

“Cô ta là cháu gái của Bao Xuân Hoa, là hoa khôi của bệnh viện Cẩm Tú, cũng là thanh mai trúc mã của phó viện trưởng chúng ta, trước khi cô tới thì mọi người còn bàn xem bọn họ khi nào thì kết hôn, cô vừa đến đã phá hủy hết thấy, cô nói xem Bao Xuân Hoa có thể không chính chết cô sao? Còn có.”

Đừng nói nữa, tim tôi không những bị nát, ngay cả răng cũng bị mẻ rồi! >”

Trong tim bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác kì quái rồi biến mất, nhanh đến nỗi tôi cơ hồ cũng không kịp phát hiện.

Tôi đứng lên chuẩn bị trở về đi làm.

Tôi cúi đầu đi về phía trước, tự hỏi phải làm thế nào hóa giải hiểu lầm của Bao Xuân Hoa với tôi, thỉnh linh ——

“Rầm” một tiếng, tôi đụng vào một bức tường người, người phía trước tránh không kịp, ăn luôn bát canh tôi còn thừa, quần áo màu trắng dính đầy nước canh và đồ ăn dư.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tái mét của Diệp Tử Ninh, ánh mắt sắc lạnh, có thể đông cứng người ta chứ chả chơi, bên cạnh còn có “Tròn vo”, “Mặt tam giác” cùng vài người khác.

Thế giới lặng im.

Bộ dáng hiện tại của tôi là: Mất! Trùng! Miệng! Ngốc! Trong đầu nhảy ra hai heo con, khóc thét đuổi theo cái đuôi đối phương chạy tới chạy lui: Yeah, Yeah Yeah. Tiểu Trư mày chết chắc rồi, mày chết chắc rồi.

Heo con A: “Hỏi vua có thể bao nhiêu sấu, đúng như thái giám mà vào thanh lâu! Tiểu Trư, sau khi mày chết tao sẽ tưởng niệm mày, thực sự.”

Tôi: “Các người rất vô đạo đức, các người trở mắt nhìn ta đi vào chỗ chết sao?”

Heo con B: “Mày nghĩ rằng tao và nó sẽ trở mắt nhìn mày đi vào chỗ chết sao? Không, mày sai lầm rồi, tao sẽ nhắm mắt lại.” [Pó tay hai con heo này >”

Tôi thật sự rất muốn khóc, thật không may mắn! ! A a a a a.

Tôi cúi đầu khom lưng: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi thật sự thật sự không phải cố ý, vừa rồi tôi đang suy nghĩ một chuyện nên không thấy ngài ở phía trước.”

Anh ta trên cao nhìn xuống: “Nếu lời xin lỗi có tác dụng thì còn cần tới cảnh sát làm gì?”

Tôi rơi lệ đầy mặt: “Nếu không tôi lau cho ngài?”

Anh ta giả bộ: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Tôi giận, tà ác nhìn cái bàn ăn bên cạnh, tiến lên, đem bàn ăn đập đến mặt anh ta đi, rồi một cước dẫm nát anh ta dưới lòng bàn chân, “Cho anh hãm hại tôi này! Cho anh đối nghịch tôi này! ! Cho anh nói gì là khoan dung này! ! !” Diệp Tử Ninh khóc thét như mưa, vẫn kêu”Đại nhân xin tha mạng, đại nhân xin tha mạng.”

Tôi đứng chống nạnh cười điên cuồng: “Ha ha ha ha.” Haizz, ảo tưởng kết thúc.

Tôi chân chó sục đổ: “Thế ngài cảm thấy nên giải quyết thế nào?”

Anh ta nhàn nhã nói: “Chiếc áo sơ mi cùng cà- vạt này cũng không mặc được nữa, nếu không như vậy đi, chúng ta tìm một thời điểm tốt để thảo luận về vấn đề bồi thường một chút.”

Tôi gật gật đầu, không dám nói gì.

“Vậy sau khi tan làm đêm nay đi.” Khi miệng anh ta nói ra câu đó, dường như ánh mắt hiện chút ý cười bốn cột.

“Không được, tôi phải tăng ca.”

“Tăng ca đến mấy giờ?” Anh ta nhú mày.

“Chín giờ.”

“Tốt lắm, hết tăng ca cô đến văn phòng tôi.”

Đột nhiên nhà ăn vang lên tiếng hút không khí!

Tầm mắt phóng đạn nhất thời lại tụ tập trên người tôi, có tò mò, ghen tị, oán hận, đồng lúc đó cũng có vài mũi tên bắn lên vào lòng tôi, tôi ngã xuống đất học máu. Mấy lít. Phun mấy lít

Anh ta cố ý, tuyệt đối là cố ý đem mọi tội lỗi đổ lên đầu tôi trước mặt mọi người, khiến cho tôi nhận vô số ánh mắt lăng trì! Đột nhiên, tôi ý thức được cho dù giờ phút này tôi nhảy vào Hoàng Hà, cũng không tẩy rõ hiểu lầm của tôi với anh ta ! ! A a a a a a a a a.....

Đại BOSS ơi, chữa lại đường sống cho tôi đi, không nên ép tôi vào nằm trong đường ray ah, đường giết người phóng hỏa cướp bóc, làm ra chuyện gì tai hại đến sự phát triển của chủ nghĩa xã hội khoa học, xin không cần cướp đoạt cơ hội tôi làm người tốt! !

——Ta là Sunny giải thích phân cách tuyến——

Naoki là nam chính trong bộ truyện ‘Itazura na Kiss’ của Tada Kaoru, là một anh chàng thiên tài, đẹp trai, nhà giàu. Bộ truyện này đã được chuyển thành bộ phim với tên gọi là ‘Thơ ngây’ rất nổi tiếng của Đài Loan

7. Chương 7: Jq Bắt Đèn

Vị trí tôi giờ phút này: WC.

Tư thế: ngồi chồm hổm.

Mặt bộ: run rẩy.

Trạng thái: dùng sức.

Tâm tình: cực kỳ bị thương.

“Haizz.”

” Haizz.”

” Haizz.” Tôi thở dài lần thứ N, chỉ cần nghĩ đến những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay là tôi bị táo bón, có điều tưởng tượng lát nữa đến văn phòng của Diệp Tử Ninh, cùng sỏi một chỗ, lòng giống như bị mèo cào, sợ tới mức bắt đầu bị tiêu chảy.

“Cô có thể nhanh lên không? Tôi thật sự rất gấp.” Bên ngoài truyền đến một giọng nói eo éo.

“Biết rồi biết rồi.” Đây là thế giới gì vậy, đi WC cũng không được hài lòng như ý, haizz.

Một phút đồng hồ có bao nhiêu lâu? Quyết định vị trí của bạn: là ngồi xổm trong WC, hay là chờ ở bên ngoài WC? [Sún: quyết định cái gì kì thế >”

Một phút đồng hồ sau.

“Chị ơi, xin chị đỡ” Giọng nói bên ngoài đã có chút nghẹn ngào .

Tôi giận: “Bệnh viện nhiều WC như vậy, sao cô cứ phải dùng phòng của tôi?”

“Tôi dùng quen, dùng cái khác tôi ‘đi’ không ra.”

= =||| thói quen quả nhiên là một cái gì đó vô cùng đáng sợ.

Từ WC đi ra, tôi xem mình sắp hỏng mất trong gương, mắt không to nhưng có thần; cái mũi không cao nhưng khéo léo; môi không dày, vừa vặn hôn môi, nhưng vì sao tập hợp trên mặt tôi lại thấy giống như bánh bao? ! A a a.

Anh tôi nói, đây là nguyên nhân tôi vì sao liên tiếp bị khi dễ, cái mặt bánh bao này đương nhiên là thu hút được một đám chó đi theo là đúng rồi!!! >”

Mặc dù con rùa vàng quái gở này nói câu đó thực tổn thương đến tự tôn của tôi, nhưng cũng là sự thật, tôi từ nhỏ đến lớn đều là bị khi dễ, vô luận nam nữ già trẻ, bọn họ vừa thấy tôi, đều vô cùng vui vẻ đem của mặt tôi tạo thành các loại hình dạng, còn một bên vừa nhéo vừa nói mặt tôi làm bọn họ sinh ra dục vọng chà đạp. mẹ ơi >,

Tôi nhéo nhéo khuôn mặt trẻ con của mình, thở dài, xem ra muốn thoát khỏi cục diện này còn cách phải make-up thôi .

Haizz, tương lai của tôi thật thăng trầm ah!

Trải qua một trận đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng tôi vẫn lê bước đi đến trước cửa văn phòng Diệp Tử Ninh, gõ nhẹ nhàng mà vài cái không ai trả lời, cửa phòng khép hờ, vì thế tôi lấy tay đẩy vào.

Ánh trắng tròn thản nhiên vắt giữa không trung, ánh trắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, dừng ở trên người Diệp Tử Ninh, ánh trắng mỏng lung, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, anh ta ngồi ở sau bàn công tác, tay nâng má, giống như đang ngủ, vẽ nên một bức tranh mờ ảo tuần dật, có một cảm giác phong tình không nói nên lời.

Chết tiệt, người đàn ông này thật sự là đẹp trai không có thiên lý! Tôi nhìn chăm chăm mặt Diệp Tử Ninh mà miệng nuốt nuốt nước miếng.

Đang lúc tôi nhìn anh ta đến mặt hoa mắt si, Diệp Tử Ninh mở choàng mắt, ánh mắt hẹp dài dừng trên người tôi, tôi sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh.

Cỡ nửa phút sau anh ta mới dời ánh mắt ra khỏi người tôi, tôi lập tức chân chó chạy lên hỏi han.

Tôi ân cần: “Xin chào, em đến đây.”

Anh ta bình tĩnh: “Cô đến muộn một phút đồng hồ.”

Một phút đồng hồ mà thôi, đối với tôi cái người không có quan niệm về thời gian mà nói, một phút đồng hồ có là cái gì? ! Đương nhiên lời này nói trong lòng.

Tôi nói lắp: “Cái kia. Là bởi vì. Em bị tiêu chảy .”

Anh ta nhíu mày: “Uống thuốc chưa?”

Shit! Chồn chúc tết gà, giả bộ quan tâm gì chứ?!

Tôi chân chó: “Dạ uống rồi, đa tạ phó viện trưởng quan tâm, tiểu nhân cảm động đến rơi nước mắt, không cách chi báo đáp, chỉ có.”

Anh ta thông dong: “Vậy lấy thân báo đáp đi.”

Ầm ầm ầm! !

Tôi hóa đá: “Ha hả. Phó viện trưởng ngài thật đúng là hài hước.”

Tôi vốn là muốn nói”Chỉ có cách cố gắng công tác”, ai ngờ anh ta phát cơn thần kinh lên.

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt thâm trầm khó dò, dưới chân tôi mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống, tim đập nhanh muốn đình công biểu tình, vội vàng tìm đề tài khác, tiếp tục chân chó.

Tôi cúi đầu khom lưng: “Ngài ăn cơm chiều chưa?”

Anh ta tích chữ như vàng: “Rồi.”

Tôi tiếp tục nịnh nọt: “Thế ngài ăn khuya chưa? Em có thể đi mua.”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi trưng ra một cái mỉm cười kiểu Mona Lisa nịnh nọt.

X ông nội anh ! Làm chi nhìn chằm chằm vào tôi hoài vậy, tôi miệng cười đã tê rần, tôi trong lòng thân thiết hỏi thăm 18 đời tổ tông anh ta.

Anh ta nhìn tôi cỡ khoảng nửa ngày mới mở miệng nói: “Cô đã muốn làm việc cho tôi như vậy, vậy đi lấy ly sữa đi.”

Lòng tôi đang mở cờ ca hát, đang muốn chạy ra siêu thị bên ngoài mua, nhưng Diệp Tử Ninh nói thêm câu tiếp theo đánh vỡ tất cả mộng đẹp của tôi: “Tủ lạnh có.”

Tôi thân mình nhoáng lên một cái, lấy tốc độ ánh sáng bay tới trước tủ lạnh, xuất ra một lọ sữa đưa cho anh ta.

Anh ta tiếp nhận, mỉm cười: “Cám ơn sữa của cô.”

Sữa của tôi. Ách. Thật sự là rất đen tối đó biết không hả?!

Mặt tôi nháy mắt đỏ ửng, thiếu chút nữa bị nghẹn nước miếng của mình mà chết, cuối cùng chỉ có thể không nói gì nhìn trần nhà, trên mặt ba đường hắc tuyến không ngừng run rẩy .

Tôi nhăn nhó ngồi ở đối diện Diệp Tử Ninh, cảm giác áp lực như đập vào mặt mà đến.

Diệp Tử Ninh tà tà tựa vào sofa, khuôn mặt tươi cười quỷ dị nhìn tôi, có lẽ là do hiệu ứng của ánh đèn, khuôn mặt như Quan Vũ của anh ta giống như đánh thêm một lớp phấn, thật là yêu mị.

Nguy hiểm! Nguy hiểm! Chuông thần kinh cảnh báo reo lớn.

Tôi nhất thời hết hồn, như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, cúi đầu uống nước không ngừng uống nước, trong lòng suy đoán đại thần sẽ xử trí tôi như thế nào.

Không khí vô cùng quỷ dị mà không hài hòa, ngay tại thời điểm tôi cơ hồ muốn khóc, nói anh ta một đao đâm cho tôi chết đi, anh ta chậm rãi mở miệng :

“A Chu, tôi gọi là cô là A Chu được không, Tiêu tiểu thư có vẻ không quen.”

Tôi , còn Tiêu Phong của tôi đâu, “Ngài có thể bảo tôi Tiểu Chu, tất cả mọi người đều kêu như vậy.” [Sún: A Chu nghĩa là A Châu, trong tác phẩm “Thiên Long Bát Bộ” của Kim Dung, A Châu là người yêu của Tiêu Phong–bang chủ cái bang]

“Tiểu Trư?” Miệng anh ta cong lên, đánh giá tôi từ trên xuống dưới một chút, sau đó gật gật đầu nói, “Ừ, đúng là rất có hình ảnh.” [Sún: Tiểu Trư là con heo con]

Tôi giận! Thiếu chút nữa khởi nghĩa vũ trang, nhưng cuối cùng khế cắn môi, vẫn là nhịn, đã nhịn hai mươi mấy năm, lần này còn kém chán so với mấy lần trước!!! >”

Tôi hy vọng sớm giải quyết xong việc để về nhà, dù sao bây giờ cũng rất muộn rồi, “Phó viện trưởng, chuyện quần áo cùng cà- vạt.”

“Đúng rồi, tôi đang muốn nói chuyện này, chiếc áo sơ mi cùng cà- vạt kia tôi đều mua ở nước ngoài, cũng không phải rất quý, hai cái, đại khái mấy vạn nhân dân tệ mà thôi.”

Mà thôi! Tôi hận, hai chữ cuối cùng hoàn toàn khơi dậy tâm lý căm thù người giàu trong tôi, một năm tiền lương của tôi trên dưới có mấy vạn nhân dân tệ, mà quần áo cùng cà- vạt của anh ta cũng mấy vạn nhân dân tệ, làm bằng kim cương à?

Mặt ngoài tôi cũng là không dám xúc phạm thiên uy của anh ta, “Tôi không cần phải mua cái mới chứ, hẳn là có thể giặt mà.”

“Quần áo có thể giặt, nhưng có điều phiền toái chính là chiếc cà- vạt.”

“Cà- vạt làm sao?”

“Mặt trên có đính viên kim cương bị cô đụng rớt, tôi gọi người đi tìm, nhưng vẫn không thể tìm về, cho nên chiếc cà- vạt kia chỉ có thể trở thành phế thải .”

Đại não tôi lập tức treo máy, nhất thời ngốc lảng nhìn anh ta, “Xin hỏi chiếc cà- vạt của ngài bao nhiêu tiền?”

“10 vạn.”

Tôi thở hộc vì kinh ngạc, “Tôi không tin, không phải là một cái nút thắt nhỏ sao? Anh sẽ không phải muốn hãm hại tôi chứ?!”

“Chiếc cà- vạt này là công ty Tiffany & Co chúc mừng thành lập một trăm bảy mươi hai năm mà cố ý thiết kế, số lượng toàn cầu 100 cái.”

Tôi nhất thời cứng họng, đầu ông ông, miệng thành hình chữ”O” si ngốc.

Trong đầu hai con heo con lại lên đài, lắc lắc mông đầu đá lung tung khóc thét: ” Kim Sơn Bắc Kinh hào quang chiếu tứ phương, Diệp Tử Ninh chính là đại biểu tà ác, phúc hắc như vậy thật đáng giận. Haizzz!”

Heo con A(làm dạng trầm tư): “Nếu không Tiểu Trư mày bán mình đi?”

Heo con B(mắt tròn trắng): “Đề nghị thực tế một chút được không, coi đáng người cùng bề ngoài anh ta kìa, mày cho rằng sẽ có người mua Tiểu Trư sao?”

Heo con A (buông tay): “Thế cũng đúng, vậy mày nói nên làm cái gì bây giờ?”

Heo con B(thở dài): “Tao cảm thấy cô ta hẳn là đi mua bình thuốc ngủ, chết như vậy ít đau đớn nhất.”

A a a a. Tôi lấy cái gì đi bồi thường a? Tôi vừa mới đi làm, thử việc còn chưa được thông qua, căn bản không tiền lương, lại nữa, tôi còn thiếu anh tôi 15 vạn tệ, nếu bội ước, thì phải là 45 vạn tệ, hơn nữa 10 vạn tệ này, nói cách khác tôi mắc nợ tới 55 vạn tệ! !

Nghĩ vậy, tôi thật sự muốn đi ra đường ray xe lửa nằm xuống. =__=

Diệp Tử Ninh vẫn nhàn nhã như cũ, mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt hiện lên ý cười bốn cọt.

Bỗng nhiên ——

Anh ta ra vẻ thần bí nói: “Kỳ thật cô có thể chọn không trả.”

“A? ! Biện pháp gì?” Trái tim tôi trả lại trong ngực, kinh ngạc nhìn anh ta.

“Chỉ sợ. cô không muốn.”

Tôi nhào đến, kích động cầm tay anh ta, bốn mươi lăm độ giữa đầu nhìn anh ta, khẽ cắn môi dưới, chớp chớp mắt, làm ra một bộ lã chã chực khóc, thanh tú động lòng người, “Không sao, ngài cứ nói, có lẽ tôi nguyện ý thì sao?”

Anh ta mỉm cười nhìn bàn tay anh ta bị tôi cầm lấy, đôi mắt hắc bạch phân minh ánh lên ý cười, nhưng một hồi trên mặt lại lộ ra một bộ táo bón :

“Hay là thôi đi, như vậy đối với Tiểu Trư cô không công bằng.”

Tôi giận, bỏ ra tay anh ta: “Trang Tử không phải là cá, là sao biết cá không vui vẻ; anh không phải là tôi, làm sao biết tôi cảm thấy không công bằng? !”

Miệng anh ta cong lên, lộ ra một chút tươi cười giống hồ ly, sau đó nhẹ nhàng kéo tôi đi qua, ngồi ở bên người anh ta, giống như trường bối vỗ vỗ bả vai của tôi, xoa xoa mái tóc của tôi, mới chậm rãi nói:

“Nếu Tiểu Trư cô cũng nghĩ thế, tôi sẽ nói vậy.”

Mắt tôi không nháy chăm chú nhìn anh ta gật đầu, lúc này tôi đã bị mê hoặc, hoàn toàn không ý thức được mình là một con sơn dương đã rơi vào miệng sói, cho nên nói để các học sinh nhớ nha, lấy kinh nghiệm xương máu của tỷ nói cho các muội biết, hồng nhan kẻ gây tai họa, hồng nhan kẻ gây tai họa ah, ngộ như các muội có bất hạnh gặp được yêu nghiệt này, nhất định phải lấy gậy đập họ giống như đập chuột vậy nha, đuổi tận giết tuyệt, nhớ lấy nhớ lấy! Đương nhiên cái này là nói sau. [Sún: làm gì có a, phương châm của sắc nữ chính là không được đánh soái ca dù chỉ là một cành hoa, muội gặp được soái ca như thế thì nâng niu còn không kịp nữa là lấy gậy đập >”

“Osin nhà tôi xin phép về quê, ba tháng sau mới trở về, cho nên nếu Tiểu Trư cô không ngại. . . .”

Tôi hiểu được, tôi cuối cùng cũng hiểu được, anh ta muốn tôi đến nhà anh ta làm osin ba tháng, sau đó mượn cơ hội nhục nhã tôi!

Tôi lửa giận ngút trời, đứng lên, ngón tay chỉ mũi anh ta nói: “Tôi nói cho anh biết, kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục, tôi không tiếp nhận đề nghị này của anh.”

Diệp Tử Ninh cũng không giận, lạnh nhạt đẩy tay tôi ra, bình tĩnh nói: “Thế thì Tiêu tiểu thư chuẩn bị tiền cho tốt, trong vòng 3 ngày phải giao đến tay thư kí của tôi, ba ngày sau, nếu thư kí của tôi bí không nhận được số tiền này, cô ấy sẽ nói cho luật sư của tôi biết, mọi chuyện Tiêu tiểu thư hãy nói với luật sư của tôi.”

Cái này quả thực là biến thành uy hiếp! !

Tôi tức giận đến cả người lạnh run, mắt mở to căm tức nhìn anh ta, tôi trừng chết anh! Tôi trừng chết anh! Ai nha, mắt trừng muốn khô rồi. Nhưng mà không được, con người ta không thể dễ thua như thế, phải tiếp tục trừng.

“Tiêu tiểu thư có thể trở về, tôi còn có chuyện phải xử lý.”

Nghe lời này, tôi thấy cụm từ Tiểu Trư Tiểu Trư kêu thân thiết lắm, hiện tại thấy gian kế của mình không thực hiện được, liền lập tức phân rõ giới hạn kêu Tiêu tiểu thư.

Shit, uống công bộ dạng anh đẹp trai như vậy, thật là vũ nhục cụm từ “Mĩ nam” mà.

Diệp Tử Ninh vô cùng bình tĩnh thông dong trở về bàn công tác, cầm lấy điện thoại, tôi vừa nghe được hai chữ ‘bảo an’, mặt nháy mắt liên tãi.

Má ơi, thế nhưng kêu bảo an tới bắt tôi!

Người này vừa sinh đã là bi kịch cực kỳ kinh thiên động địa!

Tôi bay lại ôm lấy cánh tay anh ta, hai mắt đầm lệ mông lung, cơ hồ khóc ra: “Diệp đại ca, thủ hạ lưu tình chút đi, dù nói thế nào anh cũng phải cho tôi thời gian suy nghĩ chứ.”

8. Chương 8: Jq Hiệp Ước

Tôi thăm thương ôm lấy cánh tay Diệp Tử Ninh, dấu miệng làm bộ dạng lả chã chực khóc: “Diệp đại ca, thủ hạ lưu tình, dù nói thế nào anh cũng phải cho tôi thời gian suy nghĩ chứ.”

Diệp Tử Ninh sững sốt một chút, vẫn như cũ mở miệng: “Bảo an.”

Bà nội nó, tôi đã thỏa hiệp trước mà anh ta còn muốn đuổi tận giết tuyệt, xem ra hôm nay lão nương phải liều mạng!

Tôi lắc lắc cánh tay của Diệp Tử Ninh, mặt ngẩng lên bốn mươi lăm độ, còn yếu ớt đá lông nheo một cái, nũng nịu hô: “Ninh ca ca.”

Vừa nghe tiếng “Ninh ca ca”, Diệp Tử Ninh ngẩn ra, quay đầu nhìn tôi, sâu trong ánh mắt tựa như một gợn sóng kinh hỉ khẽ lay động, nháy mắt đường cong trên mặt trở nên nhu hòa rất nhiều, nhưng vẫn không gác điện thoại xuống, bảo an ở đầu kia điện thoại vẫn hỏi xảy ra chuyện gì.

Vì không bị bảo an đuổi ra, vì không phụ trách, tôi gì cũng không để ý, bỏ qua cánh tay của Diệp Tử Ninh, nhào lên ôm lấy cổ anh ta, dùng giọng nói so với của Lâm Chí Linh còn yếu điệu hơn ba phần: “Ninh Ninh. Anh không cần kêu bảo an đến nha, XXOO đều ở nhà anh, OXXX đều ở nhà anh còn không được sao?”

Lời này vừa nói ra, tôi bị mình dọa thần hồn điên đảo không thể tự kiềm chế, miệng sùi bọt mép, độ axit trong dạ dày tăng lên vùn vụt.

Nhưng Diệp Tử Ninh lại không bị tôi dọa, trên mặt còn tươi hơn hoa nở mùa xuân, ánh mắt sâu thẳm nước hồ thu, nhưng vẫn như cũ hỏi lại tôi: “Ý tứ Trư Trư là ——?”

Trư Trư? Đại ca huynh thật đúng là có đi có lại ah, trên trán tôi chảy xuống một giọt mồ hôi, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh: dưới ánh trời chiều tà, tôi một mình đi trên bờ cát, Diệp Tử Ninh bỗng nhiên đuổi theo, xoay người tôi lại, kích động lắc lắc bả vai của tôi: “Trư Trư, không được rời khỏi anh! Chẳng lẽ em không biết anh yêu em yêu đến đau lòng sao? !”

Tôi đau lòng: “Ninh Ninh, em làm sao có thể rời anh đi, anh đau, em cũng đau! Anh đau, em càng đau! Lòng em đau đến sắp chết rồi này!”

Diệp Tử Ninh một tay ôm chặt lấy tôi, tựa hồ muốn tôi hòa vào thân thể anh ta: “Anh biết anh biết anh biết! Trư Trư, em là Tiểu Trư yêu, anh nên bắt em làm sao bây giờ?”

Tôi hai mắt nhắm lệ ghen ngào: “Oh. Ninh Ninh!”

Diệp Tử Ninh ngưng mi: “Oh. Trư Trư! Vì sao em cau mày, có đôi khi, anh thật sự rất muốn lấy bàn ủi đem ủi mặt em cho phẳng lại.”

Tôi nhất thời hoa dung thất sắc, nhìn thấy cái bàn ủi trong tay Diệp Tử Ninh không biết từ nơi này biến ra, run rẩy nói: “Ninh Ninh, anh. anh muốn làm gì? !”

Diệp Tử Ninh cầm bàn ủi tà mị cười: “Trư Trư, để oppa đến giúp em chữa lành ưu thương nhé.”

Tôi lệ rơi như mưa: “Đại nhân xin nhẹ tay, đại nhân xin nhẹ tay.”

. Màn hình bỗng nhiên xuất hiện một bức tranh. Kế tiếp xuất hiện một hàng chữ: Ninh Ninh cùng Trư Trư tan nát.

[Sún: cười ngã thẳng căng rồi =)]

Tôi toàn thân run rẩy một chút, bị mình dọa ghê tởm da gà rớt đầy đất, lúc phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình còn ôm cổ Diệp Tử Ninh, mà cánh tay rắn chắc của Diệp Tử Ninh lại đang đặt lên chỗ một có nhiều thịt nhất — thắt lưng của tôi, hai mắt không hề chớp nhìn tôi

9. Chương 9

Trái tim tôi dường như đập loạn vài nhịp, trên mặt bắt đầu đỏ bừng.

Tôi giống như bị điện giật lập tức buông cổ anh ta ra, nhanh chóng kéo ra khoảng cách giữa hai người, không dám lại nhìn đôi mắt anh ta.

Hít vào, thở ra. Tiêu Chu ơi, người ta là kẻ gây tai hoạ đó, là một ly sữa Tam Lộc đó, uống vào lúc sau chắc canh ta sẽ bị thận sỏi mà chết. Mày phải chịu đựng chịu đựng đi, ngàn vạn lần không thể bị anh ta mê hoặc, nếu không khí tiết tuổi già khó giữ được đó! !

Tôi cố gắng đàn áp trái tim công tác bình thường, mắt nhìn một cái góc phòng, nhỏ giọng nói: “Cái kia. chuyện làm osin. Tôi đồng ý với anh.”

“Được!” Diệp Tử Ninh lập tức liếc mắt đưa tình cười nói, sau đó quay lại muốn mở miệng nói chuyện điện thoại.

Tôi nhất thời nổi giận, với tay chộp ngang điện thoại của anh ta, vô cùng tức giận rống lớn một tiếng: “Nếu tôi đã đồng ý với anh, vì sao anh còn kêu bảo an tới bắt tôi? !”

Anh ta trả lời: “Ai nói tôi kêu bảo an tới bắt cô?”

Mặt tôi nhất thời đông lạnh, ngốc ngốc nói: “Gì? Không phải gọi bọn họ tới bắt tôi, vậy anh gọi điện thoại làm gì?”

“Tôi đang đợi một văn kiện khẩn cấp, gọi bọn họ nhận rồi trực tiếp đưa đến văn phòng tôi.” Khi Diệp Tử Ninh nói với tôi những lời này, ánh mắt lóe lên một chút tinh nghịch.

A a a a? ! Nói như vậy, vừa rồi “Ninh ca ca, Ninh Ninh” là hư danh? Tôi ngẩng đầu vừa vặn bắt gặp đến khoe miệng người nào đó hiện lên một nụ cười giảo hoạt, tôi tự nhiên hiểu được, tôi bị lừa! !

Ngay tại thời điểm tôi giật mình, Diệp Tử Ninh đã nói xong điện thoại, xoay người dùng giọng điệu dễ con nít để nói với tôi: “Lại đây, Trư Trư, chúng ta thảo luận vấn đề chi tiết một chút.”

Tục ngữ nói con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, tôi thấy cái mặt cáo già của Diệp Tử Ninh nhất thời giận sôi gan, tức nước vỡ bờ, tôi nhảy dựng lên mắng: “Tôi uống một ngụm Cocacola rồi phun chết anh, anh mới là Trư Trư, cả nhà anh đều là Trư Trư! Còn nữa, phiền anh đem móng vuốt của anh bỏ ra!”

Nghe vậy, Diệp Tử Ninh hơi nhíu mày, nhìn tôi thật sâu, khí thế của tôi lập tức bị tiêu diệt, cái chân thiết không có khí chất mà mềm nhũn, trộm lui về phía sau nửa bước, hai tay giao nhau che trước ngực, “Muốn đánh nhau à? Anh làm sao có thể đánh thắng được tôi.”

Anh ta lẳng lặng chăm chú nhìn tôi một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Ngoan, đừng náo loạn, được không.”

Ầm ầm ầm!

Giọng điệu hết hồn của anh ta làm tôi hai mắt trắng dã, toàn thân cứng ngắc, lập tức bị thiên lôi đánh ba phát hồn bay phách tán, á khẩu không thể trả lời được.

Ai náo loạn với anh?! Tôi căm tức nhìn anh ta, hận không thể lấy cái dao cắt giấy này xọc xọc vài đường trên chiếc BMW của anh ta!!!!!!

Tôi cố gắng làm ình bình tĩnh trở lại, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị nói: “Kẻ sĩ có thể chết không thể nhục! Tôi nói cho anh biết, Tiêu Chu tôi là đại nữ tử đỉnh thiên lập địa, tôi sẽ không làm osin của anh, anh đừng hòng lấy tiền lương uy hiếp tôi!”

Nghe vậy, khoe miệng Diệp Tử Ninh run rẩy một chút.

Nhưng rất nhanh anh ta lại khôi phục bộ dáng nhàn nhã, ngồi ở sofa, cầm lấy ly sữa nhấp một ngụm, thông dong nói: “Là cô tự mình nói muốn nghe phương pháp này, cũng chính cô nói phải làm osin của tôi, ngay từ đầu tôi cũng không có bức bách cô, chuyện này từ đầu tới cuối đều là cô tự nguyện lựa chọn rồi quyết định, không phải sao?”

Tôi hừ một tiếng, dùng lỗ mũi trả lời anh ta, trong lòng lại bắt đầu có chút xấu hổ, giống như. hình như. có vẻ. là có chuyện như vậy.>”

Anh ta lạnh nhạt nói: “Bắt quá cô đã nghĩ muốn đổi ý, thế cũng được, cho tới bây giờ tôi cũng không thích bức bách người khác, có điều không làm osin, cô có tiền trả tôi sao?”

Tôi không tình nguyện lắ đầu.

“Vậy người nhà cô sẽ giúp cô à?”

Tôi gật gật đầu, lập tức lại lắ đầu, miệng càng méo dữ hơn, 10 vạn tệ, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, tuy rằng trong nhà cũng có, nhưng tôi làm sao mà không biết xấu hổ mở miệng mượn tiền đây?

Anh ta nhẹ nhàng băng quơ nói: “Thế Tiêu tiểu thư là muốn không trả tiền hay sao? Nếu nói như vậy, Tiêu tiểu thư chuẩn bị làm việc với luật sư ở toà án đi.”

“Tôi chưa nói tôi không trả mà!” Vừa nghe lời nói của anh ta, tôi thiếu chút nữa khóc ra, tôi cũng không muốn ở trong ngục giam rồi để năm tháng thanh xuân của tôi trôi qua, tôi còn chưa nhúng chàm được mĩ nam nào mà, cứ như vậy đi vào nhà lao, tôi sẽ chết không nhắm mắt! !

Anh ta từng bước dụ dỗ: “Nhưng mà cô không có tiền, đúng không?”

Tôi ủ rũ: “Đúng.”

Anh ta tươi cười khả ái: “Thế làm osin của tôi cùng ngồi chồm hổm trong ngục giam cô lựa chọn cái nào?”

Tôi lệ rơi đầy mặt: ” Làm osin của anh.”

Anh ta thản nhiên cười: “Ày, như vậy không phải được rồi sao, đến, ngồi vào bên này, chúng ta thảo luận vấn đề chi tiết một chút.”

Trên mặt tôi nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, tâm không cam lòng tình không muốn đi qua, ngồi vào đối diện anh ta, Diệp Tử Ninh nhìn thấy tôi, ánh mắt vui vẻ, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt từ thiện, cười so với phật Di Lặc còn hiền lành hơn, so với tiểu bạch hổ còn thuần khiết hơn.

Tôi nhìn anh ta tươi cười mà lòng tôi giống như trăm cái móng vuốt cào qua, bốn chữ ánh vàng rực rỡ trong óc tôi chợt lóe qua: tiểu lí tàng đao! {Sun: tiểu lí tàng đao đại khái là nham hiểm}

Tôi lẻ mình chậm chậm đến ngồi xuống đối diện Diệp Tử Ninh, ánh mắt đen bóng của anh ta chợt lóe, giống như động vật ban đêm nào đó.

“Vì tránh về sau xuất hiện tranh cãi, chúng ta phải kí một bản hợp đồng.”

Tôi bĩu môi lầu bầu: “Không cần phiền toái như vậy chứ, đây không phải rất khoa trương rồi sao?!”

Anh ta chậm rãi: “Tục ngữ nói, anh em ruột còn muốn tính sổ lẫn nhau, những chuyện có liên quan đến vấn đề tiền bạc đều có thể dẫn đến tranh cãi, cho nên có một bản hợp đồng đối với song phương mà nói đều một điều bảo đảm.”

Tôi bĩu môi coi như đồng ý nhưng trong lòng càng nghĩ càng không thoải mái, chẳng lẽ khuôn mặt tôi lớn lên trông giống lừa đảo lắm sao? Giống như tất cả mọi người điều sợ tôi bội ước, anh tôi cũng thế, anh ta cũng như thế nốt, rốt cuộc là người này quá thông minh sợ tôi không lường trước mà ăn của bọn họ sao?

Tôi tự nhiên là hiểu theo nghĩa sau.

“Chúng ta thảo luận về việc bồi thường chiếc cà- vạt, nhưng vì tạm thời cô không thể bồi thường tiền thiệt hại, vì vậy đồng ý cung cấp phục vụ ba tháng để bồi thường, song phương xem như đạt được thỏa thuận, tôi nói như vậy, cô có ý kiến gì không?”

Cung cấp ba tháng phục vụ? Cho xin đi, nói chuyện rõ ràng một chút được không, làm osin thì nói thẳng là làm osin đi, còn nói cái gì là cung cấp phục vụ, câu này dễ làm người ta sinh ra tưởng tượng đen tối lắm đó, thí dụ như: cung cấp phục vụ ‘tình dục’ ba tháng. >”

Tôi không tình nguyện trả lời: “Không có.”

“Nếu không có, hiện tại chúng ta sẽ thảo luận chi tiết một chút.” Anh ta đi đến bàn công tác ngồi xuống đánh đánh gì đó trên laptop của anh ta.

Mười phút sau, anh ta đưa cho tôi một bản hợp đồng, cũng chính là khế ước bán mình của tôi:

Chủ nợ (bên A): Diệp Tử Ninh

Bên nợ (bên B): Tiêu Chu

Song phương A, B căn cứ nguyên tắc “Ngang hàng tự nguyện, hiệp thương nhất trí”, đã thông qua về các vấn đề sau đây, ký kết bản hiệp nghị, xác định rõ ràng quyền lợi, nghĩa vụ và việc tuân thủ thực hiện của song phương.

Thứ nhất, bên B làm thiệt hại bên A một chiếc cà- vạt, giá trị mười vạn nhân dân tệ, do không có khả năng bồi thường bên A nên cuối cùng song phương đạt được thỏa thuận là bên B phải cung cấp phục vụ làm osin cho bên A trong ba tháng.

Thứ hai, thời gian phục vụ: từ hôm nay đến hết ba tháng (tức từ ngày X tháng X năm 2009 đến ngày X tháng X năm 2009).

Thứ ba, nội dung phục vụ: trong lúc phục vụ, bên A sẽ cung cấp chỗ ở cùng các điều kiện khác cho bên B, mà chưa được sự đồng ý bên A, bên B không được tự tiện rời đi, đi ra ngoài hơn hai tiếng đồng hồ phải báo cáo với bên A.

Bốn, vi phạm hợp đồng: hợp đồng do bên A lập ra, bên B không được vi phạm tất cả các yêu cầu hợp lý của bên A, nếu như có vi phạm thì coi như là vi phạm toàn bộ hợp đồng, đến lúc đó, bên B phải bồi thường tổn thất gấp đôi cho bên A, tức hai mươi vạn nhân dân tệ.

Thứ năm, bản hợp đồng có hiệu lực từ ngày X tháng X năm. Hợp đồng này được làm thành hai bản, mỗi bên giữ một bản, song phương không được tiết lộ ra ngoài.

Còn chưa đọc xong tôi đã hoàn toàn bùng phát, đây là cái bản hợp đồng gì, tôi khinh, còn nói cái gì “Ngang hàng tự nguyện, hiệp thương nhất trí”, đây căn bản là một bản hiệp ước không bình đẳng, hiện tại muốn làm gì, bán tôi đi à, tôi dễ bị bắt nạt như vậy sao?

“Đây là bản hiệp ước không bình đẳng làm nhục nước mất chủ quyền, tôi không ký!” Tôi đem hợp đồng quảng về cho anh ta.

Sắc mặt Diệp Tử Ninh nhanh chóng chuyển thành nhiều mây, dựa mình nghiêng vào lưng ghé dựa, trong động tác vô tình có chút gợi cảm cùng uy hiếp: “Không ký? Vậy bồi thường tiền đi.”

Uy hiếp, đây là uy hiếp trắng trợn!

Tôi giương cờ khởi nghĩa: “Anh. anh đây là ở biến thành uy hiếp, ý thế hiếp người!”

Mất phương của anh ta híp lại: “Thế thì thế nào?”

Đúng vậy, thế thì thế nào? Tôi một không có vào Đảng, hai không có mở ngân hàng, không có quyền lại không có tiền, cũng đánh không lại anh ta, huống chi bây giờ tôi còn công tác trong bệnh viện, chỉ cần anh ta mệnh lệnh một cái, chính chết tôi là chuyện dễ dàng; ba là chuyện cái kẻ ước của anh tôi, nếu tôi có căng thẳng với Diệp Tử Ninh, tôi sẽ bị đuổi ra ngoài, đến lúc đó đem gần cốt tôi bán cũng được số tiền này.

Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, cứ như vậy trong nháy mắt, dáng vẻ bệ vệ tôi thật vất vả mới dành dụm tất cả đều bị tiêu diệt, yếu yếu giống như chim cút, nói: “VẬY. yêu cầu anh sửa một chút nội dung hợp đồng.”

Anh ta mặt mũi nói: “Cô có gì không hài lòng có thể nói ra.”

“Là.... tôi không cần anh phải cung cấp chỗ ở, bởi vì tôi không nghĩ sẽ đến sống ở nhà anh.”

“Ban ngày tôi và cô đều phải đi làm, cô không đến nhà của tôi vậy cô phục vụ tôi như thế nào?”

“Chính là. Chính là nam nữ thụ thụ bất thân, tôi là một hoàng hoa khuê nữ đến ở nhà của anh, tôi là sao biết được anh một ngày nào có có nổi cơn thú tính hay không?” Tôi ngoài miệng nói như vậy, chính là trong lòng lại bị ai nghĩ đến, cuộc đời của tôi còn chưa bị người đùa giỡn qua! A a a.

Nghe vậy, Diệp Tử Ninh đem thị lực tập trung đến ngực của tôi, ánh mắt trở nên rất kỳ quái, khóe miệng trưng ra một nụ cười quỷ dị, tôi lập tức hai tay che ngực, cảnh giác nhìn anh ta.

“Dê xòm! Nhìn gì thế hở?!” Tầm mắt anh ta thật sự không kiêng nể gì, gương mặt tôi bắt đầu có chút nóng lên, nhưng ở sâu trong lòng lại dâng lên một tia mừng thầm không biết liêm sỉ, dù sao ngực lớn cũng là một chuyện đáng để kiêu ngạo mà. >”

Ngay tại thời điểm tôi đang đắc ý mình có ngực to, anh ta bỗng nhiên cười “khúc khích” một tiếng, vẻ mặt châm chọc cười trêu nói: “Thật sự nhìn không ra có cái gì phập phồng.”

Tôi nổi giận, đem ngực ưỡn lên, cái gì là không có cái gì phập phồng, công kích thân thể người ta à! Nói một nữ nhân không có ngực khác gì nói Bao Xishun chỉ cao ba tấc?! [Bao Xishun là người cao nhất thế giới]

Mà anh ta còn như lo lắng rằng tôi không tin tưởng, bổ thêm câu: “Cô yên tâm, tôi đối với cô sẽ không có tính thú đầu, lấy thân thể này của cô, sờ cô không bằng tôi tự sờ mình cho rồi.”

“Tôi kinh! Họ Diệp kia anh đừng quá phận nha!” Tôi tức giận đến nhảy dựng lên.

“Chẳng lẽ Trư Trư cô muốn tôi sờ cô sao?” Mặt phượng anh ta hơi hơi nhúu lại, quét mắt qua ngực tôi, vừa nghiền ngẫm vừa tươi cười nói: “Nếu Trư Trư nghĩ muốn thế thì tôi có thể cố mà làm.”

“”

Tôi thiếu chút nữa bị lời nói của anh ta mà nghẹn chết, mặt đỏ bừng.

Tức giận một hồi lâu, tôi cảm giận trừng mắt nhìn anh ta, quyết định không tiếp tục nói về vấn đề này với anh ta nữa, anh ta khẩu Phật tâm xà, từ ngày đầu tiên bắt đầu quen biết anh ta, tôi chưa bao giờ chiếm thể thượng phong, lần này lại bị lời nói của anh ta chiếm tiện nghi T_T.

” Cho dù như thế vì sao tôi không có ngày nghỉ?” Không thể tự tiện rời đi, thế cuộc sống chẳng phải đã hoàn toàn không còn tự do?

Anh ta chậm rãi nhìn tôi liếc mắt một cái: “Cô có gặp qua người nào làm osin mà một tháng là ba vạn nhân dân tệ chưa?”

Tôi quyết miệng lắc đầu.

Anh ta nhúu mày: “Thì phải rồi, tính theo tiền lương bình thường, ít nhất cô phải làm trên hai năm, tôi thông cảm cô làm hai công việc rất vất vả cho nên giảm giá cho cô, cô không cảm kích thì thôi còn muốn theo tôi so đo chuyện ngày nghỉ?”

Trong lòng tôi làm máy tính, tính toán một chút, dần dần trên mặt chuyển giận thành vui, hai năm là hai mươi bốn tháng, hiện tại anh ta lại chỉ cần tôi phục vụ ba tháng là ok, trời ạ, thì ra tôi chiếm tiện nghi lớn như vậy a, thật sự là có lỗi muốn chết! [Sun: chiếm tiện nghi gì mà chiếm tiện nghi, bị lừa rồi mà ko biết, còn nghĩ mình được lợi]

Đột nhiên trong mắt tôi hình tượng Diệp Tử Ninh cao lên rất nhiều, uống công tôi vẫn nghĩ anh ta muốn hãm hại tôi, tôi thật sự là tôi quá tiểu nhân rồi! Ba tháng mà thôi, chín mươi hai ngày, nháy mắt là trôi qua liền.

Vì thế tôi làm ra quyết định ngu ngốc nhất đời này, chân chó chạy đến bên người anh ta, cầm lấy hợp đồng tuyệt bút vung lên, ký xong, tôi đem hai tay dâng lên một trong bản hợp đồng: “Đây là bản của ngài.”

Mắt phượng anh ta nhúu lại, tiếp nhận: “Còn có cái gì không hài lòng không? Tốt nhất là nói xong một lần đi, nếu không ra khỏi cửa này sẽ không được đổi ý.”

Miệng tôi cười còn tươi hơn hoa: “Không có không có, tôi thực vừa lòng, cảm ơn phó viện trưởng ngài thông cảm cùng quan tâm.”

Mắt phượng anh ta ý cười soi động lòng người, thực vừa lòng đem hợp đồng đặt trong ngăn tủ rồi khóa lại, “Cảm ơn cô đã không có ý kiến gì, chỉ cần cô không quên là được.”

Tôi nịnh nọt đi theo, vượt mông ngựa anh ta, “Làm thế nào có thể quên được, tôi có quên mình thì cũng quên mình chứ sao mà quên đại ân đại đức của phó viện trưởng ngài! Cảm ơn ngài, phó viện trưởng, tôi cảm ơn cả nhà ngài, tôi cảm ơn cả mười tám đời tổ tông nhà ngài!” [Sún: cảm ơn mà nghe sao giống chửi quá >”

Diệp Tử Ninh quay sang, khoe miệng hung hăng run rẩy một chút, nhìn tôi một lúc lâu mới nói, “Bây giờ cũng đã muộn, tôi đưa cô trở về.”

Tôi lại cảm động rơi nước mắt cảm ơn anh ta mấy lần, nhanh chân chạy về văn phòng mình lấy túi xách.

10. Chương 10: Jq Về Nhà

Tôi cứ nghĩ Diệp Tử Ninh đã đi xuống trước, không nghĩ tới khi đi ra văn phòng, anh ta còn ở bên ngoài hành lang chờ tôi, khi nhìn đến thân ảnh cao gầy của anh ta, trái tim lại đập loạn bất quy tắc vài cái.

Anh ta thực tự nhiên lấy túi xách trong tay tôi, xoay người bước đi, tôi thực vô sỉ then thùng một chút, hai tay xoay xoay ngại ngừng đi theo anh ta, cả người có chút tự mãn, thì ra tôi cũng có một ngày làm nữ diễn viên chính. Hắc hắc hắc >”

Diệp Tử Ninh đi ở phía trước, tôi đi ở phía sau, ánh mắt vẫn lưu luyến trên chiếc mũ khiêu gợi của anh ta, phải dùng sức chịu đựng rất lớn mới khắc chế trụ xúc động muốn chạy lên sờ nó một phen . >”

Đột nhiên ——

Tôi chân bước hụt một cái, thiếu chút nữa té xuống, cũng may Diệp Tử Ninh tay mất lạnh lẽ, chạy lại rất nhanh đỡ giúp tôi, lúc này đầu heo của tôi mới miễn đi nguy hiểm bị đập đầu vào đất.

Nhưng mà Diệp Tử Ninh còn chưa kịp buông thả lưng của tôi ra, lúc này có người vừa vắn đi qua, nhìn thấy chúng tôi như thế này, “A” một tiếng rung chuyển bệnh viện, nháy mắt biến thân nhanh như siêu nhân Gao bay ra ngoài, vừa chạy vừa nói với chúng tôi: “Tôi không nhìn thấy gì hết, tôi mộng du mà thôi, phó viện trưởng ngài tiếp tục.”

Tôi , chúng tôi cái gì cũng chưa làm mà!

Tôi xem bóng dáng người kia chạy trời chết giống nhìn thấy quỷ, bỗng nhiên rất muốn gào khóc, cuộc sống của tôi quả nhiên không có diễn tập, mỗi một ngày đều là hiện trường trực tiếp ah! Ngày mai tôi sẽ càng nổi tiếng hơn!

Còn Diệp Tử Ninh thì ngược lại, bộ dáng giống như không sao cả, trực tiếp ngồi xuống ghế lái, tôi cũng vội vàng theo lên.

Hai người ở trên xe này giờ không nói gì, không khí có chút kỳ quái, vì thế tôi tìm chuyện để nói, bắt đầu bịa đặt, ba hoa chích choè vuốt mông ngựa với Diệp Tử Ninh, Diệp Tử Ninh vẫn không trả lời, nhìn qua đường như tâm tình không tồi.

“Đừng gọi tôi là phó viện trưởng trong giờ tư, tôi không thích liên tưởng đến chuyện công việc.”

“Ồ, thế gọi là gì?” Chuông cảnh linh lại reo lên, tôi vội giả ngu.

“Vừa rồi cô kêu mấy cái kia nghe cũng không tệ.”

Hử? Diệp đại ca, Ninh ca ca hay là Ninh Ninh? ! Nhớ tới hình ảnh vừa rồi, tôi ăn a-xít pan-tô-te-nic, da gà lại nổi đầy người.

“Ha ha, anh xem, đêm nay ánh trăng rất đẹp.” Tôi pha trò lừa dối.

Lừa dối là một loại nghệ thuật, cũng là một loại học vấn, nhưng không phải ai cũng không phải nắm vững nghệ thuật này, tôi nói xong quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay lập tức bị đóng băng. Ở nơi đó, bầu trời đen thui, đừng nói là ánh trăng, ngay cả cái bóng của một ngôi sao cũng không thấy.

>_

Quay đầu lại nhìn Diệp Tử Ninh, mắt phượng hẹp dài của anh ta dường như chứa nước đá, thoáng chốc, nhiệt độ trong xe nhanh chóng giảm xuống gần như bằng 0, tim tôi nhảy dựng lên, toàn thân rùng mình.

Nhiệt độ tiếp tục giảm xuống, cứ như vậy mãi, tôi sẽ bị đóng băng mà chết , để dù bầu không khí đi, vì thế ——

Tôi bắt đầu kể chuyện cười.

“Nhảm chán quá đi, không bằng tôi kể chuyện cười cho anh nghe nha. Có cái bà lão đi xe bus, ngồi vào xe bà lão không biết đường đi, vì thế với tay gõ nhẹ vào hông tài xế hỏi: Đây là cái gì? Tài xế nói: Đây là cái hông của tôi. Ha ha ha. Vui lắm phải không.” [Sún: đề nghị mọi người tự cù mình để cười nào =))]

Diệp Tử Ninh hí mắt, ánh mắt sắc bén bay lại đây, lòng lộp bộp một chút, Đặng Tiểu Bình ơi, vị đại BOSS này làm thế nào mà khó hầu hạ như vậy, không buồn cười cũng không cần nghiêm mặt mà.

Diệp Tử Ninh nhú mày, cúi đầu, mắt liếc một cái tay của tôi, đen mặt nói: “Đem cái tay của cô bỏ ra!”

Tôi nhìn theo tầm mắt của anh ta, mặt lập tức nóng lên, mẹ của tôi ơi, tay của tôi không biết khi nào thì phóng lên cái hông gợi cảm của anh ta rồi! >”

Tôi lập tức bỏ tay ra, cười gượng hắc hắc hai câu, làm bộ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không khí trong xe giống như lạnh hơn, sắc mặt Diệp Tử Ninh cũng lạnh đi ba phần.

Một phút đồng hồ qua đi.

Tôi quyết định vẫn tiếp tục lấy của độ nóng trên mặt tôi làm dịu đi cái mặt lạnh lùng của anh ta, bởi vì nhiệt độ trong xe thật sự là quá thấp, trái tim tôi chịu không nổi .

“Tôi bỗng nhiên lại tới một truyện cười: ngày xưa có một con gấu bắc cực, nó thực nhảm chán, vì thế nó bắt đầu vật lông trên người mình, một cọng, hai cọng, ba cọng. Mãi đến khi lông trên người đều bị nhỏ, anh có biết nó nói câu kế tiếp là gì không?”

Tôi ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn anh ta, đôi môi khẽ mở, đôi mắt nháy nháy vài cái, làm ra dáng vẻ đáng yêu như Lolita, có điều anh ta vẫn như cũ không cảm kích, mắt liếc tôi một cái, tiếp tục lái xe.

Anh ta không trả lời, tôi chỉ còn cách đáp án công bố, “Nó nói, ‘ lạnh quá đi’, ha ha ha.”

Ách. Thật sự là rất lạnh.>”

Trong xe quanh quẩn tiếng cười của một mình tôi, thật sự rất quý dị.

Đài quan sát khí tượng Trung ương đưa tin: giờ phút này nhiệt độ không khí trong xe đã sắp đánh vỡ bản ghi chép thấp nhất lịch sử, trong vòng vài phút nữa thời tiết sẽ mưa to gió lớn, nhiệt độ không khí sẽ giảm xuống dưới 0 độ, cũng xuất hiện hiện tượng sương giá kì lạ.

Tôi lùi về chỗ ngồi, vô cùng ai oán nhìn lên anh ta một cái, lần thứ hai cảm nhận được nỗi khổ của người làm công, khi ông chủ cao hứng, đánh bạn một tát, cho bạn một quả táo; khi mất hứng, sẽ trực tiếp cho bạn xem cái móng khiêu gợi của anh ta, người làm công chúng tôi thật sự là thê lương hết chỗ nói mà!

Ngay tại thời điểm tôi suy nghĩ có nên kể truyện cười nữa không, xe đã chạy đến trước cửa khu dân cư chỗ tôi .

Lòng tôi vui như mở cười, lập tức có thể bỏ anh ta ra rồi, không ngờ anh ta lại theo tôi xuống xe, làm như phải tôi đưa đến cửa.

Thượng đế lão gia nhân người định hãm hại con sao?! Thật làm cho tôi hao tâm tổn trí vô đầu bức tóc mà!! Nhìn người đang rất hứng thú bên kia, thật sự tôi rất muốn lấy đầu hủ đập vào đầu anh ta, đại ca, huynh lên cơn điên thì trở về nhà tụng kinh niệm Phật đi, thật sự không cần đi theo tôi .

Tới dưới lầu rồi, tôi đứng lại, “Phó. Nếu không tôi gọi anh là Tử Ninh, được không?”

Nghe vậy, khuôn mặt ai kia lạnh như băng này giờ rốt cục cũng có xu thế xuân về trên đất nước rồi, ý ám áp xuân động lòng người, đuôi chân mày giãn ra, thần sắc anh ta cổ quái liếc mắt nhìn tôi một cái, “Uhm” xem như trả lời.

Tôi đang muốn nói với anh ta đưa đến nơi này là được rồi, lại bỗng nhiên nhìn đến anh ta sau lưng hiện lên một bóng dáng quen thuộc, tôi nghiêng mình qua thấy, khóe miệng run rẩy, kia không phải đường ca của tôi sao?

Giờ phút này anh ta đang ngồi xổm trên mặt đất mang giày, vừa cột dây giày vừa liên tiếp nhìn về phía chúng tôi, mang xong chân trái rồi vẫn lại mang chân phải.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta một cái, nhìn thấy Đường ca tôi hai chân đều mang giày xong rồi, ngay sau đó, trông mắt của tôi thiếu chút nữa rớt ra, chỉ thấy anh ta quát to một tiếng “Ai nha, kính sát trùng của tôi rớt”, sau đó nghiêng mình sờ soạng trên mặt đất.

Tôi, trên mặt nổi lên một đường hắc tuyến, anh ta khi nào thì mang kính sát trùng? Tôi nhớ rõ thị lực anh ta là 10/10, hoả nhãn kim tinh, tốt không thể tốt hơn.

Ngay sau đó, đại bá của tôi vác bụng bia của ông hát hí khúc đi ra bỏ rác, nhìn thấy tôi cùng Diệp Tử Ninh đứng ở nơi đó, chấn động toàn thân, không thể tin được nhìn chúng tôi hai giày, ngay sau đó, rút lui hai bước, ngồi xổm xuống. buộc dây giày.

Chân tôi lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã, đại bá, dưới chân người mang là dép lê đó, làm sao có dây giày cho người buộc ah? !

Trên mặt của tôi tăng lên đường hắc tuyến thứ hai, quả nhiên là có phụ tất có tử a! [Sún: có phụ tất có tử là có cha tất có con]

“Anh trở về đi, tôi tự lên là được rồi.” Tôi kéo kéo khóe miệng run rẩy nói với Diệp Tử Ninh, trong lòng âm thầm kêu khổ, làm thế nào mà để bị Đường ca cùng đại bá tôi thấy được cơ chứ, lần này đi khẳng định tránh không được một cuộc thẩm vấn rồi.

Diệp Tử Ninh tựa hồ chú ý tới ánh mắt của tôi, theo ánh mắt của tôi nhìn bên kia, sau đó quay đầu lại gạt gạt đầu, “Chuyện hợp đồng còn nhớ rõ không?”

Tôi rầu rĩ gạt đầu.

“Vậy đêm nay cô đem quần áo đồ dùng cần thiết thu thập cho tốt, ngày mai bắt đầu sẽ không trở về nơi này.”

Dạ dày tôi bắt đầu run rẩy, “Đã biết.”

Tôi xoay người muốn bỏ chạy, lại nhìn đến bác Lâm cách vác mang theo con chó nhà bà ta đi ra tản bộ.

Thật sự là xấu số quá đi! >”

Chuông cảnh linh lại reo, tôi vội vàng tìm chân tường chung quanh tiếp tục giả bộ thẩn lẩn, chính là trước không thôn sau không điểm, vì thế —— tôi ngồi xổm xuống giả bộ buộc dây giày. Ách, tuy rằng tôi mang chính là giày cao gót, nhưng dù sao cũng có dây mà, tôi không ngại làm bộ. >”

“Ý, đây không phải Tiểu Trư sao?” Giọng nói của bác Lâm từ trên đầu tôi truyền xuống, con chó nhà bà ta ngẩng ngẩng chân của tôi, sau đó làm ra tư thế đi tiểu, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên.

Xem tránh không khỏi, tôi chỉ còn cách trưng ra một nụ cười khổ: “Đã trễ thế này, bác Lâm bác còn chưa ngủ sao?”

“Tiểu Trư, đây là boy-friend của con sao?” Bác Lâm nhìn Diệp Tử Ninh từ trên xuống dưới, hai mắt híp lại thành mắt chuột, chiếu xạ ra quang mang chói mắt.

Tôi bị một ngụm tiếng Anh “boy-friend” bác Lâm đánh iệng sùi bọt mép, phục hồi tinh thần lại vội vàng giải thích: “Ah, có, không không. Không phải.”

Diệp Tử Ninh thần sắc cổ quái liếc nhìn tôi một cái nhưng không lên tiếng.

“Bác cũng đoán không phải, bác đã nói rồi, nam nhân ‘hot’ như vậy làm thế nào có thể coi trọng con được, ha ha ha. Nếu anh ta coi trọng Tiểu Trư con, Bác Lâm đây sẽ cái lộn ngược tám mươi ra sau ngay tại tiểu khu cho con xem!”

A! A! A!

Tôi bị kích thích vô lực, lệ rơi đầy mặt, cả người run rẩy, mấy lần muốn té xỉu.

Bác Lâm tiếp tục kể chuyện riêng, đã sắp tiến vào cảnh giới cao nhất: “Bất quá nha, Tiểu Trư con cũng tuổi không còn nhỏ, cũng nên tìm một boy-friend đi, bác Lâm đây là nhìn thấy con từ nhỏ lớn lên, còn nhớ rõ lúc mười tuổi con còn đái dầm, bác thật lo lắng con gả không ra.”

“”

Tôi lệ rơi như thác nước Ni-ca-ra-goa, vì sao mọi người tôi bên cạnh đều kì quái như vậy? !

Tôi tức giận đến mức muốn bỏ đi, đi được vài bước, nhìn lại, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết, bác Lâm đang tự nhiên kéo cánh tay Diệp Tử Ninh, một bên mặt hoa mắt si, một bên tận tình kể chuyện tôi từ nhỏ tới lớn, mà Diệp Tử Ninh nghe được hai mắt tỏa sáng.

Tôi vội vàng bay trở về, bỏ tay bác Lâm ra, kéo tay Diệp Tử Ninh đi về xe BMW của anh ta.

“Anh mau trở về đi thôi, về sau không cần lại đến !”

Mắt phượng anh ta nhử lại: “Chẳng lẽ cô không thích tôi lại đây?”

“” Thích cái du*k! Tôi lỗ mũi hướng lên trời trong lòng nói thầm.

Chân mày anh ta cau lại, một đạo ánh sáng lạnh trực diện giết lại đây: “Hay là cô cảm thấy tôi không xứng lại đây?”

Sát khí, có sát khí!

Tôi lập tức thực không có cổ khí mà giờ giáo đầu hàng, nhanh chóng phủ nhận: “Không có, tôi không có ý đó!”

Về mặt anh ta vẫn lạnh lùng như cũ: “Cô không phải vừa nói như vậy sao?!”

Trên mặt tôi lập tức trưng ra một đóa hoa cúc, như thái giám thấy Từ Hi thái hậu, chân chó nói: “Tiểu nhân như thế nào không thích ngài đến đâu, ngài đại giá quang lâm, làm cho hàn xá kẻ hèn này vẻ vang, tiểu nhân cao hứng còn không kịp như thế nào lại không thích đây?”

Mắt anh ta cong lại, khoe miệng khê cười, ngón trở nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay tôi: “Tôi biết cô thích tôi ở lại đây.”

A a a a a bà nội nó, lại dùng chiêu này! Thế giới này không phải thiếu JQ, mà là thiếu ánh mắt phát hiện JQ, nếu có người cố ý đem JQ đặt tới trên người nào đó, trừ phi là khủng, nếu không cho dù cận thị tám trăm độ cũng có thể thấy được!

Cáo già Diệp Tử Ninh này chính là một người trong đó, anh ta luôn tạo ra biểu hiện giả dối nhất, đem lực chú ý trên người anh ta dời qua người tôi, vô tình tôi đẩy lên trung tâm sân khấu, nhận được lễ rửa tội bằng vô số ánh mắt của Đảng cùng nhân dân!

Sau lưng đồng thời phóng tới vài luồng ánh mắt sáng như sao, tôi vội vàng giật tay lại, mặt đỏ bừng: “Tôi. Tôi đi về trước, cúi chào.”

11. Chương 11: Jq Hội Thảm

Tôi vừa vào cửa, cửa đã bị đường ca tôi “Cạch” một tiếng đóng lại, ba tôi cùng đại bá tôi như hai thiên vương ngồi ở sofa, một trái một phải.

Tôi vừa thấy trận thế này, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống sàn nhà.

“Hắc hắc, thực trùng hợp, tất cả mọi người đều ở đây sao, một mối quá trời, con tắm rửa rồi đi ngủ đây.” Tôi vác theo cái đuôi muốn chạy trốn.

Nhưng chạy không được hai bước đã giống như con gà bị tha trở về phòng khách, mọi người đem tôi vây quanh, tư thế kia, vẻ mặt kia, đây là một buổi thăng đường sao?

Uy —— vô —— [Sún: bạn nào có xem phim Trung Quốc chắc biết, đây là tiếng hô của quân lính khi lên thăng đường đấy ^^]

Tôi sợ tới mức lão đảo một cái, thiếu chút nữa khóc ra: “Ba ơi, con chính là khuê nữ ruột của ngài đó.”

Ba tôi cười hiền lành như phật Di Lặc: “Nếu là khuê nữ ruột của ba, vậy ngoan ngoãn tiếp chiêu đi.”

Mặt bánh bao tôi đau khổ: “Chiêu gì? Chiêu thương sao?”

Đường ca tôi đem dép lê làm như miếng mồi của mấy vị quan ngài xưa, đập một cái ‘bốp’ lên bàn: “Thành thật được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.”

Mặt đại bá tôi sầm: “Tiểu Trư, chàng trai kia đại bá thấy không tồi đâu, thời điểm con có bạn trai sao không nói trong nhà một tiếng.”

Tôi vội vàng xua tay: “Không phải đâu, anh ta không phải bạn trai của con, anh ta là ông chủ của tôi, là phó viện trưởng bệnh viện Cẩm Tú.”

Ba tôi: “Không phải bạn trai con? Thế vì sao nó còn đưa con trở về, có phải cố ý theo đuổi con không?”

Tôi: “Không phải đâu, anh ta là tiện đường đưa con về thôi, chưa nói muốn theo đuổi con, hơn nữa anh ta không phải loại hình con thích.”

Ba tôi: “Con gái ơi, hiện tại không phải thời điểm con chọn lựa thích hay không thích, chỉ cần người ta không bị con làm khùng hoảng thì tốt rồi, khó có được một chàng trai để ý con, con phải biết cẩn thận, ngàn vạn lần không thể rớt, biết không?!”

Tôi = =|: “.”

Đường ca tôi: “Đem điện thoại của nó cho anh, ngày mai anh mời nó ăn bữa cơm, giúp em kiểm nghiệm trước một chút.”

Tôi: “Không cần đâu, em đã nói em với anh ta không có quan hệ gì mà.”

Đường ca tôi: “Tiểu Trư, em không có kinh nghiệm, không biết chuyện XX quan hệ đến nửa đời sau của con gái đó.” [Sún: em potay với anh]

Tôi = =||: “.”

Đại bá tôi: “Hay là mời nó về nhà mình ăn cơm đi, thế mới biết nó có nguyện ý ở rể hay không.”

Tôi = =|||: “.”

Tôi thật sự là Trầm! Khẩu! Mặc! Biện! Ah ~~! Tôi giải thích một câu bọn họ cũng không nghe vào. [Sun: Trầm! Khẩu! Mặc! Biện là trầm miệng không thể giải thích ^^]

Ngay tại thời điểm tôi sắp té xỉu thì anh tôi đã trở lại!

Tôi nhảy dựng lên, lôi anh tôi kéo đến một góc, nhanh chóng đem sự tình nói lại một lần, cũng hạ tuyệt chiêu, nói, “Nếu anh không giúp em giải quyết cục diện rối rắm này, tôi sẽ làm cho ‘cây hoa cúc’ của anh không thể tưới nước được nữa, hơn nữa sẽ không nằm vùng cái gì nữa đâu!” [Sún: hảo, uy hiếp rất giỏi =)], bạn bị sặc nước miếng rồi đây]

Khóe miệng anh tôi run rẩy một chút, kéo tay tôi đi đến chính giữa rồi nói với tôi: “Đứng đó.”

Tôi không biết trong hồ lô anh tôi rốt cuộc bán thuốc gì nhưng vẫn làm theo.

Ba tôi bọn họ nhìn thoáng lẫn nhau, ánh mắt tôi sầm vài phần.

Anh tôi trầm thấp nói: “Con biết mọi người đều nghĩ mau chóng giúp Tiểu Trư tìm một vị trượng phu ở rể nhưng chúng ta làm phải làm đến nơi đến chốn một chút, không thể với tay quá cao. Diệp Tử Ninh, cũng chính là chàng trai vừa rồi đưa Tiểu Trư trở về, anh ta không chỉ có là phó viện trưởng của bệnh viện Cẩm Tú, mà còn là con trai của Diệp Tu Trạch.”

Phòng khách lập tức vang lên một trận hút không khí!

Ba tôi: “Chính là cái tên cái hắt xì có thể dẫn tới cơn lốc!”

Đại bá tôi: “Dậm chân một cái có thể làm động đất cấp 8.”

Đường ca tôi: ” Nước miếng nói ra có thể làm thành sóng thần, con trai của Diệp Tu Trạch giàu nhất thành phố G?”

Tôi cũng lập tức sững sốt, thở hắt vì kinh ngạc, lần trước anh tôi chưa nói với tôi anh ta con trai của người giàu nhất thành phố này, hai chữ ‘người giàu’ này nghe vào tôi cái lỗ tai không phải ý nghĩa là”Vô số tiền bạc”, cũng không phải “Biểu tượng của tầng lớp thượng lưu” , mà ý nghĩa là “Hắc bạch lưỡng đạo ăn thông”, giết người đơn giản giống như giết kiến! >,

Nhớ tới tôi hôm nay tôi còn khiêu khích nói muốn dùng Cocacola phun chết anh ta, ngay lập tức cơ thể của tôi liền trở nên căng thẳng .

Anh tôi gật gật đầu: “Không phải con nói chuyện khó nghe, nhưng mọi người nhìn Tiểu Trư xem, chỗ nên lỗi thì lôm, chỗ nên lôm thì lỗi, cho nên trừ phi người kia mất mù, hoặc là đầu óc có bệnh, nếu không anh ta làm thế nào mà để ý Tiểu Trư được? Mọi người nói con phân tích có đạo lý không?”

Ba tôi bọn họ nhất trí gật đầu, đồng thời thở dài một hơi, ánh mắt hoàn toàn ảm đạm rồi sau đó tự quay về phòng mình.

Tôi giận, bà nội nó! Đây cũng không lần đầu tiên anh tôi nói tôi đáng người với bề ngoài mất trật tự, thật sự là chú khả nhện nhưng thím không thể nhện, loại này cảm giác khuất nhục không có cách nào hình dung, không có cách nào hình dung mà!

Tôi lui về phía sau, xuất chiêu”Bạch Hạc Lương Sí” , hung hăng giơ chân đá vào bụng anh tôi, không ngờ anh tôi rất nhanh, chợt lóe một cái đã với tay bắt lấy chân trư của tôi, bước về phía trước một bước, xoay người, ném tôi qua cái vai xinh đẹp của anh ta.

Má ơi, thế này thì xương cốt của lão nương còn đâu?!

Anh tôi vỗ vỗ tay, mắt hoa đào ngạo nghễ nhìn tôi: “Lại đến chứ?”

Tôi lệ rơi đầy mặt: “Đại hiệp tha mạng, bao cát thịt người cũng còn có tôn nghiêm!”

Khóe miệng anh tôi lại hung hăng run rẩy một chút, đem tôi kéo đến, ngón trỏ ở trước mặt tôi lắc lắc, “Em không có khả năng đánh tanh tag được anh đâu! Chớ quên võ công của em chính là em dạy cho em. Đúng rồi, chuyện chúng có có tiến triển gì không?”

“Không có.” Tôi làm thành dạng chim cánh cụt, lập tức quát to “A” một tiếng.

“Lại làm sao vậy?”

“Anh, làm sao bây giờ, em đã lỡ làm hỏng mất chiếc cà- vạt của Diệp Tử Ninh, thiếu anh ta 10 vạn nhân dân tệ, anh ta nói muốn em đi làm osin cho anh ta gán nợ, còn muốn em dọn tới ở nhà anh ta!”

Anh tôi từ sô pha nhảy dựng lên, thì thào lẩm bẩm: “Động tác nhanh như vậy à?”

“Cái gì động tác nhanh như vậy chứ? Anh nghĩ biện pháp giúp em với.”

Anh tôi phục hồi tinh thần lại, “Nghĩ biện pháp gì đây? Em có đồng ý chưa?”

“Rồi, còn ký bản hợp đồng nữa.”

“Vậy em còn nói muốn anh nghĩ biện pháp gì?”

“Chính là.”

“Tự mình tạo họa thì tự mình chịu đi, khi nào thì bắt đầu?”

“Ngày mai.”

“Vậy còn không đi thu thập đồ đạc đi? Nhà bên này anh sẽ giúp em giải quyết tốt hậu quả .” Anh tôi nói xong ngay lập tức vào phòng.

“Anh! Anh!” Dựa vào, vì Tiểu Bạch anh mà tôi đây phải hi sinh thân mình đi tìm chứng cứ, thế mà một chút tình cảm anh em anh cũng không có, đáng giận nhất là hình như tôi thấy trong mắt anh ta còn có một cảm xúc kinh hãi.

Anh tôi nói với tôi ba bọn họ vì tôi vào làm việc trong bệnh viện hạng nhất , bề bọn nhiều việc, cho nên vì tiết kiệm thời gian, trong ba tháng tiếp theo phải ở lại bệnh viện, tôi ba bọn họ từ trước đến nay rất tin tưởng anh tôi, vị đây tớ của nhân dân này, chỉ nói vài câu vô nghĩa bảo tôi chăm chỉ công tác rồi không nói gì nữa.

Đêm đó tôi tùy tiện thu thập một chút đồ đạc này nọ, trái tim bắt đầu nhảy lên không có quy luật, giống như ở thu thập đồ đạc để bỏ trốn theo người yêu, cảm giác rất kỳ quái.

Ngày mai là cuối tuần, không cần đi làm, tưởng tượng đến đây, tôi bay lại laptop, mở mạng lên game, đánh BOSS đi!

Hưng phấn quá mức ... , đến rạng sáng bốn giờ tôi mới lưu luyến không rời laptop lên giường ngủ.

Trong mộng, tôi mở thấy Diệp Tử Ninh biến thành một con Godzilla, mà tôi biến thành Altman vô cùng dũng mãnh, Altman bị tôi đánh cho răng rơi đầy đất, đang lúc tôi chống nạnh cười điên cuồng, tiếng chuông di động vang lên: “Nhớ lúc ấy, lần đầu tiên gặp lại, tất cả nhu tình đều thật sâu đậm.”

Đây là ca khúc Uyên ương cảm , nhạc phim của Quý trọng phu , tôi rất thích bộ phim truyền hình Quý trọng phu này, cho nên yêu ai yêu cả đường đi, tôi cũng rất thích bài hát này, nhưng giờ này mà bài này vang lên, hiển nhiên là vô cùng không thích rồi. Tôi bịt hai tay lại, xoay người tiếp tục ngủ, nhưng mà tiếng chuông cứ vang mãi.

Mụ nội nó, sáng sớm mà ai dám đến phá giấc mộng của lão nương vậy? Chẳng lẽ không biết hôm nay là ngày nghỉ ngơi sao? Tôi ở trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của đối phương, buồn ngủ đưa điện thoại di động tới bên tai: “Ai vậy? Có rắc mau phóng!”

“Được, tốt lắm!” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng với âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi truyền đến, rất nhẹ rất nhẹ, chính là lại giống như một trái bom nổ tung trong đầu tôi, cả người tôi run run, lập tức tỉnh ngay.

” Ha ha. Ngồi thức dậy thật sớm.” Tôi nín nọt cười nói qua di động.

“Sớm?” Anh ta cười lạnh một tiếng, “Ý của cô là cô vừa mới thức dậy?”

Một cảm giác nguy hiểm từ di động ập đến, tôi có thể tưởng tượng bên kia di động con người nhỏ hẹp của anh ta nhất định là hơi hơi nhúu lại, một bộ dáng đùa cợt, đó là thái độ đầu tiên của anh ta khi mất hứng.

Tôi nheo mắt phải, bỗng nhiên nhảy dựng lên nhìn đồng hồ báo thức, đồng hồ bây giờ là ba giờ chiều. [Sún: quá sớm =))]

>o

“Nói chuyện!”

“Là vừa mới thức dậy, bất quá em có nguyên nhân, tối hôm qua em tưởng tượng đến nhà phó viện trưởng ngài làm osin, em cảm thấy rất cảm động, hạnh phúc, cao hứng ngủ không yên, mãi đến hừng đông mới ngủ cho nên bây giờ mới chậm!”

“Thật? Thì ra cô muốn phục vụ cho tôi như vậy?”

”Đúng vậy đúng vậy.” Tôi cách không khí chụp mộng ngựa vuốt vuốt.

“Thế thì phục vụ thêm một tuần.”

“Ah? Vì cái gì? !” Tôi học Mã đại ca rít gào. [Sún: Mã đại ca , giáo chủ thét gào: là diễn viên Mã Cảnh Đào của Đài Loan, vì những nhân vật do anh đóng thường có xu hướng thét lớn, gào to, nên người ta gọi anh là “giáo chủ thét gào” =))]

“Không phải cô rất thích phục vụ cho tôi sao?”

Tôi giãy dụa sắp chết: “Chính là. Chính là tôi có hai công việc mà, tôi sẽ không làm nổi.”

Anh ta chậm rãi nói: “Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm mà cô lại đến muộn bảy tiếng, cho nên trừng phạt một tuần.”

“”

A a a a a. Sao có thể như vậy, tôi dựa vào, nhà tư bản quả nhiên không phải là cái thứ gì tốt, bọn họ đều là không có nhân tính, là quỷ hút máu bám vào giai cấp công nhân!”

“Cô đang mắng tôi ở trong lòng?”

Trái tim bịch bịch mấy cái, má ơi, anh ta có khả năng đọc được ý nghĩ cơ à! >”

Tôi nhìn vào gương rồi trưng ra một nụ cười thâm còn hơn khóc: “Không có.”

Bên kia anh ta truyền đến tiếng cười chế nhạo: “Tôi biết Trư Trư sẽ không tha cho tôi.”

“”

“Tôi cho cô... một tiếng nữa, nếu lại muộn.”

“Không có, hiện tại tôi lập tức, lập tức, lập tức đi qua.”

Tôi đầu này mới nói xong, bên kia anh ta đã muốn gác điện thoại, dựa vào, rất không phong độ, ngay cả byebye cũng không nói.

“Bịch bịch bịch bịch bịch bịch.” Tôi gác điện thoại, cầm lấy chiếc áo có hình Altman ở trên giường xem nó như Diệp Tử Ninh đánh một trận.

Tôi đánh chết anh, tôi đánh chết anh, tôi đánh chết anh! !

Một lát sau, di động rung lên, có tin nhắn đến, tôi vừa thấy, thiếu chút nữa hộc máu.

Là tin nhắn của Diệp Tử Ninh: Bây giờ cô còn lại 50 phút.

A a a a a. xem tôi dễ bắt nạt như thế sao, tôi một bên tru tréo một bên vọt vào WC rửa mặt, hai phút sau, cầm lấy cái túi nhỏ của tôi cáo biệt ba ba, sau đó vội vàng bay ra khỏi cửa giống như chuẩn bị đi đầu thai. >”

12. Chương 12: Jq Bảo An

Ghét thật, tôi vì sao lại lên cơn đi taxi vậy trời? !

Tôi nhìn những con số trong đồng hồ tính tiền không ngừng tăng lên, lòng đau như cắt, trong lòng tính toán có thể nói Diệp Tử Ninh thanh toán cho tôi không?!

Cắm Tú Hoa Khai là khu biệt thự xa hoa nhất, tương đương với Dương Minh Sơn của Đài Loan, có thể mua biệt thự ở phụ cận đây đều là triệu phú, tỉ phú, nghe nói cái nơi xa hoa này khi bán ra, người đến xem nhà phải trả trước 300 vạn nhân dân tệ mới có thể đi vào, nếu không thì đừng bàn nữa.

Xe taxi chậm rãi chạy lên đường cái lên đỉnh núi, hai bên toàn là cỏ thụ, phong cảnh đẹp mê người, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một hai căn biệt thự thấp thoáng trong đám cây cối xanh um.

Tôi vừa ngắm phong cảnh vừa mắng trong lòng, tâm lý ghét kẻ giàu lại tự nhiên nảy lên, kẻ có tiền rất giỏi sao, Lamborghini, Mercedes thì thế nào, tôi cũng có xe, là xe tự động đó!

Xe quay cua và ngừng lại, trước mặt xuất hiện một cánh cổng sắt có khắc hoa.

Bình thường những nơi như thế này muốn vào là phải đăng ký, đưa ra giấy tờ chứng minh mới có thể đi vào.

“Ê, mở cửa đi.” Tôi bộ dáng lưu manh thô bạo lớn tiếng nói, tâm tình lão nương hiện tại rất tồi, hôm nay đừng ai lại chọc tôi, ai chọc tôi tôi đá kẻ đó à nha!

“Xin hỏi tiểu thư tìm ai?” Một anh bảo an tuổi trẻ tuổi đi ra.

Tôi trước mắt sáng ngời, mềm lòng ngay lập tức , oh~~, chàng thật đẹp trai quá! Mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, mặt mày quyến rũ kính, con trai ôn nhuận như lan giống thế này chính là loại hình tôi thích(Tác giả: -_-||| chỉ cần là mỹ nam, có loại hình nào mà con không thích đâu?)

Tôi từ trước đến nay làm người là vô cùng có nguyên tắc : đối đãi với xấu nam phải giống gió thu cuốn hết lá vàng, lãnh khốc vô tình, đối đãi với mỹ nam phải ôn nhu, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. . . .

Vì thế tôi lập tức thu hồi tư thế bà chủ hụi, làm thành bộ dáng Lâm muội muội mảnh mai, nhún nhó bắt tay vào làm chỉ nhỏ giọng nói: “Dâm gia muốn tìm chủ nhân biệt thự số 38—Diệp Tử Ninh.”

Bảo an có thể bị thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ của tôi dọa sợ, sửng sốt một hồi mới nói: “Trước tiên mời chỗ này đăng ký một chút.”

Tôi một bên đăng ký một bên sáp lại ngồi gần bảo an, “Bảo an đẹp trai, chỗ này phải điền cái gì vậy?”

Tôi thấy thân mình anh ta run lên, nhưng vẫn là thực nhiệt tâm thực phụ trách nhiệm vụ của mình , “. Nơi này điền tên của cô là được rồi.”

“Vậy nơi này thì sao?”

“. số chứng minh nhân dân của cô.”

Tôi ngẩng mặt tự cho là đáng yêu, cười khẽ le lưỡi, “Kỳ thật em biết rồi, em chỉ là thử anh mà thôi.”

“.”

Tôi phát hiện mặt anh ta một lúc hồng một lúc xanh, thật sự là đáng yêu cực kỳ.

Tôi điền xong đưa cho anh ta, anh ta lập tức gọi điện thoại cho Diệp Tử Ninh, tôi đi vào phòng an ninh, thấy trên mặt bàn có tấm ảnh chụp vì thế tôi cầm lên xem.

Trời ạ, là ảnh nghệ thuật của bảo an! Nhìn xem đôi chân thon dài kia kìa, nhìn xem ánh mắt quyến rũ kia kìa. Tôi nuốt nuốt nước miếng, cầm tấm ảnh chụp đi đến bên người anh ta, thanh thanh giọng hỏi: “Bảo an mỹ nam, đây là ảnh chụp của anh đúng không? Đẹp trai lắm đó, tặng em một tấm nha?”

Thân mình bảo an lại run lên, tiếp theo đem điện thoại đưa cho tôi, “Diệp tiên sinh nói cô nghe điện thoại.”

Tim tôi không khỏi lộp bộp một chút, cái này thăm rồi, từ khi tôi thấy được bảo an đẹp trai đã đem chuyện osin cùng Diệp Tử Ninh quăng toàn bộ tới chân trời rồi = =, vốn thời gian cũng không còn nhiều, khi tôi đăng ký, vì cùng anh chàng bảo an đẹp trai này nói chuyện phiếm lại cố ý nũng nịu một chút, cho nên hiện tại đã muộn đến hơn mười phút.

Tuy rằng anh ta không nhìn thấy gì, nhưng mặt tôi vẫn tự động chuyển thành dáng vẻ nịnh nọt “Dạ, là em.”

“Cô ở phòng an ninh làm cái gì?” Giọng nói lại khôi phục xuống dưới 0 độ.

“Không có làm cái gì cả, chỉ là đăng ký tên thôi.” Thuận tiện đùa giỡn mỹ nam một chút mà thôi, mà thôi.

“Thật? Vậy làm thế nào mà tôi nghe cô đang khen ngợi bảo an kia rất đẹp trai?”

“. Không có đâu, anh nghe lầm, cái đó không phải em nói.”

“Thật? Có điều bảo an nói vừa rồi chỉ có cô ở bên cạnh cậu ta.”

“.” Tôi cảm tức nhìn bảo an, tôi ghét à, dám bán đứng tôi! Uống công tôi còn khen anh ta là mỹ nam!

“Sao không nói? Hai người các cô ai đang nói dối, cô, hay là cậu ta?”

“. Anh ta đang nói dối.” Tôi nhìn nhìn bảo an đẹp trai, cuối cùng vẫn quyết định thực xin lỗi anh ta, bảo vệ mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

“Thật? Có điều cô lại đến muộn.”

“Ách. Đây. Đều là lỗi của bảo an, nếu không anh ta tìm lấy cơ đến gần tôi, tôi làm thế nào bị muộn đâu?!”

Nghe được giọng nói ngậm máu phun người của tôi, bảo an thở hốc vì kinh ngạc, không thể tin được nhìn tôi.

“Thì ra là như vậy à, bây giờ cô ở bên kia chờ đi, không được đi đâu hết, tôi lập tức qua ngay.”

“Này này.” Bực mình nha, có tiền rất giỏi sao, có tiền là có thể tùy tiện gác điện thoại sao?

Tôi gác điện thoại, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Không lâu, tôi thấy Diệp Tử Ninh mặc một bộ trang phục thoải mái trên xe đi xuống, người đẹp quả nhiên mặc cái gì cũng đẹp mà, quần áo kia mặc trên người anh ta đặc biệt hấp dẫn, so với trang phục khi đi làm càng có vẻ ngọc thụ lâm phong.

Nhưng trong ánh mắt anh ta ẩn chứa một thùng nước đá, làm tôi không khỏi rung mình một cái, đang lúc tôi kích động, tôi phát hiện có người càng kích động hơn tôi, còn ai nữa, chính là anh chàng bảo an đẹp trai đứng bên phải tôi chứ ai?!

Hai tay anh ta khấn trương nắm lại, mặt nháy mắt trở nên đỏ bừng, ngay cả hai bên tai cũng đỏ hồng, cả người giống như trứng tôm nấu chín, mị nhân như tơ nhìn Diệp Tử Ninh, ánh mắt kia quả thực có thể đem đi luộc trứng à nha.

Hay là. Oh no~~! ! !

Tâm lý của tôi chịu đả kích nghiêm trọng, không nghĩ tới mới chấm được một nam nhân mà anh ta lại là Gay! Uống công tôi còn vì anh ta mà đắc tội Diệp Tử Ninh, bực bội quá aaaaaaaaaa!

“Tổng tài, phó viện trưởng, ngài đã tới.” Tôi chân chó chạy lên.

Mắt phượng anh ta liếc tôi một chút, lạnh lùng nói: “Cô nói bảo an chính là cậu ta?”

Tôi run rẩy gật đầu, không dám nhìn đến ánh mắt của chàng bảo an đẹp trai, thực xin lỗi nha bảo an mỹ nam, nhưng nhân từ người với khác chính là tàn nhẫn với mình, cho nên anh chết tốt hơn là tôi chết.

Diệp Tử Ninh đi đến trước mặt bảo an kia, nghiêm mặt nói: “Cô ta nói vừa rồi cậu cố tình đến gần cô ta, cuối cùng làm cô ta đến muộn.”

Chàng bảo an đẹp trai biến sắc, cực kỳ phẫn nộ trừng mắt nhìn tôi, sau đó quay lại lấp bấp giải thích: “Diệp tiên sinh, sự tình không phải như vậy.”

Má ơi, chẳng lẽ anh ta lại đây là vì việc này?

“Cậu không cần giải thích, bây giờ tôi gọi điện thoại đến phòng quản lý nhân sự khiếu nại cậu!”

“Không cần đâu, kỳ thật cũng không nghiêm trọng như vậy.” Tôi vội vàng nói, nếu bảo an bởi vì tôi mà bị cuốn gói, tôi đây quả là tội lớn ngập đầu.

“Không được, nhân vô tín bất lập, nghiệp vô tín bất hưng, quốc vô tín bất an, tôi không thể để cho người như thế này làm việc ở đây.”[Sún: nhân vô tín bất lập, nghiệp vô tín bất hưng, quốc vô tín bất an là người ko có chữ tín thì không dùng được, làm ăn mà không có chữ tín thì ko giữ lâu, nước không có chữ tín thì bất ổn]

Nghe vậy, tôi lập tức đờ người thành pho tượng, này. Thế này.... không khỏi. Rất. Nghiêm trọng. rồi chứ?

Mắt chàng bảo an đẹp trai trở nên đỏ bừng, mắt sáng long lanh, gần như sắp khóc, tôi nghĩ nếu ánh mắt có thể giết người thì bây giờ tôi đã bị chàng bảo an đẹp trai này giết chết giết chết giết chết, giết rồi lòi dấy giết tiếp!

“Cái kia. Hay là thôi đi, khoan dung độ lượng một chút, làm người đừng có quá đáng?” Tôi ra vẻ đại nhân đại nghĩa nói.

“Cô không cần cầu xin cho cậu ta.” Diệp Tử Ninh nói ngắn gọn, cầm lấy điện thoại muốn khiếu nại.

Má ơi, sự tình làm thế nào mà phát triển thành cái dạng này vậy? Tôi lau lau mồ hôi, nội tâm giao chiến ác liệt, cuối cùng lương tâm là chiến thắng tà ác, tôi giữ chặt cánh tay của Diệp Tử Ninh, “Kỳ thật người nói dối là tôi.”

Diệp Tử Ninh lập tức gác điện thoại, cúi đầu bốn mươi lăm độ nhìn xuống tôi, cười lạnh: “Được, tốt lắm!”

Một chậu nước lạnh đổ xuống đầu tôi, tôi nháy mắt đóng băng.

Diệp Tử Ninh cùng bảo an nói gì đó một chữ tôi cũng không nghe vào, anh ta nói xong xoay người liếc tôi một cái, tựa tiểu phi tiểu tư cười nhẹ giọng: “Chúng ta trở về đi.”

Đôi mắt anh ta lóe lên một tia sát khí, lòng tôi bắt đầu phát lạnh, chết chắc rồi, tôi lần này chết chắc rồi!

Diệp Tử Ninh là ai? Là tiểu nhân chứ ai! Trừng mắt tất báo chính là bản sắc tiểu nhân của anh ta, lần này tôi lừa anh ta lại còn đến muộn, khẳng định anh ta sẽ không dễ dàng buông tha tôi đâu!

Quả nhiên!

Tôi chân trước mới bước vào trong xe, anh ta lập tức quăng đến đầu tôi một quả lựu đạn: “Đi muộn lại còn nói dối, thời gian phục vụ tăng thêm ba tuần.”

Ba tuần? ! Cộng với buổi sáng một tuần, thế chẳng phải là một tháng sao? A a a a a.

Dưới tình thế cấp bách, tôi lập tức bắt lấy cánh tay của Diệp Tử Ninh cúi đầu cúi người cầu xin tha thứ, “Emcam đoan về sau không bao giờ ... đến muộn nữa, lại càng không nói dối thêm một câu nào hết, sẽ không làm chậm trễ thời gian quý giá của anh đâu.”

“Vừa rồi cô nói cậu bảo an kia rất đẹp trai?” Anh ta bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi.[Sún: ta nghe có mùi dấm chua đâu đây ^____^]

Gì kì vậy? Tôi buồn bực nhìn ngũ quan vô cùng hoàn hảo của Diệp Tử Ninh, phát hiện hai má anh ta xuất hiện một chút đỏ ửng kì dị, hơn nữa giống như có dấu hiệu lan rộng ra khắp mặt.

Hay là. anh ta so đo tôi không khen anh ta đẹp trai cho nên mới chính tôi? Nếu thật sự là như vậy, vậy là tốt rồi: “Vâng, bộ dạng anh ta là không tồi, nhưng nếu so với tổng tài, phó viện trưởng thì...chắc chắc, đó chính là một người ở dưới đất, một người ở trên trời đó, tổng tài, phó viện trưởng tuyệt đại ngài là tao nhã độc nhất vô nhị, tìm khắp cả thành phố G cũng không tìm người ra người thứ hai!”

“Thật sự?” Miệng anh ta khê nhếch.

“Thật sự!” Tôi không ngừng cố gắng: “Nếu nói ngài là đẹp trai thiên hạ đệ nhị thì sẽ không có người dám nói mình là thiên hạ đệ nhất! Nếu lấy ánh trăng để hình dung bề ngoài vị bảo an vừa rồi thì ngài chính là thái dương hào quang bắn ra bốn phía! Dẫn đường cả vũ trụ, cho em sức mạnh cùng hào quan, là ánh sáng dẫn đường cho cuộc sống tăm tối này của em.”

Tôi nói tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, nước miếng bay tứ tung, lại thuận tiện ném qua mấy cái đá lông nheo, cười nịnh, làm nũng, chờ toàn bộ tuyệt chiêu đều dùng tới, rốt cục cũng thấy được thái độ lạnh như băng của người nào đó có chút dấu hiệu tan chảy.

Ngay tại thời điểm anh ta muốn mở miệng, một tấm hình từ trong túi tiền của tôi rút ra, Diệp Tử Ninh cúi đầu nhìn thoáng qua, trên mặt lại bắt đầu đóng băng ba nghìn thước.

“Không được thương lượng!” Anh ta cong miệng vô cùng lạnh lùng nói.

Tôi làm ra dạng giai cấp công nhân bị ức hiếp, rơi lệ đầy mặt lên án: “Nhưng hiệp ước này là bá đạo, là vô nhân đạo!”

“Hoặc là trả tiền hoặc là câm miệng!” Anh ta lạnh lùng lỗ mãng nói ra những lời này, sau đó không bao giờ ... nói với tôi một câu nào nữa.

“.” Diệp dạ xoa, xem như anh lợi hại! !

Hồng nhan quả nhiên là kẻ gây tai họa, kẻ gây tai họa, nếu không phải anh chàng bảo an đẹp trai như vậy, tôi làm gì mà đi đùa giỡn người ta, không đùa giỡn anh ta thì tôi sẽ không đến muộn, lại càng không sẽ nói

dối, đẹp trai không phải là anh sai, nhưng là đi ra ngoài hấp dẫn người khác đùa giỡn với anh chính là anh sai! Cho nên mới nói, đều là lỗi của anh ta hết á! !

Bang bang ——

Trong xe im lặng, chỉ có âm thanh mình tôi dùng đầu đập vào cửa thủy tinh không ngừng vọng lại, vọng lại.

13. Chương 13: Jq Ma Quỷ

Diệp Tử Ninh lái xe qua con đường có một tấm bảng viết “Đường tư gia, không mời chớ vào” , cuối cùng quẹo một cái, mới nhìn thấy nhà anh ta.

Tuy rằng đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng khi nhìn thấy ngôi biệt thự trước mắt kia, tôi vẫn bị kích thích đến nghiêng ngã nghiêng lợi, trong lòng ý nghĩ tà ác bắt đầu rục rịch.

Nhìn xem trang trí này, nhìn xem khu vườn này, nói có bao nhiêu tình thơ ý họa thì có bấy nhiêu tình thơ ý họa, người so với người mà sao cách biệt dữ vậy?! >”

Tôi thật sự là khắc chế không nổi tư tưởng tiểu nhân trong lòng, tôi bắt bình cho nên khi xuống xe, tôi nhin không được lấy cái chìa khóa ra, nghĩ ở trên cái xe này gạch vài phát, xem như quà lưu niệm của tôi.

“Cô muốn làm cái gì?” Đột nhiên một con u hồn bay tới sau lưng tôi, âm trầm nhẹ nhàng cười.

Tôi , sao anh ta cái gì cũng hết vậy, tôi lui về phía sau một bước, không biết xấu hổ nói dối: “Không. . . . Không muốn làm gì hết, tôi chỉ là thấy xe này rất đẹp, cho nên muốn sờ nó một chút thôi.”

Diệp Tử Ninh lé mắt dòm tôi, rõ ràng là không tin.

“Thật sự không muốn làm gì hết mà.” Tôi bị anh ta trừng mắt không khỏi chột dạ, quay đầu nhìn ra vòi nước ngoài hoa viên.

Diệp Tử Ninh nhìn tôi cỡ nửa ngày mới xoay người rời đi, tôi ở sau lưng anh ta làm cái mặt quỷ, rồi nhanh chóng chạy theo sau, người ta dáng cao chân dài, đi bộ rất nhanh, tôi phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp cước bộ của anh ta .

Tôi vừa đi vừa giống như bà ngoại Lưu ở dưới quê lần đầu tiên lên thành phố, nước miếng bay tứ tung hăm mộ hôi han: “Biệt thự lớn như vậy chỉ có một mình ngài ở sao?”

“Ừ.”

“Woa woa woa, đây không phải là bức tranh của Albert Einstein sao? !”

||| =____ =

“. Albert Einstein là nhà khoa học, tranh này là tác phẩm của Van Gogh.” Khóe miệng Diệp Tử Ninh run rẩy nhìn tôi.

Tôi bưng tỉnh đại ngộ, “Đúng đúng, chính là tên này, tôi trong lúc nhất thời lẫn lộn, hắc hắc.”

Sau đó không để ý tới ánh mắt khinh bỉ của anh ta nữa, tôi tiếp tục đi khắp nơi sờ mó.

Tôi luống cuống , bỗng nhiên phát hiện được một chuyện: tôi đi dạo lâu như vậy mà ngoại trừ anh ta cùng tôi, ngay cả cái bóng ma cũng không thấy, phòng ở cùng hoa viên lớn như vậy, anh ta sẽ không. chỉ có một người hầu chứ?

“Ha hã, sao mà không thấy người khác đâu?”

“Người nào?”

“Ách, thí dụ như quản gia, quét tước, còn có người làm vườn.”

” Không phải cô sao?”

“Ý của anh là. phòng ở cùng hoa viên lớn như vậy vẫn chỉ có một người hầu quét tước?”

Anh ta ngồi vào sô pha, duỗi thẳng chân dài gật đầu: “Ừ.”

Oh No——

Tôi cả người văng tung tóe, trước mắt tối sầm, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té xỉu.

“Tiêu osin, mang cho bốn thiếu gia tách cà phê lại đây.”

Một con quạ đen bay qua, cạc cạc.

Tôi lau lau mồ hôi, khoe miệng run rẩy, đây là kiểu xưng hô gì vậy? !

Diệp Tử Ninh liếc mắt lại đây, chân tôi lập tức như ‘Đằng vân’ bay đi pha cà phê.[Sún: Đằng vân là cõi mây, giống như những vị tiên trong phim Trung Quốc ấy]

Bay một hồi tôi lại bay trở về, “Báo cáo, tôi không biết cà phê đặt ở chỗ nào.”

” Ngăn tủ thứ nhất, bên phải.”

Vì thế tôi lại bay, nhưng một lát sau tôi lại bay trở về, “Báo cáo, tôi không biết cái tách cà phê đặt ở chỗ nào.”

“ Bên trái ngăn tủ thứ hai.”

“Báo cáo, tôi không biết đường đặt ở chỗ nào.”

“ Bên trái ngăn tủ thứ nhất, tôi nói cô không thể tìm sao mà một chút lại chạy lại hỏi tôi?” Diệp Tử Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“=. = tôi cảm thấy hỏi anh nhanh hơn.”

“Diệp thiếu gia, cà phê của ngài đến đây.”

“Động tác chậm như vậy, lần sau còn như vậy, gia hạn thời gian phục vụ.”

“ Nhưng mà tôi.”

“Phản đối không có hiệu quả!”

“” Bà nội nó, lần đầu tiên tôi đến nhà anh ta, làm sao tôi biết đồ đạc đặt chỗ nào đâu? !

“Không được làm cái động tác ghê tởm ngẩng đầu bốn mươi lăm độ kia!”

“”

“Không được vuốt mông ngựa.”

“”

“Không được méo máo.”

“”

“Đi làm vệ sinh đi, trước tiên bắt đầu từ phòng bếp.”

“”

Hu hu hu hu hu Hu. Người này là ma quỷ ma quỷ ma quỷ quỷ quỷ quỷ quỷ. Tôi bề ngoài bình tĩnh, nội tâm lại kích động vô cùng, học Mã đại ca rít gào hô thiên gọi địa, lệ rơi đầy mặt đi về phía phòng bếp.

Năm phút đồng hồ sau.

“Tiêu osin, lại đây.”

“Làm sao vậy, thiếu gia ngài có gì phân phó?” Tôi làm bộ dạng nha hoàn chạy tới.

“Đến thư phòng lấy quyển tạp chí lại đây cho bốn thiếu gia.”

“Dạ, thiếu gia ngài chờ một tí.”

“Thiếu gia tạp chí của ngài đây, ngài còn có việc gì khác không?”

“Ừ, tạm thời không có, cô tiếp tục làm vệ sinh đi.” Diệp Tử Ninh khoát tay, còn thật sự nghĩ mình chính là đại gia.

“Nô tỳ cáo lui trước.”

Lại năm phút đồng hồ sau.

“Tiêu osin, mang điểm tâm của bốn thiếu gia lại đây.”

“Dạ.” Đại gia cái mốc xì! Thành nhãi này là cố ý tra tấn tôi, anh ta có tay có chân, sao không tự mình đi lấy đi, chẳng lẽ anh ta không thấy tôi đang ở vội vàng làm vệ sinh sao? Tôi buông khăn lau trong tay, quyết miệng đi đến phòng bếp.

“Đây, bánh ngọt.”

Diệp Tử Ninh nhìn thoáng qua bánh ngọt, sảng giọng quét mắt lại đây: ” Bánh ngọt này là sao vậy? Hoa quả mặt trên đi nơi nào?”

“Không biết, có lẽ bị con chuột ăn rồi?” Mắt tôi nhìn trái nhìn phải, không ngừng xoay xoay cái khăn lau trên tay.

“Phải không?” Diệp Tử Ninh bỗng nhiên đứng lên đi về phía tôi, một tay ngả ngón nắm lấy cằm của tôi, giống như công tử đại thiếu gia đùa giỡn nha hoàn trong phim truyền hình.

“Anh. anh. làm gì vậy?” Tình huống hiện tại như thế này rõ ràng tôi nói câu đó là trách cứ anh ta, nhưng không biết vì cái gì, lời vừa ra khỏi miệng hương vị liền thay đổi, biến thành nhẹ nhàng ôn nhu nhỏ nhẹ, không giống như đang mắng người, ngược lại như đang làm nũng, mang theo một chút quyến rũ không nói nên lời.

Mắt phượng của Diệp Tử Ninh hiện lên một tia hàm xúc không rõ ý tứ, khóe môi khẽ nhếch, cúi đầu xuống nhìn tôi.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần

A, khuôn mặt anh ta phóng đại lên thật là lớn! >”

Bất quá hiện tại đây không phải trọng điểm, trọng điểm là tôi nên làm cái gì bây giờ, nếu anh ta hôn tôi tôi nên làm cái gì bây giờ? ! Tôi giống như bị điểm huyết, sưng sốt nơi đó không hề động đậy.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi như bị sét đánh, tôi giận, ánh mắt thâm thúy có gì rất giỏi, ách, cái mũi cao thì rất giỏi sao, chính là. Bờ môi của anh ta thoát nhìn rất khiêu gợi. Không biết khi hôn lên cảm giác là thế nào?

Không nên không nên, rất là tà ác rồi, thật sự là, rất tà ác a tà ác

~~Ngay tại thời điểm mũi anh ta chạm vào mũi tôi, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, anh ta tựa đầu vào một bên, dùng ngón cái nhẹ nhàng mà lau qua miệng tôi, “Đây là cái gì?”

Lòng tôi nhẹ nhõm thở dài một hơi, nhưng nhìn khi đến cận bánh ngọt trên tay anh ta, lập tức hoa dung thất sắc, “Đây đây đây là. xoài.”

“Nói như vậy, cô thừa nhận cô ăn vụng hoa quả mặt trên?”

“Báo cáo, hoa quả tôi là ăn thật, nhưng tôi làm như vậy hoàn toàn là suy nghĩ vì an toàn cho thiếu gia.”

“Ồ?” Diệp Tử Ninh bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi lập tức cười nịnh, “Thiếu gia ngài giàu có nổi tiếng khắp thiên hạ, khẳng định có rất nhiều mơ ước tài sản của thiếu gia, nói không chừng sẽ có người hạ độc trong đồ ăn của ngài, cho nên vì dự phòng chuyện này phát sinh, nô tỳ noi theo gương người xưa, tự mình thử nghiệm, cam đoan thiếu gia ngài sống lâu trăm tuổi, vạn thọ vô cương!”

Hoa quả trên mặt kia là tôi ăn vụng thật, từ khi tôi thức dậy đến bây giờ còn chưa có ăn cơm hay cái gì đại loại thế, lại bị con ác ma này chỉ huy làm việc, cái bụng sớm đã đói xẹp lép, cho nên khoanh khắc mở tủ lạnh ra, của tôi hai mắt tỏa sáng, sau một hồi chiến đấu, mấy cái bánh ngọt đều nằm trong bụng của tôi, ngay tại thời điểm tôi ăn miếng hoa quả mặt trên của cái bánh ngọt cuối cùng, Diệp Tử Ninh liền bảo tôi lấy bánh ngọt, cho nên.

Diệp Tử Ninh giật mình, yên lặng nhìn tôi vài giây, nhìn mãi đến lòng tôi đập lộn bộp. Khóe miệng của anh ta gợi lên một chút tươi cười: “Nhìn không ra cô quan tâm đến tôi như vậy.”

“Nô tỳ cho tới bây giờ đều rất quan tâm thiếu gia, có thể gặp thiếu gia bác học đa tài, anh tuần bất phàm là phúc khí lớn nhất đời này của nô tì. Nô tì đã từng rất thất vọng với thế giới này nhưng từ khi ngài xuất hiện, lại mang tới cho nô tì hy vọng, ngài giống như tia chớp nứt ra trong bầu trời đêm, giống như cơn mưa tưới trên ruộng cạn, trong nháy mắt làm cho nô tì hồi sinh, ôi. thiếu gia, là ngài là ngài là ngài, là ngài làm cho nô tì một lần nữa dấy lên hy vọng, là ngài đã cứu vớt trái tim của một cô gái mất hy vọng vào cuộc đời!”

Diệp Tử Ninh nhìn tôi khóe miệng run rẩy, hiển nhiên là bị thiên lôi đánh không nhẹ: “Tốt lắm tốt lắm, bớt vuốt mông ngựa một chút.”

“Vậy nô tỳ tiếp tục đi làm việc?” Nơi đây nguy hiểm, tôi quay về phòng bếp tiếp tục ăn vụng.

“Ừ.”

Lại một hồi nguy cơ bị hóa giải thành công, tôi thật sự là cô gái thiên tài xinh đẹp, ha ha ha——

Tôi xoay người định chạy nhưng còn chưa kịp bước bước đầu tiên thì sau lưng đã truyền đến giọng nói trầm thấp: “Trư Trư, vừa rồi có phải cô nghĩ tôi sẽ hôn cô không?”

Thần Châu của Trung Hoa chuẩn bị cất cánh bay đi, sấm dậy đất bằng, nháy mắt cát bay đá chạy, ngày không ánh sáng, tôi sững sờ tại chỗ.

“Anh đừng có nói nhảm! Tôi. Tôi nào có?” Trên mặt tôi nhanh chóng ửng hồng, chuẩn bị phát sốt.

“Nếu không có mặt của cô làm gì mà hồng như vậy? Hử?”

Đừng hoảng hốt! Đừng hoảng hốt! Không thể làm cho anh ta xem thường!

“. Ách, đây là bởi vì cho tôi vừa vận động, vận động sáng khoái nên đương nhiên là mặt sẽ hồng.”

“Tôi hình nhìn đến thất vọng trong mắt cô đấy, trong lòng Trư Trư có phải rất hy vọng tôi hôn đúng không?” Diệp Tử Ninh từng bước gần tới tôi, dán người vào sau lưng tôi, đề tiện thổi khí ở sau lưng tôi, hơi thở ấm áp của anh ta thả bên tai tôi làm tôi cả người run lên.

“Trư Trư có phải then thùng hay không? Hử?”

Oanh một tiếng, trời nắng đang nắng bỗng sét đánh một cái!

Tôi lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào cái mũi của Diệp Tử Ninh mắng: “Anh, anh. anh đừng khinh người quá đáng, Diệp Tử Ninh, tôi nói cho anh biết, tôi thà đi hôn heo cũng không cần nụ hôn của anh!”

Tôi mắng xong không chờ Diệp Tử Ninh phản ứng, vọt nhanh như bay chạy đi.

Tôi chạy đến toilet dựa lưng vào cửa thở, còn sợ anh ta đuổi theo tôi đem cửa khóa trái.

Trái tim thiện lương của tôi đang đánh rống bùm bùm, đập tiếng rất lớn, tôi nhìn mình trong gương, hai mắt long lanh, sắc mặt ửng đỏ, hay là tôi vừa rồi thật sự hy vọng anh ta hôn tôi.

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Ý tưởng này mới vừa sinh ra đã bị tôi lập tức bác bỏ, tôi chỉ nhất thời bị vẻ ngoài anh ta mê hoặc mà thôi, mà thôi!

Ừ, nhất định là như vậy, nghĩ như vậy tâm lý của tôi dần dần bình tĩnh một chút.

14. Chương 14: Jq Ở Nhà Cùng Đại Nhân

Tiêu osin à, pha cho tôi tách cà phê mang lại đây! Thêm sữa không được thêm đường đâu đấy.

Tiêu osin à, bình hoa ngã, còn không mau lại đây đem nó dựng dậy!

Tiêu osin à, mau tới đấm lưng cho bốn thiếu gia!

Tiêu osin à, tâm tình thiếu gia không tốt, làm trò hề để thiếu gia cười một cái coi!

Tiêu osin à.

Tiêu osin à.

A a a a a a a. Kêu la cái gì, gọi hồn à?! !

Tôi đến nhà của Diệp Tử Ninh đã gần một tuần, anh ta giống như nghĩ hết mọi biện pháp tra tấn tôi, không cho tôi nghỉ ngơi dù chỉ một phút, anh ta quay tôi giống như con quay xoay tròn, bắt quá một tuần mà thịt tôi thừa trên eo tôi giảm đi rất nhiều.

Hôm nay là ngày cuối tuần, không cần đi làm, Diệp Tử Ninh cũng không đi ra ngoài, nằm ở trong nhà nghĩ ý tưởng sai chết tôi.

Diệp Tử Ninh chắc chắn là quỷ sứ đầu thai, suốt một buổi chiều, anh ta không sai tôi làm cái này thì sai tôi làm cái kia, coi tôi giống như con quay quay tới quay lui, anh ta mừng rỡ mặt mày hơn hở, tôi ở trong lòng thẳng mắng Diệp quỷ sứ là lòng dạ nhẫn tâm, kẻ giàu độc ác, tiểu nhân gian trá, không có nhân tính! Thiếu chút nữa lấy dao lén thiên ‘em bé’ của anh ta.

Nhưng mà thứ nhất tôi nợ tiền anh ta, thứ hai anh ta là con trai của tỉ phú, nếu tôi thật sự thiên anh ta, chỉ sợ cái mạng nhỏ của tôi cũng chẳng còn.

Một hồi suy tính kĩ càng, tôi quyết định lấy đại cuộc làm trọng, bắt quá, được rồi, tôi thừa nhận vì trả thù anh ta, tôi có làm một chút chuyện xấu, ách. Thì là trong lúc lau dọn bộ sưu tập bình hoa của anh ta, không cẩn thận làm rớt một cái bình hoa cổ đời nhà Thanh, miệng bình hoa bị mẻ mất một miếng, tôi trộm đem chỗ mẻ kia xoay vô trong, Diệp Tử Ninh rất ít đi xem bình hoa, tạm thời không biết, về sau khi phát hiện thì tôi chối đến cùng là tốt rồi, bắt quá tôi lên mạng trộm tra xét một chút, giá trị cái bình hoa kia hơn trăm vạn nhân dân tệ! So với thịt heo còn đắt hơn!! [Sún: con gái à, con ko còn cái gì để so sánh ngoài thịt heo hả >”

“Tiêu osin.”

“Lại —— làm —— sao —— nữa ——?” Tôi vô lực bay tới trước mặt Diệp quỷ sứ.

“Sáu giờ, tôi đói bụng.”

“Tôi —— hết —— giờ ——” ánh mắt giết người của Diệp Tử Ninh liếc qua, tôi giật mình, lập tức đem toàn bộ mấy chữ phía sau nuốt trở vào.

” Ý của tôi là, quán Ngói ở bên ngoài bán đồ ăn rất được, nếu không tôi giúp anh kêu một phần nhé?”

“Không cần!”

“Vậy anh muốn thế nào? Nếu không kêu pizza ở PizzaHut nhé?”

Anh ta lắc đầu.

“McDonald?”

Tiếp tục lắc đầu.

“KFC?”

“Tôi không cần, tôi không ăn đồ ăn rác rưởi.”

“Vậy Diệp thiếu gia ngài rút cuộc muốn ăn cái gì?”

Mắt phượng anh ta nheo lại, nháy nháy mắt nhìn tôi, “Ăn cô.”

Tôi lão đảo dưới chân, thiếu chút nữa ngã bẹp trên đất .

Lặng thinh nửa phút, tôi mới từ trong gió hỗn độn phục hồi tinh thần lại, gần như sắp khóc ra: “Diệp thiếu gia, ngài đừng vui đùa với nô tỳ, kì thật nô tỳ ăn không ngon.”

Anh ta yên lặng nhìn tôi hồi lâu, nhìn mãi đến tim tôi sợ hãi, trong đầu nhớ lại rất nhiều hình ảnh qua phim A Osin cùng chủ nhân X – X – O – O, osin bị chủ nhân cưỡng chế kiểm tra thân thể, osin thanh thuần bị lăng nhục. Ách, phòng khách hỗn độn không chịu nổi, quần áo vứt khắp mọi nơi, Diệp Tử Ninh nhìn tôi cười tà, Trư Trư, muội ngoan ngoan nghe lời huynh đi, tôi lui ở sô pha lạnh run, liều mạng kêu to: đại hiệp xin nhẹ tay.

Tôi bị hình ảnh không CJ trong đầu mình dọa cho thần hồn điên đảo, miệng sùi bọt mép, ngay tại lúc này, tôi nghe Diệp Tử Ninh nói:

” Đúng là không có gì ăn được, không có cảm xúc.”

Tôi bực mình nha, anh ta nói như vậy khác gì anh tôi nói tôi đáng vẻ với bề ngoài mất trật tự!!!!

Bình tĩnh bình tĩnh! Lấy đại cuộc làm trọng.

“Vậy anh rốt cuộc muốn ăn cái gì?”

“Cơm thường.”

“Tôi không biết nấu.” Đây là nói thật, đồ ăn nhà tôi đều là đại bá tôi nấu, tôi tới giờ đều là cơm đến há mồm, áo mặc đến tay, người trong nhà chưa bao giờ kêu tôi làm gì cả, bởi vì lần đầu tiên tôi xuống bếp, cả nhà tôi đều gọi 120, cả nhà mở cửa thông hơi suốt một ngày = =#.

“Không biết nấu, vậy thì gia hạn thời gian phục vụ, một bữa cơm là một ngày.”

Tôi giận nha! Anh không đi làm ăn cướp thật là uống đó!

Tôi thiếu chút nữa nhảy dựng lên!

Nhưng tôi nhịn, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một kế hoạch, nếu có thể làm cho Diệp quý sứ bị tiêu chảy, ha ha ha.

Diệp Tử Ninh nhìn thấy thái độ nham hiểm trên mặt tôi, anh ta lạnh nhạt nói: “Đừng cho là tôi không biết trong đầu cô đang chứa cái ý nghĩ xấu xa gì đấy! Nếu tôi ăn gấp mà chuyện không may, hoặc là mùi vị không ăn được, vậy thì gia hạn thời gian phục vụ, về gia hạn mấy ngày thì tùy tình huống phân tích cụ thể, đến lúc đó nói sau.”

Uy hiếp, đây là uy hiếp trắng—trắng—trợn—trợn! !

Tôi rất muốn chửi ầm lên, nhưng không lá gan đó, chỉ có thể quắc mắt trừng trừng nhìn anh ta.

“Còn không mau đi, trước bảy giờ mà không có bữa tối thì lại gia hạn một ngày.”

Tôi oán hận quá, thế giới này còn công lý không? Tôi lệ rơi thác nước Ni-ca-ra-goa, yên lặng về phía phòng bếp nấu cơm.

Vì để an toàn..., tôi quyết định nấu mì gói rồi đập vào đó hai cái trứng, khi đại bá tôi không có ở nhà, tôi thường ăn món này chống đói.

Diệp Tử Ninh mặc dù không vừa lòng lắm nhưng thấy tôi là ngày đầu tiên nấu cơm, cũng không cầu kì, có điều bảo tôi ngày mai đi nhà sách mua một ít quyển sách dạy nấu ăn về học rồi làm theo.

TNND, yêu nghiệt này quả thực là khinh người quá đáng ! Nhưng tôi giận mà không dám nói gì, chỉ có thể trộm nguyện rửa anh ta trong lòng!

Sau khi ăn xong cơm chiều, anh ta vào thư phòng, tôi cũng nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng vọt về phòng mình nghỉ ngơi.

Vất vả cả một ngày sống, toàn thân dính toàn mồ hôi, rất khó chịu, tôi vọt vọt vào trong phòng tắm.

Oh~, có tiền thật là tốt, phòng tắm mà còn lớn hơn phòng của tôi! Nhà tôi không xem là người nghèo, có xe có nhà, nhưng mà so với Diệp Tử Ninh khi thật đúng là một trời một vực, đó là sự khác nhau của núi giả cùng Himalaya! A a a a.

Tôi nhảy vào bồn tắm, nhiều bong bóng quá, đẹp thật, thuận tiện tôi xoa xoa bong bóng lên mặt, mắt càng ngày càng híp lại, tôi cảm thấy buồn ngủ một chút.

Không biết qua bao lâu, tôi mở to mắt, trước mắt thật mơ hồ, thân mình thì lạnh lẽo.

Thì ra tôi thiếp đi trong lúc tắm. Tôi tựa vách tường đứng lên, nhìn thấy toàn thân đều bị dính bong bóng, mặt mày tím ngắt, có chút khủng bố.

Chậm chậm đi ra bồn tắm, chính là mới vừa nhắc chân, dưới chân tôi lại mềm nhũn, trước mắt tối sầm, ngã nhào về phía trước.

Tôi thật sự không hình dung được bộ dạng ngu ngốc lúc đó của mình. Lúc ấy toàn thân tôi vô lực, quờ quạng đi tới trước cửa mở cửa, chưa đi được tới cửa đầu tôi lại đụng trúng cái gì đó ‘bang’ một tiếng vang trở lại bồn tắm, lúc vang lại bồn tắm thì cánh tay quơ quào trúng cái ca bên cạnh bồn tắm, làm ra một trận âm thanh rầm rầm. Tôi chụp bồn tắm đứng một hồi lâu, chờ hết chóng mặt mới lại đứng lên, nhưng mà ông trời quả thật muốn tiêu diệt tôi, tôi mới đi được hai bước lại giẫm trúng cục xà phòng trên mặt đất, tôi giống cái ván trượt về phía sau, “Phanh” một tiếng, làm một đường hoàn mỹ lộn ngược ra sau, thắt lưng tôi đập vào bồn tắm lớn, đầu lại thiệt thòi nhất, con bà nó... đụng vào bồn cầu, nhất thời sao vàng bay lóe mắt. >”

Diệp Tử Ninh chắc là nghe được tiếng vang, chạy tới, gõ vài tiếng vào cửa phòng tắm, khẩn trương hỏi han: “Trư Trư, cô làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Tôi rất muốn trả lời anh ta, nhưng lúc ấy tôi đã sắp bị hôn mê, xương cốt toàn thân đau không dùng từ gì để miêu tả được, cho nên căn bản không có khí lực trả lời anh ta, chỉ có vô ý thức phát ra một ít âm thanh thống khổ.

“Trư Trư, nếu không cô trả lời tôi sẽ vọt vào đấy!” Giọng nói Diệp Tử Ninh thật sự sốt ruột.

Không được đâu! Trên người tôi bây giờ trống trơn, không có mặc cái gì hết!

Tôi miễn cưỡng đứng lên, không ngờ lại đụng vào lọ sữa tắm bên cạnh bồn tắm, làm ra một trận tiếng vang khác, sau đó chuyện đáng sợ xuất hiện——

Diệp Tử Ninh vọt vào!

15. Chương 15: Jq Tôi Giận

Diệp Tử Ninh lo lắng xông vào, tôi mông lung thấy khuôn mặt anh ta phóng đại càng ngày càng lớn.

Xong rồi xong rồi, cái gì cũng xong rồi, ngay cả chết cũng không cho tôi chết được trong sạch nữa! Thượng đế lão gia nhân ơi. ngài cho sét đánh chết Diệp Tử Ninh đi.>”

Tôi toàn thân vô lực, dưới chân như nhũn ra, Diệp Tử Ninh đầu tiên lại đây kiểm tra một chút, sau đó kéo áo tắm bên cạnh khoác trên người tôi, sau đó bế tôi ra ngoài.

Tôi cả người khó chịu muốn chết, đau muốn chết, nhưng mà ý nghĩ cũng coi như rõ ràng, vẫn giãy dụa muốn xuống nhưng Diệp Tử Ninh gắt gao ghì lấy tôi, không cho tôi quấy.

Đi đến bên giường, anh ta đặt tôi nhẹ nhàng trên giường, sau đó lại kiểm tra vết thương của tôi.

“Làm sao bị đụng vào vậy? Có cảm thấy không thoải mái hay không?” Ngờ ngợ anh ta ôn nhu hiếm thấy.

Tôi mở to hai mắt, lại oa oa kêu lớn lên: “Anh cút ngay đi!”

Anh ta giật mình, nén giận, lại hỏi tôi một lần nữa, ngữ khí ôn nhu giả bộ kia làm cho tôi toàn thân đều nổi da gà.

Vì thế tôi lại muốn đẩy anh ta ra, tiếp theo chuyện đáng sợ lại đã xảy ra, Diệp ma quỷ biến sắc, gắng từng chữ nói: “Cô tốt nhất nên thành thật một chút cho tôi, nếu không cho dù cô chết, tôi cũng muốn khám nghiệm tử thi!”

Tôi nghe vậy, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, người này làm thế nào biến thái như vậy, ngay cả thi thể cũng không buông tha? ! Nhưng câu này của anh ta dọa cũng thật hiệu quả, tôi không dám quấy nữa, mở to ánh mắt nhìn anh ta, hai tay gắt gao nắm áo khoác.

“Đầu tiên, nói cho tôi biết làm sao không thoải mái? Chỗ nào bị đụng vào?”

“Đầu, thắt lưng, còn có chân, tay đều bị đụng vào.”

“Hiện tại có cảm thấy được nôn mửa, ừ tai không?”

Tôi lắc đầu, “Lúc này thì có cảm giác chóng mặt, bất quá hiện tại tốt hơn nhiều.”

Động tác anh ta nhẹ nhàng xem xét chỗ tôi bị thương, huyết áp cùng mạch đập, thấy không có việc gì, lúc này anh ta mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó đứng dậy đi lấy rượu thuốc.

“Tôi tự mình làm là được rồi.” Tôi lui đầu, anh ta xoa thuốc rất mạnh, đau chết tôi.

Mắt phượng anh ta híp lại, liếc tôi một cái, dáng vẻ bệ vệ của tôi lập tức mất đi một nửa, “Vẫn là ngài làm đi.”

“Làm thế nào mà đoảng như vậy?”

Tôi nhăn nhó hồi lâu mới mở miệng: “Tôi đang tắm, vừa tắm vừa ngủ.”

Nghe vậy, sắc mặt anh ta trầm xuống, “Sau đó thì sao?”

“... Sau đó tôi muốn đứng lên nhưng đầu thấy choáng, rồi sau đó thì đầu cắm xuống dưới.” Tôi nước mắt lưng tròng, hy vọng anh ta thủ hạ lưu tình, nhẹ nhàng một chút, chính là không nghĩ tới lại bị anh ta hung hăng chà đạp.

Anh ta dùng sức nhấn một cái trên trán tôi, tôi ‘ôi’ một tiếng kêu lên, “Anh làm gì vậy? Tính mưu sát à?”

Có điều Diệp Tử Ninh đã muốn điên, dùng sức chà chà chà!

Tôi bĩu môi cầu xin tha thứ, “Trữ đại nhân, tôi sai lầm rồi, ôi, đau quá đi, nhẹ chút. . . .”

Sắc mặt anh ta lúc này mới đẹp một chút, “Biết đau là tốt rồi, đau sẽ nhớ kỹ, lần sau sẽ không có sai lầm tương tự.”

Tôi , anh tức giận cái gì chứ, xui như vậy tôi cũng không muốn ah, hơn nữa người chịu tội là tôi, tôi còn chưa giận thì anh giận cái gì?

Anh ta cũng không thèm nhìn tới tôi, mũi hừ một tiếng, sau đó anh ta. . . . Anh ta. . . . Anh ta thể nhưng lấy tay cởi bỏ áo khoác của tôi, tôi đại , vội vàng nhảy dựng lên ngăn cản anh ta.

“Anh muốn làm gì vậy?” Tôi khẩn trương nắm cổ áo, thề sống chết bảo vệ.

Diệp Tử Ninh không nói hai lời, thô bạo đem tôi ấn xuống nằm trên đùi anh ta, tựa như tư thế mẹ đánh mông con nít, đem áo khoác của tôi thoát đến thắt lưng.

Tôi , cái mông P lại hoàn toàn rơi vào tay giặc , thanh danh bị hủy lần thứ hai ơ lần thứ hai!

Lòng tôi có chút thích thích, có chút xấu hổ cần moi nói, “Tôi. . . . tự mình làm là được rồi.”

Anh ta nhàn nhã liếc tôi một cái, chậm rãi hỏi han: “Tự cô có thể xoa được sao?”

“Có thể có thể!” Tôi giống như gà con ăn thóc không ngừng gật đầu.

Tay anh ta nhẹ nhàng lướt qua làn da của tôi, tôi run rẩy một chút, quay đầu lại nhìn thấy cái miệng anh ta khẽ nhếch lên một chút, “Hay là thôi đi, tôi xoa cho cô.”

Tôi bực mình nha, tên này hạ – lưu – vô – sỉ ! Tôi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi .

Anh ta đang nghiêm túc xoa giúp tôi, bỗng nhiên toát ra một câu: “Kỳ thật cô có thể yên tâm, nếu đổi là người khác, có lẽ tôi sẽ có chút xúc động, nhưng mà cô. Ha ha.”

Lời này đả thương tự tôn người ta quá! Nhất là hai chữ “Ha ha” cuối cùng kia.

Chẳng lẽ bộ dạng tôi không an toàn như vậy sao? Thật sự là kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục ah, tuy rằng không phải cỡ F nhưng con gái có cái gì thì tôi cũng có cái đó mà!

Nghĩ vậy, tâm tình của tôi rốt cục từ mắc cỡ biến thành buồn bực!

“Tốt lắm, không cần xoa nữa rồi, anh đi đi.” Tôi hạ lệnh trực khách.

Mắt phượng anh ta lại liếc tôi, “Đây là nhà của tôi.”

Tôi giận dữ: “Thế thì thế nào, OK, anh không đi, tôi đi!”

Tôi giãy dụa muốn đứng lên, không thể để mặc anh ta muốn làm gì thì làm như vậy! Nhưng thân thể của tôi bị anh ta ấn xuống, khí lực lại không lớn bằng anh ta, hơn nữa làm cho tôi càng chính là, tôi quần quai, anh ta tựa như đánh con nít, đánh thật vào mông tôi.

“Ngoan, đừng lộn xộn.”

“Tôi không có! !”

Tôi cũng không tin Tôn Ngộ Không võ công cao cường vì cái gì mà không chạy khỏi năm ngón tay của phật Như Lai? ! Tôi dùng sức giãy dụa, bỗng nhiên khuỷu tay đẩy mạnh một cái, Diệp Tử Ninh phát ra một tiếng kêu rên, mặt tôi đỏ lên, giống như bị điểm huyết đạo.

Tôi cúi đầu, ánh mắt xấu hổ, ách. Tôi vừa rồi giống như đụng tới cái kia của anh ta

Mọi âm thanh đều im lặng a im lặng, không khí phòng trong lập tức trở nên ái muội.

Thật vất vả mới làm dịu anh ta một chút, tôi đem áo khoác của mình kéo lên, lập tức nhảy ra cách anh ta 3 thước, cảm thấy mình không xong rồi, một bạch thái khuê nữ, hoàng hoa khuê nữ, bị ăn a,555. Tôi không còn bằng thanh ngọc khiết ! !

Tôi lúc này mới nhìn rõ được Diệp Tử Ninh, anh ta hẳn là mới vừa tắm xong, trên người mặc một bộ áo ngủ sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, tóc vẫn còn ướt sũng, còn có sợi tóc dính trước trán, phồng chùng trên trán tùy tiện lau một chút, còn chưa kịp chải tóc, cho nên hiện tại nhìn qua chút có chút hỗn độn, nhưng không khó xem, ngược lại có loại tiêu sái lãng tử.

Hảo một bức mỹ nhân xuất dục đồ! [Sun: Hảo một bức mỹ nhân xuất dục đồ = Bức tranh mỹ nhân thoát áo tuyệt đẹp]

Ánh mắt của tôi từ đầu của anh ta xuống dưới, mắt phượng hút hồn, bên trong dường như tinh quang lóe ra, tựa hồ như một dòng suối, thủy khí mông lung, cả người nhìn qua quyến rũ, không biết vì sao tôi cảm thấy hô hấp khó khăn, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng.

Nhìn từ từ xuống dưới, cổ áo chữ V phanh ra, ách, tôi xem tới. ừ, cơ ngực! Còn có kia hai đóa hoa mai trắng nõn trong ngực như ẩn như hiện, tiếp theo, tôi tự nhiên có loại cảm giác muốn giết người, vì cái gì vì cái gì vì cái gì vì cái gì ngực của anh ta nhìn còn phập phồng hơn ngực của tôi?

Tôi không phục, vì thế tôi làm chuyện khiến mình hối hận không kịp, tôi ...tiến lên sờ cơ ngực của Diệp ma quỷ!>”

Diệp Tử Ninh thổ hộc vì kinh ngạc, đầu tiên là ngăn người, tiếp theo mắt phượng híp lại, thấp giọng nói,” Cảm xúc như thế nào?”

Tôi bộ dạng như công tử làng chơi, hèn hạ cười nói: “Không tròn không mềm, thật không thoải mái.”

Anh ta nhếch môi, cúi đầu nở nụ cười, “So với cô chắc phập phồng hơn mà?”

Tôi giận! Đây đây đây đây đây thật sự là vô cùng nhục nhã! Bị một người con trai cười nhạo ngực mình còn nhỏ hơn ngực anh ta là điều vô cùng sỉ nhục!

Đôi mi thanh tú của anh ta khẽ nhú, mắt phượng yên lặng nhìn tôi, con ngươi đen so với bầu trời đêm càng lấp lánh hơn, môi đỏ mọng quyến rũ ướm ác cong lên độ cong thật đẹp.

Không biết vì sao ngũ quan anh ta nhìn còn sống động hơn bình thường, càng quyến rũ nhất là đôi môi kia chỉ cần khẽ mỉm cười là làm cho cả người anh ta nhìn qua mất đi vài phần nghiêm túc, lại thêm vài phần tà khí nói không nên lời.

Lúc ấy tôi cảm thấy trong óc “Ầm vang” một tiếng! Cảm giác như hô hấp bị người ta đoạt đi, nhất thời miệng khô lưỡi cũng khô, cả người khó chịu, ý thức mơ hồ.

Tôi bỗng nhiên thấy được được một chút bối rối trên mặt Diệp Tử Ninh, anh ta nói: “Cô chảy máu mũi !” >”

Tôi sờ một cái, ôi mẹ tôi ơi, đúng là máu mũi.

Oanh một tiếng, tôi chỉ cảm thấy được mặt giống như bị hỏa thiêu, lập tức đỏ bừng lên, đây thật sự là quá mất mặt!

Tôi nhất thời thẹn quá thành giận! Đẩy Diệp Tử Ninh đi ra ngoài: “Anh đi, anh nhanh nhanh nhanh đi ra ngoài cho tôi!”

Anh ta đến phòng tắm lấy khăn lông ướt lau máu giúp tôi, nụ cười bên môi càng thêm rõ ràng, khẽ nhếch môi, nói: “Không cần thẹn thùng, tôi biết cô đã nghĩ muốn tôi thật lâu, tôi sẽ không cười cô mà, hiện tại làm máu mũi ngừng trước đi.”

TNND! Ai nghĩ muốn anh ta vậy? Ai? [Sun: còn ai vào đây nữa >”

Tôi bùng nổ rồi! ! Đẩy anh ta ra, chỉ vào mũi anh ta hét lên: “Anh cho anh là sức hút của trái đất à, tất cả mọi người đều phải thích anh sao? Đã trẻ thế này, anh đi ra ngoài nhanh đi, không cần ở trong này phá hư thanh danh của tôi!”

Diệp Tử Ninh quay đầu lại cười một cái đen tối, “Tôi chính là đến phá hư thanh danh của cô.”

Tôi ngất, người này thật sự là quá cuồng vọng .

Cũng may máu mũi không chảy nhiều lắm, một hồi liền ngừng, Diệp Tử Ninh kiên trì muốn tôi ra làm làm thêm một bước kiểm tra, tôi mặc kệ anh ta, một tay anh ta đẩy ra ngoài.

Tôi đem cửa phòng đóng ‘bang’ một cái đặc biệt lớn tiếng, lấy cái này phát tiết bất mãn của tôi, Diệp Tử Ninh! Tôi hận anh! !

Tôi nhảy lên giường ngủ, ở trên giường lăn qua lăn lại vài vòng, vẫn là ngủ không được, vì thế lên mạng tìm Tư Đồ– một đứa bạn bộ dạng ‘đặc biệt mất hồn’ nói chuyện phiếm.

Tôi: “Tư Đồ, tớ bị người ta khi dễ!”

Tư Đồ: “Đó cũng không phải chuyện gì mới mẻ, nói tớ biết chuyện mới mẻ hơn đi!”

Tôi:=_=

Tư Đồ: “Không có việc gì đừng phiền tớ, có việc càng đừng phiền đến tớ.”

Tôi: “Tớ giận, bạn học Tư Đồ thỉnh không cần đem tớ đối đãi phũ phàng, trở thành tư bản không biết xấu hổ!”

Tư Đồ: “Vậy cậu muốn thế nào đây?”

Tôi: “Tớ muốn trả thù anh ta! ! Thù này không báo tớ nuốt không trôi, sắp tắt thở rồi!”

Tư Đồ: “Vậy cậu muốn như thế nào mới có thể tắt thở? Cậu sẽ không lại muốn tớ đi ra ngoài dọa người chứ?”

Tôi: “Tư Đồ, cậu thông minh lên rồi!”

Nguyện vọng hai: pháp sư xuất hiện, ác ma lui tán! ! Diệp ma quỷ âm ngoan độc ác tự bốc bốc cháy cháy!
! (Tác giả: =||| ách, cái này cũng quá độc ác rồi con gái à.)

Nguyện vọng ba: vẫn là tiêu diệt Diệp ma quỷ, hy vọng anh ta bị người sao Hoả tróc đi làm osin!

Miêu Tiểu Cửu nói, chúng ta sở dĩ mạnh mẽ đó là bởi vì chúng ta không đủ cường đại.

Những lời này tôi là tràn đầy thể nghiệm.

Bởi vì sao? Bởi vì bây giờ tôi bị vây trong tình huống này chứ sao!!! >”

Tôi chỉ cần vừa nghĩ đến Diệp Tử Ninh là cảm thấy phiền lòng vô cùng, nhất là nghĩ đến tối hôm qua tôi bị xem trống trơn thì không nói đi, lại còn bị khinh bỉ ngực không đủ to lớn, không đủ bò sữa, tôi thật hận không thể lập tức biến thân thành Ultraman, coi anh ta như quái thú đánh cho hoa rơi nước chảy, răng rơi đầy đất, nhưng sự thật là, tôi không thể động đến một cọng lông tơ của anh ta!

“Tiêu osin, còn không rời giường à?”

“Tôi biết cô tỉnh rồi, đừng giả bộ.”

“Nếu không đứng lên, phục vụ sẽ gia hạn thêm một tuần đấy.”

Tôi giận bốc khói, vô tình vô nghĩa, thập ác bát tán, phóng đặng hạ lưu, nguy quân tử!

Tôi lập tức nhảy dựng lên, dùng móng vuốt cào cào cái đầu tóc giống như trái bom nguyên tử, làm bộ như vừa mới bị đánh thức, vừa mở cửa ra vừa giả bộ ngáp một cái: “Thiếu —— gia —— buổi —— sáng —— tốt —— lành——”

Diệp Tử Ninh nhàn nhàn tì vào tường, hai tay khoanh trước ngực, mắt phượng tà nghệ nhìn tôi: “Còn sáng, mấy giờ rồi?”

Tôi chân chó cười nịnh, hắng giọng vài tiếng nói: “Dâm gia tối hôm qua quy hoạch chuyện tương lai, làm inh một cái kế hoạch năm năm cùng một cái kế hoạch mười năm, cho nên hôm nay buổi sáng mới dậy trễ.”

Mắt phượng anh ta nhú lại, “Ồ, phải không? Tôi còn nghĩ cô bởi vì ôm hận. . . .”

“Ôm hận cái gì?” Tôi mới vừa nói xong, liền thấy ánh mắt anh ta nhìn xuống ngực tôi, tôi lập tức cơn điên lại nổi lên!

Tôi tức giận đến tay cũng run run, người đàn ông này một ngày không tổn hại tôi sẽ chết ah, quả thực muốn tiêu diệt chí khí của tôi, tài hoa cùng nhân khí!

Mặt của tôi đen còn hơn đáy nồi, mà kẻ gây chuyện lại nhàn nhã thưởng thức phản ứng của tôi, hé miệng cười mê hồn, tao nhã xoay người, giọng nói bình tĩnh chậm rãi bay qua: “Tiêu osin, tôi đói bụng, hạn cho cô trong vòng hai mươi phút phải chuẩn bị tốt bữa sáng, nếu không hậu quả cô hẳn là biết. . . .”

Tôi bực mình nha, cuộc sống của tôi sao đen đủi thế không hiểu nữa? ! Đụng trúng tên ác ma, tôi là đời trước tạo nghiệt gì thế chứ! Phạt tổ phải trừng phạt tôi như thế?!

Tôi bị phần trăm mắt nhìn Diệp ma quỷ, rất muốn giương cờ khởi nghĩa, chính là đang ở dưới mái hiên của người ta không thể không cúi đầu, hướng chi người ta lại là con trai của tử phú, tôi có chín cái mạng cũng không đủ chết, thậm chí hơn chính là tôi chết không thì sao, nhưng mà hành động của tôi có thể làm cho cả nhà tôi bị giết, nghĩ vậy, tôi hoá tốc vọt vào phòng bếp!

Ăn xong bữa sáng xong, Diệp Tử Ninh vừa muốn giúp tôi xoa thuốc chỗ vết thương tối qua, tôi bủm môi ý không vui, kiên quyết không cho anh ta xoa giúp tôi, vì thế anh ta ý không vui, bắt đầu biến đổi thành tôi làm cho anh ta cái này cái kia.

Đồ ăn trong tủ lạnh đã ăn sạch trơn, hơn nữa trù nghệ của tôi còn đang trong tiến trình phát triển cho nên Diệp Tử Ninh quyết định buổi tối đi ra ngoài ăn, sau đó đi siêu thị bổ sung đồ ăn.

Ánh mắt nhân dân quần chúng là thế nào ? Đáp án: sáng như tuyết, sáng như tuyết!

Chính là. Nhưng điều làm người ta phát điên chính là, từ khi tôi cùng Diệp Tử Ninh ra khỏi cửa, tôi tiếp thu vô số ánh mắt “Một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu”, mà tôi chính là bãi phân trâu thối hoắc kia!

Được rồi, cho dù tôi có hiểu được cái cảm giác âm u trong lòng quần chúng nhân dân là những chỉ có mỹ nữ mới xứng đôi với mỹ nam, chính là các người cũng không thể dùng ánh mắt như vậy để tra tấn cùng khinh bỉ tôi.

[illegible]

Tôi nhìn lại theo phía tay của phục vụ sinh, bàn kia có giai nhân, xảo tiểu thiển hê, đôi mắt đẹp mê hồn, một nhìn khuynh thành, hai nhìn khuynh quốc.[Sun:xảo tiểu thiển hê là nu cười tươi đẹp làm sao]

Diệp Tử Ninh nhìn lại, trên mặt lập tức nở một nụ cười điên đảo lòng người, tiếp theo cầm lấy cốc rượu vang trên bàn hướng về “Thiên sinh lệ chất” xa xôi chạm cốc, “Thiên sinh lệ chất” hé miệng cười, cũng làm một động tác tương tự, ánh mắt hai người miên man trong không khí chả dứt.

Ánh mắt tôi tối sầm lại, trong lòng dâng lên một loại cảm giác chua xót nói không nên lời.

Một lát sau, tôi nhỏ giọng “Ồi” một tiếng, sau đó vù một cái chạy về phía toilet, con người ta có ba cái gấp mà!

Haizz, trắng có ngày tròn ngày khuyết, người có kẻ cao thấp mập gầy, ngực thì có cỡ ABCDEFG, thật sự là rất kích thích người!

Tôi tiếp chiêu, quăng tới một cái ánh mắt “Người khinh bỉ tôi nhiều như vậy, cô có đáng là cái gì!”

Cái gọi là cao thủ so chiêu, địch không động, tôi không động, địch động, tôi cũng không động. >”

Con mẹ nó, nhìn cái gì vậy, lại nhìn nữa tôi sẽ lột quần áo cô, hủy dung cô! Con mắt khô muốn chết rồi, chẳng lẽ cô ta không cảm thấy khó chịu sao? Sớm biết thế này tôi đã sớm mang theo lọ thuốc nhỏ mắt theo.

Chúng tôi hai người hai mắt trợn lên trợn xuống, đứng ở tại chỗ nhìn nhau tới tới lui lui hơn mười hiệp, điện thoại cô ta bỗng nhiên vang lên, cô ta cúi đầu nghe di động, hiệp thứ nhất, tôi thắng!

Tôi quay đi tính trở về, vậy mà cô gái kia nghe điện thoại xong còn không đi, hiển nhiên là cố ý đợi tôi.

“Dì ơi, ngài lớn tuổi rồi!” Cái miệng cô ta nhỏ nanh ta đỏ sẫm, không nghĩ tới lời nói nói ra cũng độc ác như vậy!

Tôi tức muốn bốc khói, cô là mất mù, hay là nào tàn vậy? Tôi hai mươi ba cũng kêu lớn tuổi?

Tôi hé miệng cười, trưng ra một nụ cười hiền lành, lấy di động ra, nhìn cô ta chụp chụp mấy cái, sau đó lầm bầm: “Vượng Tài, tỷ tỷ chụp mấy tấm ảnh về cho cưng, sau khi trở về cho cưng xem, cho cưng biết một chút cái gì là gọi là ngay cả người cũng không bằng!”

Cô ta lập tức tức giận đến thủ trắng run run, chĩa vào người cái mũi của tôi, run rẩy nói: ” Bà già không biết xấu hổ kia, tôi nhìn không quen cái mặt này của bà!”

Tôi thiếu chút nữa đứng lên kêu to”Tôi thì cái mặt gì chứ”, tôi với cô bình sinh chưa từng gặp mặt, đừng nói gì đến ân oán tình cừ, nữ nhân tình trường, vì sao cô ở trong này sửa bậy?

Hay là đầu năm nay mọi người là ăn no không có chuyện gì làm, cho nên rảnh rỗi đi khiêu khích người khác?

Nhưng nói qua nói lại, tôi phải bình tĩnh bình tĩnh! Cái loại người nào tàn như thế này không đáng để nói chuyện nghiêm túc, vì thế tôi khinh thị nhìn cô ta một cái, một bộ dáng thăm thía nói: “Em gái à, đầu óc mà có rỗng tuếch cũng đừng lo, mấu chốt là đừng để nước vào! Phải biết rằng nước miếng chỉ dùng để đến đếm tiền mặt, mà không phải dùng để bị coi thường!”

“Cô. Cô mới là tiện nhân!” Tiểu nữ sinh bị kích thích, móng vuốt ngang nhiên trao về phía tôi, tôi bắt lấy tay cô ta, dùng sức, xoay người một cái cho cô ta nằm bẹp xuống đất!

Tiểu nữ sinh “Ôi” một tiếng, nằm té trên mặt đất, nước mắt hai hàng lưng tròng.

Tôi vỗ vỗ tay, trên cao nhìn xuống cô ta, “Em gái tính khiêu chiến với tỷ tỷ à? Tỷ tỷ đây từ sơ trung đã bắt đầu đi tập nhu đạo, quyền đạo, muốn động thủ với tỷ tỷ à, em gái còn non lắm! Lần này thế là đủ, miễn cho người ta nói đây ý lớn hiệp nhỏ, nhưng nếu lại có lần sau, cô cứ thử xem.”

Tôi nắm tay hươu hươu trong không trung một chút, tiểu nữ sinh kia sợ tới mức khóc lên hu hu, lúc này một cô gái vừa vận đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy chúng tôi như vậy tưởng đâu gặp xã hội đen, lập tức sợ tới mức đóng cửa lại chạy nhanh như chớp.

Tôi sợ cô gái kia sẽ đi báo cảnh sát, vì thế cũng không dám lưu lại nữa, nhanh chóng rời đi.

Nháy mắt đóng cửa toilet lại, tôi nghe được cô ta ở bên trong kêu lên: “Tôi lấy danh nghĩa ánh trăng nguyện rửa cô, nguyện rửa cô vĩnh viễn đều không ‘đi’ ra! !”

Tôi , dưới chân lão đạo một cái, đầu đập vào một người đối diện đang đi đến.

“Tôi bực nha.” Đau! Đây là tường đồng hay là tường thiết vậy, sao mà nó cứng như thế? Tôi che cái mũi, vừa định ngẩng đầu mắng người nọ không có mắt không có mũi, thế mà nháy mắt ngẩng đầu lại ngậy đại!

Ánh trăng ơi, là mĩ mĩ mĩ mĩ mĩ mĩ mĩ mĩ nam! ! !

Chàng trai trước mắt đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng, dưới là quần kaki màu xám, trên trán mái tóc hỗn độn vừa vận che khuất đôi mắt hữu thần, nhưng lấy một đôi mắt nhìn cao và nhìn xa như tôi đây, có thể rất dễ dàng thấy được ánh mắt anh ta u buồn mà mê mang, lẳng lặng tản ra một hơi thở cô độc thần bí đồng thời cùng với khí chất thanh nhã phiêu dật lãng mạn.

Khoảnh khắc kia, linh hồn trong tôi giống như bị rút đi, trợn mắt há hốc mồm, lập tức bị khí chất linh hoạt, kỳ ảo, u buồn trên người anh ta hút hồn.

Ách, bất quá hình như vừa rồi tôi nói lời thô tục, tôi dằn người rồi, tôi lại lần nữa trước mặt mỹ nam lộ ra cái mặt thô lỗ với bạo lực nữa, hình tượng thực nữ của tôi đâu! !

Không được, tôi phải cứu chữa hình tượng!

Vì thế tôi lập tức thay đổi 180 độ, khuôn mặt vô cùng ngây thơ ngẩng lên cổ gồng đặt tới đúng 45 độ, một độ cũng không thể sai, sau đó ưỡn ngực hóp bụng làm bộ xấu hổ, ôn nhu nói: : “Ngượng ngùng, vừa rồi người ta không thấy được anh ở phía trước.”

“Cô không sao chứ?” Anh ta nhìn tôi cười thản nhiên, ngại ngùng mà rung động lòng người, mang theo vài nét ngây ngô của một cậu bé mới lớn, thật sự là đáng yêu tinh thuần tới cực điểm!

“Tôi không sao, anh.”

“Cô ở trong này làm gì?” Phía sau truyền đến một giọng nói lạnh như băng, giọng nói ấy giống như gáo nước lạnh đổ từ trên đầu tôi xuống, nháy mắt đem ước mơ trong lòng tôi tiêu diệt sạch sẽ!

17. Chương 17: Jq Nắm Tay

Khuôn mặt ngẩng lên ngây thơ, hai mắt ẩn tình, giọng nói nhỏ nhẹ, ý đồ nhúng chìm mỹ nam trước mắt, không ngờ phía sau lại tới một người phá tan chuyện tốt của tôi——

“Cô ở trong này làm gì?”

Tôi quay ra ngoài lau lau nước miếng đang chảy xuống rồi chậm rãi quay lại, thấy ánh mắt Diệp Tử Ninh đặc biệt sắc bén, đặc biệt nghiêm túc nhìn tôi, ánh mắt giống như thấy con mồi cứ gắt gao chăm chăm dòm tôi, trên mặt thì đen xì như thua bài tú-lơ-khơ.

Trong phút chốc, không biết vì sao trong lòng tôi cảm thấy hơi hơi chột dạ, giống như bị ông chồng bắt gặp mình đang ngoại tình, lập tức cúi đầu xuống, dùng giọng nói so với con muỗi hắt xì còn lớn hơn nói: “Đi toilet.”

“Đi xong rồi sao?”

“. Không khác lắm.”

Diệp ma quỷ nhíu mày, “Cái gì kêu là không khác lắm? Không xong phải đi cho xong, đi xong rồi trở về tiếp tục dùng cơm.”

“Đi xong rồi.” Nhưng có điều còn chưa có cùng mỹ nam nói chuyện nhiều nhiều mà thôi, trong lòng tôi âm thầm bổ sung.

“Thế còn không trở về?”

Nhìn cái bộ dáng anh ta một chút này, nghe khẩu khí của anh ta một chút này, người không biết còn tưởng rằng anh ta có yêu tôi bao nhiêu, kỳ thật, tôi khinh, anh ta không thấy tôi thì thấy buồn chán, phá tôi chính là sở thích lớn nhất của anh ta.

. Nói ngắn lại.

Diệp Tử Ninh không phải chỉ có thật đáng giận, hơn nữa thật biến thái, thật phức tạp!

“Ngài đi về trước đi, tôi chút nữa sẽ trở về.” Tôi trộm nhìn mỹ nam, hai mắt lóe ra ánh sáng của kẻ trộm, thật giống như sói hoang sa mạc nhìn thấy con mồi.

“Không được!” Diệp Tử Ninh lập tức cự tuyệt thỉnh cầu của tôi.

Tôi giận: “Vì cái gì? Tôi sẽ không trở về.”

“Được, tốt lắm!” Diệp Tử Ninh nhìn tôi cỡ nửa ngày, bỗng nhiên mắt phượng nhíu lên, khóe miệng phun ra một câu.

Vừa nghe lời này, tôi cả người lập tức run run ra một thân mồ hôi lạnh. Phảng phất mùa đông khắc nghiệt đang tới, nhiệt độ bây giờ giống như xuống âm mấy chục độ, tôi lại mặc áo ngắn quần đùi, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm xấu.

Diệp Tử Ninh cũng lười cãi cọ với tôi nữa, lúc xoay người rời đi đồng thời khí phách quăng lại đây một câu: “Thời gian phục vụ gia hạn lại ba tháng.”

Rầm một tiếng, tiếng lòng tan nát, mặt trời nhỏ trong lòng mới vừa hừng đông nháy mắt đã xuống núi.>”

Tôi giận, tôi nguyên rửa anh, Diệp ma quỷ! Đây không phải là tranh thủ cơ hội cướp bóc sao?

Hai mắt tôi nhìn mỹ nam mà phóng điện lần cuối, lưu luyến không rời nói: “Em đi đây.”

“Ừ.” Mỹ nam nhìn tôi thanh nhã cười, giống hệt như quý công tử, thật sự là rất đẹp trai! ^^

Lòng tôi lập tức như cây khô gặp được mùa xuân, rầm rầm sống lại, khỏe mạnh vui vẻ đâm chồi nảy lộc, sau đó nhìn mỹ nam bái bai rồi chạy theo Diệp Tử Ninh.

Khi Diệp Tử Ninh sắp đi ra hành lang tôi mới vượt qua anh ta, túm túm tay áo anh ta nói: “Thiếu gia, nô tỳ đã trở lại.”

Diệp Tử Ninh không thèm nhìn tôi liếc mắt một cái, làm như tôi là một con ma trong suốt lại ghê tởm không bằng.

“Thiếu gia.” Tôi bắt chước phim truyền hình, nói: “Thiếu gia, ngài đại nhân đại lượng sẽ không chấp kẻ tiểu nhân, thiếu gia ngài là người khoan dung độ lượng sẽ không tức giận vì nô tỳ nữa nha, nô tỳ thật sự biết sai rồi, thỉnh cầu người liếc mắt nhìn nô tỳ một cái, tha thứ cho nô tỳ đi, nếu không nô tỳ chết không nhắm mắt, đi đi đi đi.”

Chính là cái mặt của tôi đã cúi thấp xuống gần cái móng của Diệp Tử Ninh rồi, tôi đây vì sao lại xuống cấp như vậy? !==

Anh ta vẫn trưng ra bộ mặt thua bài tú-lơ-khơ, băng đá trên mặt không có dấu hiệu tan chảy.

Tôi tự kiểm điểm hành vi của mình một chút, tôi nghĩ rồi, tôi phát hiện mình không có hành vi cầm thú gì mà, vậy vì sao Diệp Tử Ninh lại tức giận như thế?

Tôi nghĩ mà vẫn không hiểu.

Haizz, người đàn ông này keo kiệt quá! Anh ta rốt cuộc tức giận cái gì đây?

Chẳng lẽ anh ta vì tôi nói chuyện với mỹ nam khác cho nên mới đáng ghét như vậy? Anh ta có thể cùng mỹ nữ ở cùng một chỗ, dựa vào cái gì tôi không thể cùng mỹ nam ở một chỗ? Chẳng lẽ nhìn mỹ nam cũng cần nộp thuế à? Shit, nói đến đây thì rất chuyên chế rất bá đạo, chỉ cho quan lại phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn, đây cũng quá phạm lầm rồi? Hay là vì anh ta là ghen? Hay là. Chẳng lẽ. Anh ta thích tôi?

Không có khả năng, không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

Tôi lập tức phủ nhận ý tưởng đáng sợ này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đây là tuyệt đối là chuyện không có khả năng phát sinh! Nhưng đây là tôi tự mình hiểu lấy, quan trọng hơn là thái độ anh ta, nếu anh ta thật sự Like Me, e hèm, có khi nào anh ta bị ngược không, tối ngày tìm phương pháp tra tấn tôi, rồi sau đó nói sẽ nói câu kia, tôi thích hành hạ người tôi thích— bà xã của tôi.

Hai mắt tôi ai oán vô hạn theo sát cái móng của Diệp Tử Ninh, mặt mày nhẵn thành một cái chữ xuyên, tôi không phải dẫn người là vì suy nghĩ làm sao cho Diệp ma quỷ nguôi giận, cũng không phải dẫn người vì sao anh ta phải giận tôi, mà là dẫn người vì sao cái móng của anh ta cũng có thể như vậy tròn như vậy cong như vậy mà tôi không có! >”

Chúng tôi hai người lần nữa trở lại trên bàn cơm, ngồi xuống, cúi đầu, sau đó lại bắt đầu trầm mặc.....ăn, Diệp Tử Ninh bây giờ tao nhã ngồi ăn, cái vẻ mặt chuyên chú kia cơ hồ ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn tôi một chút, giống như tôi thật là một bãi phân trâu thối hoắc thật chắc!

Vì thế tôi cũng im lặng lấy miếng thịt bò nhai nhai nhai để bớt tức, không khí khó chịu như cùng chuột thấy mèo vậy. Diệp Tử Ninh cự tuyệt tiến hành trao đổi ánh mắt với tôi, chỉ nhìn nhìn tới tôi tươi cười nịnh nọt càng miễn bàn tới chuyện nói chuyện với nhau !!

Cơm nước xong, Diệp Tử Ninh tao nhã dùng khăn ăn nhẹ nhàng lau lau miệng, kêu phục vụ tính tiền, sau đó đứng lên bước đi, tôi vội vàng đuổi kịp cái bóng của anh ta, trong lòng cảm giác thấy mình tựa như một con chó con theo sát cái bóng anh ta!!! >”

Lúc đi qua cái vị kia “Thiên sinh lệ chất” mời rượu vang khi này tôi mới nhìn thấy ngồi đối diện cô ta lúc này là một chàng trai khác, mà khi Diệp Tử Ninh phụng phịu đi qua cũng không có dừng lại chào hỏi với cô ta một tiếng nào cả.

Tôi hiểu liền, thì ra là thế!

Người giống như Diệp Tử Ninh là người cao ngạo, không thể chịu đựng được chuyện bị người ta vứt bỏ, nhất là tại một cái nơi công cộng như ở đây. Cho nên buồn bực quá, anh ta mới phát thú tính, đem tất cả lửa giận rút trên người tôi!

Vì thế tôi chạy chậm lên, mạnh mẽ bắt lấy tay anh ta, làm ra biểu tình “Tôi thật đau lòng cho anh “, sau đó thật vội vàng, thật thân thiết, thật khát thiết, thật bức thiết, thật nóng bỏng nói: “Thiếu gia, nô tỳ đều biết hết rồi!”

Diệp Tử Ninh nghe vậy ngẩng đầu, mắt phượng hàm chứa cảnh giác nhìn tôi liếc mắt một cái, không tin hỏi lại: “Cô thật sự đều biết hết rồi?”

Tôi nặng nề mà gật gật đầu: “Thiên hạ nơi nào không có cây cỏ, muôn sông nghìn núi luôn tình, lưu đắc thanh sơn, sẽ có người yêu!”

Diệp Tử Ninh sững sốt một chút, tiếp theo mày nhíu càng chặt, cơ hồ có thể nhíu chết bẹp một con muỗi, vẻ mặt vô cùng không kiên nhẫn, coi mọi muốn giết tôi diệt khẩu lắm à. >”

Ôi, đại Boss của tôi ơi, ngài cũng khó hầu hạ quá đi, mới ... chút ... không vui đã muốn giết người diệt khẩu, đây là chuyện rất không phúc hậu đấy, tôi bắt đầu ra mồ hôi lạnh.

Vì thế để làm cho anh ta yên tâm, tôi kiễng mũi chân, vồ vồ bờ vai của anh ta, trình trọng giống như sĩ quan cảnh sát nói: “Thiếu gia ngài yên tâm, nô tỳ tuyệt đối sẽ không đem chuyện đêm nay của ngài với vị kia tiểu thư kia nói ra đâu! Nô tỳ đảm bảo miệng của mình còn kín hơn cả tài khoản ngân hàng!”

Diệp Tử Ninh lại sững sốt một chút, quay đầu theo ánh mắt của tôi nhìn “Thiên sinh lệ chất”, sau đó lại quay lại nhìn tôi, sau đó nặng nề mà thở dài một hơi, nháy mắt trên mặt biến thành u buồn: “Tâm tình tôi bây giờ không được tốt lắm.” [Sún: Diệp ca, ca cáo già quá >”

“Tôi biết, tôi hiểu mà.” Tôi gắt gao bắt lấy tay của Diệp Tử Ninh, cho thấy lập trường giai cấp của tôi, sau đó quay đầu nhìn “Thiên sinh lệ chất” bên trong nhà hàng, hung tợn nói “Thiếu gia, ngài đừng thương tâm, con gái như vậy không đáng để ngài khổ sở.”

“Không, là tôi không tốt.”

“Không, thiếu gia ngài không nên tự coi nhẹ mình, thỉnh thoảng tuy ngài không tốt thật, mà còn cô ta! Mãi! Mãi! Không! Tốt!” Tôi vừa nói vừa cào tóc, cảm giác so với quảng cáo dầu gội đầu trên TV còn muốn phiêu dật hơn mấy phần.

“Tôi giúp anh nguyên rửa đôi cầu nam nữ kia, cái gì thiên trường địa cửu, cái gì diện mạo tư thủ? Bỏ dục song phi, con mẹ nó đều ngã chết hết! Uyên ương hí thủy, con mẹ nó đều chết đuối hết cả lũ!”

Khóe miệng Diệp Tử Ninh hung hăng run rẩy một chút, sau đó thất thần lắc lắc đầu: “Nhưng tôi vẫn thấy khó nói quá, Trư Trư, đến cuối cùng mọi người đều rời tôi đi hết.”

Tôi đem ánh mắt biến thành hình Nguyệt Nha, chân chó cười nịnh nói: “Thiếu gia, nô tỳ sẽ vĩnh viễn ở lại bên người ngài, cho ngài sức mạnh cùng niềm tin!” [Hình Nguyệt Nha là hình giống như trăng lưỡi liềm ấy, ở đây ý chỉ bạn Trư Trư của chúng ta cười tít cả mắt]

Mắt phượng Diệp Tử Ninh sáng lên:”Thật sự?”

“Thật sự, trần châu cũng chưa thật cỡ đó.” Tôi vừa nói vừa gắt gao nắm tay anh ta.

Diệp Tử Ninh mặt mày hớn hở, sau đó cầm tay của tôi, nói: “Đi thôi, chúng ta đi siêu thị mua đồ.”

Tôi gật gật đầu, đang muốn rút cái tay đang bị anh ta cầm ra, nhưng anh ta lại cầm thật chặt, còn quăng cho tôi một ánh mắt ai oán, “Trư Trư, chẳng lẽ cô cũng muốn rời tôi đi?”

“Không phải đâu, tôi không có ý đó.”

“Không có ý đó, vậy vì sao cô không muốn để tôi nắm tay của cô?”

Tay tôi cứng ngắc, “. Đó là bởi vì.”

“Vừa rồi cô nói đều là gạt tôi?” Mắt phượng anh ta lại nhếch lên, một hơi thở giết người đập vào mặt mà đến.

Ồi mẹ của tôi ơi, gần vua như gần cọp mà, sắc mặt thay đổi bất thường.

“Không đúng không đúng, tuyệt đối không phải! Nô tỳ cảm thấy thiếu gia không cần lo lắng, không cần nắm tay nô tỳ cũng sẽ không chạy trốn, huống chi nô tỳ còn có hợp đồng trong tay thiếu gia.”

“Nhưng mà không nắm, tôi không có cảm giác an toàn.”

“.”

Vì thế, chúng tôi, tôi cùng Diệp Tử Ninh, tay nắm tay, hai tay mười ngón cùng nắm cùng đi siêu thị mua đồ, cho dù là khi trả tiền, anh ta cũng không buông tay ra.

Đáng giận nhất chính là, anh ta còn thường dùng móng tay quào vào lòng bàn tay của tôi, hại tôi chiến đấu liên tục.

Tôi tự làm bậy tự chịu mà, bị chiếm tiện nghi sở sàng không nói, còn thỉnh thoảng bị tên bản lén cùng phi tiêu từ bốn phương tám hướng bay tới “Cô là phân trâu”, lòng đã lạnh lại càng lạnh hơn.

Tôi buồn bực là vậy mà Diệp bỗng lại vui vẻ như thế, nhìn như vậy ai mà tin anh ta mới vừa bị đá đầu? Khóe miệng cười sắp liệt tới mang tai rồi!

Trên đường trở về, tôi mới nhớ tới quên mua lọ chao, vì thế kêu Diệp Tử Ninh dừng trước một cái cửa hàng nhỏ cho tôi xuống xe đi mua lọ chao.

“Ông chủ, lấy một lọ chao cũ.”

“Chao cũ hết rồi chỉ còn chao mới, cô mua không?” Ông chủ từ trong nhà đi ra, giọng nói không phải tiếng phổ thông.

“Vậy cũng được, bao nhiêu tiền?”

“Cái này giá đặc biệt, 2 lọ chỉ có 4 ‘lông’.” Lão bản lấy ra hai lọ. [Vì ông chủ phát âm ko chuẩn, chữ [hào] phát âm thành chữ [mao] mà mao là lông ấy, vậy nên Sún để thế luôn]

Tôi đưa mười ‘lông’.

Ông chủ tìm trong hũ tiền đã lâu, đưa cho tôi mới năm ‘lông’, còn thiếu một ‘lông’ nữa.

“Ông chủ, còn thiếu một ‘lông’ nữa.”

Ông chủ nhìn tôi nhú mày nhú mày lại nhú mày, vùng chân mày toàn chỗ đó liền trở nên bằng phẳng, “Cô đợi tí, ‘lông’ của tôi đều cho cô, cô bình tĩnh chút đi.”

Mặt của tôi bắt đầu run rẩy: “.”

“Nếu không cho cô tự vào tìm trong tôi này, tôi cho ... tìm thử đây, quả thật là không thấy một ‘lông’ nữa, lạ thế?”

Tôi hoạt kê nửa ngày, hít một hơi thật sâu, khoát tay nói: “Ông chủ, tôi không cần một ‘lông’ kia.”

Không đợi ông ta trả lời tôi liền xoay người rời đi, không ngờ ——

Khi tôi đang mở cửa xe bước vào, ông chủ tiệm chạy ra cửa hàng nhìn về phía tôi la lớn: “Cô ơi, cảm ơn cô không cần ‘lông’ của tôi!”

= =|||

Dưới chân tôi lảo đảo, mém ngã sắp xuống.

Ánh mắt quần chúng nhân dân lúc nào cũng sáng như tuyết, cảm giác thấy ánh mắt giống như đèn pha nhanh chóng tụ tập trên người mình, mặt của tôi bắt đầu bị rút gân diện tích lớn, chỉ cảm thấy lông trên người sắp nổ tung, tôi giống như tia chớp vọt vào trong xe, kêu Diệp Tử Ninh nhanh chóng lái xe rời đi.

Xe chạy được một đoạn xa, chữ “ ” trên mặt tôi mới dần dần bị tiêu diệt, lại phát hiện Diệp Tử Ninh một mực trộm nhìn tôi, thái độ kia so với khi bị tảo bón còn muốn sinh động hơn ba phần, nhìn cỡ nửa ngày anh ta mới kỳ quái nói: “Nhìn không ra cô thế này mà có ham muốn. kỳ quái như vậy.”

Tôi ù ù cạc cạc hỏi lại: “Ham muốn cái gì?”

Anh ta dùng ánh mắt kỳ quái liếc tôi một cái, “Thu thập lông của ông chú.”

Tôi

Vì thanh danh của mình, tôi cực lực giải thích: “Tôi không ham muốn đó mà, là vì.”

Tôi còn không kịp giải thích xong, Diệp Tử Ninh đã cắt ngang lời tôi nói, đỏ mặt, lần đầu tiên xuất hiện hiện tượng ấp úng: “Lần sau không cần phải giả bộ như vậy. Nếu cô muốn lông thì. Có thể. nói với tôi.”

Đầu tôi “Bang” một tiếng. Thiếu chút nữa hôn mê tại chỗ.

18. Chương 18: Jq Tập Kích Mỹ Nam

Tôi bị câu nói giống như sét đánh của Diệp Tử Ninh đánh ột phát trong gió hỗn độn, vạn kiếp bất phục, đàn người ngồi im re không nói được tiếng nào.

Tôi phát hiện con người tôi một khi mà để ý tới ai đó thì người đó sẽ bị xui xẻo, khi Diệp Tử Ninh lái xe qua phòng an ninh, tôi phát hiện bên trong phòng an ninh có một gương mặt mới, lúc ấy tôi cảm thấy vô cùng lo lắng cho anh chàng bảo an đẹp trai lúc trước bị xa thải rồi, sau lại hỏi thăm nhiều người mới biết được anh ta không bị cuốn gói về nhà mà chỉ bị chuyển công tác đến chỗ khác thôi. [Sunny: Diệp ca, ca cũng thật là độc đoán, Trư Trư mới nhìn mỹ nam có một chút mà đã đuổi mỹ nam đi chỗ khác rồi >”

Sau đó tôi lại buồn bực, bởi vì một đám bảo an mới này lớn lên nhìn vào ... “ thật vô cùng có lỗi”, thiệt là không để cho người ta một chút không gian ảo tưởng nào, haizz.

Vào ban đêm, khi Diệp Tử Ninh đang tắm, tôi bỗng nhiên nhớ tới nhiệm vụ mà anh tôi phân phó, cho nên tôi trộm xâm nhập vào phòng anh ta, hy vọng có thể tìm được chứng cứ nhanh lên như vậy tôi mới có thể sớm ngày thoát khỏi ma trảo.

Trong phòng tắm truyền tiếng xả nước, cho nên tôi chăm chú mà tìm tòi.

Nơi này không có, nơi này cũng không có, tôi lén lút đến gần tủ bên giường anh ta, nhưng vẫn không thấy cái chết tiệt chứng cứ gì đó.

Bỗng nhiên, trong một ngăn tủ nhỏ tôi phát hiện một cái hộp rất kỳ quái, cái hộp kia thiết kế thật xưa, tuổi của nó chắc cũng ba bốn mươi năm gì đó, tôi lắc lắc vài cái cái hộp liền phát ra thanh âm “Cạch cạch” .

Hay là bên trong chính là chứng minh? Tôi lập tức phấn khởi giống như nhặt được bảo bối.

Nhưng mà cái hộp bị khóa rồi, tôi gỡ như thế nào cũng gỡ không ra, ngay tại khi tôi muốn tìm cái gì đó để cạy cái hộp ro thì một bóng đen lén lút bao trùm trên đầu tôi —————

“Cô đang làm cái gì vậy?”

Chết rồi!

Anh ta đi ra khi nào vậy, sao cả một tí tiếng động cũng không có, tôi sợ quá xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy Diệp Tử Ninh mặc áo khoác từ phòng tắm đi ra, mặt tôi bị dọa tái xanh. +_+

“Cô đang lục tìm đồ của tôi?” Mắt phượng của Diệp Tử Ninh lại nhếch lên, tôi đặc biệt sợ này chiều của anh ta, mỗi lần anh ta làm động tác này thì chắc chắn không có chuyện gì tốt.

“Hắc hắc, thiếu gia, ngài tắm xong rồi?” Tôi cười nịnh.

“Tôi hỏi cô đang làm cái gì? Vì sao chạy đến trong phòng tôi?”

“Hắc hắc. Không có gì cả, quét tước phòng mà thôi, mà thôi!” Tôi lui về phía sau hai bước.

“Sau lưng cô đang cầm cái gì vậy?”

“Hắc hắc. Không lấy cái gì của anh đâu, tôi phải đi về tắm rửa, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, huynh đài, chúng ta này không hẹn gặp lại!” Tôi xoay người nhanh như chớp bay ra ngoài.

Tôi bay, tôi lại bay, tôi tiếp tục bay. Mắt thấy thẳng lợi đang đến, cánh cửa đáng yêu sắp tới rồi, tôi bước một cái là có thể lao ra cửa, đi đến thế giớitự do!

Có điều tôi đánh giá quá thấp Diệp Tử Ninh ma quỷ này rồi, Diệp Tử Ninh là ai? Là người vượt! Còn chưa có tiến hóa hoàn toàn thành người! >”

Anh ta giữ chặt cửa tôi áo, sau đó mạnh mẽ kéo tôi một cái, tôi tựa như con gà con nhào vào trong ngực anh ta.

Ách. Thực là cứng!

Tôi sợ anh ta nhìn thấy cái hộp kia, cho nên lúc bị anh ta kéo qua đã đem cái hộp ấy nhét vào trong ngực, sau đó về mặt khiêu khích nhìn Diệp Tử Ninh, bộ dáng ‘xem anh làm gì được tôi’.

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Diệp Tử Ninh, lòng tôi vui như mở cờ!

Có điều vui quá hóa buồn, ánh mắt của Diệp Tử Ninh đảo qua trên người tôi, cuối cùng cố định trên ngực tôi, bình tĩnh nhìn vài lần, sau đó vươn tay ra thẳng tắp muốn sờ vào ngực tôi.

Tập kích ngực tôi?

Bốn chữ này nhanh chóng chui vào đầu tôi! Tôi thở hắt vì kinh ngạc, quên cả phản ứng! >”

Độc giả A(hai mắt lóe sáng): “Sờ thế nào? Sờ thế nào?”

Độc giả B(hưng phấn mà xoay quanh): “Tiểu Diệp mau sờ mau sờ! Cởi quần áo của nàng, mang nàng lên giường!”

Độc giả C(biểu tình hung ác): “Đồ nhà quê, đầu năm nay ai còn sờ nữa! Trực tiếp bắt lấy nó, sau đó vôn vê, nhào nặn, xoa bóp, làm ra các loại hình dạng, còn có.”(bỏ bớt 1000 chữ của đồng)

Của tôi mặt nhất thời đỏ thắm giống như đèn lồng, cả người biến thành củ khoai lang, hai chân lại giống như mọc rễ đóng đinh tại chỗ để..... nhìn ngón tay cuối cùng của anh ta đụng vào ngực trái của tôi.

“A a a a. Tập kích ngực tôi. dê xồm.” Sau khi bị ăn đậu hủ tôi mới hoàn hồn hét lên một tiếng thét chói tai.

Anh ta anh ta anh ta anh ta anh ta anh ta thật sự sờ ngực tôi! >”

Diệp Tử Ninh lại sờ ngực tôi, mắt phượng nhìn tôi, ngả ngón cười nói: “Đừng kêu nữa, làm tội cổ họng như thế, nơi này hiệu quả cách âm vô cùng tốt, chẳng ai nghe đâu.”

Cái bộ dáng kia của anh ta làm tôi tự nhiên nghĩ tới tình tiết máu chó hay coi trong phim truyền hình: đại thiếu gia đùa giỡn con gái đẳng hoàng, tôi nghĩ vậy nhất thời bị thiên lôi đánh ấ cái, tóc gáy dựng thẳng.

Tôi giận: “Cái tên lưu manh chết tiệt này! Anh làm chi sờ cái kia. của tôi?”

Anh ta còn giả bộ vô tội: “Người nào?”

Tôi một tay cầm lấy ma trảo của anh ta hung hăng cắn một cái: “Đây nè!”

“Ồ, nguyên lai cô là đang nói bánh bao nhỏ của cô à.” Ánh mắt anh ta lại mê đắm tập trung đến ngực của tôi.

“Anh mới là bánh bao nhỏ, cả nhà anh đều là bánh bao nhỏ!” Tôi giận, cơ hồ nhảy dựng lên.

Tôi nào có nhỏ như vậy? ! Tuy rằng dáng người tôi không phải tốt lắm, nhưng dù thế nào không thua gì bánh bao của Thượng Hải mà? ! Anh ta dựa vào cái gì giáng cấp của tôi chứ?! Tôi mặc cái Bra ma thuật gì đó thì tùy tiện tiện cũng có thể coi là cỡ C, chính là đêm nay vừa vặn không có mặc mà thôi. [Sun: Trư Trư nhà ta đang biện hộ vì sao ngực của bạn ấy nhỏ đây mà >”

Diệp Tử Ninh chính là cười, cười đến yêu mị vô hạn, yêu nghiệt vô hạn! !

Tôi gắt gao bắt lấy cổ áo nhiều nếp nhăn của mình, đồng thời nhin không được nuốt nuốt nước miếng, trong lòng có ý tưởng tà ác xông ra, nếu không mình sờ lại đi? >”

Nhưng cuối cùng tôi cũng nhin: “Nói đi, vì sao anh sờ nơi đó của tôi?”

Diệp Tử Ninh không cười, nghiêm túc nói: “Tôi thấy ngực cô một bên lớn một bên nhỏ, tôi sợ cô có bệnh gì cho nên chuẩn bị giúp cô kiểm tra một chút.”

“Tôi chả tin, anh rõ ràng là nhân cơ hội ăn đậu hủ của tôi!”

Tôi giận, cái hộp tôi rõ ràng là giấu ở ngực phải, nếu anh ta thật là nghĩ muốn bắt lại cái hộp, vì sao không sờ bên phải mà là sờ bên trái, cho nên tóm lại là chỉ có một cái kết quả: anh ta là cố ý, anh ta là cố ý chiếm tiện nghi của tôi, ăn đậu hủ của tôi!

Tôi bực bội rồi đó, Diệp Tử Ninh, tôi với anh không đội trời chung!

Diệp Tử Ninh lại trưng ra một bộ dáng thực vô tội thực vô tội, thực giật mình: “Cô có đậu hủ sao?”

Lòng tôi tức đến mức muốn bốc khói, tức giận đến hai chân phát run, thiếu chút nữa tức quá ngất đi, hận không thể tìm khối đậu hủ đập đầu lên đó!

Tôi lấy cái hộp ra đặt lên trên giường, “Tôi chả cần, cái đồ vật chết tiệt này trả cho anh là được.”

Nói xong không để cho anh ta có cơ hội trả lời, tôi liền lao ra phòng anh ta, “Bang” một tiếng đóng cửa lại chui vào trong phòng của tôi, khóa trái, tôi sợ, tôi sợ anh ta qua tìm tôi tính sổ hoặc là hỏi tôi vừa rồi đang làm cái gì.

Đêm đó tôi không dám ra phòng bước nào hết, vẫn ở trên giường lăn qua lộn lại, nghĩ đến chuyện bị khi dễ lại tức giận ngủ không được, lên mạng tìm Tư Đồ tố khổ.

Tôi: “Tư Đồ, đi ra!”

“Ý, Giả chết? Bắt chước người ta học lặn mà còn dám giả chết, xem tớ xuống nước đem con tôm càng này bắt lên này!”

Tôi: “Tư Đồ, nếu không ra, tớ sẽ tuyệt giao với cậu!”

Tôi: “Tư Đồ. nếu cậu không để ý đến tớ nữa, đêm nay tớ sẽ trộm treo cổ trước cửa nhà cậu!”

Tư Đồ: “(-) có rắm mau phóng!”

Tôi: “Tư Đồ, tình cảm của chúng ta thật thân thiết đó nha!”

Tư Đồ: “.”

Tôi: “Tư Đồ, tớ buồn bực lắm, tớ đang nghĩ không biết khi nào mới có thể thoát ly khổ hải?!”

Tư Đồ: “Tớ kể cho cậu nghe một truyện. Trước đây có một cô gái luôn bị chồng mình khi dễ, cho nên cô ta chạy tới thầy tướng số, hy vọng thầy bói có thể chỉ điểm giúp cô ta.”

Tôi: “Trời ạ, loại đàn ông này còn xài làm gì, li dị anh ta!”

Tư Đồ: “Cậu bây giờ cũng có chạy được đâu, cũng phải bị người đàn ông kia khi dễ à?”

Tôi: “>_

Tư Đồ: “Cô gái ấy xin sâm, đưa cho thầy bói xem, thầy bói xem xong lắc đầu nói: cô đấy, nửa đời trước, nhất định bị khi dễ.

Cô gái kia vui mừng: ý nói là nửa đời sau tôi không còn bị khi dễ nữa, đúng không?

Thầy bói lại lắc đầu: không phải, chính là nửa đời sau cô bị nghiện khi dễ, thành thói quen rồi, không bị khi dễ còn thấy không thoải mái đấy.”

Tôi: “.”

Tư Đồ: “Thói quen rồi sẽ thành tự nhiên, cho nên cậu chỉ cần nhịn đi, rất nhanh sẽ thành thói quen thôi.”

Tôi: “RZ.”

Tôi tuyệt vọng, ở trên giường lăn qua lăn lại, đang ngủ, trong mộng, tôi mơ thấy Diệp Tử Ninh, anh ta đang tắm trong một suối nước nóng thiên nhiên.

Ách. Nude toàn thân.

Ủ! Nude !

Ủ! Toàn thân !

Hỏi tôi ở nơi nào? Suyt, tôi đang tránh ở bên cạnh, thực không tiền đồ, thực không hình tượng, nhưng thực hưng phấn mà nhìn lên.

Ủ, chân rất dài, tốt lắm tốt lắm!

Ủ, có cơ ngực, không tồi không tồi!

Ủ, bụng thực rắn chắc, good good!

Tôi nước miếng tràn ra thành sông, tiếp tục xem xuống.

A, nơi đó. Tôi oán hận à nha, sao lại bị của đồng ? Ai tới nói cho tôi biết, vì cái gì nơi đó có một con của đồng đang nằm? Vì sao vì sao?

Tôi kích động ở bên này, thế nhưng kinh động người đang tắm suối nước nóng bên kia, mắt phượng anh ta híp lại, tôi lập tức rùng mình mấy cái, đang định chạy trốn thì anh ta lại đánh tới, một tay giơ lấy tôi quăng ra ngoài, lại không biết vì cái gì bị tôi đè ép trở lại.

Tôi cười ha ha, sờ sờ cơ ngực anh ta, nói:” Anh xem anh thật là vô dụng!”

Diệp Tử Ninh ủy khuất, khóc sụt sùi nói: “Không phải tôi vô dụng, là do cô quá nặng, tôi không đứng dậy được!”

Tới đây tôi bỗng nhiên tỉnh dậy, dụi dụi mắt, nhìn nhìn bốn phía, thì ra là nằm mơ thôi, tôi quay mình qua tiếp tục ngủ ai ngờ lại đập đầu vào một cái gì đó cứng cứng!

Tôi vừa thấy, mẹ yêu của con ơi, đây đây đây không phải là Diệp Tử Ninh thì là ai?

.

“Cua đồng”: (từ này đồng âm với từ “yên ổn”, thường xuất hiện trên mạng của TQ. Do đảng cộng sản TQ thi hành chính sách “xã hội yên ổn”, đồng thời bắt buộc xóa hết các tin tức tiêu cực, báo cáo tiêu cực, hoặc những gì được cho rằng không tốt, bắt buộc xóa hết những tin tức liên quan tới bạo lực, tình dục, vì thế dân cư mạng TQ dùng từ “cua đồng” – chính là chỉ sự phong tỏa, che giấu tin tức xấu, không chế tin tức và hành vi tự do ngôn luận, đồng thời cũng có nghĩa như con cua, tức là ngang ngược hỗn láo)- Tham khảo của ss Jini.

19. Chương 19: Jq Mộng Du

Tôi quay mình qua tiếp tục ngủ ai ngờ lại đập đầu vô một bức tường người! Trợn mắt nhìn lên, mẹ yêu của con ơi, đây đây đây không phải là Diệp Tử Ninh thì là ai?

Tôi sờ sờ cơ ngực của anh ta, ừ, rất cứng, rất có cảm giác chân thật, lại xoa bóp mặt mình, dùng sức, rất đau, cho nên nói đây không phải mộng rồi, vậy vì sao anh ta lại xuất hiện trên giường tôi?!

Tôi bị dọa hoảng lập tức với tay lên mở đèn ngủ ở đầu giường, chính là Diệp ma quỷ lại trở mình, sau đó một cánh tay cứ như vậy dề xuống dưới, lập tức đem tôi ôm vào trong lòng anh ta, gắt gao không nhúc nhích được.

Oh – my – god – !

Mặt của tôi đụng vào cằm anh ta, khoảng cách hai người chỉ có 0. 001 li.

“Bùm bùm, bùm bùm.” Tôi cảm thấy tim của tôi dường như chịu không nổi mà điên cuồng nhảy lên, run rẩy.

Tôi lại bị dọa nữa , cô nam quả nữ, mỹ nam trước mặt, tôi sẽ bảo trì không được, sau đó liền. cừu đói thịt sói, đến lúc đó ly nước tràn khó hốt!

Chính là thằng nhãi này giờ này phút đang ngủ say, miệng mồm hơi hơi hé mở, giống như đang mơ thấy mộng đẹp gì thì phải, cái mũi nhìn gần thấy đặc biệt cao.

Tôi lấy tay đẩy anh ta một phen, “Không cần giả bộ ngủ, tôi biết anh tỉnh, buông ra nhanh lên, nếu không tôi sẽ không khách khí !”

Tôi nói xong, Diệp Tử Ninh nửa ngày cũng không có phản ứng, tôi giận, giấy dựa giấy dựa lại giấy dựa, một con cá chép cố gắng giãy, lại một con cá chép cố gắng giãy, lại một con cá chép cố gắng giãy, nhưng cố gắng giãy mà không đứng dậy được!

Tôi ngo ngoay đến cả người phát đau, cảm giác mình tựa như bị nguyên cái mai rùa đè bẹp.

“Diệp Tử Ninh!”

“Diệp ma quỷ!”

“Diệp ngu ngốc!”

“Diệp bao cỏ!”

“Tiểu Diệp. Công công. Ha ha.” Tôi càng mắng càng hăng say, mắng đến cuối cùng nhớ tới giấc mộng vừa rồi, nếu thật sự có con cua đồng rơi xuống trên mông anh ta, chỉ sợ anh ta giờ phút này thật sự bị đưa đi làm thái giám rồi, nghĩ vậy, tôi”Ha ha” nở nụ cười.

Không khí bỗng nhiên lạnh như băng, tôi lặng lẽ ngẩng đầu hướng lên trên vừa thấy, biểu tình trên mặt lập tức hóa đá.

Diệp Tử Ninh không biết khi nào thì tỉnh, giờ phút này đang nhìn chăm chú không hề chớp mắt vào tôi, mắt phượng khê nhếch, trong đêm tối đen, chiếu xạ ra hai đạo quang mang chói mắt, khuôn mặt như bạch ngọc đang rất là khó coi.

“Công công?” Anh ta cười lạnh một tiếng.

“Hắc hắc. Ngài tỉnh?” Tôi lại thói quen tính trưng ra nụ cười chân chó nịnh nọt cười, khí thế vừa rồi bất tri bất giác liền mất đi một nửa (Từ Đồ nói đúng, thói quen thành tự nhiên rồi.).

“Cô vừa rồi nguyên rửa tôi là công công?” Tay anh ta vẫn như cũ không buông ra tôi, ngược lại là đem mặt hướng gần lại tôi.

Không khí quái dị quá. >”

“Hình như là. Không, giống như không vậy.” Tôi gật gật đầu, sau đó lại liều mạng lắc đầu.

Phải bình tĩnh phải bình tĩnh, đánh chết cũng không thừa nhận!

“Thật?” Âm cuối anh ta nhấn mạnh, mắt phượng lại mở một chút, hai mắt sáng giống như ánh trăng phản chiếu xuống dòng sông, đầu tôi bị thiên lôi đánh “Bang” một tiếng, cái mũi có chút cảm giác ngứa ngứa.

“Thế vì sao trong mơ mơ hồ hồ tôi nghe bên tai có người mắng tôi bao cở, ngu ngốc, còn gọi cái gì là Tiểu Diệp, nơi này trừ tôi cùng tôi, không có người thứ ba, cho nên trừ cô ra còn có thể là ai?”

Lý trí tôi nhất thời tìm về, chỉ vào mũi anh ta mắng: “Anh còn có mặt mũi nói à, nửa đêm anh vô duyên vô cớ chạy đến cửa tôi phòng làm gì?”

Tôi thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát rên rết khi còn nóng tiếp tục mắng: “Anh không cần giải thích, chẳng lẽ tôi không biết lòng muông dạ thú của anh sao? Không cần mở miệng, chờ tôi nói xong, anh chính là cái sói đội lột cừu, một con cầm thú, nửa đêm chạy đến trong phòng tiểu thư khuê các, anh thật là bụng dạ khó lường!”

Tôi mắng xong một hơi, muốn nhìn Diệp Tử Ninh có giải thích gì không, chỉ thấy anh ta mỉm cười: “Nơi này là phòng của tôi.”

Làm sao có thể như thế? !

Tôi nâng lên nửa cái đầu nhìn khắp phòng, Diệp Tử Ninh tay dài chân dài với qua đầu của tôi đi mở đèn trên đầu giường, đèn sáng ngời, tôi lập tức ngắc ngứ cả người, đây. đây chính xác không phải phòng của tôi mà là phòng của Diệp ma quỷ!

A a a a. Đây là chuyện gì xảy ra? !

Hay là tôi mộng du? Phẩm chất ngủ của tôi ngủ xác thật không tốt, khi ngủ, đầu nằm hướng đông, tỉnh lại thường thường chính là chân nằm hướng đông, bằng không chính là thường xuyên ngã nhào từ trên giường đến trên mặt đất, mùa đông thường xuyên bởi vậy mà cảm mạo, điều kỳ quái nhất chính là có một lần nửa đêm đi WC, đi rất mệt nhọc, sau đó. Ở bồn cầu ngủ luôn, chuyện này còn trở thành chuyện cười của toàn bộ bạn học, lúc ấy tôi danh chấn một phương, ngay cả học đệ học muội cách tôi hai lớp cũng biết lịch sử quang vinh của tôi!

Nói về sự tích ngủ ô long của tôi thì ba ngày ba đêm cũng nói không rõ, chính là tôi không vì mình chỗ nào cũng không đi lại cố tình đem chính mình đưa đến trên giường anh ta! >”

Tôi bỗng nhiên nhớ tới giấc mộng vừa rồi, tôi mộng đi rình coi Diệp Tử Ninh tắm rửa, hay là ban ngày tôi có chút suy nghĩ nên ban đêm có mộng đó, cho nên thuận tiện hành động giống như trong mộng luôn?

Tôi nhất thời xấu hổ, cảm thấy mình biến thành xấu, thế nhưng trở nên cầm thú như vậy! Tuy rằng người ta đẹp trai một chút, chân có dài một chút, cơ ngực rắn chắc một chút, nhưng tôi cũng không cầm thú thế như vậy, không biết xấu hổ chạy đến trên giường người ta? !

Chính là muốn tôi thừa nhận hành vi cầm thú của mình, đó là trăm lần không có khả năng đâu, vì thế tôi quyết định —— Tiên! Phát! Chết! Nhân!

Tôi hùng hồn đầy lý lẽ mắng: “Nói, có phải anh trộm chạy đến phòng của tôi đem tôi ôm lại đây bên này không? !”

“Lý do?” Diệp Tử Ninh cũng không giận, nhàn nhàn nhìn tôi, mắt phượng hơi hơi nhú lại, bộ dạng rất quyền rũ.

“Cái gì?” Tôi sưng sốt một chút, theo không kịp đối thoại cùng anh ta.

” Lý do tôi làm như vậy là cái gì?” Tay anh ta bỗng nhiên vén một vài cọng tóc ra sau tai tôi.

Ánh mắt ẩn tình, động tác ôn nhu, giống như tôi chính là thê tử anh ta tìm kiếm ngàn năm đau khổ không bằng, tôi giật cả người, gắt gao rùng mình một cái.

Khoảng cách hai người thật sự gần, chỉ cách một chất vật liệu may mặc mỏng manh là đụng tới thân thể anh ta, không biết là nhiệt độ của ai lại nóng như thế nữa. >”

Khóe miệng Diệp Tử Ninh hơi hơi tà, đôi mắt có chút cảm giác ngả ngớn, bàn tay nhẹ nhàng sờ mặt của tôi, “Làm thế nào mặt đỏ như vậy, rất nóng sao?”

“Anh anh anh anh anh anh. anh không nên động tay động chân, tôi nói cho anh biết.....!” Tôi run run ngay cả nói cũng không rõ ràng.

Tôi khấn trương qua, hai tay đánh loạn lên mặt anh ta một trận, ngay sau đó, tay của tôi liền bị hai bàn tay to của Diệp Tử Ninh bắt được, thân mình anh ta lật lại đem tôi đặt ở dưới thân.

Má ơi, đây không phải muốn tiêu diệt cái mạng già của tôi sao? Anh ta anh ta anh ta đây là muốn làm à? Cường gian?

Nháy mắt này hai chữ vọt vào trong óc, lòng tôi nhất thời cả kinh, sợ tới mức nói không ra lời, hai con heo con đáng ghét lại lên sân khấu, dùng cái mõng heo của mình mà đá vào mõng đối phương, điên cuồng mà quay tròn quay tròn: “Không khí siêu cấp ái muội nha nha da da, không khí siêu cấp ái muội nha nha da da, không khí siêu cấp ái muội nha nha da da. Tiểu Trư cũng bị cường gian, Tiểu Trư cũng bị cường gian, Tiểu Trư cũng bị cường gian yeah~yeah~yeah!”

“Trư Trư đang sợ?” Anh ta buồn cười nhìn biểu tình của tôi, giống như cố ý đùa giỡn.

“Anh mau buông ra! Nếu không tôi sẽ cáo anh cường gian!” Tôi ở dưới thân anh ta kịch liệt giãy dụa.

“Không được lộn xộn.” Giọng nói Diệp Tử Ninh nghe có chút khàn khàn.

20. Chương 20: Jq Tôi Kinh Ngạc

Tôi đỏ mặt, vội vàng giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói của Diệp Tử Ninh rất nhẹ nhưng nghe có chút khàn khàn cùng ảm đạm, lại hình như là ở ôn nhu nỉ non, tôi giống như bị trứ chú định thân không dám động đậy chút nào, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng của dài đẹp của anh ta, thế nhưng ————

Không có thấy gì cả!

Tôi kinh, tiểu thuyết quả nhiên đều là gạt người ! Chẳng phải trong ánh mắt anh ta phải có hai ngọn lửa thiêu đốt sao? Vì sao tôi nhìn chăm chăm nhìn đã lâu mà ngay cả một chấm lửa nhỏ cũng không có nhìn thấy! Nửa chấm cũng không có nốt!

Tôi giận!

Không biết vì cái gì trong lòng tôi càng nghĩ càng giận, người ta nói, một cô gái cùng một người đàn ông ở trên giường, nếu cái gì cũng chưa phát sinh thì bình thường chỉ có hai nguyên nhân, một: cô gái này không có lực hấp dẫn, không thể cuốn hút người khác; hai: người đàn ông này ngay cả cảm thú cũng không bằng, cái X bị vô năng!

“Là anh ôm tôi tới đây, đúng không? !” Nói mau! Chỉ cần anh nói đúng, tôi sẽ tha thứ đủ loại hành vi lúc trước của anh, bởi vì nếu anh ta nói như vậy sẽ chứng minh tôi có lực hấp dẫn, cho nên đó không phải vấn đề của tôi mà là vấn đề của anh ta, ai lại đây mà xem, mỹ nữ ở dưới người mà anh ta có thể ngồi im mà trong lòng không loạn, đây không phải là minh chứng tốt nhất cho việc anh ta là Liễu Hạ Huệ sao?

“Tôi vì sao phải ôm cô lại đây?” Anh ta vẫn đặt ở tôi ở dưới người không chịu rời đi, tôi có thể rõ ràng ngửi được mùi dầu tắm cỏ xanh trên người anh ta.

“Anh nghĩ muốn cái kia cái kia với tôi!”

“Cái gì?” Anh ta nhẹ nhàng cười, giống như đang giỡn với con nít.

Tôi , bực bội rống với anh ta: “Chính là XXOO tôi!”

Diệp Tử Ninh nghe vậy sững sốt, tiếp theo ôm tôi ha hả nở nụ cười.

Tôi giận, tiếng cười này thật sự là rất chói tai!

Nhưng càng làm tôi khó chịu chính là anh ta ở trên người tôi ha hả cười to, dẫn tôi cùng cộng hưởng, hơn nữa hơi thở anh ta thổi tới bên tai tôi báo hại tôi run rẩy từng đợt, cảm giác toàn thân đều nóng hổi lên, có chút khó chịu.

“Anh X vô năng, Diệp thái giám, anh buông ra coi.” Tôi ở dưới thân anh ta, cảm giác hô hấp thật là khó chịu, không khí giống như bị anh ta hút hết đi, hu hu hu, hơn nữa điều quan trọng nhất là tôi hiện tại càng ngày càng nóng, anh ta không thể rút xa hơn một chút để cười sao?

Lời này vừa nói ra, tiếng cười lập tức đình chỉ, Diệp ma quỷ ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại nhìn tôi, “Ngoan, nói lại lần nữa xem, cô vừa rồi nói tôi cái gì?”

Hu hu hu, thật đáng sợ, tôi che miệng lại lắc đầu, chết cũng không chịu nói lại, ánh mắt anh ta hung mãnh dường như muốn đem tôi một ngụm nuốt vào, hu hu hu, ba ơi cứu con.....

Cánh tay Diệp Tử Ninh ôm chặt thắt lưng tôi, gắt gao ôm tôi, đem tôi vây quanh ở dưới thân anh ta, một không gian vô cùng nhỏ hẹp, mặt của tôi “Bùm” một tiếng nổ tung, đỏ bừng giống như trứng tôm nấu chín, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao, tôi nghe thấy được tiếng tim của mình đập, bùm bùm bùm, thật nhanh thật nhanh, đời này chưa bao giờ đập nhanh như vậy.

Không khí càng thêm mờ ám.

“Lá gan cô thật sự là càng lúc càng lớn, nhỉ? Vì thanh danh của tôi, tôi đây đành phải chứng minh với cô rồi.” Mắt phượng của Diệp Tử Ninh nhìn tôi khẽ nói, khoe môi tà ác khẽ giương.

Chứng minh cái gì? !

Tôi còn chưa kịp phản ứng, đầu của anh ta đã cúi thấp xuống, cắn một ngụm lên vành tai tôi!

“Ầm vang” một tiếng, thiên lôi đánh trúng đầu tôi rồi, trong nháy mắt tôi không thấy gì cả, đầu óc trống rỗng, trái tim cũng tạm dừng một chút, làm cho tôi thiếu chút nữa ngất xỉu!

Diệp Tử Ninh ngậm vành tai của tôi, chậm rãi phun ra ngậm vào, nhẹ nhàng mà cắn, hơi thở của anh ta ngay tại bên tai của tôi, càng ngày càng giống như một chiếc lông chim tinh tế vẫy vẫy tại tôi, làm tôi ngứa chịu không được mà cảm giác ngứa này không phải là ngứa ở da thịt mà là ngứa ở trong lòng, nhìn không thấy gãi không được, lo lắng à!

Anh ta từ từ cắn tai tôi. Bờ môi của anh ta hơi mỏng, lạnh lạnh, tiếp xúc đến làn da nóng như lửa của tôi lập tức làm cho tôi không ngừng run sợ.

Đây là một loại cảm giác thế nào nhỉ, tôi không thể dùng từ để hình dung được, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng bay, giống như chiếc kẹo bông gòn, cả người vô lực, đã hoàn toàn không có sức lực để đẩy anh ta ra chứ đừng nói tới chuyện cự tuyệt .

Hơi thở của tôi càng ngày càng dồn dập, trên mặt nóng giống như lò nướng, toàn thân cũng tê tê dại dại , cái loại này cảm giác sợ run càng ngày càng mạnh, khi anh ta nhẹ nhàng dùng răng cắn thùy tai của tôi, một dòng điện cao áp từ vành tai truyền khắp toàn thân, một khắc kia tôi có thể cảm giác được toàn thân mình run rẩy.

Tôi nhện không được phát ra một âm thanh vô thức, rất nhẹ rất nhỏ, nhưng mà bây giờ là ban đêm, không khí lại quỷ dị như vậy, âm thanh kia phát ra rõ ràng là một tiếng câu dẫn!

Má ơi, tôi bị âm thanh của mình làm hoảng sợ, tôi chưa bao giờ biết thì ra tôi cũng có thể phát ra thanh âm quyến rũ mềm mại như vậy. >”

Cả người Diệp Tử Ninh cũng run lên, tiếp theo ôm tôi chặt hơn nữa, vì thế tư thế cùng không khí càng thêm mờ ám.

Bình thường mà nói, tôi là hẳn phải là cự tuyệt anh ta, đá văng anh ta ra, hung hăng đá một cước lên nơi nam tính kiêu ngạo của anh ta, làm cho anh ta tuyệt tử tuyệt tôn, nhưng tôi cũng không biết mình lúc ấy làm sao nữa, một khắc kia khi anh ta nhẹ cắn tai tôi, thân thể của tôi lập tức hóa thành mềm yếu, một chút sức chống cự cũng không còn, chỉ có thể để cho anh ta đùa giỡn đùa giỡn lại đùa giỡn.

Sau này tôi mỗi khi nhớ tới chuyện này đều cảm thấy buồn bực vô cùng, nếu có thể dùng một câu để khái quát, tôi chỉ có thể nói: tỷ tỷ đây không phải chống cự không được dụ hoặc mà là chống cự không được sự tịch mịch.

Thân thể Diệp Tử Ninh tựa hồ cũng nóng lên, nhiệt độ của anh ta cơ hồ làm tôi tổn thương, bờ môi của anh ta cũng càng ngày càng nóng lên, bờ môi của anh ta thật linh hoạt, làm tôi vô cùng thoải mái, cơ thể của tôi run rẩy càng ngày càng lợi hại.

Cơ ngực rắn chắc của anh ta cách lớp quần áo hơi mỏng chà xát lên ngực tôi, khi hai người di động, thân thể anh ta liền ma xát lên hai nhũ hoa của tôi, giống như mê hoặc cảm quan của tôi!

Tiêu Chu ơi Tiêu Chu, mày thật sự là heo sao? Mày ngu ngốc hay là trời sinh dâm X mày vậy? !

Người ta bây giờ đang ăn đậu hủ của mày đó, mày không phản kháng thì không nói đi, thế mà còn muốn người ta mê hoặc mày? Mày đang suy nghĩ cái gì vậy, mới lúc này không phải mày rất có chí khí sao? Dù không phải yêu ông bà B cũng không sẽ thích Diệp Tử Ninh con ma quỷ này mà? Người ta chẳng qua nhẹ nhàng dùng hàm gặm gặm vành tai của mày mới mấy cái mà mày đã xuân tâm nhộn nhạo, đầu óc choáng váng, chẳng lẽ còn muốn hiến thân nữa à? !

Anh ta bỗng nhiên rời vành tai của tôi đi, tôi nhẹ nhàng hô một tiếng, nói không hiểu được rốt cuộc là thở dài vì nhẹ nhõm một hơi hay là vì có hơi chút thất vọng, nhưng tôi chưa kịp đứng dậy bờ môi của anh ta lại xuống dưới, một tắc một tắc trên cơ thể của tôi, từ tai tôi đi lên, nhẹ nhàng hôn qua khuôn mặt của tôi, cuối cùng đến trên môi tôi.

Hai tay của anh ta ôm tôi mặt, làm cho tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, trong sóng nước mênh mông lay động, đôi mắt phượng của anh ta giống như một chén rượu làm say lòng người, khuôn mặt như bạch ngọc giờ phút này hơi hơi đỏ ửng, trong ngực phập phồng.

Yêu nghiệt xuất hiện (o), trái tim tôi vừa mới bình tĩnh trở lại lại đình chỉ không nhảy 0 giờ lẻ một giây!

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng khát nước, yết hầu cũng thấy khó chịu, môi cũng thật khô, vì thế theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, dùng đầu lưỡi liếm môi một chút.

Trong phút chốc, sắc trời đột biến, mưa gió mãnh liệt, hơi thở mang tính xâm lược tính nguy hiểm trên người Diệp Tử Ninh đang ập lại đây.

Ngay sau đó, đầu của anh ta cúi thấp xuống, bờ môi nóng rực cưỡi đi hô hấp của tôi.

“Uhm uhm.”

Mẹ của con ơi, đây chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết thiên cổ, nam nữ mơ mơ màng màng môi chạm môi, đầu lưỡi từ miệng một người xâm nhập vào miệng một người: hôn môi?!

21. Chương 21: Jq 1+1

Diệp Tử Ninh khí phách cũng không mất ôn nhu, nhẹ nhàng mà chạm vào môi tôi. Trong nháy mắt, giống như có một dòng điện từ môi chúng tôi lên quá toàn thân hai người. Trước kia cho tới bây giờ tôi đều chưa biết hôn là như thế nào, tôi cũng không biết cảm giác hôn môi là ra sao, chỉ có xem qua trên TV thôi, nhưng một khắc kia khi Diệp Tử Ninh hôn lên môi của tôi, tôi cũng không thấy phản cảm, ngược lại có chút hưởng thụ.

Ừ, hưởng thụ, môi của anh ta nhìn rất quyến rũ, hơn nữa dường như anh ta rất rành thế nào là hôn môi cho nên làm tôi càng thêm yếu dần, ý nghĩ hoàn toàn đình trệ, mềm mại như chẳng có xương ngã vào nơi đó, hu hu hu, tôi thế mà không phản kháng được chút nào hết.

Tiêu Chu ơi, phải thanh tỉnh thanh tỉnh một chút, mày không thể không hề có khí tiết như vậy, mày đang tự đem mình thôi đẩy xuống vực sâu vạn kiếp bất phục đó!

Nhưng tôi không tỉnh táo lại mà còn rơi vào tay giặc nhanh hơn, bờ môi của anh ta gắt gao dán vào môi tôi, không chừa ra một khe hở nào, chóp mũi của anh ta chạm vào má tôi mang theo một loại mùi thơm ngào ngạt.

Tôi say, giống như uống rượu, cả người bay ở không trung, đầu óc dần dần thiếu dưỡng khí, chỉ cảm thấy chóng mặt, một loại khoái hoạt cực lạc dường như đang đi đến Tây Thiên.

“Trư Trư ngoan, mở miệng ra.” Giọng nói của anh ta giờ phút này nghe mềm mại vô cùng, mang theo một sự mê hoặc trí mạng.

Tôi theo bản năng làm theo lời nói của anh ta, nhẹ nhàng miệng mở ra, trong phút chốc, có cái gì đó mềm mại tiến miệng của tôi, lướt qua răng của tôi, cuốn lấy lưỡi tôi mà đùa giỡn bữa bãi.

Dọa? ! Thật sự là thiên lôi động địa, lòng tôi như khu vực chiêng gõ trống, trái tim đập mãnh liệt vô cùng, trở nên bối rối, lại không có sức lực chống cự, tôi không tự chủ đành tùy ý để anh ta ở trong miệng tôi công thành đoạt đất.

Mà Diệp Tử Ninh dường như cũng bị kích động, ôm tôi chặt hơn nữa, dùng một câu tiểu nhân mà nói thì anh ta tựa hồ hận không thể đem tôi tiến vào thân thể anh ta.

Má của tôi ơi, thì ra hôn môi là mất hồn như thế, là dâm đảng như thế, là JQ như thế, JQ ơi JQ!

Hơi thở đàn ông tinh khiết của Diệp Tử Ninh không ngừng mà muốn xâm nhập vào tôi, kiss rồi lại kiss, làm ồ ỉn lại nhin không được rên rỉ, tôi nhẹ lắc lắc thân mình, cảm thấy toàn thân mềm nhũn, anh ta run một chút, hô hấp cũng nặng nề hơn.

Ngay sau đó, tay anh ta lập tức tiến vạt áo của tôi. >”

bỏ bớt một đoạn lớn chi tiết miêu tả, hy vọng mọi người tự tưởng tượng, hiện tại là thời kì của đồng, bạn biên tập cầm roi kêu phải để nước trong ơi là nước trong, cho nên mọi người tự tưởng tượng thì tốt rồi

Tôi xấu hổ muốn tìm chỗ nào tiến vào luôn, nhưng mà không có sức lực, Diệp Tử Ninh cũng không buông tôi ra, môi của anh ta như trước vẫn còn nhẹ nhàng dây dưa đùa giỡn trên môi tôi.

Tại sao có thể như vậy? ! Hai mắt tôi mơ hồ nhìn Diệp Tử Ninh, trong lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp, cảm thấy có chút bí ai, vì sao một chút sức chống cự mình cũng không có? ! Hay là tôi là thích anh ta cho nên mới không kháng cự hành vi này của anh ta? ! Hay là vì tôi trời sinh đã dâm đảng như vậy? ! Nếu tôi sinh ở cổ đại chẳng phải là bị bắt ra làm cám cho heo ăn rồi ư? !

“Trư Trư.” Dưới tay Diệp Tử Ninh bóp nhẹ một cái, đồng thời gọi tên của tôi, giọng nói khàn khàn, một tiếng thở nhẹ này thật giống như Xuân Dục, reo rất trên người tôi, do dự trong tôi nháy mắt đều bị sụp đổ!

Anh ta chậm rãi kiss xuống dưới. xuống dưới. Đi qua núi nhỏ, đi qua bình nguyên, lại đi qua bồn địa, đi tới một rừng rậm nhỏ. Đó là một mảnh đất thần bí.

Tôi phát ra một tiếng rên thật khiến cho người ta xấu hổ, hai mắt anh ta sáng ngời, càng thêm lưu luyến không đi, liên tiếp dùng tuyệt chiêu làm cho tôi sợ run như lá cây trong gió, ý thức của tôi càng thêm mơ hồ, theo bản năng co người.

Tôi tâm hoảng ý loạn theo sát động tác anh ta, đây rốt cuộc là làm sao vậy? ! Tôi sao lại biến thành cái dạng này? ! Tuy rằng tôi bình thường xem AG, GV và văn văn cũng không ít, cũng xem mới lạ với chuyện này, nhưng mà tôi chưa từng thực hành bao giờ, cho nên tôi chưa bao giờ biết thì ra mình có thể dâm đảng thành bộ dáng này, đây vẫn là cơ thể của tôi sao?

Dưới sự tìm tòi của Diệp Tử Ninh, tôi cảm giác trong thân thể mình có một cái gì đó chậm rãi sống dậy, giống như một con sư tử đang rục rịch thức tỉnh.

Cuối cùng anh ta hôn tới ‘đáy’ rồi, cúi đầu, ngậm một cái, “Bang” đầu tôi nổ tung!

Trời ạ, đó là một loại cảm giác kích thích thể nào ah? ! Sao Hỏa đụng địa cầu cũng chưa kịch liệt như vậy, tôi dẫn dòng cảm giác được một dòng điện từ dưới chân tôi lên đến đỉnh đầu, lại từ đỉnh đầu lên đến lòng bàn chân, lại từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, lại từ. (Dòng điện tiên sinh nói: tác giả đại nhân, tôi phải xin thêm tiền thưởng, phải tăng phí tăng ca, đêm nay tôi lên lên lên xuống thiệt nhiều! >_

Ừ, dù sao cũng rất kích thích người! Anh ta dùng lực nhẹ nhàng mút nhẹ một tí, cố ý lấy răng khê cắn một chút, tôi lập tức hừ nhẹ ra tiếng.

Tôi cảm thấy mặt nóng quá nóng quá, cảm thấy thật không tốt rồi, lại cảm thấy được bất an mà sợ hãi, cho nên theo bản năng nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, không nghĩ không nghĩ nữa, nhưng sâu trong lòng lại ỉn ỉn có một loại khát vọng không nói nên lời cũng khó có thể mở miệng, tôi không biết đó là cái gì, chỉ biết là tôi càng nóng càng khó chịu, hơn nữa động tác của anh ta cũng càng ngày càng nóng, càng ngày càng khó chịu.

Thân mình tôi bỗng nhiên run lên!

Tay Diệp Tử Ninh cũng run theo, ngừng một chút, anh ta ngẩng đầu lên.

“Trư Trư, mở to mắt nhìn anh.”

Không được mở không được mở! Ngàn vạn lần đừng nhìn vào mắt anh ta! Tôi ở trong lòng la lên, nhưng mà khi bàn tay ấm áp của anh ta bao trùm trụ mặt tôi, tôi phản ứng theo điều kiện liên mở.

Diệp Tử Ninh cau mày nhẹ nhàng hỏi: “Em là ai?”

Gì? Anh ta bị choáng váng rồi à?

“Em là ai?” Anh ta lại kiên trì hỏi han.

“Tiêu Chu.”

“Anh là ai?” Anh ta thanh âm trầm thấp, lại mang theo hơi hơi run rẩy.

Tôi nhìn khuôn mặt như bạch ngọc của anh ta, nói: “Diệp Tử Ninh.”

Diệp Tử Ninh giống như nhẹ nhàng thở ra bàn, hướng tới tôi ôn nhu cười, tiếp tục hỏi: “Một cộng một bằng mấy?”

Tôi đang nghĩ người này có vấn đề sao? Hay là người đàn ông khi bị dục hỏa thiêu đốt thì thần trí cũng bị thiêu đốt theo?

“Bằng 2, giống như 2 lão dưới thân anh vậy!” [Sún: đúng là tự tìm đường chết mà >”

Má ơi, tôi sao lại trả lời như vậy chứ? ! Tôi chần chẫn thần trí mình không rõ ràng lắm rồi, dưới bầu không khí như vậy, tôi trả lời như vậy có khác gì tự đào mồ chôn mình đâu. >”

Sau này Diệp Tử Ninh nói cho tôi biết, lúc ấy anh ta muốn dừng lại nhưng nghe xong câu trả lời của tôi, anh ta không chế không được, cho nên anh ta tặng cho tôi hai chữ: tự tìm!

Những lời này giống như đổ thêm dầu vào lửa, Diệp Tử Ninh đang do dự, lo lắng đều bị thiêu đốt hầu như không còn, sau đó mà bắt đầu động tác của đồng

Bởi vì giữa tâm hồn trong sáng ọi người cho nên hết thấy những cái gì gì của đồng đều cất bỏ, trung gian đại khái khoảng 5 ngàn chữ miêu tả chi tiết, mọi người tự do phát huy trí tưởng tượng chuyện kể tiếp đi

. Sau đó Diệp Tử Ninh yêu cầu Tiểu Trư hợp thể, Tiểu Trư gầm rú như giết heo, gào lên:

“Cút ngay, có tư tưởng thì anh cút ra xa cho tôi! Hu hu hu, đau chết lão nương rồi”

“Trư Trư ngoan, đừng khóc, lúc bắt đầu sẽ có chút đau, một hồi thì tốt rồi.” Diệp Tử Ninh dường như rất đau lòng, hôn tôi nước mắt trên mặt tôi.

“5555. Diệp Tử Ninh anh đi ra ngoài, anh đi ra ngoài đi.” Tôi nhú mày nhăn miệng khóc.

Tôi không biết yêu cầu này đối với một người đàn ông mà nói là khó khăn cỡ nào, tôi cũng không biết lúc ấy Diệp Tử Ninh đang thiêu đốt người như thế nào nhưng tôi chỉ biết tôi lúc ấy đau muốn chết, nếu anh ta dám tiếp tục đi vào tôi sẽ hận anh ta cả đời!

Diệp Tử Ninh không do dự, nghe xong lời của tôi, cau mày chậm rãi từ trên người tôi lui ra, sau đó rút khăn tay giúp tôi lau phía dưới.

Tôi thận thùng vắn vẹo thân mình không muốn để cho anh ta lau, sợ anh ta lau lau lại nổi lên thú tính thì khổ, nhưng mà anh ta nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể của tôi, nói: “Trư Trư không phải sợ, anh sẽ không ‘tiếp tục’ nữa, một hồi thì nhắm mắt lại ngủ đi.”

Động tác của anh ta rất nhẹ rất nhẹ mà hơi thở của anh ta cũng vừa nhẹ vừa nặng, giống như áp lực rất lớn, khi anh ta lau tới đó thì anh ta cũng giống như tôi, đồng thời run rẩy một chút, nhưng anh ta không dừng lại, giúp tôi chà lau sạch sẽ rồi đem chăn nhẹ nhàng đắp trên người của tôi, sau đó xoay người đi đến phòng tắm.

Một hồi, liền nghe được tiếng xả nước từ trong phòng tắm truyền ra, tôi lẳng lẳng nằm ở trên giường, tròn mắt nhìn trần nhà mà ngẩn người, không biết qua bao lâu, tiếng nước trong phòng tắm ngừng, tôi lúc này mới vội vàng đứng lên tìm không biết vấy ngủ cùng với quần nhỏ mặc vào, mới vừa mặc, cửa phòng tắm liền mở, tôi lập tức bò lại trên giường nằm giả chết.

Diệp Tử Ninh lên giường, từ sau lưng ôm lấy tôi, thân mình tôi cứng đờ, giật mình, muốn thoát khỏi cái ôm của anh ta nhưng anh ta vừa dùng sức một chút lại đem tôi quay về trong ngực anh ta, ôm chặt hơn nữa.

“Trư Trư không được lộn xộn, nếu không.”

Những lời này đe dọa thật không bình thường à nha, tôi lập tức ngoan ngoãn đành chỉ tắt cả động tác, biến thành tử thi, vẫn không nhúc nhích để cho anh ta ôm, Diệp Tử Ninh chính xác cũng không ‘tiếp tục’ thật, tôi chống đỡ một hồi lâu sau rồi cũng chống đỡ không nổi nữa, thật sự là rất mệt nhọc, vì thế từ từ ngủ say.

22. Chương 22: Jq Tính Số

Xong rồi!

Xong rồi xong rồi !

Cái gì cũng xong hết rồi! ! !

Sáng sớm từ trong mộng tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, mà nằm bên cạnh còn có một con cằm thú! Tất cả trí nhớ lập tức trở lại, tối — qua — tôi — bị — ăn — hết — cả — rồi, xương — cốt — cũng — không — còn — a! !

A a a a a a. Bây giờ tôi phải làm gì bây giờ ? ! Làm thế nào mà phát sinh chuyện như vậy chứ ? ! Tôi thống khổ vùi mặt vào trong gối.

Hu hu hu hu hu hu. cái gì cũng xong hết rồi, trước khi gặp Diệp Tử Ninh, tôi còn là bạch thái khuê nữ, sau lại bị nhìn hết thân thể tôi biến thành hoàng hoa khuê nữ, nhưng mà. bây giờ cái gì cũng xong rồi, tôi triệt hoàn toàn trở thành ‘đồ ăn’ khuê nữ! ! Nhưng là đồ ăn bị người ăn đến nửa đường rồi lại nhổ ra! ! >”

Cuộc sống nếu như lúc ban đầu gặp, từng bạch thái khuê nữ; rồi biến thành hoàng hoa khuê nữ lại người ta xem hết, rồi lại nói là làm đồ ăn không đáng giá tiền. Không đáng giá tiền đấy!

Tôi như vậy mà bị Diệp Tử Ninh đại ma quỷ lừa lên giường, hơn nữa toàn thân đều bị ăn sạch, ngay cả nơi đó cũng. tôi đem gối đè lên đầu mình, như vậy mà chết ngộp tôi cũng không sợ!

Bỗng nhiên ———

Cảm giác sau lưng có một luồng khí lạnh lẽo, cả người tôi run lên, một cái gì đó đen tuyền ép lại đây, “Trư Trư, em đang làm cái gì thế? Nếu còn như vậy có khi chết ngộp cũng không chừng.”

“Không cần anh quản.” Tôi buồn bực hờn dỗi nói.

Đi đi đi! Không có chuyện gì thì rút đi xa thật là xa đi!

“Trư Trư, không cần thẹn thùng, anh sẽ không cười em đâu.” Bên tai truyền đến âm thanh ghen cười của Diệp Tử Ninh .

“Anh mới thẹn thùng, cả nhà anh đều thẹn thùng!” Tôi tiếp tục chui đầu vào trong, chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng ít, đầu óc choáng váng .

Xác thực là tôi không biết nên đối mặt với anh ta như thế nào nữa, chúng tôi hiện tại tính là quan hệ gì nhỉ? Chúng tôi không phải quan hệ bạn nam bạn nữ, tôi cũng không phải tình phụ của anh ta, thế. cũng chỉ còn lại 4-1-9 !

4-1-9, Four one night , không nghĩ tới Tiêu Chu tôi thế nhưng cũng sẽ một ngày có 4-1-9!

Bất quá nếu nói là một đêm tình thì bây giờ trời đã sáng, mọi người nên ‘say goodbye’, sau đó cho rằng chuyện gì cũng không phát sinh, tốt nhất là suốt đời không cần gặp lại, bất quá tôi cùng Diệp Tử Ninh có quan hệ cấp trên cấp dưới, chúng tôi tạm thời còn phải gặp mặt, vậy chỉ có thể làm bộ như chuyện gì cũng không có xảy sinh.

Ok, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy!

Nói được làm được, hiểu rõ rồi chứ, tôi mạnh ngẩng đầu từ trong gối ra, đầu va vào cằm Diệp Tử Ninh, hai người đồng thời kêu ‘ui da’.

Cho xin đi! Không có việc gì sao lại để mặt trên đầu tôi làm chi vậy? !

Bất quá tôi không muốn nói chuyện cùng Diệp Tử Ninh, lăn xuống giường sẽ đi ra ngoài, Diệp Tử Ninh tò mò nhìn tôi, tôi bay a bay a, mắt thấy sẽ bay tới cửa, bỗng nhiên ——

Sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lẽo : “Trư Trư, cái quần nei đặc biệt của em lộ ra kìa.”

>_

Tôi nhìn lại, , phía sau váy ngủ bị vướng vào trong quần bé bên trong, cho nên cái quần bé có in hình phim hoạt hình Gorillaz của tôi cứ như vậy vinh vinh quang quang hiển lộ đi ngoài.

Tôi nhanh chóng kéo áo ngủ xuống dưới, còn tặng kèm một đôi mắt hình viên đạn cho Diệp Tử Ninh, ở trong lòng “Sh*t” một tiếng.

Diệp Tử Ninh ở phía sau cười ha hả không ngừng: “Quần bé của em sẽ không phải đều là phim hoạt hình chứ?”

Mặt tôi ngẹn thành màu cà tím, phim hoạt hình thì như thế nào nào, không được à? ! Ai quy định sau mười tám tuổi phải mặc Victoria Secret hoặc là T-BACK nào, tôi cố tình không thích quần bé hoa lý xinh đẹp đấy, tôi thích quần bé Ultraman thiết kế đơn giản tinh khiết thôi đấy, chẳng được à?!

“Quả nhiên bị anh đoán trúng rồi, quần bé phim hoạt hình, ha ha ha.”

Tôi , oh~~my~~god, còn làm cho người ta sống không hả? ! Tôi rất cực cũng hiểu vì sao quần bé Ultraman của tôi sau lưng có vô số tiểu quái thú , a a a a a a.

Chính là tôi còn không muốn cùng Diệp Tử Ninh nói chuyện, vì thế tôi lại nhịn xuống, tiếp tục bay ra ngoài, trở về phòng thay quần áo chuẩn bị sớm một chút, ăn xong sớm một chút, bởi vì bên cạnh không có công cộng giao thôn cho nên tôi chỉ có thể ủy khuất cùng anh ta đi làm.

Bên trong xe.

Không khí thật nặng nề, thật quỷ dị, vô luận Diệp Tử Ninh hỏi tôi cái gì, tôi cũng kiên quyết không mở miệng.

“Trư Trư, tối hôm nay anh chở em đến nhà hàng Bra-xin ăn cơm, thế nào?”

“.” Không trả lời.

“Trư Trư, anh đang hỏi em, em có nghe không?”

“.” Vẫn không trả lời

“Trư Trư, em vì thẹn thùng mới không dám nói chuyện với anh?” Diệp Tử Ninh lại hỏi.

“.” Chết cũng không mở miệng nói chuyện với dê xồm. >”

Một tiếng vang chói tai, Diệp Tử Ninh mạnh mẽ dừng xe bên đường, anh ta xoay người, mắt phượng nhúu lại, hai mắt thật sâu nhìn tôi.

Tôi dán mặt vào kính thủy tinh, làm bộ như rất nhàn nhã xem phong cảnh bên ngoài, nhưng, nhưng mà, kỳ thật — lòng đang phát run. Chúa cứu thế thúc thúc mau tới cứu mạng con với

Tôi thật nhu nhược, ngay khoảnh khắc ánh mắt giết người của Diệp Tử Ninh chiếu tới, cả người tôi run lên, cảm giác hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống đi ôm chân anh ta kêu to “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” >”

“Quay mặt sang nhìn anh.”

Nghe không được, nghe không được, tôi cái gì cũng nghe không được!

“Anh đếm ba tiếng, một, hai.”

Bên ngoài bay qua một con đà điểu, lại một con đà điểu, lại thêm một con đà điểu nữa. [*Sunny: ba con đà điểu chạy qua coi như hết ba tiếng rồi* >”

Sự thật chứng minh tôi chỉ là một con hổ giấy, tiếng “Ba” của Diệp Tử Ninh vừa rơi xuống, tôi lập tức chuyển qua đối diện với anh ta.

“Ngẩng đầu lên.”

Tôi chậm chậm ngẩng đầu, vừa vặn gặp phải ánh mắt Diệp Tử Ninh, nhẹn không được lui về phía sau một chút, dựa vào cửa xe nuốt ngụm nước miếng, cố gắng giả bộ như không có việc gì nói: “Thiếu gia, ngài có gì phân phó?”

“Em làm sao vậy?” Diệp Tử Ninh nhíu mày hỏi.

“Cái gì là làm sao ạ?” Tôi đảo mắt vòng vo bốn phía nhưng vẫn như cũ chỉ nhìn ra bên ngoài, tuyệt đối không dám nhìn vào ánh mắt của Diệp Tử Ninh.

Diệp Tử Ninh quay mình lại đây, một tay cầm lấy cằm của tôi, khuôn mặt anh ta dần phóng đại trước mặt tôi, phóng đại phóng đại lại phóng đại.

Ách. Có thể đem mặt na ra xa một chút không vậy, để gần như thế tôi sẽ rất có áp lực, sẽ thật ~~~ thật ~~~ thật ~~~ tự ti đấy! Bà nội nó, khoảng cách gần như vậy, tôi chẳng không thấy chút tỷ vết nào trên mặt anh ta mà khuôn mặt đẹp trai của anh ta càng có vẻ thêm chói sáng! >”

Tiêu Chu ơi là Tiêu Chu, đầu óc của mày làm bằng gì vậy, bây giờ mà mày còn dám ngồi đây ngắm trai đẹp? ! Tuy rằng nhan sắc của Diệp ma quỷ rất không tồi, chính là mày cũng không thể bị sắc đẹp mê hoặc đầu óc choáng váng a, phải biết rằng anh ta tuyệt đối là một con cầm thú đấy, không phải tối hôm qua mày đã lĩnh giáo qua rồi sao? !

Tôi đại ra, “Thiếu gia. Nếu không đi, sẽ đến muộn.”

“Anh là ông chủ, anh muốn muộn bao lâu thì muộn bấy lâu.”

Quả nhiên là tư bản đáng ghét mà! >”

Anh ta dùng giọng nói dụ con nít, hỏi tôi: “Vì sao không nói chuyện với anh?”

Giọng của tôi càng ngày càng nhỏ, “Oan uống quá, tôi đây chẳng phải đang nói với anh sao?”

Nghe vậy, Diệp Tử Ninh nhích lại đây gần một chút, ách. mặt lại phóng đại một ít.

Có sát khí!

Hơi thở nguy hiểm của Diệp Tử Ninh đập vào mặt mà đến, tôi nuốt nuốt nước miếng, tận lực nhích về phía sau, nhưng phía sau đã muốn không có không gian, lưng tôi đang gắt gao dán tại cửa xe.

Tôi run rẩy mở miệng: “Anh anh. anh muốn làm gì?”

Tôi hai tay để trong ngực anh ta, ý đồ muốn đẩy anh ta ra xa một chút, chính là này động tác hoàn toàn chọc giận Diệp ma quỷ, mắt phượng anh ta nhíu lại, kéo mạnh một cái đem tôi lôi đến trước mặt anh ta, mắt thấy đôi môi quyến rũ của anh ta sẽ đụng tới môi tôi.

Trong phút chốc, một màn tối hôm qua nảy lên trong óc tôi, tôi nhất thời cảm thấy được cả người mình giống như bị hỏa thiêu. Ách. Anh ta sẽ không muốn ở trong này làm lại đây một lần chứ? !

Nghĩ vậy, tôi cả người sợ run, nhích thân mình ra để rút ra khoảng cách của hai người, thành công tránh được anh ta hôn, “Thiếu gia. anh. anh sẽ không muốn. hôn tôi chứ? !”

“Không thể sao?” Diệp Tử Ninh ôm lấy eo tôi, không cho tôi tiếp tục trượt.

“Đương nhiên không thể!” Vô nghĩa, cái này cũng hỏi?! Tôi nhịn không được hí mắt lại.

“Vì cái gì không thể?” Diệp Tử Ninh khàn khàn hỏi ngược lại.

Vì cái gì không thể? ! Vậy anh dựa vào cái gì thì có thể vậy? ! Tôi giận, anh ta sao lại có thể mặt dày như thế chứ?!

Diệp Tử Ninh tiếp tục khiêu khích tôi, “Tối hôm qua anh cái gì nên sờ cũng sờ, cái gì không nên sờ cũng sờ rồi, nên hôn thì cũng hôn, nên ‘ tiến ’ thì cũng tiến rồi, em nói, chúng tôi đã thân mật đến trình độ này, anh hôn em còn có cái gì đáng ngạc nhiên không?”

Ách. Nên ‘ tiến ’ cũng tiến rồi, đây đây thật sự là thái thái thái thái quá quá quá rồi! Uống công anh ta còn nói ra được! !

Mắt phượng anh ta gắt gao nhìn chăm chăm vào tôi, khóe môi nhếch lên một nụ cười xấu xa, tôi đỏ mặt, run rẩy một câu cũng nói không nên lời!

Có lẽ bộ dáng tôi lấy lòng được anh ta, Diệp Tử Ninh nhìn tôi chăm chăm cỡ nửa ngày, bỗng nhiên “Cười khúc khích” một tiếng.

Cười đi, anh cười đi, tốt nhất cười chết luôn đi! Tôi bị tiếng cười anh ta kích thích đến trứng cũng đều đau. *(Tác giả chen vào: = =||| con gái à, con là nữ, con làm gì có trứng mà đòi đau ~?)*

“Buông!” Tôi dùng sức giãy dụa, chính là cơ thể Diệp Tử Ninh rắn chắc, tôi căn bản không phải đối thủ của anh ta, vì thế tôi giận, ác ý cúi đầu, há mồm cắn lên cánh tay anh ta.

Diệp Tử Ninh không rên một tiếng cứ để tôi cắn, tôi cắn đến răng cũng đau, cuối cùng cũng chỉ có thể ngừng ngừng buông anh ta ra, tay anh ta bị tôi cắn một cái dấu răng thật sâu, mặt trên còn có một chút máu.

“Sao không cắn nữa?” Diệp Tử Ninh nhú mi nhìn tôi.

Tôi hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

“Bây giờ hết giận chưa?” Anh ta sờ sờ đầu tôi, giống như tôi là con chó anh ta nuôi không bằng.

Tôi lại hừ một tiếng, “Anh là đồ đê tiện , vô sỉ, hạ lưu, lang tâm cẩu phế, là đồ cầm thú trời tru đất diệt, tối hôm qua anh làm gì mà ôm tôi cho tới trên giường anh chứ?!”

“Trư Trư, tối hôm qua là em tự mình đi đến giường anh mà, còn sờ loạn trên anh nữa.” Diệp Tử Ninh ủy khuất biện giải ỉn.

“Anh nói dối, tôi thế nào có thể làm như vậy? !”

“Anh mặc dù có chìa khóa phòng em, nhưng buổi tối em đều khóa trái bên trong, nếu không phải tự em đã chạy tới, anh làm thế nào mở cửa phòng em ra được?” *[Sunny: thế ra chìa khóa này là đồ hồng à, khóa trong mà ko mở được thì dùng làm cái gì >]*

Nghe vậy, tôi hóa đá! >”

Anh ta nói đúng vậy, vì đề phòng anh ta, mỗi đêm tôi đều là khóa trái bên trong cửa, lại còn kiểm tra lại tới mấy lần, tối hôm qua tôi cũng khóa lại , cho nên. Nói cách khác. Là tôi tự mình chạy đến trên giường anh ta! >”

A a a a a. Sự thật như thế nào phủ phàng như vậy? !

Nếu giả sử sự thật đúng như theo như lời anh ta nói, tôi thật là tự động đưa lên cửa làm cho người ta ăn rồi, à không, cái này là tôi chủ động, anh ta là bị động, như vậy nói cho đúng người bị – nhục – trong – sạch là anh ta, mà không phải tôi, vậy. Tôi đây chẳng phải phải chịu trách nhiệm với anh ta sao. Không được đâu! Tôi không muốn chịu trách nhiệm đâu, tôi không có tiền!

Tôi từ trạng thái tăng đã biến trở về, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, muỗi đã nói thì ruồi cũng phải mở miệng: “Cái kia. Nếu là hiểu lầm. Ách. Như vậy chúng ta khiến cho chuyện cũ ở lại trong gió, cùng nhau đem chuyện tối qua quên đi, coi như tất cả đều không có phát sinh nhé. ^^”

Haizz~, coi như tối qua tôi nằm ác mộng hoặc là bị chó cắn một chút vậy.

Nghe vậy, Diệp Tử Ninh yên lặng nhìn tôi, sau đó thở dài, vẻ mặt khó xử nói: “Cái này chỉ sợ không được.”

“Vì cái gì không được?” Tôi giận, chuyện này chỉ có tôi cùng anh ta hai người đương sự mới biết, lúc ấy căn bản không có bên thứ ba ở đây, cho nên chỉ cần về sau chúng ta ai cũng không nhắc tới là được, có cái gì mà khó đâu? [Sunny: khó chỗ a~, dễ gì lừa được con heo này lên giường chứ a~ *che miệng cười gian*]

23. Chương 23: Jq Mĩ Nam

Con sói Diệp Tử Ninh lắc lắc đuôi to nhìn tôi, thấy vậy trên người tôi tóc gáy đều dựng đứng cả lên, người đàn ông này rốt cuộc có ý đồ gì chứ? Thái độ và hành động luôn quái gở làm tôi chẳng hiểu gì cả.

Anh ta thâm tình chân thành nói: “Trư Trư, anh sẽ phụ trách với em.”

Tôi cười gượng hai tiếng nói: “Cái này kỳ thật có thể không cần .”

Anh ta kiên trì: “Cần.”

Tôi chối từ: “Thật sự không cần.”

Anh ta mặt đen một nửa: “Anh nói là cần!”

Mặt của tôi đen toàn bộ: “Anh làm gì mà cứng đầu như lừa vậy? ! Tôi nói không cần anh phụ trách là không cần phụ trách, anh nghe không hiểu à? !”

Vừa mới nói xong, trong xe lập tức im lặng, cửa kính xe chiếu ra khuôn mặt của Diệp Tử Ninh khó coi còn hơn đi đại tiện, trong lòng không khỏi lộp bộp một chút.

Đại thần ơi, thỉnh không cần hí mắt như vậy đâu, dọa thể tôi không chịu nổi đâu!

Chỉ thấy mắt phượng Diệp Tử Ninh nhú lại, chiếu ra hai đạo ánh sáng lạnh như băng, nhìn tôi thật sâu.

Trên trán tôi một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, anh ta anh ta anh ta anh ta muốn làm gì vậy? Giết người? Phóng hỏa? Cướp bóc? Hay là cưỡng gian?

Tôi trưng ra một nụ cười lấy lòng, “Hắc hắc, kỳ thật ý tứ của tôi là, bây giờ xã hội đều hiện đại, một đêm tình cũng giống như thức ăn nhanh, ăn xong rồi thôi, không ngạc nhiên chút nào, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, hơn nữa cho dù không phải với anh, nói không chừng tôi cũng sẽ cùng người khác 4- 1-9, cho nên anh không cần để tâm làm gánh nặng trong lòng đâu, hoàn toàn không cần vì một chút việc nhỏ như vậy mà canh cánh trong lòng, người trẻ tuổi mà, open một chút! Ha ha ha.”

Tôi vừa giả cười vừa lấy ngón tay chỉ nhẹ vào người Diệp Tử Ninh, không ngờ lại bị anh ta ôm lại.

Mẹ của con ơi, nhẹ một chút nhẹ một chút, còn như vậy nữa chắc móng vuốt của tôi gãy mất!

Lúc này mặt Diệp Tử Ninh đã muốn đen hoàn toàn, một bộ dáng sắp nổi bão, tôi nuốt nuốt nước miếng, trên trán nhỏ giọt mồ hôi lạnh thứ hai.

Tôi suy nghĩ một chút về lời tôi nói mới rồi, cảm thấy không có vấn đề gì mà, bất quá có lẽ với anh ta mà nói chắc là một loại vũ nhục.

Nghe nói đàn ông đều hy vọng được người ta khen ngợi phương diện kia rất lợi hại, tối hôm qua chúng tôi mới vừa gì kia gì kia, hôm nay tôi đã nói phải quên anh ta, có thể anh ta hiểu lầm tôi nghĩ anh ta ‘không

được', xúc phạm tới tôn nghiêm nam tính của anh ta, vì thế tôi lại cười hắc hắc hai câu an ủi anh ta: “Đương nhiên thiếu gia ngài không cần lo lắng, ngài rất khỏe mạnh a ~~!”

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Tử Ninh cũng có chút mây mù gặp trời nắng, hoài nghi xác nhận: “Trư Trư thật sự cho rằng như vậy?”

Tôi vỗ ngực, “Đó là đương nhiên, lấy kinh nghiệm Tiêu Chu tôi duyệt J*J vô số mà nói, thiếu gia ngài Oppa, không cần trưng ra bộ mặt đó ~~.”

“Duyệt J-J vô số?” Diệp Tử Ninh nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại, trên mặt giăng sương đầy trời.

Tôi “Bén phong, ánh lửa, giấc đầu hiu ” gật đầu, trong đầu ngừng nhớ lại lời nói mới vừa rồi nhưng thật sự nghĩ không ra những lời này làm sao lại mạo phạm tới anh ta.

Tôi xem AV, GV, cái gì J mà chưa không thấy qua, lớn có, ngắn có, dày có, mỏng có, hình chuối có, hình son môi có, hình ba quả trứng cũng có, thiên hạ to lớn, không chỗ nào không có, Tiêu Chu tôi đều xem qua, cho nên nói nếu đây không phải là duyệt J*J vô số thì thế nào mới nói là vô số a ~~? [AV= nam X nữ, GV: gay video là nam X nam, J là ‘ấy ấy’ của đàn ông đóa ~~]

Giọng của anh ta lạnh tới cực điểm, “Bao nhiêu?”

Bao nhiêu? Ý của anh ta là hỏi tôi xem bao nhiêu rồi đúng không?”Nhiều lắm, không đếm được a không đếm được.”

Tôi vừa dứt lời, một luồng sát khí điên cuồng ập tới!

Sát khí a sát khí! Sát khí rất nặng! !

Bên trong xe cực kỳ im lặng, phồng chùng rớt một cây kim cũng có thể gây tiếng vang.

Tôi thật sự muốn rơi lệ mà, tôi rốt cuộc đã chọc tới ai vậy ~~? ! Đại thần, nếu không ngài một chưởng đánh chết tôi đi, tôi không chịu được cái loại tra tấn tinh thần này đâu ~~! !

“Xuống xe!”

Gi? Tôi nháy mắt, nhất thời theo không kịp ý nghĩ của anh ta .

Anh ta nhếch môi, lạnh lùng nói, “Xuống xe, việc bắt quá tam, tốt nhất em đừng để tôi nói đến lần thứ ba! !”

Bà ngoại ơi, không cần độc ác như vậy chứ! Bắt quá tôi vẫn ngoan ngoãn bước xuống xe.

Cửa xe mới vừa đóng lại, xe thể thao của anh ta liền “Vù ” một cái chạy ra mấy chục thước, lướt gió mà đi, chỉ còn lại có tôi một mình, bụi đầu bụi mặt đứng ngốc ở nơi đó.

Tâm sự con trai thì con gái con đừng đoán, con có đoán đến đâu cũng đoán không rõ.

Haizz, tốc độ người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn mình lật sách nữa a, một hồi cười tủm tỉm gọi mình là Trư Trư, một hồi giống như mình là kẻ thù giết cha giết mẹ anh ta không bằng, kêu mình bước xuống xe đi, thật sự là tiểu nhân hỉ nộ vô thường!

Tôi mờ mịt nhìn xe đến xe đi trên quốc lộ, trong lòng yên lặng chảy hai hàng lệ. Nơi này là đường cao tốc, xe taxi cùng giao thông công cộng cũng không dừng lại, mà nơi này còn có cách xa chỗ tôi đi làm vạn dặm, nếu tôi đi bộ qua hết 11 con đường chắc phỏng chừng hôm nay hai cái đùi tôi sẽ phệ đi mất. Diệp ma quỷ quả thật ngay cả cảm thú cũng không bằng, một chút phong độ đàn ông cũng chẳng có, đem như vậy một đóa nững nịu như tôi đây vứt ở trên đường, để tôi tự sinh tự diệt. [Sunny: Trư Trư tự sướng quá đi a ~~]

Chuyện tới mức này, tôi chỉ có ——

Tôi vuốt vuốt tóc, nắm vấy kéo lên trên, lộ ra một cái đùi trắng như tuyết. Hỏi tôi làm chi vậy? Chắc, làm như vậy còn không đoán được sao? Đương nhiên là đứng ‘bán sắc’ chứ chi?! >”

Tuy rằng tôi không phải quốc sắc thiên hương, cũng không có mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành, chẳng qua là ngũ quan đoan chính, Tư Đồ nói, miễn cưỡng cũng coi tôi là thanh tú, cho nên tôi không tin hiện tại tôi chủ động ‘lộ sắc’ như thế này mà không có con cá nào mắc câu!

Nhưng mà có điều..... một chiếc xe vụt qua, hai chiếc xe vụt qua, ba chiếc, bốn chiếc. Vô số chiếc chạy qua rồi, bà nội nó, nhiều chiếc như vậy mà sao không có chiếc nào dừng lại vậy, chẳng lẽ đàn ông mất mù hết rồi sao? !

Tôi không tin, tôi lại nâng váy lên chút nữa, bày ra tư thế chữ S, chân đá ra ngoài, bắt chước diễn viên điện ảnh, lắc lắc lắc. [*Sunny: ta sặc nước rồi Trư Trư ơi ~*]

Một bước hai bước ba bước bốn bước nhìn ngoài đường, thấy ô tô một chiếc hai chiếc ba chiếc bốn chiếc vẫn như gió chạy trên đường. Nhưng mà không chiếc nào dừng lại giúp tôi hết. Tôi nước mắt tuôn rơi ~.

Ngay khi tôi sắp tuyệt vọng, một chiếc xe thể thao màu bạc bỗng nhiên dừng bên cạnh tôi, tôi tập trung nhìn vào, ý, đây một cái xe, tuy rằng không biết biển số vùng nào nhưng mà vừa thấy là biết ngay là của kẻ có tiền rồi!

Ha ha ha, lão nương đây vẫn biết vẫn mình có mị lực mà , ha ha ha.

Cửa kính quay xuống, hé ra một gương mặt vô cùng đẹp trai, tôi trước mắt sáng ngời, đây~~đây~~đây không phải là mỹ nam ngày đó ở khách sạn nhìn thấy sao?

“Tiểu thư, cô có muốn đi nhờ xe không?” Anh nhìn tôi nở một nụ cười thân thiện, hàm răng dưới ánh mặt trời lóng lánh chói mắt.

Tôi sửng sốt một hồi rồi mới ngậy ngốc gật đầu, sau đó mới nhớ tới đùi mình còn đang ‘trần’ dưới ánh mặt trời, tôi luống cuống kéo váy xuống dưới.

Hai hàng lệ im lặng không nói nên lời, vì cái gì vì cái gì vì cái gì, lòng tôi làm bộ dạng Mã đại ca điên cuồng, vì cái gì lần thứ hai gặp ‘chàng’ tôi cũng là bộ dáng thô lỗ như thế, hình tượng thực nữ của tôi a a a a a.

“Kia lên xe đi.”

Tôi thẹn thùng nhìn anh ta, tươi cười, “Cám ơn anh.”

Ngay tại khoảnh khắc tôi mở cửa xe, đột nhiên ——

Một tiếng phanh xe vang lên, một chiếc xe thể thao màu đen dừng trước mắt tôi

Dọa người quá! !

Chết rồi, đây không phải xe thể thao của Diệp Tử Ninh sao? !

Tôi hoảng hồn nhảy dựng lên, dưới chân lão đạo một cái, thiếu chút nữa ngã bẹp trên đất.

Cửa kính xe màu đen hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đại tiện của Diệp Tử Ninh, “Lại đây!” [*Sunny: tác giả, ta hận bà, vì sao soái ca của ta mà lại là khuôn mặt đại tiện chứ *cắn khần tay**]

Tôi vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng khó xử, nhìn anh ta, lại quay đầu nhìn mỹ nam, nhìn nhìn lại anh ta, nhìn nhìn lại mỹ nam, cứ như vậy nhìn qua lại thiệt nhiều lần, vẫn là không hạ được quyết tâm. Diệp Tử Ninh mắt phượng nhú lại, một tầm mắt lạnh lùng chú về phía tôi, “Lại đây!”

Tôi nhìn gương mặt lạnh lùng của anh ta mặt mà nuốt nuốt nước miếng, tôi biết đây là động tác kinh điển của anh ta mỗi khi “Tâm tình không tốt”, bình thường chỉ cần mắt anh ta nhú lại là trái tim của tôi sẽ nhảy loạn xạ, hiện tại cũng thế.

Tôi biết tôi hẳn phải là “Kẻ thức thời là trang tuần kiệt”, tôi hẳn là phải chân chó chạy tới dùng face của tôi làm giảm cái lạnh của anh ta, sau đó ba hoa chích choè vuốt mông ngựa của anh ta, nhưng mà. nhưng mà tôi thật sự luyến tiếc mỹ nam ~!

Trung Quốc có một phẩy bốn triệu người, mà trong thời gian ngắn ngủi như thế lại cùng mỹ nam gặp lại hai lần, đây chẳng lẽ không phải là thiên duyên trong truyền thuyết sao? Cho nên tôi không thể dễ dàng buông tha.

Hơn nữa trong lòng tôi cũng tức giận, Diệp Tử Ninh dựa vào cái gì mà anh ta kêu một tiếng thì tôi phải chạy tới chứ? ! Tiêu Chu tôi chẳng lẽ là con chó anh ta nuôi sao?

Cho dù là một con chó thì cũng là chó có tôn nghiêm, có cốt khí!

“Anh ta là bạn của cô sao?” Mĩ nam mở miệng hỏi.

Tôi còn không kịp trả lời, giọng nói lạnh như băng của Diệp Tử Ninh đã bay lại đây, “Tiêu Chu, không cần để tôi nói đến lần thứ ba!”

Từ trước đến nay tôi biết “cốt khí” của tôi không đáng giá một đồng xu, hơn nữa từ trước đến nay tính thích ứng của tôi rất mạnh, chỉ cần ngồi được một chút bất lợi là tôi sẽ lập tức thay đổi chính sách của mình. Gì? Cây cỏ đầu tường? Không phải, tuyệt đối không phải. Gì? Thấy gió đổi chiều? Đương nhiên không phải rồi, cái này gọi là “Kẻ thức thời là trang tuần kiệt” !

Có điều hôm nay tôi không muốn anh hùng như thế, tôi cảm thấy tôi “Tuần kiệt” lâu rồi, hôm nay tôi muốn làm “Chu Kiệt Luân” một hồi, vì thế tôi ưỡn ngực, chắc, bé quá >”

Tôi nói xong không đợi Diệp Tử Ninh phản ứng đã lập tức nhảy vọt vào trong xe, lấy tốc độ cuồng phong cuốn lá rụng đóng cửa xe: “Phiền anh lái xe đi.”

24. Chương 24: Jq Đua Xe

Xe chạy được một đoạn xa rồi nhưng tôi vẫn như cũ cảm giác được tầm mắt phía sau đang xuyên qua thân xe chiếu tới, lạnh như băng, tràn ngập sát khí, làm cho tôi hoảng hồn rùng mình. [Sunny: nếu mà có chiến tranh dốt Diệp ca ra trận là ăn chắc, tầm mắt có thể xuyên thân xe cơ mà, kẻ thù nào mà chịu nổi chứ ^_^]

Mĩ nam sắc sảo hỏi han: “Rất lạnh sao, cần tôi tăng nhiệt độ lên không?”

Tôi xấu hổ liều mạng lắc đầu, chàng trai này thực sắc sảo, so với Diệp ma quỷ kia ga-lăng gấp một vạn lần!

Tôi nghiêng mặt bốn mươi lăm độ trộm quan sát mĩ nam, ngũ quan mĩ nam thực thanh tú, ánh mắt trong veo mang theo một chút u buồn thản nhiên, khóe miệng lại mang theo ôn hòa tươi cười, làm cho người ta cảm giác linh hoạt kỳ ảo mà thần bí, giống hệt một bộ dáng tiểu thụ! [Sunny: trong đám mĩ (nam X nam), một người là công một người là thụ, công mạnh thì kêu là cường công...ai có vấn đề thắc mắc xin mời xem truyện đam mĩ để hiểu rõ hơn, hắc hắc hắc]

Đang lúc tôi đang YY mĩ nam là tiểu thụ bị cường công áp đảo oa oa kêu to thì di động rất không hợp thời vang lên, tôi vừa thấy, mặt mày xanh lè. [Sunny: YY là ý dâm, có nghĩa là đang có suy nghĩ bậy bạ]

Là call đoạt mệnh truy hồn liên hoàn của Diệp ma quỷ ! !

Di động làm như không biết vang một vậy, cứ rung rung vang lên, để mãi như vậy thì cũng không phải là biện pháp, mĩ nam dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi.

Tôi nhìn mĩ nam cười cười thật có lỗi, cúi đầu vẽ mặt cầu xin ấn nút nghe.

Tôi làm bộ trấn định: “Alo, xin chào, tôi là Tiêu Chu, hiện tại tôi không tiện tiếp điện thoại, mời ai đang nghe sau tiếng ‘tích’ nanh ta tin lại, cảm ơn.”

Âm thanh lạnh buốt của anh ta không hề có cảm tình nói: “Được, tốt lắm!”

Tôi cơ hồ khóc: “. Tích.” [Sunny: Trư Trư hay thật đấy, giả bộ cả tiếng tích nữa, thiệt là.....>”

Anh ta mệnh lệnh: “Xuống xe ngay, bây giờ, lập tức!”

Tôi giãy dụa: “Tôi không muốn!”

Qua cỡ nửa ngày, anh ta lại mở miệng, giọng điệu ôn hoà, tôi có thể tưởng tượng được anh ta đang nhe răng cười ôn nhu dị thường: “Trư Trư, em có gan thì nói lại một lần đi.”

“.”

“Tôi đếm tới ba, nếu em còn không xuống xe ngay lập tức thì thời gian phục vụ sẽ gia hạn thêm một tháng!”

“ Anh đừng quá đáng!” Tôi đang muốn chửi ầm lên, bỗng nhiên nhớ lại được mĩ nam đang nhìn tôi, lập tức lại làm bộ như bộ dáng thực nữ ngậm miệng lại.

Thực nữ! Thực nữ! Phải nhớ hiện tại tôi là thực nữ!

“Một!”

“ Hu hu hu. ”

“Hai!”

“ Hu hu hu. ”

Tiếng “ba” vừa dứt, tôi thật nhu nhược bước xuống xe.

Cửa kính xe vừa mở ra, một luồng khí thế giống như vạn quân đập vào mặt mà đến, tôi run run nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Tử Ninh, mặt anh ta gân xanh bại lộ, ánh mắt giận dữ, tôi vừa thấy, mồ hôi lạnh bắt đầu đổ ra.

Giờ phút này, anh ta đang liếc về phía tôi, cùng tôi mắt to trừng mắt nhỏ, tôi nghĩ thầm trong lòng, người này không muốn sống nữa sao? ! *[Sun: là Trư Trư chống chế kìa nhá, sợ phát run mà còn....]*

“Kêu anh ta dừng xe!”

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, nhìn thoáng qua mĩ nam bên cạnh, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

Di động bên kia truyền đến hơi thở áp lực phần nộ cùng với âm thanh nghiến răng nghiến lợi “Được, tốt lắm! Ngang ngạch , đúng không?”

Mĩ nam hỏi: “Người kia dường như có chuyện muốn nói với cô, cần tôi dừng lại không?”

Thấy tôi chậm chạp không trả lời, khẩu khí mệnh lệnh của Diệp Tử Ninh lại truyền tới, “Tiêu Chu, nếu cô không dừng xe, thời hạn phục vụ kì sẽ gia hạn thêm hai tháng!”

Tôi từ trước đến nay nói chuyện với người này lúc nào cũng nhẹ giọng, cũng thực kiên trì, cũng từ trước đến nay không chịu nổi cường bức lợi dụ, nhưng bây giờ anh ta thật sự là quá đáng, động đến cái gì cũng lấy hiệp ước ra uy hiếp tôi, như vậy còn gì là tôn trọng người ta chứ?!

Tục ngữ nói, chó cùng rứt giậu, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, tôi nổi giận! *[Sun:yeah yeah, Trư Trư vùng lên rồi ^^]*

Con mẹ nó hiệp ước, con mẹ nó kẻ thức thời là trang tuần kiết, con mẹ nó Diệp Tử Ninh!

“Anh cho là anh là cái gì chứ, thượng đế hả? Anh dựa vào cái gì mà la hét với tôi, dựa vào cái gì khống chế cuộc sống của tôi, anh muốn gia hạn là gia hạn hả, vậy thì ok luôn, thích gia hạn bao nhiêu thì cứ gia hạn bấy nhiêu đi, tôi không ngừng xe, tôi—sẽ —không—ngừng—xe!”

Trong nháy mắt gác di động, di động đầu kia truyền đến một tiếng “Bang!”, giống như có cái gì bị anh ta đập nát, tôi từ bên này nhìn qua, vẫn là không thể xác định anh ta đập cái gì vậy.

Xem ra tôi đã chọc giận bom nguyên tử rồi, tôi nội tâm run rẩy: lần này tôi chết chắc rồi, hoàn toàn chết chắc rồi, hiện tại cho dù Như Lai Phật tổ tái thế cũng không có cách nào giải cứu tôi ra địa ngục

Khóe miệng của tôi bắt đầu không thể khống chế run rẩy lên, trong lòng suy nghĩ nếu bây giờ dừng xe lại, cầu xin tha thứ một chút, Diệp Tử Ninh có thể sẽ tha thứ cho tôi hay không, nhưng mà ông trời không để cho tôi cơ hội.

Tôi vừa quay đầu liền nhìn thấy mĩ nam hai mắt sáng trong suốt nhìn tôi.

Tim tôi đập lô tô, ý tưởng xuống xe xin lỗi Diệp Tử Ninh lập tức bị tôi quăng tới chân trời, trong lòng nai con chạy như điên, mĩ nam đang nhìn tôi, mĩ nam đang nhìn tôi, oh yeah

~~! *[Sun: háo*

sắc

~]

Anh ta hơi hơi nghiêng người về phía tôi, khoe hàm răng trắng đều: “Cô có phải không muốn nhìn thấy anh ta hay không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt anh ta cũng không có biểu hiện gì không bình thường, nhưng sao giọng nói cùng ánh mắt lại tựa hồ mang theo một chút hưng phấn cùng vui sướng khi người gặp họa. ,

Khóe miệng mỹ nam giương lên một nụ cười nghịch ngợm mà giảo hoạt, giống như một cậu bé đang muốn làm chuyện xấu, “Có muốn tôi bỏ rơi anh ta hay không?”

“Anh có nắm chắc cắt đuôi được anh ta không?”

Anh ta nghịch ngợm chớp chớp đôi mắt, lộ ra một nụ cười tự tin, “Đó là đương nhiên!”

Tôi giật mình sửng sốt một hồi, sau đó nghi ngờ nhìn khuôn mặt không chút tỳ vết của anh ta, hỏi: “Vì cái gì anh muốn giúp tôi?”

“Cái này.” Mỹ nam hơi hơi nhíu nhíu đôi mi thanh tú, nhìn tôi liếc mắt một cái, cười nói: “Bởi vì tôi cảm thấy cô thật đáng yêu, cho nên nhịn không được muốn giúp cô.”

Lời này nói nghe thật là tốt, nghe thật là xuôi tai, tôi thích!

Tôi sống hai mươi mấy năm nay, đây là lần đầu tiên được mỹ nam khen tôi đáng yêu, cái loại tâm tình kích động này không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, vì thế lý trí của tôi hoàn toàn tan rã, cười ngây ngô vài tiếng, vươn hai tay nắm lấy tay anh ta, kích động nói:

“Ngài thật sự là anh minh thần võ, anh hùng huyệt hơi, cướp của người giàu chia cho người nghèo, tuệ nhãn thức châu, thật là người tốt, ngài chính là Bá Nhạc sinh mệnh của tôi, đem tôi theo trong biển mờ mịt giải cứu ra, ngài yên tâm mà chạy đi, đem cái hung hăng tên kia quăng ra phía sau đi!” *[Sun: tuệ nhãn thức châu có nghĩa tựa như có mắt nhìn người]*

Tôi một bên kích động cầm tay anh ta, một bên trộm sờ soạng vài cái. *[Sun: háo sắc]*

Mỹ nam dường như không biết mình đang bị ăn đậu hũ, nhìn tôi mỉm cười, “Vây cô ngồi cho vững đi.”

Tôi quay về chỗ ngồi ngồi xuống, xe mỹ nam tựa như một mũi tên rời cung, “Vút” một tiếng bay đi luôn.

Má ơi, có thể không chơi hay không vậy? ! Tôi sợ quá! !

Tôi nhìn con số không ngừng tăng trên bảng tốc độ xe, trái tim ngừng đập, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn vào kính chiếu hậu thấy chiếc xe màu đen còn đuổi theo không bỏ, mắt thấy xe sẽ đuổi tới, khóe miệng mỹ nam khẽ nhếch một, nhấn mạnh chân ga, xe lấy tốc độ đáng sợ ở trên quốc lộ lao đi, bỗng nhiên phía trước một chiếc xe tự nhiên chạy ngang qua, lốp xe phát ra âm thanh bén nhọn, mắt thấy hai xe sẽ đụng nhau, má ơi —————

Tôi thét chói tai, hai tay dùng sức bắt lấy ghế dựa của mình, ngay cả ngón tay cũng trở nên trắng toát.

Mỹ nam không vội không chậm chuyển tay lái, dễ dàng tránh được chiếc xe kia, nước mắt tôi cơ hồ muốn rơi xuống, cảm giác ngũ tạng lục phủ đang không ngừng gào thét.

Kỹ thuật lái xe của mỹ nam rất tuyệt, sau một lúc lái xe như bay trên quốc lộ, anh ta thành công đem Diệp Tử Ninh quăng ra xa thật, xa đến mức nhìn không thấy bóng dáng.

Cuối cùng rẽ vào một ngã quẹo, xe ngừng lại.

“Cô không sao chứ?”

Tôi hai mắt nhắm tịt nằm ngã vào ghế trên, miệng mở ra, sắc mặt tái nhợt, tóc hỗn độn, ba hồn đi bảy phách ngốc, sửng sốt lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Tôi cố gắng bình ổn sợ run trong lòng, máy móc quay đầu nhìn mỹ nam rồi giật giật khuôn mặt cứng ngắc, “Tôi không sao.”

Mới vừa nói xong, tôi liền “Oe” một tiếng, nôn mửa lên mĩ nam, ói ra một xe anh ta.

. o(>_[Tác giả chen vào: Con gái à, chẳng ai cản con đâu, con cứ tự nhiên đi.....]

Tôi hết ói lại phun, buổi sáng ăn gì đó toàn bộ phun ra, oh, my god, tôi hoàn toàn bị mình làm ghê tởm.

“Cô có sao không? Ói ra hết có cảm thấy thoải mái chút nào không?” Mĩ nam không chê tôi bắn với lại ghê tởm, còn lấy khăn tay đưa cho tôi, một bên vỗ vỗ lưng tôi giúp tôi thuận khí. 4543

Tôi hai mắt nhắm lẹ mờ mờ, trong mắt thê lương lộ ra ai oán, trong ai oán lộ ra tuyệt vọng, “Thật xin lỗi, làm xe của anh dơ mắt rồi.”

Mĩ nam không sao cả lạnh nhạt cười, “Không sao, cô không có việc gì thì tốt rồi.”

Lòng tôi cảm động một trận, xem kìa, cái gì kêu là galang, cái gì kêu là phong độ đàn ông, đây chứ gì, nếu là đổi lại là tên Diệp Tử Ninh kia, khẳng định đã bắt tôi bồi thường rồi!

Bên trong xe chưa lờn nên chúng tôi chỉ có thể đi xuống xe.

Hít thở được không khí trong lành, đầu óc của tôi chậm rãi khôi phục bình thường, tôi nhìn nhìn chu vi trong vòng một trăm mét, phát hiện chúng tôi đang đứng trước một tòa nhà lớn.

“Nơi này là nơi nào?”

” Building Nhân Đức, cô muốn đi nơi nào, tôi đưa cô đi.”

“Nhưng mà xe của anh không phải đã muốn ô uế rồi sao?”

“Tôi còn có xe khác.”

Kể có tiền kìa! ! Lòng tôi kích động nha, người này quả thực là rất perfect, vừa đẹp trai lại vừa có tiền, điều quan trọng nhất là tính cách của anh ta cực kì tốt, Diệp Tử Ninh tuy rằng có hai nhân tố trước, nhưng anh ta tính cách vừa thối lại vừa cứng, thật giống như tảng đá trong hầm cầu.

Chết cha, sao tôi lại nhớ tới cái tên đáng giận kia vậy kìa? !

Tôi xấu hổ mân mê chéo áo: “Kỳ thật tôi cũng không biết nên làm sao mới tốt?”

Tôi hiện tại cũng không muốn đi làm, đi là khẳng định chết chắc rồi, Diệp ma quỷ khẳng định sẽ đem tôi lột da sách cốt, cho nên tôi vô luận thế nào cũng không thể trở về!

Mĩ nam lẳng lặng nhìn tôi một hồi rồi nói: “Nếu cô không ngại, không bằng cùng tôi đến Thượng Tân Quán đi.”

Thượng! Tân! Quán!

Yeah yeah yeah..... o(>_

Tôi đỏ mặt dùng sức xoắn xoắn góc áo, hai chân dí dí mũi giày, “Này. Có phải hay không quá nhanh rồi?”

Ách. Được rồi, tôi thừa nhận, lòng tôi có chút chờ mong cùng phấn khởi, nhưng tôi không phải một người tùy tiện a, tuy rằng tôi tùy tiện cũng không phải, nhưng chung quy tôi không phải một người tùy tiện, cho nên tôi còn hy vọng cùng mĩ nam từng bước phát triển.

“Cái gì quá nhanh?”

Tôi làm bộ xấu hổ: “Chán ghét, chính là cái kia đó.” [Sun: da gà rụng đầy đất ==|||]

Mĩ nam cả người run lên, khoe miệng hung hăng run rẩy một chút, thật mê hoặc hỏi han: “Cái kia là cái gì?”

Tôi dùng giày nhẹ nhàng mà đá mặt đất, “Dâm gia là một người chính trực, là một người thuần khiết, là một người tư tưởng đạo đức cao thượng, tóm lại không phải một người tùy tiện, cho nên.”

Mĩ nam “khúc khích” một tiếng, thiếu chút nữa cười ha hả, anh ta nén cười, xoa xoa tóc tôi, “Cô thật thú vị. Tôi có hẹn khách hàng ở khách sạn Hồng Nham, lúc sau có thể sẽ đi cưới ngựa hoặc là đánh golf, nếu cô có rảnh có thể cùng đi tôi.”

A?

Cũng chỉ là đánh golf mà thôi? Tôi orz.

Cua người này. Vì cái gì đường đi trắc trở a trắc trở. Tôi nước mắt tuôn rơi.

“Đi không?” Tôi gật gật đầu.

“Đúng rồi, tôi gọi là Bạch Thần, cô kêu Tiểu Trư?”

--||| tôi hoa dung thất sắc, “Tiêu Chu, tiêu trong tiêu phong, chu trong chu đức.”

“Nhớ rồi, về sau tôi gọi cô là Tiểu Chu đi, tiêu trong đại tiêu, chu trong chu đức, được không?”

Tôi lại mân mê vật áo, nhìn anh ta thẹn thùng cười, nhân tiện ném qua luôn một cái mị nhãn.

Thấy thế, anh ta nhìn tôi nhe răng cười, lại lộ ra một hàm răng trắng lóa, ánh mắt trời vàng rực rỡ dừng ở trên khuôn mặt trắng nõn của anh ta, một trận gió mát phất đến, thổi bay vào cọng tóc lòa xòa trên trán anh ta, tôi nhìn thấy lông mi thật dài của anh ta, như cánh con bướm bạc rung động.

Một khắc đó, tôi nhìn ngây người. dạ dày ê ẩm, trong lòng tê dại, đầu óc choáng váng, dưới chân bay bay, hay đây là cảm giác trúng độc tình yêu? [Sun: ==|||, bị cảm nắng mà nghe tả cứ như bị ngộ độc thức ăn ấy]

25. Chương 25: Jq Mùa Vàng

Khách sạn Hồng Nham nằm trong nội thành thành phố Hồng Nham, mà thành phố Hồng Nham là thành phố lớn nhất, xa hoa nhất, trung tâm thương mại quý nhất, là nơi để vứt tiền tốt nhất!

(o)~ a.

Nơi này thật sự là rất xa hoa, cực kì xa hoa đó ~!

Tôi nhắm mắt theo đuôi theo sát bên người mỹ nam, đi đến chỗ nào mọi người đều gật đầu chào hỏi với anh ta, tôi không khỏi có chút cáo mượn oai hùm. Ha ha ha

Nhớ khi tôi còn học đại học, cùng bạn bè tới nơi này window shopping, lúc ấy thái độ của nhân viên trong đây rất kiêu ngạo, quả thực coi chúng tôi là ruồi bọ bay nhầm chỗ, cần bản không thèm liếc con mắt nhìn chúng tôi.

Đi tới đi tới, Bạch Thần bỗng nhiên đi vào một shop rất sang trọng, tôi vừa thấy lú lờ, đứng ở cửa không dám đi vào, bởi vì bên trong này bộ quần áo tùy tiện tiện cầm lên giá của nó bằng mấy tháng tiền lương của tôi đó!

Bạch Thần vừa đi vào, nhân viên cửa hàng liền nổ tung, ánh mắt meizai phát huy đến cực điểm, khoe miệng tràn ra nụ cười nhợt nhạt. Tất cả đều nhắm tiền đến hướng của Bạch Thần, mà tôi lại đứng ở một bên, không ai phản ứng với tôi, tôi hoàn toàn trong suốt. ==|||

“Bạch tiên sinh, rốt cục ngài cũng đến, lần này ngài định mua trang phục loại nào, trang phục bình thường vẫn là trang phục công tác?”

“Bạch tiên sinh, quần áo này thực thích hợp với ngài, nếu không ngài thử xem?”

“Bạch tiên sinh, ngài thử xem cái này, đây là mẫu mới nhất, số lượng toàn cầu chỉ có.”

“Bạch tiên sinh, mời ngài xem xem cái này.”

Nhân viên cửa hàng mỗi người trong tay mang theo mấy bộ quần áo vây quanh Bạch Thần, ánh mắt giống như gặp được người yêu trong định mệnh, nháy mắt, trong shop trái tim tình yêu bay toán loạn. >”

Chep chép, tuy nói cuộc sống khó được vài lần si mê, ngẫu nhiên mắt phát hoa si có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh, nhưng mà các cô cũng phải giữ hình tượng một chút ah, cô, là cô đó, đừng nhìn người khác, chính là nói cô đó, có rãnh thì lau nước miếng ở khóe miệng của cô đi, nó sắp thành sóng thần rồi kìa ! ! Còn có cô nữa, đúng đó, chính là cô đó, bộ cô là bạn học của bà mối sao mà khóe miệng cứ giật giật thế kia, rụt rè a rụt rè, cô làm thế nào mà trước mặt công chúng lại nhìn chăm chăm vào bộ vị kia của đàn ông vậy?!

Độc giả háo sắc: gào khóc gào khóc ngao ngao ngao. Bộ vị người nào bộ vị người nào ?

PIA phi một đám nữ sắc lang! Làm gì nhìn chăm chăm vào cái PP đáng yêu của bạn Bạch Thần chúng tôi vậy, bắt quá, PP của bạn Bạch Thần thật là đẹp mắt, đứng như vậy thẳng như vậy, thật khiến cho người ta mơ màng a. [Sunny: PIA phi là đá bay ^^]

Bạn Bạch Thần mặt đỏ bừng, nhưng khóe miệng thủy chung vẫn mỉm cười, uhm, là tươi cười ngượng ngùng, giống như tiểu bạch hổ rơi vào động sói, nói bao nhiêu đáng yêu là có bấy nhiêu đáng yêu, làm cho người ta nhìn không được muốn hung hăng chà đạp một chút. Anh ta bỗng nhiên theo một đám mêzai đi tới hướng tôi:

“Sao cô không vào?”

Rầm một tiếng, tâm hồn thiếu nữ của tôi tan nát ah~~ đám mezai kia đồng thời mở to hai mắt nhìn, tiếp theo nhũ mày, mở lớn miệng, lại nhất trí đánh giá từ tôi đầu đến chân, cuối cùng đồng thời bĩu môi, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh cùng khinh bỉ, đại khái nội dung của ánh mắt này là: ” Má ơi, làm sao xuất hiện một bãi phân trâu thế này?”

Tôi oán hận nha, cho dù tôi là phân trâu nhưng cũng tốt hơn các người ngay cả phân trâu cũng không có, tôi nuốt nuốt nước miếng, đón nhận ánh mắt chém giết của đám mezai kia bắn tới, cao nhã mỉm cười, “Tốt, em và anh cùng nhau đi vào.”

Tôi cố ý cường điệu bốn chữ “cùng nhau đi vào”, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc cùng ghen tị của đám con gái mezai kia, vênh vác tự đắc, ngẩng đầu ưỡn ngực, không coi ai ra gì, giẫm nát tâm hồn thiếu nữ của các người ấy đi vào, tâm tình rất phần khích ah.

Bạch Thần mang theo tôi vào khu vực bán trang phục dành cho nữ, tôi tò mò hỏi anh ta: “Anh muốn mua quần áo tặng cho người nào sao?”

Anh ta nhìn tôi lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu, chỉ vào một loạt quần áo hỏi: “Cô thích bộ nào?”

Tôi? ! Tôi lấy tay chìa cái mũi của mình, như vậy miễn bàn có bao nhiêu choáng váng.

Anh ta gật gật đầu.

“Anh muốn gọi tôi giúp anh tư vấn đúng không?”

Bạch Thần cười mà không đáp, tôi nghĩ là anh ta cam chịu, vì thế tôi muốn dành ỉ nam một ấn tượng tốt, tôi vô cùng nhiệt tình mà chọn quần áo.

“Ách, cô ấy cao như thế nào?”

“Không khác với cô lắm.”

“Thân hình thì sao?”

“Cũng không khác với cô lắm.”

Lòng tôi lại rung rinh, tuy rằng trong miệng anh ta người kia không phải tôi nhưng mà tim vẫn không thể không chế nhảy trật vài nhịp.

Bạch Thần bỗng nhiên để sát đầu đến xem tôi, cách mặt tôi chỉ có mấy li mà thôi: “Làm sao vậy? Mặt sao lại hồng như thế? Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” -

Tôi cả người run lên, xuân tâm nhộn nhạo, cảm thấy hai cái đùi mình nháy mắt sắp rớt ra: “Không. Không có việc gì.”

“Vây tiếp tục chọn lựa đi.”

Tôi mặt hồng như cái bánh bao, thanh thanh giọng bắt đầu lựa chọn.

“Tôi cảm thấy cái này không tồi.”

“Vây đi thử đi.”

“Tôi?”

“Ừ, quần áo này là cho cô, nhanh lên, cô thử quần áo phòng này, tôi thử quần áo phòng kia.” Bạch Thần đẩy tôi vào một phòng thử đồ.

Quần áo này là cho tôi? Tôi miệng há hốc, anh ta vì cái gì mua quần áo cho tôi, hơn nữa quan trọng nhất là, chờ một chút ai trả tiền? “Nhưng tôi không có tiền mua những thứ này.”

Anh ta cười, “Tôi có mà.”

Độ kích động mezai tăng thêm một vạn lần! Tôi khờ lảng nhìn anh ta, kích động không hiểu gì hết, hay là. Chẳng lẽ. Mĩ nam nhất kiến chung tình với tôi cho nên mới muốn tặng quần áo cho tôi?

() / () / () /

Nhưng câu kế tiếp của anh ta lại giống như một chậu nước lạnh đổ lên đầu tôi, đem tôi kéo sự thật: “Vật áo của cô có chút ô uế, cho nên nhanh đi thay đi.”

Theo ánh mắt anh ta tôi nhìn xuống, nguyên lai tôi hiện tại mặc một thân quần áo ô uế, biên vấy dính vào một chút thức ăn khi nôn—ừ, trông rất ghê tởm, ống quần anh ta dường như cũng bị phun một ít điểm nhỏ, nguyên lai là tôi tự mình đa tình, mĩ nam chẳng qua là có bệnh sạch sẽ mà thôi, haizzz.

Quả nhiên là người đẹp nhờ lụa, lúa tốt nhờ phân, tôi đến phòng thay đồ, lúc sau tôi không thể tưởng tượng được cái người đang đứng trước kính kia chính là tôi nữa, má ơi, không ngờ Tiêu Chu tôi tùy ý ăn mặc một chút cũng có thể trở thành tiểu mĩ nhân, tôi đứng trước gương xoay quanh mấy vòng để thưởng thức bộ dáng của mình.

Nhưng mà tôi đặc ý chưa đến một phút đồng hồ đã bị đánh nát, khi Bạch Thần giống như người mẫu quảng cáo từ trong phòng thay đồ đi ra, tôi lập tức trở thành một pho tượng.

Bạch Thần thật là ~ rất ~ đẹp ~ trai ~ ! !

Quần áo này dường như là thiết kế riêng cho anh ta vậy, không chỉ vừa người mà còn làm cho dáng người anh ta càng thêm thon dài, cả người nhìn qua càng thêm anh tuấn bất phàm!

Tôi chưa từng gặp qua một người nào có thể mặc trang phục màu trắng mà phiêu trần xuất sắc như thế, vừa thấy anh ta, tự ti trong tôi bắt đầu cuộn cuộn chạy tới, cả người thu nhỏ lại thu nhỏ lại thu nhỏ lại, cho đến biến thành một hạt bụi luôn.

>o

Nhìn thất lưng này một cái, cảm giác so với tôi còn muốn nhỏ hơn vài phần; nhìn hông P này một cái, vừa đứng lại vừa thẳng, tuyệt không giống tôi, vừa phẳng vừa biến dạng; nhìn xem chân này, thật sự là vừa thon dài lại vừa thẳng tắp, nhìn hết toàn thân cao thấp chỉ có một cỡ tôi cùng anh ta tương xứng — thì phải là bộ ngực, đều là bằng nhau! ! !

= = |||

Bạch Thần vừa đi ra, nhân viên cửa hàng cũng bắt đầu nổ tung:

“Bạch tiên sinh mặc vào này quần áo, quả thực là rất đẹp trai, so với siêu sao điện ảnh còn đẹp trai hơn mấy trăm lần đó!” ,

“Đúng vậy, đúng vậy, quần áo này rất hợp với Bạch tiên sinh .”

“Haizz..., nhưng thật đáng tiếc, người đàn ông đẹp trai như vậy bên cạnh lại đi theo mộtlớn như vậy.”

.

-__||| vừa nghe đến lời này, của tôi huyết áp lại tăng lên rồi, tuy rằng cô ta cũng không nói rõ ràng nhưng chỉ cần có chút chỉ số thông minh mọi người đều biết cô ta đang châm chọc tôi là một bãi phân trâu! !

Oh~~my~~god, thật là kích thích người! !

Bạch Thần đi tới hướng tôi, “Quần áo này thật thích hợp với cô, cô thay quần áo này nhìn thật đáng yêu.”

Đáng yêu? Đáng thương đáng thương không ai yêu, đúng không? Tôi quyết miệng nghĩ.

Bạch Thần không nói thêm gì, từ trong túi tiền lấy ra một Black Card đưa cho nhân viên cửa hàng.

Black !Card!

Black Card —— là thẻ tín dụng đặc quyền mà chỉ có giai cấp giàu sang trên toàn cầu mới sở hữu được!

Cái gọi là Black Card, kỳ thật chính là tấm thẻ tín dụng vô hạn, hay nói cách khác chính là một chiếc thẻ không sợ hạn ngạch cạn kiệt, chỉ cần có tấm thẻ này là mình người có thể tùy tiện tiêu tiền. t

Oh – my – god – ! !

Tôi nhất thời kích động vạn phần, ở một bên nhìn không chớp mắt vào tấm Black Card kia, trời ạ, Bạch Thần này rốt cuộc là ai, Diệp Tử Trữ là con của tỉ phú, vậy anh ta là ai? Bất quá mặc kệ là ai, dù sao ai cũng có tiền ~~!

Một con rùa tài sản hùng hậu, được, tốt lắm! Rất kích thích người! >__

Bạch Thần thanh toán xong thì nhìn tôi âm thầm cười, đưa tay với tôi, “Chúng tôi đi thôi.” tt

Rầm một tiếng, tâm hồn thiếu nữ lại tan nát một lần nữa.

Mẹ ôi, Tiêu Chu con sống hơn hai mươi hai năm nhưng không có một đóa hoa đào nào chịu nở, từ trước đến nay mệnh con chỉ có nước làm vật hi sinh cùng làm bóng đèn cho người ta thôi, chính là hôm nay, Ngọc Đế lão nhân rốt cục nhìn thấy sự tồn tại của con rồi! (^o^)/

Hạnh phúc tới nhanh như vậy, tâm hồn yếu ớt mỏng manh của tôi rốt cuộc chịu không nổi một cú sét như thế, hoàn toàn lâm vào cảnh giới cao nhất của mezai —— si ngốc!

Miệng tôi giống như bị liệt ha hả ngây ngô cười, đưa tay xỏ vào khuỷu tay của anh ta, oanh ——

Một dòng điện từ tay anh ta truyền tới, hai chân tôi như dẫm trên mặt kẹo đường, bay đi bay đi.

26. Chương 26: Jq Đối Kháng

Tôi bay a bay a, bay theo mã nam tới khách sạn Hồng Nham.

Khách sạn Hồng Nham là khách sạn năm sao cao cấp.

Tôi mang giày cao gót đi bên cạnh Bạch Trần, cảm thụ vô số ánh mắt như tên bắn lên không chút do dự bắn lại tôi, ôi mẹ ôi, thật sự là mãnh liệt như độc xà mãnh thú, mệnh mỏng như cuồng phong sóng biển! !

Tôi nắm chặt tay của mình một chút, rất nhanh dùng tinh thần AQ tự an ủi mình, theo lời nói của chú Schopenhauer mà nói, tồn tại của ta vốn chính là một sự tranh luận, cho nên yêu gì thì cứ yêu gì đi. [Schopenhauer là một nhà triết học người Đức]

Tiến vào đại sảnh, trợ lý Bạch Thần đi tới, ở bên tai Bạch Thần thì thầm vài câu.

“Tiểu Chu, tôi phải bàn chuyện kinh doanh một chút, trước tiên cô ở bên này đi, muốn ăn gì thì cứ gọi, giả như có chuyện gì có thể tìm Tiểu Ngô, trợ lý của tôi.”

Trợ thủ Tiểu Ngô của anh ta gật đầu chào tôi, nhưng tôi từ trong ánh mắt của cậu trợ lý đó thấy được một sự kinh ngạc, tin tức đại khái ý chính: trời, bộ câu chuyện hoa tươi cặm bãi phân trâu có thật sao trời! !

“Tiêu tiểu thư, ngài có cần gì cứ việc nói với tôi là được rồi.”

Mụ nội nó, cái ánh mắt gì thế hả, tôi cơ hồ tức nghẹn muốn ói máu! !

Bạch Thần nhìn tôi mỉm cười, sau đó liền xoay người đi thẳng.

Nụ cười mê người của Bạch Thần nháy mắt đánh cho tôi mê đầu cháng váng hoa mắt, giống như người bị ăn canh Mạnh Bà, cho nên tôi lập tức quyết định: Bạch Thần con bạch mã này tôi đã định rồi, mặc kệ kế tiếp ngênh đón tôi là cuộc sống như thế nào tôi cũng phải tiếp tục kiên quyết bảo hộ anh ta, bảo vệ anh ta, chiếu cố anh ta, không cho anh ta bị thương tổn gì, tôi phải làm biến mất ưu thương như có như không trong đáy mắt anh ta, nếu anh ta gặp được phạm nhân cướp bóc, tôi sẽ không chút do dự người thứ nhất xông lên đi cứu anh ta, cho dù có UFO đến tấn công địa cầu, tôi cũng sẽ lấy thân che ở phía trước anh ta.

Tôi muốn anh ta nhìn tôi mà mỉm cười, chẳng sợ trèo trèo đèo lội suối, lên núi đao xuống biển lửa, chẳng sợ anh tôi cùng Diệp ma quỷ, mặc kệ xuất hiện sóng thần hay khủng long, tôi đều tiêu diệt nó hết, có ai hãm mộ Bạch Thần tôi đều dẹp bọn họ hết, làm cho Bạch Thần thuần phục dưới váy tôi, ha ha ha!!!

Tôi khinh thường Tiểu Ngô cái tên thấy gió đổi chiều, vì thế tự mình đi đến bàn tiệc lấy thức ăn..

Thức ăn vô cùng phong phú, hình thức đa dạng, tập hợp phong cách Âu Tây cùng các loại món ngon Trung Quốc, từng trận mùi hương mê người bay vào chóp mũi, làm tay tôi hoạt động liên tục, gấp cá muối, canh cua, vây cá. tôi lau nước miếng một phen, bắt đầu vui đầu chiến đấu với đồng đồ ăn trước mặt.

Tôi ăn no nên bụng rất tròn, đang lúc tôi vuốt vuốt cái bụng giống như mang bầu mấy tháng thì di động vang lên, tôi cúi đầu vừa thấy, ý, khách ít đến, hồ ly ca ca cứ tưởng đã bốc hơi trên thế gian lại chủ động gọi tới tìm tôi! !

“Alo, đại gia, ngài tìm ai vậy?”

“. Tìm em chứ ai, trên đời này có một con heo biết nói chuyện chứ mấy.”

“. Hận, đi chết đi!”

“Em chết anh cũng không ngăn cản nhưng trước tiên em đem 30 vạn tệ trả lại cho anh! Hiện tại, bây giờ, ngay lập tức! ! !” Bạ Tiếu Bạch bình tĩnh lạnh lẽo uy hiếp.

“.”

“Còn nữa, bây giờ em ở đâu? Ở trong bệnh viện sao?”

“. Ách. Cái kia. Không sai biệt lắm.”

“Không sai biệt lắm? ?” Tuy rằng không ở trước mắt nhưng tôi có thể tưởng tượng ánh mắt hồ ly của anh trai tôi, “Tiếu Trư, em sẽ không lại làm cái chuyện xấu gì chứ?”

“Em nào có???”

“Nói! Em hiện tại ở đâu? ? Cùng một chỗ với ai??”

Ai? Tôi cứng lưỡi, anh tôi sao mà hay như vậy trời, ngay cả tôi trốn làm mà anh ta cũng có thể đoán được, quả nhiên người hiểu tôi cũng chỉ có Tiểu Bạch mà thôi!

“Không nói đúng không, 30 vạn! Ngay bây giờ! Lập tức!”

“. Ở khách sạn.”

Tiểu Bạch vừa nghe, sững sốt một hồi, sau đó liền rống lên: “Em chạy đến khách sạn làm cái gì? Em thuê phòng với ai? !”

Khách sạn. Thuê phòng. Nhiều tư tưởng không thuần khiết a! Tư tưởng dơ bẩn như vậy cũng chỉ có Tiểu Bạch anh ta mới nghĩ ra! !

“Em nói nhanh cho anh biết, em ở nơi nào? Sinh vật đơn tế bào như em chạy ra ngoài đường không bị người ta bán mới là lạ, một đứa con nít ba tuổi cũng đều có thể đem em lừa bán rồi.”,

. Tôi ể ể không nói được gì. anh ruột của em ơi, em ở của trong mắt của anh ngu như vậy sao?

“Ai nói em đi thuê phòng, tôi chỉ là gặp được một người bạn, sau đó cùng anh ta tới nơi này uống cà phê mà thôi, chỉ có thể mà thôi! !”

“Vậy hiện tại em ở nơi nào? ?”

” Khách sạn Hồng Nham, anh muốn làm gì, sẽ không phải muốn lại đây chứ?”

“Anh mới mặc kệ em, anh chỉ là gọi tới để hỏi sự tình tiến hành như thế nào, còn em vì sao không đi làm ngược lại chạy đi uống cà phê, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Đương nhiên phát sinh sự tình rồi!! Em gái anh tối hôm qua bị người ăn thiếu chút nữa xương cốt cũng không còn đó, cái gì không nên nhìn cũng bị nhìn, cái gì không nên sờ cũng bị sờ, từ một đóa hoa bạch thái khuê nữ đã bị rút giá xuống thành một mẩu trà vụn thối nát rồi này, bi thảm nhất chính là vừa nãy mới nói là “Duyệt J*J vô số” đã bị người ta nửa đường đuổi xuống kia, thật sự là chú có thể nhẫn nhưng thím không thể nhẫn! ! Cho nên mới làm ra cục diện hiện tại này.

Bất quá những lời này tôi lười giải thích với anh tôi, trong tiềm thức cảm thấy nếu nói cho anh tôi biết chắc chắc ta tôi sẽ bị mắng cho coi, cho nên tùy ý nói cho anh ta tôi ở nơi nào, sau đó làm bộ tín hiệu không tốt, đem điện thoại gác ngang.

Trong đại sảnh người đến người đi, chó đến hướng chó, nhưng chó mắt nhất vẫn là tiểu bằng hữu Bạch Thần.

Sức mạnh của tình yêu quả nhiên thật vĩ đại, cho dù Bạch Thần cách tôi rất xa nhưng tôi tài năng ở trong dòng người liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh ta, tìm ra vị trí chuẩn xác của anh ta, ồ ~ cái này quả nhiên không khác gì thiên lý nhãn nha ^^!

Đương nhiên mơ ước đến tiểu bằng hữu Bạch Thần đương nhiên là không chỉ có một mình tôi, chung quanh toàn là tình địch, có điều là một vai diễn nhỏ, căn bản không có chiến đấu cái gì, mấy hiệp giao thủ với ánh mắt tôi, liền tự động bị đánh bại thảm hại, muốn tranh với tôi à, đi tìm chết đi! ! Haizz~~ Vẫn thể gian hà thị tình vật! Trục giáo sinh tử tương hứa! [Sún: Vẫn thể gian hà thị tình vật! Trục giáo sinh tử tương hứa dịch theo tiếng việt là : Tình là chi hồi thể gian! Cầu thể sinh tử đa mang một đời]

Ma lực tình yêu quả nhiên lợi hại, nó không có thể làm cho bạn trở nên mù quáng, mà còn có thể biến bạn từ một nữ sinh thanh thuần biến thành một con ác phụ tâm địa độc ác, giờ này khắc này tôi rất cục cựa cũng có thể lý giải được Chu Chỉ Nhược vì sao biến thành bộ dáng kia rồi.

Qua khoảng ba mươi phút, Bạch Thần bàn chuyện làm ăn phỏng chừng xong rồi, sắc mặt vui mừng đi tới phía tôi, “Ngượng ngừng, để cô một mình chờ ở chỗ này.”

Tôi cúi đầu làm bộ thẹn thùng: “Không sao ạ.”

“Biết đánh banh không?”

“Ti % #@.” Ách, cái gì chứ, không hiểu tốt nhất vẫn không cần giả bộ, vì thế tôi lắc đầu.

“Không sao cả, tôi dạy cho cô là được rồi, đi thôi.”

“Vâng.” Lòng tôi đang múa hát tưng bừng nha, chỉ còn thiếu nước khua chiêng gõ trống đốt pháo chúc mừng cuộc gặp gỡ từ trên bầu trời rơi xuống này thôi. /(^o^)/ (^o^)

Tiến vào câu lạc bộ, vừa thấy, tôi dẫn người, bi-da thì bi-da đi, còn nói cái gì đánh banh chứ! (Tác giả bon chen: = ||| mình không văn hóa còn có mặt mũi trách người khác)

Bất quá bi-da tôi cũng không biết đánh, nhưng không sao, bởi vì sẽ không biết đánh mới tốt, cứ như vậy tôi có thể cùng Bạch Thần thân mật tiếp xúc .

Ừ đúng rồi, thân mật tiếp xúc, tựa như như bây giờ: trong đại sảnh âm nhạc tràn ngập, tôi một tay chấp gậy bi-da, thân mình cúi thấp, Bạch Thần dán sau lưng tôi, một tay đặt ở trên lưng tôi, một tay cầm tay tôi.

“Khủy tay gấp khúc, như vậy có thể chắc chắc ta khuỷu tay kề sát mặt bàn, giúp ổn định cây gậy.”

“Còn gậy bida phải cách trái cầu mục tiêu khoảng 30mm, sau đó ở tận lực thả lỏng gậy bida, chỉ cần một tí lực để đẩy gậy bida là có thể, uhm, chiếu hiện tại tình huống, đánh ra đi!”

Kỳ thật tôi căn bản không lòng dạ nào học cái gì là bi với chả da, tư tưởng của tôi đều tập trung trên cái lỗ tai của tôi bởi vì đó là nơi tôi mẫn cảm nhất, mà Bạch Thần lại giống như cố ý vô tình thổi khí vào nơi đó ah, thiệt là làm lòng tôi ngứa .

Trái cầu bida khê động, mọi người nể tình vỗ tay tán thưởng, nhưng cả người tôi bỗng nhiên nổi lên một tầng da gà, giống như trong tầng tầng lớp lớp tiếng hoan hô, nghe được một giọng nói lạnh như băng, “Được, tốt lắm!”

Giọng nói này. Sao nghe giống sinh vật kia vậy trời ? Chẳng lẽ ban ngày gặp quỷ, xuất hiện ma ám.

Má ơi, ban ngày gặp ma à, anh ta ta làm sao lại có thể xuất hiện trong này được? Nhưng mà cái loại cảm giác sau lưng bị quỷ nhìn chằm chằm càng ngày càng mãnh liệt, vì thế tôi nhìn không được quay đầu lại, cổ uồn ẻo ——

Mẹ của con ơi, kia...kia....kia không phải quỷ, nhưng một khắc này tôi tình nguyện nhìn thấy quỷ chứ không phải cái tên Diệp Tử Ninh — so với quỷ còn khủng bố hơn! ! !

! ! ! ! Ngủ lơ oanh đỉnh a, nhớ đến Tiêu Chu tôi năm đó trà trộn giang hồ nhiều năm như vậy, từng thấy qua vô số cuộc luận kiếm Hoa Sơn cũng không bị dọa qua; truy đuổi mỹ nam nhiều năm như vậy, nơi chốn này bị cuồng phong lãng điệp khinh bỉ là phân trâu cũng chưa từng bị dọa lui qua; bị anh tôi khi dễ hai mươi mấy năm cũng không nghĩ bản thân coi thường bản thân mình, chính là giờ khắc này tôi nói cái gì cũng không muốn nói nữa, tôi muốn trực tiếp nằm úp sấp xuống, chưa bao giờ tôi có hy vọng ‘die’ như bây giờ cả.

Tôi bị dọa trực tiếp nhảy dựng lên, quên Bạch Thần còn ở sau lưng tôi, cho nên lúc tôi châu chấu nhảy dựng thì người trực tiếp bị hại chính là Bạch Thần, gậy bi-da trực tiếp chọc đến anh ta. Ách. Trung – gian – hai – chân Ách, còn giống như cọ xát tới nơi đó. >”

Bạch Thần kêu rên một tiếng, tiếp theo tiếng ong bướm mê đắm anh ta giống như bị giết heo tru lên vang vọng cả câu lạc bộ!

Của tôi mặt trở nên đỏ bừng, bị nụ cười tựa tiểu phi tiểu của Diệp Tử Ninh dọa sợ sững sốt hồi lâu.

Một hồi lâu, tôi mới từ trạng thái hóa thạch khôi phục lại, lẳng lẳng nhìn Diệp Tử Ninh, anh ta ta đang trưng ra bộ mặt thua bài tú-lơ-khơ nhìn tôi, thái độ kia phải gọi là bí hiểm ah, lại đồng thời cũng hại tôi mồ hôi ướt đầm.

Bạch Thần bị đau nơi đó nửa ngày không nói chuyện, mặt đỏ bừng, mặt mày nhẵn thành một đoàn, ra mồ hôi là bị thương rất lợi hại, tôi xem đều đau lòng, tôi vô cùng xin lỗi nhìn thấy con tiểu bạch thỏ đáng thương này.

Có thể chú ý tới phương hướng mắt tôi biến hóa, Diệp Tử Ninh nhìn qua Bạch Thần, trong ánh mắt hiện lên một tia vui sướng khi người gặp họa, xuất hiện rất nhanh, tôi dám hướng Mao – chủ – tịch thề!

Diệp Tử Ninh ngoác môi, trên mặt đóng băng mười dặm, nhưng lời nói lại vĩnh viễn nhẹ nhàng băng quơ như vậy, làm cho người ta không có cảm giác anh ta tức giận: “Lại đây.”

Tôi nhìn anh ta, nhìn nhìn lại Bạch Thần, lắc đầu.

Diệp Tử Ninh cứng lại, có thể không thích ứng được tôi một ngày cự tuyệt anh ta hai lần, nhưng rất nhanh anh ta đã khôi phục lại thần thái khí định thần nhàn, hướng tôi cười “Hiền lành”, “Ngoan, lại đây, anh sẽ không chửi .”

Má ơi, Diệp thiếu gia, không bằng ngài trực tiếp mắng tôi đi chứ đừng cười với tôi như vậy, cả người tôi run lên, cảm giác Diệp Tử Ninh tươi cười vô cùng quỷ dị, vô cùng nguy hiểm a, khóe miệng anh ta hơi hơi nhếch, tôi dường như thấy được kết cục sống không bằng chết của tôi rồi.

27. Chương 27: Jq Ngạo Khí Công

Không khí hiện trường vô cùng quỷ dị, Diệp Tử Ninh nhíu nhíu đôi mắt phượng nhìn tôi, tôi như lá rụng trong cuồng phong sợ run nhìn anh ta, đáng thương tiểu bạch thỏ này giờ vẫn ôm bộ vị miễn cảm nhú mảy, nhiệt độ hiện trường dần dần lâm vào một loại trạng thái đóng băng quỷ dị.

Lòng tôi hoảng sợ quả thực không thể dùng ngôn từ biểu đạt, đời này tôi chưa từng cảm thấy mình thật đáng xấu hổ như thế, không phải chỉ là một người thôi sao! Chính là trên thực tế tôi chính là sợ Diệp ma quỷ, trời ơi là trời >

Diệp ma quỷ ngạo mạn đi thông thả lại đây, anh ta đi tới một bước, tôi liền lui về sau một bước, mắt thấy sẽ bị buộc đến góc, tiểu bằng hữu Bạch Thần bỗng nhiên đứng lên (ách. Phỏng chừng trứng còn đau), cũng đi tới hướng tôi rất nhanh.

Tôi lui a lui, thối lui đến trước bàn ăn, tôi bối rối cầm lấy một ly nước trái cây lên uống, nước trái cây còn không có hít vào, hai người đã đến trước mặt của tôi, một trắng một đen thui, dọa, Hắc Bạch Song Sát a!

Bạch Thần hướng tôi lộ ra hàm răng trắng đẹp, vô cùng ôn nhu nói: “Tiểu Chu, nghe nói đêm nay ánh trăng rất đẹp, không bằng chúng ta lên đỉnh núi hẹn hò đi.” ;

“Phụt” một tiếng, ngụm nước trái cây tôi vừa uống vào ‘phụt’ ra ngoài làm thành một đường parabol hoàn mỹ, hơn nữa điều chết người là toàn bộ phun tới trên người Hắc Sát — Diệp ma quỷ. *[yeah yeah, Tiểu Trư tiêu đời rồi >—*

Mà bạn học Bạch Thần dường như chưa thấy tình huống trước mắt, mân miệng, thấy tôi bộ dáng chán kinh quá độ bị sắc nên liên tục ho khan, vì thế một tay lấy móng vuốt đến vuốt sau lưng tôi giúp tôi thuận khí.

Thật sự là như một đêm mùa đông chợt đến ah, Diệp ma quỷ mặt càng đen.

Tôi mở to ánh mắt nai con chói lọi, tôi bắt đầu tin tưởng trên đời này có chuyện luân hồi, đời trước tôi khẳng định là làm rất nhiều việc ác cho nên đời này phải trả nợ .

Tôi kinh hoảng, trái tim tạm dừng một chút, thiếu chút nữa không thể hô hấp, vội vàng chân chó buông cái ly xuống, lấy khăn tay ra lau loạn trên người Diệp ma quỷ: “Thiếu. Thiếu gia, tiểu nhân khôngkhông phải cố ý, ngài đại nhân đại lượng.”

Người nào đó nhếch mi: “Không không phải cố ý thì là cố ý ?”

Ách. Đây. Văn tự Trung Quốc sao phức tạp quá vậy trời Nhưng lúc này tôi không dám nói gì để chống đỡ.

Ma quỷ không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng quả nhiên bất đồng ah, có lẽ đưa cho anh ta trứng chim anh ta cũng có thể bới ra xương cốt à.

“Không phải đâu, oan uổng a thiếu gia, thiếu gia hiểu rõ, nô tỳ làm sao dám mạo phạm ngài đâu? Nô tỳ thật sự không phải cố ý, lại càng không là cố ý, là không cẩn thận mới có thể phát sinh chuyện như vậy, nô tỳ lau cho ngài nha.”

Nhưng mà người có thể dễ dàng tha thứ như vậy thì không phải Diệp Tử Ninh , Diệp Tử Ninh là ai , là tiểu nhân chứ ai! ! >”

Nhớ đến tình huống lần đầu tiên đi làm gặp anh ta trong bệnh viện, anh ta mặt lạnh nghiêm nghiêm cao cao tại thượng, tôi ăn nói khép nép chân chó sụp đổ.

Ai nha ai nha, mảy nói phun nước trái cây thì phun nước trái cây đi, nhiều chỗ như vậy mảy cố tình không phun, dám phải phun đến trên người Diệp Tử Ninh, còn có một ít phun lên bộ vị miễn cảm kia nữa, má ơi, bây giờ tôi tiếp tục lau hay là làm bộ như không phát hiện đây tra, nhưng mà có một miếng nước trái cây màu đỏ cố tình dính ở nơi đó, trừ phi mắt bị mù nếu không chỉ cần có mắt là có thể nhìn thấy.

“Sao không tiếp tục lau?”

Tôi xấu hổ và giận dữ, trên đầu lộ ra ba đường hắc tuyến ==|||, bảo tôi như thế nào tiếp tục lau đây, hay là làm trò mặt mọi người “Vuốt ve” nơi đó của anh ta, giúp anh ta tự sướng sao? ?

Tôi ngẩng đầu đối diện cùng Diệp Tử Ninh, bộ dáng anh ta xem kịch vui, hơi thở ấm áp phất trên mặt của tôi, hại tôi không nhìn được rùng mình một cái, ai nha ai nha, người này thật sự là rất tà ác, khẳng định là cố ý muốn xem tôi xấu mặt ! !

Người chung quanh đều dùng ánh mắt dò xét ngắm nhìn chúng tôi, dưới bao nhiêu ánh mắt khó lường như vậy, trong phút chốc đó tự nhiên tôi cảm thấy mình giống nhưtiểu quái thú.bị nhốt trong lồng sắt. cho người ta miễn phí tham quan >”

Ngay tại thời điểm chúng tôi giằng co, Bạch mỗ còn không biết chết sống phun ra một câu.

“Tiểu Chu, em còn chưa trả lời tôi?”

“Trả lời cái gì?”

“Cùng đi hẹn hò đó!” Ánh mắt của bạn học Bạch Thần so với sao trên trời còn muốn sáng hơn.

“Này.” Tôi vừa định đầu có, chính là vừa quay đầu lại, nhìn đến mặt nghiêm của Diệp Tử Ninh, lạnh như kem mùa đông, thật đáng sợ.

Câu nói của tôi cứ như vậy mất đi một nửa

Bạn học Bạch Thần cup mắt, u buồn nói, “Em có phải là chán ghét tôi, cho nên không muốn cùng một chỗ với tôi không?”

“Không phải đâu, tôi không có chán ghét anh đâu.” Tôi vội vàng xua tay, nhìn bộ dáng ưu thương của anh ta làm cho ai thấy cũng đau lòng, đáng thương , lại đây tỷ tỷ ôm một cái.

“Chắc.” Một âm thanh lạnh lùng, hàm chứa nguy hiểm vô hạn lập tức vang lên, lại đem lời nói của tôi chém đẹp một đường, tôi nuốt nuốt nước miếng, rút lại cánh tay cùng về mặt mezai nhìn Bạch Thần.

Nhưng mà có người e sợ cho thiên hạ bất loạn ah! !

Tay của tôi còn chưa rút lại, ai ngờ Bạch Thần đã nhanh chóng đi tới cầm tay tôi, vô cùng vui vẻ vô cùng hoan hỉ cười nói: “Tôi biết là em chỉ thích tôi!”

“Ách.” Thật sự là câu nói khiến người ta sợ hãi không ngớt! Đầu tôi ‘pang pang’ nhất thời trống rỗng.

Tôi nói tiểu bằng hữu Bạch Thần nghe này, bạn không cần tiếp tục khiêu chiến cực hạn người nào đó nha, lòng tôi không chịu được kích thích cùng áp lực như vậy đâu, chẳng lẽ bạn không có nhìn thấy mặt Diệp mỗ mỗ đã muốn đen tới cực hạn rồi sao? Chẳng lẽ bạn không có cảm giác được trên người anh ta phát ra một hơi thở giết người nồng đậm sao?

Tiểu bằng hữu Bạch Thần à, bạn thanh tỉnh thanh tỉnh đi, hiểu rõ hoàn cảnh bây giờ chút đi, nếu bạn còn như vậy nữa chỉ sợ tôi sẽ bị bạn làm cho nguy hiểm, hôm nay đôi ta tuyệt đối có thể song phó hoàng tuyền hết đó! ,

Tôi theo bản năng nhìn thoáng qua Diệp Tử Ninh, không ngờ lại nhìn đến ánh mắt anh ta cùng Bạch Thần hai người nhiệt liệt, ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt, tình hình chiến đấu không thua gì chiến tranh Iraq.

Tôi nhìn nhìn Diệp Tử Ninh, lại nhìn xem Bạch Thần, một người anh tuấn bất phàm, một người trong trắng tinh khôi, Diệp Tử Ninh thấy tôi và Bạch Thần cùng một chỗ liền tức giận đến nổi điên, mà Bạch Thần lại giống như cố ý theo tôi lời kéo làm quen, tôi cũng không cho rằng tôi xinh đẹp đến nỗi người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

. Cho nên.

Phía trước phía sau, cuối cùng tôi kết một chút, hơn nữa để não bổ, nháy mắt lòng tôi liền dâng lên một câu chuyện xưa lãng mạn tà ác:

Đây là một câu chuyện về quan hệ ngạo khí công cùng nữ vương thụ. Hai người không để ý ánh mắt thế tục, oanh oanh liệt liệt yêu thương. Tuy rằng bọn họ mặc kệ ánh nhìn của người khác nhưng là trong nhà vẫn gây áp lực cho bọn anh ta, ép bọn họ kết hôn, vì thế đầu tiên Diệp Tử Ninh thỏa hiệp, đáp ứng an bài trong nhà, cùng con gái tập đoàn nào đó tiến hành đám hỏi, cũng cùng Bạch Thần chia tay nhưng mà Bạch

Thần làm sao đồng ý, vừa khóc hai nháo ba thất cổ nhưng mà vẫn không có thể giữ chặt được tâm của Diệp Tử Ninh (Diệp Tử Ninh từ trước đến nay đủ ác đủ vô tình!), Bạch Thần thương tâm thống khổ sau một lúc, quyết định phải đi phá hoại, lại làm tôi chính là cô gái phải làm đám hỏi với Diệp Tử Ninh, vì thế liền xuất hiện trường hợp song vương đoạt hậu giờ phút này.

“A!” Một cái bàn tay “Bộp” một tiếng, rất không khách khí chụp đầu tôi!

Mẹ nó, đau chết người, tôi phần nộ ngắc đầu lại vừa vặn gặp phải ánh mắt lợi hại dường như có thể giết người của Diệp Tử Ninh, vì thế tức giận của tôi liền tan thành mây khói, còn thật không có cốt khí rụt đầu.

“Em đang miên man suy nghĩ cái gì? !”

“Không. Không có gì.” Tôi chột dạ trả lời, che dấu tư tưởng hủ nữ mãnh liệt mệnh mông trong lòng, thiệt là một đôi đẹp nha, tuy rằng tôi cũng thích bạn Bạch Thần nhưng càng muốn nhìn đến bộ dáng bạn Bạch Thần ở trên giường quyến rũ Diệp Tử Ninh Ánh mắt mềm mại như tơ kia. Ngẫm tới là chảy nước miếng.

28. Chương 28: Jq Gan Lớn

Không khí hiện trường vô cùng vô cùng quỷ dị!

Diễn viên: hai mỹ nam (ngạo khí công cùng nữ vương thụ);

Phối hợp diễn: một cô nàng lớn lên giống trư (Tiêu Chu kháng nghị: tôi là nữ diễn viên nha! !), cộng thêm một số sinh vật vậy xem không biết tên.

Ô! ! Tim tôi gần như bãi công làm việc tới nơi rồi, ai tới cứu tôi với? Tôi ở trong lòng liệu mình điên cuồng gào thét, thân mình run rẩy càng thêm lợi hại, một hồi nhìn bên trái cánh tay bị Bạch Thần lôi kéo, một hồi nhìn sang bên phải cánh tay bị Diệp Tử Ninh nắm .

Khẩu khí Diệp ma quỷ không đổi: “Trư Trư, theo anh về nhà.”

Tiểu bạch thỏ Bạch Thần ánh mắt trời sáng lạn: “Tiểu Chu, chúng ta đi hẹn hò đi.”

Tôi động lại một nụ cười hoa cúc: “Tôi. Tôi.”

Tôi hé ra mặt bánh bao khóc tang nhìn hai người bọn họ, giờ phút này bọn họ giống như hoàn toàn quên thân phận của mình, giống hai cậu bé giành món đồ chơi, mỗi người cầm một bên tay tôi lôi kéo không buông.

Mặt tôi cứng ngắc xấu hổ, nhưng trong lòng cũng chẳng biết xấu hổ dâng lên một cảm giác kiêu ngạo hư vinh, xem đi, song nam đoạt mỹ, là chuyện máu chó cỡ nào nha! Hai đại soái ca vì tôi mà vung tay, nghĩ tới ở cổ đại luận võ chọn rể không gì hơn cái này đâu nhỉ, nghĩ vậy, tôi có chút lảng lảng, nghĩ thầm trong lòng mình thiệt là một mặt hàng có giá nha.

Ngay tại thời điểm tôi tự sướng quá mức thì giọng nói của Diệp ma quỷ lại vang lên, khoe miệng dâng lên một nụ cười làm cho người ta nhìn không rét mà run: “Trư Trư, chẳng lẽ em đã quên chuyện hiệp ước?”

Ngôn ngữ thiệt là nhẹ nhàng nhưng tôi nghe được hương vị uy hiếp nồng đậm nha, uy hiếp a uy hiếp, đây chính là uy hiếp trắng trắng trơn trơn ah~~!

Tôi còn không kịp phản ứng, bạn Tiểu bạch thỏ lại đột nhiên đem mặt tới gần hướng tôi, tò mòhỏi: “Hiệp ước cái gì?”

Tôi lập tức không có âm thanh, ngập ngừng không biết giải thích nên như thế nào: “Ách, này.”

Đang ngạc nhiên, Diệp Tử Ninh đã mạnh mẽ đem tôi kéo đến bên người anh ta, đầu tôi đập vào ngực anh ta, hai mắt tôi bắn ra sao, ách, thực sự rất đàn hồi!

Có điều tiểu bằng hữu Tiểu bạch thỏ vẫn như cũ không buông tay của tôi ra, mẹ nội nó, các người đang làm cái gì đấy hả, đang thi kéo co sao? Tôi tự nhiên cảm thấy mình như đang bị nắm ngựa xé xác, nghĩ nếu hai người bọn họ kéo mạnh mẽ chút nữa, tôi có khả năng bị chia làm hai nửa lắm à.

Rất không có nhân đạo nha! Quả thực là buồn cười, vì thế lão nương núi lửa bạo phát, hé miệng kêu thảm thiết lên: “A a a, đau quá, các người phải xé rách tôi thành hai nửa mới vui vẻ sao?”

Tôi cảm thấy tay Diệp Tử Ninh run lên, ngay sau đó, anh ta liền buông lỏng tay của tôi ra, mà Bạch Thần do dự một hồi mới buông tay của tôi, chạm Diệp Tử Ninh nửa nhịp.

“Trư Trư / Tiểu Chu, rất đau sao không?” Hai người đồng thời hỏi, nhưng biểu tình không giống nhau, Diệp Tử Ninh mắt phượng tràn đầy lo lắng, hai mắt nhìn chăm chăm tay của tôi, mà Bạch Thần còn lại là tự trách nhiều hơn.

Tôi theo trong lỗ mũi hừ một tiếng, vuốt ve cánh tay bị nắm đỏ bừng của mình, cho hai vị đại soái ca trước mắt mỗi người một đôi mắt hình viên đạn.

Tôi liếc mắt qua một vòng, trong lòng bắt đầu tính toán, Diệp Tử Ninh làm sao thần thông quảng đại biết tôi ở trong này, còn Bạch Thần rốt cuộc là cái gì đến đây, sẽ không phải nhất kiến chung tình với tôi chứ? (tác giả: xin yên tâm, việc này vĩnh viễn cũng sẽ không phát sinh!)

Tôi trộm mắt liếc liếc Diệp Tử Ninh một cái, nếu như bị người này tóm trở về, tôi khẳng định chết không có chỗ chôn, cho nên vì bảo trụ cái mạng nhỏ của tôi, đây là thời điểm tốt nhất. Chính là ——

Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách!

Tôi chỉ ngón tay lên trần nhà, hét lớn một tiếng: “Mọi người nhìn kia, UFO!”

Sau đó thừa dịp bọn họ ngửa đầu nhìn lên trần nhà, tôi giống như con ngựa hoang thoát cương chạy khỏi hai người bọn họ, chạy về phía trước, mắt thấy sẽ lao ra cửa, lao khỏi Á Châu, lao về hy vọng phía trước, chính là một khắc đó đã xảy ra một chuyện động trời——

Kính thủy tinh rất sáng, rất trong suốt, trong suốt đến nỗi tôi nghĩ không nghĩ là nó có tồn tại, cho nên đang chạy rất khí thế tôi đã nhào vào hôn nó rất thảm thiết. ==!!!

“Pang”, sau một tiếng cực kỳ bi thảm, tôi ngã xuống đất ngay tắp lự.

Cửa kính ơi là cửa kính. Sao mày độc ác quá vậy hả? >”

Tôi mắt ứa ra sao, khi phục hồi tinh thần lại tôi đã an ổn nằm ở trong ngực một người, không cần nhiều lời, người nọ chính là Diệp Tử Ninh.

Người này thật sự là. Rất kích thích à nha!

“Trư Trư, em thế nào ? Nghe anh nói chuyện không?”

“Làm sao tự té thế không biết?”

“Như thế nào luôn không cần thận như vậy?”

“Có thể nói không?”

Diệp Tử Ninh mắt phượng ngưng trên người tôi, trên mặt tràn đầy lo lắng cùng quan tâm, một tay ôm tôi, một tay kiểm tra đầu tôi, lặp đi lặp lại nhiều lần xác nhận tôi thật sự là bị đụng đầu rồi.

Tôi cắn môi ngo ngoé nhìn mặt anh ta, trong lòng căng thẳng với lo lắng.

Kế tiếp, Diệp Tử Ninh một khắc cũng không buông tôi, mãi đến khi tôi bị ôm ra khách sạn Hồng Nham, khóe mắt tôi vẫn thấy Bạch Thần đứng ở một bên, anh ta cúi đầu, giống như đang trầm tư cái gì, tôi nhìn không thấy ánh mắt anh ta, mãi đến khi đi đã xa, tôi còn nhìn thấy thân ảnh thon dài của anh ta vẫn đứng ở nơi đó, lâu thật lâu.

Diệp Tử Ninh ôn nhu với tôi, cửa xe cũng không cho tôi mở, anh ta ôm tôi đặt vào xe sau đó chở tôi đến bệnh viện kiểm tra, còn một đường cần nhân nói: “Vốn đã ngốc rồi còn đập đầu như vậy, về sau. ảnh hưởng có bao nhiêu lớn chứ.”

Tôi hóa đá tại chỗ. Diệp Tử Ninh lúc nào thì trở nên thiện lương như thế rồi, ngay cả vấn đề về chỉ số thông minh của tôi anh ta cũng lo lắng? !

Thật sự là ~ rất quý dị !

Tôi quả nhiên là con gián đánh không chết, đầu bị đập mạnh như vậy mà não cũng không bị chấn động, ngay cả một vết bầm tím cũng nhìn không có, từ bệnh viện đi ra, thần sắc anh ta lại thay đổi, nhất là khoe miệng lại nhếch lên một nụ cười vô cùng quý dị, làm cho lòng tôi lại bắt đầu khua chiêng gõ trống.

“Thiếu gia, nô tì nghĩ nô tì phải trở về đi làm.”

Trên mặt Diệp Tử Ninh hiện lên các loại thái độ phức tạp, cuối cùng liếc tôi một cái, nói: “Sao rồi, bây giờ biết sợ rồi à?”

Má ơi, lời này sao nghe không thích hợp vậy trời, tôi đã biết lúc này anh ta ôn nhu là giả bộ cho người khác xem mà, ai lại đây xem xem, hiện tại vừa rời khỏi tầm mắt đại chúng là anh ta lập tức lộ nguyên hình!

Tôi trầm mặc, ngăn người nhìn ánh dương bên ngoài tắt dần, trong lòng phát run, ai tới cứu con với, con không muốn cùng anh ta trở về đâu

!

Một hồi lâu, trên xe xuất hiện một cảm giác hít thở không thông, tôi đứng ngồi không yên, mà anh ta lại một bộ khí định thần nhân, dường như anh ta tưởng tôi khản trương lấy lòng anh ta vậy, ngay cả khóe mắt cũng đều bay lên.

Khi đi ngang qua một ngã tư đường, anh ta bỗng nhiên phun ra một câu: “Lá gan của em hiện tại càng lúc càng lớn, nhỉ?”

Những lời này không khác gì thiên lôi đánh xuống, tôi cảnh giác nhìn qua, chỉ thấy ánh mắt anh ta ở trên mặt tôi nhìn một vòng, từ mũi của tôi đi xuống, đi ngang qua môi, đi ngang qua cổ, cuối cùng đi đến trước ngực tôi.

Tôi chấp tay ngực bảo vệ trước ngực, ánh mắt anh ta càng ngày càng đen tối, càng ngày càng quý dị, càng ngày càng tà ác, tôi nhìn không được chính mình cũng nhìn xuống theo.

Đèn đỏ tắt, anh ta lại lái xe, khóe môi khẽ nhếch: “Nếu nơi đó lớn bằng một nửa lá gan của em thì tốt rồi.”

Tôi đầu óc “Ầm ầm” một tiếng, lập tức bị lời nói anh ta đánh ột trận trong gió hỗn loạn, máu chạy vù vù lên não.

> ,

29. Chương 29: Jq Đánh Bài

Nhìn thấy tôi vẻ mặt , chắc cái này lấy lòng được Diệp Tử Ninh, anh ta ha ha nở nụ cười, khóe mắt cong cong, tiếng cười đặc biệt đen tối, tôi tiếp tục , ngay cả lỗ tai cũng nóng rang lên, trong lòng vừa bức mình lại vừa hoảng, nơi đó của tôi nhỏ thì liên quan gì đến anh ta chứ?! Mỗi lần anh ta đều tổn hại tôi như vậy mới vui à? !

Tiếng cười này thật sự là rất chói tai, vì thế tôi nhìn không được phản kích: “Anh đi chết đi!”

Diệp Tử Ninh không giận ngược lại cười đến vui vẻ , “Trư Trư then thùng ?”

Tôi vừa then lại , bỗng nhiên xe tiến vào ga ra thì ngừng lại, thân mình anh ta nghiêng lại đây: “Kỳ thật nơi đó cũng có thể thành lớn .”

Mụ nội nó, lời này thật đúng là quá lưu manh mà, nếu đổi thành một người đàn ông khác nói, tôi khẳng định đã cảm thấy đối phương là một người hèn hạ, sau đó không chút do dự một cước đá hắn (là hướng tới trọng điểm bộ vị nha), làm cho hắn từ nay về sau đoạn tử tuyệt tôn!

Chính là lời này từ trong miệng Diệp Tử Ninh nói ra, thật thoải mái giống như đàm luận thời tiết, thật giống như anh ta đang nói đêm nay ánh trăng rất không tồi. Trên mặt không chỉ có nhìn không tới bộ dáng hèn hạ, hơn nữa thái độ ngữ khí vẫn là nhẹ nhàng như có như không làm tôi không khỏi có hoài nghi là tôi nghe nhầm.

Đúng lúc này, anh ta bỗng nhiên lại khẽ nhếch lên một nụ cười xấu xa, “Hay là Trư Trư không tin?”

A a a a! ! ! Dê xồm chết tiệt, luôn chiếm tiện nghi tôi! Đi tìm chết đi!

Tôi một chưởng đẩy anh ta ra, mở cửa xe liền xông ra ngoài, vọt tới cửa mới nhớ tới anh ta không đưa chìa khóa cho tôi, cho nên nói vậy là tôi còn phải đứng ở cửa chờ anh ta lại mở cửa.

Haizz, thất sách a thất sách, vì sao ở trước mặt Diệp ma quỷ tôi luôn bị động như vậy chứ? Lão thiên gia ơi, khi nào thì tôi có thể từ nông nô biến thành chủ nô đây? Không biết lúc sinh thời có thể thực hiện được mục tiêu to lớn này hay không, haizz, cuộc sống a, hỏi quân có bao nhiêu sâu, đúng như thái giám mà vào thanh lâu ~~ thanh lâu a thanh lâu!

Tôi vẫn không dám nhìn vào mắt Diệp Tử Ninh, cũng không biết nguyên nhân vì sao nữa, dù sao có thể tránh anh ta thì tôi tuyệt đối tránh đi, vì thế sau khi vào nhà, tôi liền vọt vào phòng, lại không nghĩ đến người nào đó từ sau lưng bay lại đây, chìa cái eo đầy thịt của tôi, lại sâu kín nói một câu mang theo bảy phần lười biếng, ba phần làm nũng, nói: “Trư Trư, anh đói bụng.”

Hai tiếng “Trư Trư” này thật đúng là đầy nhịp điệu, ôn nhu đến nỗi có thể vắt ra nước, cho dù mình có định lực lớn cỡ nào giờ phút này cũng khó chống đỡ, xương cốt cả người đều mềm nhũn ra.

Má ơi, yêu nghiệt, bạn nói xem từ trước đến nay một đại nam nhân lúc nào cũng mặt đen đối đãi với bạn bỗng nhiên vô duyên vô cớ chuyển thành làm nũng, không hề chết người cũng phải tê dại toàn thân! >.

Tôi quả nhiên là cái loại nhu nhược ăn mềm không ăn cứng, người ta chỉ mới hơi mềm một chút là tôi đã lảng lảng, “Vâng” một tiếng liền đi về phòng bếp nấu cơm.

Tôi không biết Diệp Tử Ninh có chủ ý gì, bất quá anh ta không gờ cái mặt hầm hầm lúc chiều ra nữa, ăn cơm chiều xong còn giúp tôi rửa chén, lúc mới bắt đầu, tôi vẫn cảnh giác nhưng anh ta vẫn không có hành động gì, cũng không có nói về chuyện lúc sáng, cũng không có đề cập tới chuyện tôi phản kháng thánh chỉ của anh ta, cũng không bá đạo gia hạn hiệp ước, ngay tại thời điểm tôi dần dần thả lỏng cảnh giác thì vẫn không biết Diệp ma quỷ nguy trang thiệt là giỏi.

Lúc ấy tôi mới vừa tắm gội đầu xong, tóc còn chưa khô vì thế đi ban công phơi gió, không nghĩ tới Diệp Tử Ninh cũng đang ngồi ở phòng khách, anh ta dường như cũng vừa tắm rửa xong, tóc còn ướt, vài cọng râu trước trán.

“Trư Trư, lại bên này ngồi xuống, anh có lời nói với em.”

“Nhưng mà tôi không nói gì nói với anh, cúi chào.” Tôi vừa thấy đến anh ta có chuyện lạ ngồi ở sô pha, chuông cảnh báo trong đầu liền vang lên, không tốt, chạy mau!

“Lại đây, một chuyện không cần để anh nói đến lần thứ ba, còn nữa, hôm nay em đã cự tuyệt anh hai lần, thêm một chuyện nữa anh cũng không thích xuất hiện lần thứ ba!”

Má ơi, đây là thời tiết tháng sáu đúng không vậy, nói như thế nào đối thì liền đối, vừa mới tốt, hiện tại bỗng nhiên lại nghiêm mặt, uống công tôi còn lương tâm anh ta bỗng nhiên trở lại, sẽ không truy cứu chuyện lúc sáng, xem ra tôi anh ta đánh giá rất cao rồi, tiểu nam nhân thủy chung là tiểu nam nhân, có thù tất báo vĩnh viễn sẽ không thay đổi !

Giờ tôi đang cân nhắc một chút thời sự, cục diện chính trị cùng trang bị vũ khí, cảm thấy Đài Loan vẫn là không thể chống đỡ với Trung Quốc đại lục, vì thế tôi thực sáng suốt, nhưng đồng thời cũng vô cùng ủy khuất, nơm nớp lo sợ đi ngồi ở chỗ xa nhất Diệp Tử Ninh.

” Lại đây ngồi gần một chút.”

Tôi lắc đầu, “Không cần khách khí, nơi này rất tốt .”

Diệp Tử Ninh gờ hai ngón tay: ” Lại đây ngồi gần một chút.”

Hu hu hu Không nhân quyền a không nhân quyền, ở trước mặt Diệp ma quỷ, nhân quyền liền giống như bãi phân trâu, không đáng một đồng!

Tôi tới kể bên anh ta ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm xuống mặt đất, trái tim đang đập ‘bùm bùm’ giống như vừa chạy xong tám cây số.

” Trong lòng Trư Trư đang mắng anh.”

“ Hường mao – chủ – tịch thề. Tuyệt đối không có!” Mới là lạ!

“Biết mình sai ở nơi nào chưa?”

“ Biết.”

“Sai ở nơi nào ?”

“Nô tỳ không nên vi phạm căn dặn của thiếu gia, không nên chọc thiếu gia tức giận.”

Diệp Tử Ninh gật gật đầu, “Còn có?”

“ Không nên dỗi thiếu gia rồi đi cùng một chàng trai khác.”

“Em biết người kia sao?”

“ Không biết.”

“Không biết còn dám lên xe anh ta ? !” Diệp ma quỷ đề cao giọng nói, “Còn vì một người đàn ông không biết cự tuyệt anh hai lần!”

“ Nô tỳ sai lầm rồi, thiếu gia bớt giận, nô tỳ lần sau không dám .” Hu hu hu.....! Điều đã là thế kỷ 21, nông nô sớm đã vùng lên chủ nhân , còn có ai sống giống tôi vậy không a? !

“Hiện tại anh thực tức giận.”

Tôi hồng mắt, một người đàn ông như anh làm sao mà nhỏ nhen quá vậy? !

Tôi cúi đầu châm trà giải thích: “Thiếu gia xin uống trà bớt giận, không cần tức giận với tiểu. nhân.”

Diệp Tử Ninh tiếp nhận trà, nhấp một ngụm, nói: “Anh vẫn còn thực tức giận.”

Tôi thật , không phải nói uống trà là đại diện cho tha thứ sao?

“Thiếu gia, nếu ngài cảm thấy bất bình hay là ngài cũng cự tuyệt nô tỳ đi, sau đó trên đường tùy tiện tìm một cô gái, bỏ lại nô tỳ rồi đi cùng cô gái kia, ngài xem.”

Câu kể tiếp tôi không dám nữa tiếp tục nói nữa, má ơi, mặt Diệp Tử Ninh thiệt là đen, so với dầu mỡ còn muốn đen hơn.

Trầm mặc. Đóng băng. Đông lại. Một đám quạ đen bay qua.

Một khắc trầm mặc giống một thế kỷ, tí tách tí tách thời gian dần trôi qua, không khí trong phòng khách tựa hồ ngưng đọng, buồn bực làm cho người ta hốt hoảng, phát điên.

Rốt cục tôi không chịu nổi áp suất thấp, lại mở miệng :

“Thiếu gia, y học mới phát hiện, tức giận rất có hại cho thân thể, nghiên cứu mới nhất của các nhà khoa học Hoa Kỳ phát hiện, người ta tức giận 10 phút sẽ hao phí tinh lực không thua gì tham gia một cuộc thi chạy bộ 3000m. Cùng lúc đó, khi người ta tức giận thì phản ứng sinh lý cũng vô cùng kịch liệt, phân bố cảm xúc thật phức tạp, thả đủ độc tính, bởi vậy tức giận rất không tốt, khó trường thọ, lại cực kì dễ dàng làm cho công năng nội tiết hỗn loạn cùng làm hệ miễn dịch thân thể giảm sức đề kháng, khiến cho ung thư càng dễ dàng phát sinh, cho nên. Thiếu gia, ngài sẽ không tức giận được không?”

Diệp Tử Ninh rốt cục ngẩng đầu lên, tà mắt liếc tôi một cái, nói: “Anh sinh bệnh không phải em càng cao hứng sao?”

“Ôi, sao lại nói thế được? Nô tỳ làm sao dám nghĩ như vậy, nô tỳ đối với thiếu gia hết lòng tôn kính cùng bảo vệ, tựa như nhân dân cổ đại đối với hoàng đế, hận không thể kính dâng hết thân của mình, chỉ cầu thiếu gia ngài vui vẻ, phúc lộc an khang.”

“Ồ. Thật sự?”

“Thật sự, trần châu cũng chưa thật như vậy, ngài xem ánh mắt trong thê lương lộ ra chân thành của nô tỳ này, trong bi oán lộ ra trung trinh.”

“Vừa rồi em nói nhân dân cổ đại vì hoàng đế, nguyện ý kính dâng hết thầy của mình?” [Sun: chết cha, Trư Trư bị sập bẫy rồi >_

“Dạ dạ.” Giờ phút này tôi cỡ nào khờ dại cỡ nào ngu ngốc ah, còn chưa ý thức được mình đang cùng một con sói giao tiếp, vẫn là một con sói thù dai nữa! >”

“Cho nên nói, vì làm tôi không giận nữa, em nguyện ý kính dâng hết thầy của mình?”

“Dạ dạ , I DO.”

“Được, tốt lắm, vậy em liền.” Nói đến đây, Diệp Tử Ninh cố ý kéo dài âm, ánh mắt đánh giá trên người tôi.

Sét đánh giữa trời nắng, hay là. Chẳng lẽ. Anh ta muốn cho tôi XX phục vụ lấy lòng anh ta?

Nghĩ tới đây đầu tôi ‘Pang pang’, không thể hoạt động nữa rồi. >

Trong đầu tôi vô cùng hợp với tình hình dâng lên một loạt hình ảnh S-M, nữ diễn viên mặc bộ váy màu đen, mang tất chân màu trắng, giày cao gót màu đỏ, nội - y - tình - thú. Ách. Rất rất rất rất rất xấu xa !

Ngay tại lúc tôi mặt đỏ tai nóng nhớ tới hình ảnh S-M này, Diệp Tử Ninh tiếp tục nói: “Trước hết em kể một chuyện cười làm cho bốn thiếu gia vui vẻ đi.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, thì ra chỉ là kể chuyện cười mà thôi, rốt cuộc là chỉ có mình tôi là đen tối, vô luận anh ta nói cái gì tôi cũng chỉ nghĩ đến phương diện kia, hay là Diệp Tử Ninh người này rất không đáng tin ? !

Tôi mê man ỉn.

Tôi vắt hết óc, nhớ lại những chuyện cười trước kia xem qua, chính là đa số đều là cười lạnh, giờ phút này tình huống này tuyệt đối không thích hợp để kể, nếu không sẽ tự mình đem mình đông cứng chết .

“Có một người bị bệnh mất ngủ, rất thống khổ, vì thế anh ta đi khám bác sĩ.

Người bệnh: tôi mất ngủ.

Bác sĩ: hãy dùng thuốc này, màu trắng có thể mơ thấy Trương Học Hữu, màu đỏ mơ thấy Lưu Đức Hoa, màu vàng mơ thấy Quách Phú Thành.

Người bệnh: nếu dùng chung cả ba viên?

Bác sĩ: có thể nhìn thấy Trương Quốc Vinh.”

Tôi nói xong ha hả cười không ngừng, chính là Diệp ma quỷ lại cho tôi hai chữ “Ngu ngốc” làm đánh giá, lệ rơi đầy mặt, có ai như tôi không trời, bộ kể chuyện cười dễ lắm sao, như tôi đây lao tâm lao lực lấy lòng một người hỉ nộ vô thường, khó lắm chứ bộ dễ à?!

Tôi thực dày vò, gấp đến độ vò đầu bứt tai, cũng không có nói đúng khi nói giỡn.

Diệp Tử Ninh đột nhiên hỏi: “Biết chơi đánh bài không?”

Tôi vội vàng gật gật đầu, hai mắt sáng lên, chuyện tôi thích đánh bài, cả nhà đều rõ, chính là không ai nguyện ý chơi với tôi, chuyện tôi hay dối ý thì không nói, hơn nữa điều quan trọng nhất là, tôi đối với tanh tag thua rất nặng, nếu không tanh tag được một lần trong tôi sẽ giữ chặt đối phương không cho đi, vì thế sau khi biết “Tập tính” này của tôi, tất cả mọi người không chơi với tôi nữa.

“Vậy đánh bài đi.”

Anh tôi thường nói tôi có đặc tính của ‘Người điên’, một khi đã chơi thì liền vô pháp vô thiên, lời này nói một chút cũng không sai, dưới tác dụng của cồn, tôi High tới cực điểm.

Chúng tôi lấy rượu để cược, người nào thua phải uống rượu, có lẽ kĩ thuật đánh bài của tôi không tốt, hoặc là vận khí của tôi không hên, ngay từ lúc bắt đầu đến giờ tôi cũng chưa tanh tag được lần nào, nhưng mà trong người tôi không phục, tôi mà không thắng là tôi không chịu thua ah.

“Không được, lại đánh một lần nữa, tôi Tiêu Chu Không tin là tôi không tanh tag được anh!” Tôi uống xong một ly bia, cũng may là bia, độ cồn không cao, tửu lượng tôi cũng còn OK, lúc này tôi mới có thể duy trì đến bây giờ.

“Ai nha, mụ nội nó, chơi lại chơi lại.”

“Chơi lại.”

Diệp Tử Ninh bỗng nhiên đứng lên, không hưng trí nói, “Không chơi, Tiêu Chu một bàn cũng không thắng nổi, chơi không vui.”

“Không chịu không chịu, chơi một lần cuối cùng thôi.” rteiotetherjj

“Không được!”

“Van cầu ngài mà, thiếu gia.”

“Không được!”

“Trữ Trữ.” Đừng tưởng rằng chỉ có anh biết làm nũng, tôi có thể vậy, so với Lâm Chí Linh còn yếu điệu hơn nữa kìa!

Đáng tiếc vô dụng, người ta không cảm kích, còn làm bộ muốn đi về phòng, tôi giương nanh múa vuốt, vò đầu trảo tóc, cảm giác giống như người đang hít thuốc phiện bỗng nhiên không có thuốc nữa, trong lòng thống khổ ah.

“Trữ ca ca. Chơi một lần cuối cùng thôi. Nha.” Tôi giống chó con nhào đến trên người Diệp Tử Ninh, mặt còn dùng cọ cọ cổ anh ta.

Diệp Tử Ninh đẩy tôi ra, “Không được.”

“Được mà được mà.” Tôi nghĩ chỉ cần người bình thường, nghe được giọng nói của tôi lúc này chắc da gà cũng rớt đầy đất, chính là Diệp Tử Ninh người này lì lợm, một chút phản ứng cũng không có.

Vì thế tôi bất cứ giá nào , “Nếu không chúng ta cược kích thích một chút ?”

” Kích thích như thế nào?”

“Người thua cỡi quần áo, thua một bàn cỡi một món đồ, như thế nào?” (còn hại người ah, Tiêu Chu dùng kinh nghiệm xương máu nói cho các vị MM: không cần uống rượu ah, sau rượu hỏng việc ah! !) [Sún: MM là muội muội]

Nghe được nói tôi, Diệp Tử Ninh mắt phượng khẽ nhú, đôi mắt rất nhanh hiện lên một tia đen tối không rõ gì đó, sau đó cúi đầu nói: “Nếu Trữ Trữ em kiên trì như vậy, vậy được rồi, anh cũng liều mình bởi giai nhân.”

Nói nghe sao ủy khuất dữ vậy trời, nhưng mà tôi cũng không để ý, đầu óc của tôi bị vây một loại trạng thái hưng phấn, hơn nữa đồng thời máu cờ bạc cũng đang làm loạn trong lòng, tôi rất muốn thắng.

Nửa tiếng sau.

“Mình là heo, mình là heo, mình đúng là heo thật rồi, hu hu hu.” Tôi ghé vào sofa, xích * thân * lỏa * thể, không * một * mảnh * vải * che * thân ngồi ôm gối ôm, đem mặt vùi vào đấy, lần thứ một trăm lẻ một tự mắng mình.

30. Chương 30: Jq Xxoo

[Không H nhưng biến thái cực kì, đề nghị mọi người không được ăn uống khi xem chương này, he he he]

Hu hu hu! Tôi là heo tôi là heo tôi là heo!

Làm sao mà có người dám cựa cởi quần áo chứ, tôi thật là vừa đánh bạc đã điên rồi, bây giờ tình huống này làm thế nào đây? !

Tuy rằng không ngẩng đầu lên nhưng tôi vẫn có thể cảm giác được tầm mắt Diệp Tử Ninh vẫn dán trên người tôi, trình độ nóng bỏng, dường như cách khoảng không mà cũng có thể đem tôi thiêu đốt.

“Anh quay đầu qua chỗ khác đi, không cho xem!”

“Em dám ra lệnh cho anh?”

“Không phải đâu, ai nha, mặc kệ, phi lễ chớ nhìn, chẳng lẽ anh không hiểu sao?”

“Chẳng lẽ em chưa từng nghe qua ‘ không liếc không xem, hở không xem xem cái gì’ sao?”

“Anh ~! !” Tôi tức giận ngẩng đầu lên đối diện với anh ta, lại gặp phải vẻ mặt anh ta cười xấu xa.

“Anh cười ghê tởm tựa như một con bọ hung!”

“”

Đột ngột nhiệt độ trong phòng khách giảm xuống, Diệp Tử Ninh trừng mắt dòm tôi, một câu cũng không nói, tôi rùng mình một cái, nhìn Diệp Tử Ninh, ôm gối ôm mà không ngừng lui về phía sau.

Mẹ ôi, vô cùng dọa người đó, tôi sai lầm rồi còn không được sao? Hay là bây giờ tôi lỏa – bôn đi? ? Tôi sống hơn hai mươi mấy năm, tuy rằng chuyện gì cũng có xảy ra nhưng chưa từng nghĩ tới có một ngày tôi thật sự thua bạc đến lỏa * bôn, cuộc sống ah, thật là đau buồn mà [Sún: Lỏa – bôn là chạy ko có quần áo, đúng tình huống của Trư Trư bây giờ]

Lỏa – bôn thì lỏa – bôn đi, ở trong này chút nữa chỉ sợ sẽ bị ăn chẳng còn xương cốt a! !

Hạ quyết tâm, tôi ôm gối ôm, che bộ – vi – mẫn – cảm, để lộ cái mông mà bắt đầu lỏa * bôn, má ơi, thật sự là dọa người đến tận Thái Bình Dương! !

“Trư Trư, em đây là muốn đi đâu?”

Má ơi, đừng hỏi tôi! ! Anh mới là Trư Trư, cả nhà anh đều là Trư Trư!

Tôi dồn dập chạy, giống như ở sau lưng bị quỷ đuổi theo liều mạng lỏa * bôn, có điều trời sinh chân ngắn, chạy chưa được vài bước là tay tôi đã bị Diệp Tử Ninh từ phía sau bắt được, nhiệt độ cơ thể anh ta ầm ập dán lên cơ thể của tôi làm tôi nhin không được run rẩy một phen.

Anh ta dính sát vào sau lưng tôi, tay ôm lấy thắt lưng hơi nhiều thịt của tôi, nhẹ nhàng mà vuốt ve, hơi thở ầm ập cố ý thổi ra cổ tôi, “Em là phân trâu, anh là bọ hung, Trư Trư em nói chúng ta có phải trời sinh một đôi hay không, nhỉ.?”

Tôi dần người, tuy rằng ai cũng ngầm ám chỉ tôi là phân trâu nhưng chưa từng có người nào dám nói trắng ra với tôi như vậy, con bọ hung chết tiệt này thế nhưng nói tôi là phân trâu, còn cùng anh ta xứng thành một đôi, tôi khinh!

“Thiên tài với anh là một đôi! Sắc lang bại hoại, buông ra coi, chẳng lẽ anh không thấy được tôi bây giờ chẳng mặc cái gì sao?”

“Thấy được.”

Tôi một bên giãy dụa, một bên trốn tránh, bị hơi thở của anh ta làm thật ngứa, nhưng mà khí lực không lớn bằng anh ta: “Thấy được còn không buông ra, tôi có thể tố cáo anh là quấy rối tình dục đấy! !”

“Nhưng mà em dụ hoặc anh trước!”

“Tôi nào có, anh ngâm máu phun người!”

“Không có à, vậy em làm chi ở nhà anh cởi quần áo?”

“” Tôi ế ế không nói được gì, hình như là tôi tự làm thành cục diện như bây giờ thật, “Nhưng mà anh có thể chống cự dụ hoặc mà, người ta nếu không tự chủ được thể có gì khác với cầm thú ?”

“Anh có thể chống cự hết thấy, ngoại trừ dụ hoặc.”

“”

“Hơn nữa anh là một người đàn ông bình thường, nếu nhìn thấy em như. thể này mà anh chẳng phản ứng thì anh đây ngay cả cầm thú cũng không bằng.”

“”

Tay Diệp Tử Ninh ở trên eo tôi chậm rãi vuốt ve qua lại đánh giá, cả người tôi run lên, cảm giác anh ta đang cắn vành tai của tôi, tinh tế mà cắn ngậm.

“Anh không được như vậy. Uhm.” Thật sự là rất dọa người, anh ta vừa mới đụng tới một chút mà toàn thân tôi đã dấy lên nhiệt hỏa không biết tên, cảm giác có chút khó chịu.

“Trư Trư, đêm nay ánh trăng đẹp như vậy, chúng ta lặn mấy quả phân đi.” [Sún: học máu mà chết mất thôi >—

Tôi , tôi làm chi muốn nói anh ta giống bộ hung ah, hiện tại không thể nghi ngờ là lấy tảng đá đập chân mình, còn nữa, lặn mấy quả phân cùng với ánh trăng có quan hệ gì chứ? !

Diệp Tử Ninh sau lưng ôm tôi, mỗi một nơi mà đôi môi của anh ta lướt qua là da của tôi lại nóng lên, không biết vì sao tôi rùng mình một cái.

“Đừng náo loạn, em sai lầm rồi còn không được sao không? Về sau anh nói cái gì em đều nghe theo anh, cũng không dám ... nữa phản kháng anh nữa , anh dừng lại đi. Uhm.” Đạo lực anh ta không nặng, có thể cho là ôn nhu, nhưng mỗi lần anh ta cắn là tôi cảm giác thân thể mình liền tê dại, cả người không ngừng run rẩy, trong lòng tôi rõ ràng là muốn chống cự nhưng thân thể lại phản bội chính mình, ngay từ đầu đã quăng vũ khí đầu hàng, trong đầu choáng váng giống như tương hồ, căn bản để ý không ra nguyên cố.

Nhưng Diệp Tử Ninh nào có buông tha tôi, anh ta bắt lấy đôi tay lung tung giãy dụa của tôi, cứ như vậy, tôi không thể không ưỡn ngực, mà phía trước hai đóa hoa mai từ lúc anh ta dán vào cơ thể tôi đã bắt đầu trở nên cứng ngắt thẳng tắp, giờ phút này đang đón gió rêu rao, đặc biệt thấy rõ!

Diệp Tử Ninh cười khê một tiếng.

Tôi ngo ngoáy vài lần cũng vô ích, âm thanh hô lên cũng bị anh ta nuốt vào miệng, Diệp Tử Ninh trong mắt thiêu đốt, bên trong ẩn chứa hai cỗ tình cảm, một cỗ nhu tình cùng chuyên chế nắm giữ toàn cục, một cỗ khác lại giống như một đũa nhỏ, bộ dáng ôm người sẽ làm người tưởng anh ta làm nũng, nhưng mặc kệ là người trước hay người sau, tôi đều vô lực chống cự.

Tôi cảm thấy hô hấp thật khó khăn, toàn thân căng thẳng giống như đang lên dây cót, mỗi một tế bào đều mẫn cảm cao độ, tôi nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, dùng đầu lưỡi liếm liếm đôi môi, không ngờ đúng lúc này Diệp Tử Ninh lại ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy động tác của tôi, ánh mắt càng trầm, tay anh ta ở trên người tôi nơi nơi tự do, thăm dò, qua đến đâu cũng đều mang theo một cơn gió lốc cùng ngọn lửa, làm cho nhiệt độ tôi cơ thể nhanh chóng tăng lên.

Tôi tỳ nửa người lên người anh ta, cả người vô lực, thở phì phò, cảm thấy cổ họng thật là nóng, một cỗ nhiệt khí tập trung da thịt, giống như đặt mình trong hỏa lò bàn khó chịu, giọng nói khàn khàn, trong vô thức phát ra một tiếng: “Diệp Tử Ninh.”

Diệp Tử Ninh đang “Trăm vội” ngẩng đầu lên, chờ tôi phục hồi tinh thần lại đã thấy mình bị đặt trong sô pha, mà Diệp Tử Ninh giờ phút này đang bao trùm mặt trên tôi, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm tôi, giống như tôi là một miếng thịt béo, hận không thể một ngụm ăn luôn vào trong bụng.

Phổng chừng tôi là xem AG nhiều lắm, cho nên điều kiện phản ứng người thứ nhất dĩ nhiên là: “Uhm.”

Động tác Diệp Tử Ninh cứng lại, tiếp mà mỗi một câu, cười dâm dâm nói: “Trư Trư, là em hấp dẫn anh trước, anh đây sẽ không khách khí”

Tôi bỗng nhiên nhớ lại một sự kiện thật lâu trước kia, có một lần lễ tình nhân đến, lần đầu tiên tôi mua chocolate tặng cho nam sinh mình thầm mến, chính là một đêm trước khi tặng nó đi, tôi bỗng nhiên đói bụng, sau đó tôi nhìn thanh chocolate kia, càng xem càng cảm thấy nó đáng yêu, thật sự là rất đáng yêu, đáng yêu đến nỗi tôi cảm thấy tôi không ăn nó là một tội lỗi, vì thế đấu tranh sau một lúc lâu tôi rốt cuộc chịu không nổi đem ma trảo của mình hướng về phía thanh chocolate MM trắng trong đáng yêu thuần khiết đó, cắt cái áo khoác nhỏ chường mắt. Ách. Lộ thân hình trắng nõn mịn hoặc, tôi lúc ấy sợ ngậy người, nhiệt huyết sôi trào lên, móng vuốt gắt gao nắm chặt, thân thể mê người cỡ nào a, làn da bóng loáng cỡ nào, tôi gào khóc kêu to hai tiếng, mắt lộ tình quang, khoe miệng khe nhếch, lộ ra bộ mặt cầm thú, tấn công về phía thanh chocolate MM đáng yêu lại không hề có năng lực chống cự, đem toàn bộ xương cốt của thanh chocolate nuốt vào trong bụng.

Tình cảnh bây giờ là tương tự cỡ nào chứ, chẳng qua giờ phút này tôi biến thành thanh chocolate chờ bị ăn vào bụng kia, má ơi.

Không biết khi nào thì quần áo Diệp Tử Ninh cũng bị bóc ra toàn bộ, woa.....woa....woa, không nghĩ tới đáng người anh ta tốt như vậy (lần trước không bật đèn, cho nên không kể là đã xem được).

. Cứ như vậy, Tiểu Trư bị ăn luôn, quá trình bị ăn lược bỏ bớt, trước kia là có, hiện tại không có, bởi vì thế giới phải văn minh, tiểu thuyết phải nước trong, cho nên cua đồng gì đó đều bị sàng lọc bỏ bớt, vẫn là câu nói kia, nào bổ, hắc hắc.

[Sún: đổ mặt chen vào nói, hiện tại Hana và mọi người cứ thoải mái phát huy trí tưởng tượng đi ^^]

31. Chương 31: Jq Mệt

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy đã là giữa trưa, Diệp Tử Ninh thế nhưng không đánh thức tôi dậy chuẩn bị bữa sáng cho anh ta, mà anh ta cũng chẳng thấy bóng dáng, phỏng chừng đã đi làm.

Tôi nhìn nhìn xung quanh giường để tìm quần áo thì lại ngoài ý muốn thấy quần áo đang trợn vện ở bên cạnh ghế, có điều nội y là một chiếc quần có hoa văn phim hoạt hình nữa,

Tôi ôm quần áo đến phòng tắm, nhìn thấy mình trong gương, hoảng sợ vô cùng, má ơi, đây là con sao? Hai mắt hằm xun, hai má phần hồng mà sáng bóng, trên đầu mái tóc thô ráp cũng giống cây khô gặp được mưa xuân, gió xuân thổi lại.

Hay con gái thật cần phải tưới mới có thể kiều diễm ướt át, nhưng mà con bà nó, hiện tại tôi toàn thân đều đau nhức, nhất là phía dưới nơi đó, đau muốn chết!

Nghĩ vậy, hình ảnh tắm uyên ương tối qua bỗng nhiên nhảy vào trong óc, mặt tôi thoáng chốc liền đỏ, ách. Thật sự là ầm no tư dục a, chẳng lẽ người này là gần đây bị ghen lâu lắm, cho nên tối hôm qua mới ‘muốn’? ?

Nhưng không phải anh ta vẫn nói cơ thể của tôi không có ” thú tính” sao? Thế sao ngày hôm qua anh ta lại làm như vậy như vậy, còn nữa, tối hôm qua dường như anh ta nói anh ta. Yêu. Tôi?

Diệp Tử Ninh yêu Tiểu Chu?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Nếu nói cho bạn, tổng thống Bush cùng Bin Laden trở thành bạn tốt, bạn sẽ tin tưởng sao? Đáp án là chắc chắn ta là không! ! Không ai tin tưởng chuyện như vậy, cho nên phỏng chừng là tối hôm qua tôi đầu chóng váng nào nghe lầm, hoặc là nhiệt độ phòng tắm rất cao, tôi xuất hiện ù tai.

Tôi dùng móng vuốt cào cào mái tóc vài cái, rửa sạch xong liền dần dần đi ra ngoài, thấy bữa sáng đã chuẩn bị tốt đặt trên bàn mặt, phỏng chừng là Diệp Tử Ninh giúp tôi chuẩn bị, người kia coi như có chút lương tâm, ở dưới cái chén hé ra tờ giấy nhỏ, tôi vừa thấy, da gà rớt đầy đất, chuông thần kinh không ngừng mà vang rung trời.

“Bảo bối, tối hôm qua em hẳn là mệt, hôm nay ở trong nhà nghỉ ngơi đi.”

Mệt = =#

Tuy rằng tờ giấy kia nhìn như thật “Ôn nhu sẵn sàng” nhưng tôi tuyệt không cảm kích Diệp Tử Ninh, ngược lại lại khiến cho tôi tràn ngập nhiệt huyết cùng oán giận, tôi cầm lấy bánh mì coi chừng nó là Diệp Tử Ninh mà cắn, sh*t, tối hôm qua khi tôi rất cục cớ cơ hội đem hai chân mình để bình thường thì cảm giác đau nhức kia cơ hồ làm tôi chảy nước mắt xuống.

Tôi giận a, tôi hận a, tôi hận nghiêng răng nghiêng lợi. Cầm lấy di động liền oanh tạc Tư Đồ.

Tôi: “Tư Đồ Tư Đồ Tư Đồ Tư Đồ.”

Tư Đồ: “Tớ còn không chết đâu, không có chuyện gì thì đừng làm tổn tiền điện thoại, lần này cậu lại xảy ra chuyện gì?”

Tôi: “Tớ.” (bực mình hết sức, Tư Đồ người này thật sự là càng ngày càng đáng ghét!)

Tư Đồ: “Cậu đi ăn cướp bị cảnh sát tóm cổ, hay là giành đồ ăn của con nít bị thấy được, hay là bị người khác hủy cơ hội làm người tốt?”

Tôi: “.” (cầm di động thiếu chút nữa quăng đi, miệng chó quả nhiên không ra phun ngà voi!)

Tư Đồ: “Không cần mê luyện huynh, huynh chính là một truyền thuyết.”

Tôi (nôn mửa): “Tư Đồ, cậu mà tự sướng thêm một câu nữa, cẩn thận tớ liền bay qua đi đập đầu của cậu!”

Tư Đồ: “VẬY cậu lại muốn tra tấn thần kinh của tớ như thế nào đây?”

Tôi (dùng móng vuốt vuốt vuốt tóc): “Tối hôm qua tớ bị người ta cái kia !”

Tư Đồ: “Cái gì?”

Tôi: “Chính là cái kia đó.”

Tư Đồ: “Rốt cuộc là cái gì? Bạo súc hay là cường gian? Không có việc gì thì đừng đến tra tấn cái lỗ tai cùng thần kinh yếu ớt của tớ, đợi cho cậu bị người ta cường gian rồi hẳn đến tìm tớ.”

Đồ rùa đen! ! Đây là lời người ta nói hay sao? Đây coi như bạn bè hay sao? Trước đây tớ chẳng phải chỉ tổn hại cậu vài câu mà thôi, mà thôi à! ! Cậu làm gì mà nhớ rõ ràng như vậy, thời khắc máu chốt này mà cũng đem ra so đo, Tư Đồ cậu bụng dạ hẹp hòi, rất không đàn ông! !

Tôi (do do dự dự): “Mụ nội nó, lão nương ta tối hôm qua chính là bị người ta cường gian”

Tư Đồ: “Oa ha ha, người nào không có mắt như vậy, làm gì nào lại đi cường gian cậu?”

Tôi (tức sùi bọt mép): “Là thủ trưởng tớ, cũng chính là con trai của người giàu nhất thành phố chúng ta! !”

Tư Đồ: “Con trai của người giàu nhất thành phố chúng ta? ! Oa ha ha. (tiểu tử kia cười đến gần sặc rồi) Cho xin đi tiểu thư, nói dối cũng là một nghệ thuật đấy, cậu nói dối cũng không xé nháp mấy lần à, hoặc là lấy cái gương chiếu chiếu vào mình, cậu nghĩ tớ là thằng ngốc à? ! Người ta muốn tiền có tiền, muốn đáng có đáng, người ta làm gì cường gian cậu? ! Anh ta cũng không bị mù thì cũng điên rồi, choáng váng, nếu không anh ta làm gì ủy khuất chính mình đi cường gian cậu a, ha ha ha ha. (tiếng cười vô cùng đáng khinh liên tiếp, mụ nội nó !) bất quá nếu cường gian thì cũng không tâm thương, chờ cậu cường gian người khác nhớ nói cho tớ nhé, tớ đến ngục giam thăm cậu, ha ha.”

Tôi (tức đến đã không nói được gì, lệ rơi đầy mặt: tôi chơi nhầm bạn rồi a!): “.” >o

Tư Đồ: “Alo, Tiểu Trư cậu còn nghe không? Alo.”

Tôi (thở, sau đó đề khí, ghen chùng): “A —— cậu đi chết đi cậu đi chết đi. Tư Đồ, tôi tuyệt giao với cậu! !”

Đầu kia điện thoại từ lúc tôi hô lên đã truyền tiếng cúp máy.

. >_____

Oán hận dễ sợ, đầu năm nay đàn ông xấu cũng có thể đáng ghét như vậy nữa! Nếu giờ phút này Tư Đồ đứng trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ chiêu đãi anh ta, làm cho đầu anh ta nổi vô số trái ổi!

Tức chết tôi, ngay cả Tư Đồ cũng không tin tôi bị Diệp Tử Ninh XX , nếu nói cho người khác nghe, phỏng chừng trước tiên đã bị mọi người quăng vào bệnh viện tâm thần rồi, bằng không là nói tôi cố ý bôi xấu thanh danh của anh ta mà đem tôi quăng vào nhà tù, chỉ sợ đến lúc đó tôi có mọc thêm hai cánh cũng có chạy đằng trời! >”

Hay là bộ dạng bình thường ngay cả quyền lợi bị cường gian cũng không có sao? Trời ạ, thế giới này có còn thiên lý không? ! Đây rốt cuộc là cái thế giới vận vẹo như thế nào vậy?

Tôi đem bánh mì gặm mãi mà vẫn là không thể bình phục lòng đầy lửa giận, vì thế chạy đến phòng anh ta, cầm lấy gối đầu mà bắt đầu đập, mang giày nhảy trên giường anh ta tha hồ mà giẫm giẫm, lấy quần áo của anh ta quăng đầy đất, phát tiết một chút sau, tâm tình thích thật.

Vận động quá nhiều, chân lại đau, tôi té trên mặt đất, bỗng nhiên nhớ tới nhiệm vụ chết tiết của anh tôi, vì thế lại lê thân mình đau nhức bắt đầu tìm ‘cái đó’.

Tuy rằng là con trai của tử phú nhưng đồ đạc trong phòng anh ta thật đúng là không phải rất nhiều, bất quá tinh mà quý, mỗi một món đồ vừa thấy đã biết là đồ quý, tất cả đều là đồ hiệu, thiệt không giống như tôi, ở khu thương mại chỉ mua cái loại đồ 20 đồng 4 hào Thật sự là người so với người, tức chết người mà!

Tôi trên mặt đất quay cuồng vài vòng, bỗng nhiên nhớ tới cái hộp nhỏ lần trước, vì thế lại tìm tiếp.

Rốt cục trời không phụ người có lòng, trong ngăn kéo ở đầu giường anh ta, tôi phát hiện bóng dáng cái hộp nhỏ kia.

Nhưng mà không có chìa khóa, tôi đem cả ngăn kéo từ trên xuống dưới tìm N lần, vẫn không có tìm được cái gì gọi là chìa khóa, chẳng lẽ bị anh ta mang trên người .

Ngay tại thời điểm tôi suy nghĩ có nên đập nát cái hộp này ra không, sau đó dọn đồ chạy trốn, bỗng nhiên di động vang lên

32. Chương 32: Jq BẠN Trai

“La la la la la la la, có một đi lau đường sát.” Di động điên cuồng mà vang không dừng, tôi cầm lấy, vừa thấy, không hề nghĩ ngợi cúp máy ngay tức khắc!

Đối phương là ai? Chính là Diệp Tử Ninh diệp ma quỷ không đạt mục tiêu không bỏ qua, tôi cúp máy, anh ta lại gọi, tôi lại cúp máy, anh ta lại gọi nữa, liên miên không ngớt, CALL liên hoàn truy hồn đoạt mệnh!

Qua lại rất nhiều lần, bỗng nhiên di động không không vang nữa, lát sau, chuông tin nhắn vang lên, tôi vừa thấy, đàn người.

“Trư Trư, vừa rồi em cúp máy lần thứ 5, vậy đêm nay chúng ta ‘ làm ’ năm hiệp đi.”

“Làm” năm hiệp!

Một loại sợ hãi chưa bao giờ thể nghiệm chiếm cứ tôi, tôi thậm chí có thể nghe được cả tiếng thế giới sụp đổ.

Tin nhắn thứ 2: “Có thể chứ nhĩ?! Nếu bây giờ em gọi điện thoại cho anh, anh có thể suy nghĩ mà giảm bớt một ít số lần. Đương nhiên nếu em không muốn giảm bớt, vậy không cần gọi cũng được, anh vô cùng vô lòng phụng bồi.”

Uy hiếp kìa, uy hiếp trắng trắng trơn trơn kìa, tôi gặp đả kích rất lớn, cơ hồ hồng mắt, hóa thạch ở đường trường, tay cầm di động không ngừng mà run rẩy, năm hiệp, năm hiệp trở xuống, tôi còn có thể sống mà đi ra cánh cửa này sao? >”

Rùng mình, tôi lập tức ấn 8 cuộc gọi, bên kia vang đã lâu mới có người nghe (bực bội thật đó, làm như mình có giá lắm ấy! Tiểu nam nhân!)

Tôi nịnh nọt: “Thiếu gia. Là em.”

Anh ta lãnh đạm: “Không phải không nghe sao?”

Tôi nhin: “Vừa rồi làm di động bị hỏng, em rõ ràng là nhấn nút nghe thế mà không biết vì sao công năng lại biến thành nút không nghe.” (nói dối quả nhiên là không cần xé nháp)

Anh ta khiêu khích: “Thế mà anh nghĩ là vì em sợ làm năm hiệp.”

(tiếng cười đen tối lập tức vang lên.)

Tôi nhin nữa: “Thiếu gia ngài tìm em có chuyện gì sao?”

Anh ta nói quanh co: “Không. Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi em đã rời giường chưa?”

Tôi mặt trắng: “Vâng vâng, dậy rồi ạ , không có việc gì em gác máy đây.”

Anh ta uy hiếp: “Em dám!”

Tôi dám!

.

Mới là lạ!

.

Anh ta ôn nhu: “Ngoan, cái này nghe lời. Còn đau không?”

Tôi mặt đỏ tai nóng, nụ cười cứng ngắc:” Một chút. Hắc hắc, vẫn may mắn ạ.”

Anh ta lại cười đen tối, ngữ khí ôn nhu có thể vắt ra nước: “Nhìn thấy tờ giấy không? Hôm nay đừng đi làm, chỗ nào cũng đừng đi, ở nhà nghỉ ngơi, buổi chiều anh về sớm một chút, có muốn ăn món gì đặc biệt hay không, đêm nay anh tự mình xuống bếp.”

Tôi dần người, mồ hôi rơi cứ như thác nước Ni-ca-ra-goa. Anh ta có thể dùng giọng điệu này nói chuyện không trời? Tôi sẽ sợ hãi, thật giống như trước đây bị đám bạn dọa ngoài đường có ông già bắt trẻ con ăn thịt. >,

Tiểu Chu ơi, phải chống cự viên đạn bọc đường của nhà tư bản nha, ngàn vạn lần cũng để “Lời ngon tiếng ngọt” của anh ta xói mòn tư tưởng ý chí của mày, Diệp Tử Ninh là đại ma quỷ, là đại ác ma, là sữa bột Ba Lộc vô cùng nguy hiểm, uống xong đi, không đổ máu mà chết, cũng sẽ kết sỏi thận mà chết!

Anh ta truy vấn: “Nghe được chưa? Muốn ăn món gì?”

Tôi sợ hãi: “Không cần đâu ạ, ngài vẫn là chuyên chú công tác đi, tiểu nhân vật như em đây không nhọc phiền ngài lo lắng.”

Anh ta kiên trì: “Không được, em là bạn gái của anh, làm bạn trai quan tâm bạn gái là chuyện bình thường.”

Tôi , khi nào thì tôi đáp ứng làm bạn gái anh ta, còn nữa, anh ta khi nào thì bảo tôi làm bạn gái anh ta? Sao một chút ấn tượng tôi cũng không có vậy? !

Tôi dùng sức khởi động lại bộ nhớ, dường như chúng tôi chỉ thảo luận chuyện “Tôi sẽ phụ trách với anh ta”, ừ ừ, chỉ là phụ trách, nó cũng không phải hàm ý là tôi phải làm bạn gái anh ta ah! !

Tôi kháng nghị! !

Làm bạn gái Diệp Tử Ninh, còn không bằng tôi tìm Tư Đồ! Nhưng tưởng tượng đến khuôn mặt như bị thiên quân vạn mã trùng tên của Tư Đồ, dạ dày tôi lại quay cuồng một trận, ngấm lại vẫn là quên đi, tuy rằng

Diệp Tử Ninh thật đáng giận nhưng anh ta có khuôn mặt tuấn mỹ của Phan An tái thế, nếu nhìn khuôn mặt thì anh ta nhưng là một lựa chọn vô cùng tốt, ừ, không sai!

Nhưng anh ta là đại phúc hắc, nếu tôi cùng anh ta một chỗ chắc tôi là Đường Tăng trong động bàn tơ, rất nhanh sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn! Xương cốt không còn ah!

Tôi ấp úng, yển chuyển tìm từ: “Thiếu gia.”

“Gì cơ?”

Một câu “Gì cơ?” của anh ta đen tối vô cùng, cái âm cuối mất hồn kia làm tôi cả người run lên, JQ a JQ, thế giới nơi nào không JQ?

Tôi thừa nhận tôi là một đứa ý chí thật yếu ớt, cũng không phải nhân vật truyện kì gì nên cũng chẳng có cốt khí, nhưng đều đó không ngăn cản được một chuyện thật: tôi không phải đối thủ của anh ta, nếu cùng anh ta ở một chỗ, tôi tuyệt đối giống như ký khắc bán mình, từ nay về sau là chết chắc!

Cho nên. Xua tay, muốn tôi xem Diệp Tử Ninh như bạn trai của mình, đó là chuyện impossible, trừ phi thi thể của tôi trùng tên chứ không bao giờ có chuyện đấy xảy ra!

Tôi thấy chết không sờn, một bộ dáng bất cứ giá nào: “Thiếu gia, dường như nô tỳ không nhớ là đã đồng ý làm bạn gái của ngài lúc này cả?”

Bên kia im lặng một chút, mới trầm định tiết thiết nói: “Có, tôi hôm qua.”

Tôi không bỏ qua: “Khi nào?”

Anh ta trả lời: “Thời điểm OOX.”

Tôi Anh ta thật đúng là. Trực tiếp!

Anh ta tiếp tục bổ sung nói: “Là lúc OOX trong phòng tắm, lúc ấy tay của anh. . .”

Tôi mồ hôi chảy như mưa: “Đủ rồi đủ rồi, em đã biết!”

Anh ta cười nói: “Cho nên hiện tại em đã nhớ rồi?”

Tôi mặt như phen: “Vâng”

Anh ta hỏi: “Cũng nhớ rõ đã đồng ý với anh cái gì rồi?”

Tôi vòng vo: “. Ách. Cái này giống như không có.”

Anh ta hạ giọng nói (cảm giác giống như anh ta đang đứng bên cạnh mình mà nói): “ Anh đây đem chi tiết kể lại nói em, anh nhớ rõ thời điểm đấy tay tôi đang ở——(*Bộp một tiếng, từ ngữ của đồng bắt nhả bị lược bỏ ^^!*)

Tôi hồng mắt, gào thét giống như Mã giáo chủ: “Đủ rồi đủ rồi, không cần phải nói , em. Đều nhớ rõ.”

Giọng anh ta khàn khàn: “Cho nên lúc ấy em đồng ý với anh, đúng không?”

Tôi vô lực yếu đuối nằm dài trên mặt đất lạnh lẽo, tóc bay tán loạn, nghẹn ngào: “. Đúng.”

Âm điệu anh ta vui sướng: “ Thế không phải được rồi sao, em đã đồng ý làm bạn gái anh, tôi đây khởi không hề thương người đạo lý?”

Tối hôm qua thời điểm kia là thời điểm vô cùng của biển, anh ta nhắc tôi phải phụ trách anh ta, chính là lúc ấy tôi hình như cự tuyệt nhưng bởi vì động tác ngón tay anh ta làm tôi cự tuyệt dường như là không rõ ràng, cũng không kiên trì, hơn nữa trong mơ mơ màng màng, còn giống như là đã đồng ý rồi thì phải! >_

Anh ta nói thân thể anh ta tuy rằng không phải là xử nam nhưng trên phương diện cảm tình thì là xử nam, đây là lần đầu tiên anh ta động tâm với một cô gái (tôi thừa nhận, tôi lúc ấy nghe nói như thế thì cũng là có hư vinh nho nhỏ, có thể làm ột cái đại soái ca động tâm với mình, đây là hy vọng bao lâu của Tiêu Chu tôi ah!), cho nên tôi phải phụ trách với anh ta, nếu tôi không phụ trách anh ta chính là hủy cơ hội anh ta

làm người tốt, từ nay về sau anh ta sẽ chơi trò tình yêu, đùa bỡn cảm tình của những cô gái khác, đem thù trả đến trên người cô gái khác!

Nếu thật sự như vậy, tôi đây tội nghiệt nặng biết bao nhiêu~~! Hơn nữa ngay lúc đó động tác anh ta vô cùng mạnh, va chạm mạnh đến mức tôi không có thời gian tự hỏi cùng phản bác anh ta, chỉ là ‘uhm~~uhm~~uhm’, hiện tại nhớ tới đến, tôi cảm thấy được dọa người, thì ra tôi có tiềm năng làm yêu nữ dữ lắm nha ~~ , hết nói rồi!

Tôi thật là bị kích cú đầu, tôi biết mình lại một lần nữa bị tha vào rồi, rõ ràng biết anh ta cố ý mang tôi vào mê cung mà lại vô lực phản kháng, cuộc sống ơi, nhiều chuyện đau thương! ! A a a a.

Anh ta tiếp tục mê hoặc tôi: “Nếu anh là bạn trai em, vậy Trư Trư có hay không nghĩ muốn anh nhỉ?”

Tôi , bị thiên lôi đánh trong gió hỗn độn miệng sùi bọt mép tóc tai dựng thẳng muốn ngừng mà không được!

Tôi mơ hồ ừ ừ nhưng mà Diệp Tử Ninh không hài lòng, cũng không dễ dàng buông tha tôi, tiếp tục dùng tiếng nói tràn ngập hấp dẫn nói: “Anh lúc nào cũng đều nghĩ đến Trư Trư, nhất là.”

Tôi vội vàng cắt ngang lời anh ta (đoạn sau chắc chắc không có lời hay): “Có, em có nhớ anh.” (trời ơi, cuộc sống ~~!.)

Anh ta dùng giọng điệu mang ba phần làm nũng: “ Thì sao nữa?”

Tôi dằn người: “Vậy anh còn muốn thế nào?”

Anh ta tiếp tục dụ hoặc tôi: “Trư Trư có thích anh một chút nào không? Hử?”

Cái chữ “hử” cuối cùng lại làm tôi chần động, lúc ấy nếu có người bên cạnh, nhất định sẽ khuôn mặt tôi đỏ bừng của tôi dọa hoảng.

Đại ca, không cần tra tấn tôi, bây giờ tôi muốn sống, không phải là cầu chết, nhanh chóng chấm dứt này cuộc thoại này đi, tôi chịu không nổi, nếu như vậy nữa chắc tim tôi hỏng mất .

Anh ta ủy khuất: “Không có sao? Một chút cũng không có sao? Vậy khẳng định là anh ”làm” không đủ rồi”

Anh ta cố ý cường điệu chữ “làm” = =.

Tôi thông minh, lập tức tỉnh táo hồi đáp: “ Anh làm thật đủ rồi, thật sự!”

Anh ta tiếp tục ủy khuất: “Nhưng mà còn không đủ để làm cho Trư Trư thích anh!”

Tôi lệ rơi đầy mặt: “La Mã không phải một ngày xây xong, cơm phải ăn từng miếng từng miếng, đường phải đi từng bước một, chuyện gì cũng phải từ từ.”

Anh ta tà ác cười: “ Vậy cũng đúng, giống như heo cũng không phải ăn một ngày mà mạnh khỏe, giống như thể tích cùng thân hình Trư Trư của em cũng là hàng năm tích lũy mà thành.”

Tôi không nói gì: (tôi hận tôi hận tôi hận tôi hận!)

Anh ta lại làm bộ mầm móng si tình: “Vậy Trư Trư muốn ăn cái gì?”

Tôi đã muốn hỏng mất: “Tùy tiện, chỉ cần có thể ăn là được rồi.”

Anh ta tiếp tục ôn nhu nói tiếp: “Vậy thịt bò thì thế nào, lấy nên làm ánh sáng, dùng rượu vang.
“(đã bắt đầu miên man bất định , nhưng lại có liên tưởng cực kỳ không trong sáng.)

Tôi mặt đỏ tim đập nhanh: “ Anh có ác tâm hay không vậy, đi làm mà luôn nghĩ đến chuyện kia!

Anh ta đúng lý hợp tình: “Trư Trư, trải qua tối hôm qua, vị trí của em trong lòng anh về sau đều là vĩnh cửu !”

Tôi mặt xám như tro tàn, không dám nói chuyện tiếp với anh ta nữa: “Được rồi, bây giờ em muốn đi đại tiện, nói sau, cúi chào.”

Nói xong, không đợi anh ta trả lời tôi liền gác điện thoại, tôi sợ nói thêm một giây nữa thôi tôi sẽ chửi bậy, đến lúc đó tôi lại rơi vào một cục diện càng bi thảm hơn. (*Tác giả: bạn học Tiểu Trư đã tự mình hiểu lấy, biết mình không phải là đối thủ của Diệp Tử Ninh, phản kháng cái gì cũng đối lấy một chữ là “Làm” nhiều hơn thôi.*)

Tôi nằm trên mặt đất giả dạng xác chết đã lâu cũng không nhúc nhích, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên di động lại vang, tôi lập tức nhảy dựng lên lấy tốc độ nhanh nhất ấn nút tiếp nghe.

“Nô tỳ ở.”

“. Là tớ Tư Đồ, cậu bị não tàn à?”

“Thì ra là cậu.” Tôi nhẹ nhàng thở ra, lại ngồi xuống, cầm cái hòm cạy cạy, cái hòm này rất dày, hơn nữa vật liện và máy móc cũng vô cùng rắn chắc, phỏng chừng không thể dễ dàng cạy ra như vậy.

“Bằng không cậu cho là ai? Đúng rồi, vì sao cậu xưng mình là nô tỳ, người đó là chủ tử của cậu à, a, hay là Tiểu Trư cậu. cậu. cậu.” Tư Đồ ở đầu kia áp ứng kinh ngạc.

“Tớ làm sao vậy?” Tôi bỗng nhiên thấy trong ngăn tủ có một quyển sách, bên trong có một tấm hình, tôi mở ra vừa thấy, quả nhiên là đệ nhất mỹ nhân.

Tôi dần người .

Tổng Ngọc ngày xưa từng viết bài Đăng đồ tử hạo sắc phú để tả mỹ nhân. Dùng bài thơ này để miêu tả mỹ nhân trong bức ảnh tuyệt không phóng đại, đây là đẹp đến kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ, đẹp đến kinh diễm nhưng lại tuyệt không làm cho người ta ghét, cho dù tôi là con gái mà nhìn đến cô ấy, tôi chỉ cảm thấy hâm mộ cùng tự ti, tuyệt không có cảm giác ghen tị, một chút ý tưởng hèn hạ cũng không có, thí dụ như: thoát của quần áo cô ấy, cắt tóc của cô ấy, dùng a- xít sun-phu-rit hủy nhan sắc của cô ấy!

Thật sự, một chút cũng chưa, chỉ là cảm thấy được mình đặc biệt nhỏ bé, đặc biệt xấu xí, nếu giờ phút này cô ấy đứng trước mặt tôi, tôi sẽ lập tức đem mặt mình đập vào phân trâu ngay! =__=

Ở đầu bên kia, Tư Đồ tiếp tục than không ngớt: “Hay là cậu đang chơi cái trò S—M giờ đang tịnh hành với ai ?”

Tôi học máu ngã thẳng cẳng xuống đất không dậy nổi: “Tư Đồ, cậu còn có thể tưởng tượng hay hơn chút nữa không! Nói, tìm tớ có chuyện gì?”

“À, vừa rồi cậu nói cậu bị người ta cưỡng gian, là thật sao?”

Coi như cậu ta còn có chút lương tâm, nội tâm tràn đầy vết thương của tôi rốt cục cũng có chút cân bằng : “Kỳ thật cũng không xem như là cưỡng gian, dù sao cũng không có C.”

Ở đầu bên kia Tư Đồ “Ừ” một tiếng, giống như cảm thán dữ lắm vậy: “Thối đời ngày sau, lòng người không cổ ah, bây giờ ngay cả Tiểu Trư cũng biết chơi 4-1-9, xã hội này còn có bao nhiêu người thuần khiết đây?”

Tôi vốn đang cảm động sự đánh giá cao của Tư Đồ, không nghĩ tới cậu ta đang nói vừa chuyển, hỏi: “Đúng rồi, tối hôm qua có mang bảo hiểm không?”

Tôi lần thứ hai bị đùa đến chết khiếp, cả nửa ngày hồn vẫn chưa về: “Tớ phải bảo hiểm cái gì?”

“Đã thấy qua nhiều người ngốc rồi mà chưa thấy qua ai ngốc như cậu , muốn học người ta chơi, đầu tiên cũng phải học được bảo hộ mình chứ, bảo hiểm chính là bao cao su ấy ạ! Tránh mang thai.”

Lời này vừa nói ra, tôi như sấm đánh sợ ngay người!

Bao – bao cao su!

Anh ta không có! Tối hôm qua anh ta căn bản không có mang! Chúng tôi tổng cộng làm hai lần, chất lỏng màu trắng ghê tởm kia có khi nào đang ở bên trong tôi không?! !

A a a a a. Tôi dần người, cầm di động ở trong phòng như để cho ruồi bọ xoay quanh, chết rồi chết rồi, tôi khẳng định là mang thai rồi! Nếu mang thai thật thì tôi nên làm cái gì bây giờ?

Má ơi, bà mẹ độc thân, ba tôi cùng bá phụ không đánh chết tôi mới là lạ, hơn nữa, tôi cũng không có chuẩn bị tâm lý làm mẹ a, tôi mới 22 tuổi, còn rất trẻ, tôi không muốn sinh em bé đâu!

“Rốt cuộc có mang không?” Giọng nói của Tư Đồ nghe cũng vô cùng sốt ruột.

“. Hu hu Không có.”

“Chết tiệt, không mang bao cao su, người này quả thực ngay cả cầm thú cũng không như!” (lúc này, Diệp Tử Ninh không hiểu sao tự nhiên hắt xì)

Tôi bắt đầu gặp trở ngại, dần người: “. Hu hu. Tư Đồ, bây giờ tớ phải làm gì bây giờ, nếu mang thai làm sao bây giờ?”

Tư Đồ ở bên kia hình như cũng gơ chân , “Cậu đừng có giả bộ khóc!”

Tôi (quả nhiên người hiểu tôi cũng chỉ có Tư Đồ!): “.”

Qua một hồi lâu, giọng nói nghiêm túc của Tư Đồ lại vang lên (nếu không nhìn mặt Tư Đồ khẳng định là có rất nhiều người bị giọng nói của cậu ta mê hoặc, khàn khàn mang theo từ tính đàn ông, rất êm tai, Tư Đồ từng có mấy mối tình trên mạng, cũng phát triển đến nồng nẩy lấy di động nói chuyện hằng đêm, có điều sau khi gặp mặt người ta đều ngã thẳng cẳng chết hết, haizz, con đường tình yêu của Tư Đồ vô cùng khó khăn và trắc trở): “Chuyện đã đến nước này, bây giờ chỉ còn lại một con đường mà thôi!”

Tôi lại gặp trở ngại: “Đường nào?”

“Cậu xác định là cậu không muốn có baby?” (*Tác giả: đối với hai đứa ngu ngốc hoàn toàn hết chỗ nói rồi. =__=*)

“Ừ, tớ không muốn có baby, tuy rằng tàn nhẫn nhưng tớ không muốn làm bà mẹ trẻ, tớ chưa có chuẩn bị sẵn sàng!”

“Vậy bây giờ cậu mau mua thuốc uống đi, tuy rằng có hại cho thân thể nhưng mà đảm bảo không có baby.”

“Đi mua ở đâu?”

“Tất cả các tiệm thuốc đều có bán mà.”

“Cậu đi với tớ đi, tớ không dám đi một mình.”

Tư Đồ không do dự đồng ý ngay tức khắc, Tư Đồ tuy rằng xấu trai lại thường xuyên cãi nhau với tôi nhưng mà cậu ta làm một người tốt, là một đứa bạn tốt tốt tốt, vô cùng tốt, sau đó, chúng tôi hẹn nhau gặp với Quảng trường nhân dân Bắc Môn, hơn nữa còn phải cải trang để không ai nhận ra.

33. Chương 33: Jq Mua Thuốc

Xử lí tình huống đúng là cần phải có cùng trí tuệ cùng lí tính, khi nhìn thấy Tư Đồ mặc nguyên bộ đồ đen y như phim The Matrix thì bỗng dưng tôi có loại xúc động muốn ngã thẳng cẳng xuống đất học máu cho xong đời. >”

“Cậu làm gì mà giả bộ thành hình dáng như thế này chứ?” Tôi một bên nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tư Đồ một bên không ngừng gơ tay lên che mặt mình, miễn cho người khác nhìn thấy.

“Không phải nói là giả trang sao?” Tôi nắm cổ áo khoác của Tư Đồ mà muốn gơ chân lên đập cậu ta một phát, ăn mặc cho giống trình thám mà cũng kêu là giả dạng à? Là cậu ta biết cách ăn mặc hay là tôi lạc hậu rồi!

“Thế này không phải sao?” Tư Đồ đẩy đẩy kính râm trên mũi.

“.....” Tôi không còn gì để nói nên lời nữa rồi. Vươn tay tháo chiếc kính râm cùng mũ của cậu ta xuống, sau đó tôi phát hiện những ánh mắt giống như ruồi bọ mới vừa rồi còn chăm chú nhìn tôi cùng Tư Đồ trong khoảng khác đều tản ra giống như bị kích thích, nhất là khi bọn họ nhìn thấy khuôn mặt của Tư Đồ đều thổ dốc vì kinh ngạc, giống như là ăn phải ruồi bọ khó chịu lắm thì phải, sau đó nhanh chóng quay đầu rời đi.

Mặt Tư Đồ lập tức đen hết một nửa, haizz, đứa nhỏ này cũng thật là đáng thương..... Tôi vỗ vỗ vai an ủi cậu ta nhưng con mắt cũng tận lực tránh nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ.

“Bây giờ đi chỗ nào đây?”

“Còn dám hỏi tớ, cũng may là cậu tốt nghiệp khoa hộ lí đấy, hiện giờ còn công tác trong bệnh viện, cậu thế mà còn để tớ nhắc nhở chuyện này, cậu nói cậu có phải là ngu ngốc không?”

“Phải.....” Tôi cúi đầu ngượng ngùng nghịch nghịch ngón tay, những năm tháng đại học của tôi đều là trải qua trong thiên hôn địa ám cả thôi, thường thường vừa có cảm giác tỉnh lại thì trời đã tối rồi, có thể không lên lớp là không lên, có thể trốn tiết là trốn ngay, cuộc đời không có tham vọng gì lớn, chỉ cầu là tín chỉ được 60 điểm, không phải thi lại là được rồi. Tất nhiên lấy trình độ của tôi, số tín chỉ bị vướng nợ không ít, ở trong khoa của chúng tôi, tôi cũng coi như là một người nổi tiếng mà, các giáo sư nhìn thấy tôi, động tác người thứ nhất là nhíu mày, mà động tác người thứ hai chính là quay đầu bước đi.

Nhắc đến thời đại học, ngoại trừ chuyện cúp tiết thì chuyện kinh thiên động địa nhất tôi làm là phải nói đến thời gian ba năm tôi dùng để thăm mền một cậu nam sinh, tạm thời gọi cậu ta là boy gây tai họa đi *[bởi vì bộ dáng của người này đẹp trai lắm ah, đúng là để hại nước hại dân mà ~]*

Nói là thăm mền nhưng thật ra tất cả mọi người đều biết, ngay cả nam sinh kia cũng biết trong khoa hộ lí có một nữ sinh kêu “Tiểu Trư” quả thật là không biết xấu hổ theo đuôi mình, ai cũng biết “Còn trẻ không cuồng uống thời thiếu niên” nhưng mà hể nhớ tới cái thời trẻ hết sức lông bông của mình là tôi nghi ngờ không chừng lúc đấy mình điên thật không biết!

Tôi thường xuyên không lên lớp học lí do vì phần lớn thời gian dùng để đi gặp mặt cậu ta, tôi phải trốn tránh ở bên đường nhìn cậu ấy, “Bồi” cậu ấy đi học, cùng đi ăn cơm [tôi ở bàn kế bên nhìn cậu ta ăn cơm], cùng đi học tự học [cậu ta đọc sách, tôi ở bàn kế bên nhìn cậu ta], đứng ở trên lầu hô to với cậu ta: Oppa, saraheayo [Anh ơi, em yêu anh!], lễ tình nhân tặng cậu ta hoa hồng cùng chocolate, sinh nhật cậu ta tôi mua chuộc người trong kí túc xá trong được bên trong, tôi ở trong kí túc xá lấy nệm xếp thành hình trái tim, để cho cậu ấy nhìn thấy tôi yêu cậu ấy như thế nào [đáng tiếc là cậu ta chưa có nhìn thấy thì tôi đã bị ông bảo vệ tới chộp ra làm giáo dục, nghe nói người mật báo chính là Boy gây tai họa kia ah! Đúng là không có lương tâm gì cả! >

Vì có thể tiến hành giao lưu tinh thần với cậu ta, tôi khổ sở lắm mới moi được số QQ của cậu ấy, mỗi ngày đều lên mạng nhắn lại [đều là những câu thơ ca cả, ví dụ như mấy câu: ‘Chúng ta đã bỏ lỡ mất Titanic, bỏ lỡ mất Noa, hai chúng ta còn phải tiếp tục bỏ lỡ nhau sao?’ Hoặc là: ‘Em đứng ở góc trốn nhìn anh, sao đó làm bộ như là anh bỏ lỡ em!’ Từ từ.....] Boy gây họa dường như bị tôi làm phiền đến thần kinh suy nhược, vì thế đổi mật mã QQ, cũng đem tôi đá văng ra ngoài luôn, ai ngờ dù cho có làm như thế thì vẫn như cũng không thể nào thay đổi được lòng nhiệt tình của tôi với cậu ta, tôi đem tình yêu của mình với cậu ta viết thành một bài thật dài post lên diễn đàn của trường, sau đó toàn bộ cả trường đều biết.....

Cuối cùng người ta chịu không nổi tôi làm phiền nữa, vì thế đen mặt đến hỏi tôi muốn làm gì, tôi tự cho là lãng mạn nhất quả đất, bắt chước Triệu Mặc Sanh trong [Bên nhau trọn đời] mở to hai mắt, đem câu thoại nói ra: “Boy gây tai họa kia, là anh ngốc hay là em ngốc thế, haizz, mà thấy anh thông minh như thế, nhất định là em ngốc rồi, sao em lại thất bại như thế, theo đuổi người ta cả nửa ngày người ta cũng không biết em đang làm cái gì!”

Nhưng có điều người ta không giống như Hà Dĩ Sâm trốn mất há mồm mà trực tiếp ban cho tôi ba chữ: bệnh thần kinh! >,

Tôi giận nha, nhưng tí chuyện nhỏ thế này làm thế nào mà có thể ảnh hưởng đến nhiệt tình của tôi, tôi còn tiếp tục theo đuổi, tiếp tục theo dõi, cuối cùng boy gây tai họa hình như chịu không nổi nữa (nghe nói cậu ta đã bị thần kinh suy nhược, tối hôm nào cũng bị mất ngủ nghiêm trọng, thể trọng giảm một cách đột biến, mỗi lần mà nghe thấy tên tôi là toàn thân run rẩy), khóc đi tìm chủ nhiệm khoa, sau đó tôi bị ‘truy nã’, chủ nhiệm khoa nói tôi mà lại còn tiếp tục phong lưu phóng đảng như thế nữa thì xin mời người nhà của tôi vào trường học, đồng thời cũng khai trừ học tịch của tôi luôn!

Công nhận chiều này ác độc thật! Vì thế tôi không thể không thu hồi hành vi của mình, chỉ có thể làm bộ như vô tình gặp mặt cậu ta trên đường, khi đi qua cậu ta lặng lẽ YY một chút, “Boy gây tai họa..... xem ai

thua ai!”

Năm thứ ba đại học, Boy gây tai họa rồi cuộc chịu không nổi nữa, đi du học... Vì thể tình yêu thâm mến của tôi thể là xong đời, mà kiến thức trong đầu tôi đến bây giờ giống như tờ giấy trắng, vốn dĩ dựa theo thành tích của tôi là không thể nào tốt nghiệp được nhưng nghe đồn là giáo sư dạy tôi không muốn thấy lại mặt tôi nữa nên thâm nghĩ nhanh chóng đuổi cổ ôn thần này đi, vì thể đồng ý nhất trí thả cho tôi thuận lợi tốt nghiệp = =~ [cuộc sống mà trôi dạt đến cỡ này cũng coi như không tồn tại!]

“Cậu nói xem từ nhỏ đến lớn cậu gây phiền toái cho tớ bao nhiêu rồi?” Tư Đồ dùng ngón tay chỉ chỉ đầu tôi.

“Cậu là ánh sáng của đời tớ, cậu là thần thoại duy nhất của đời tớ, tớ chỉ yêu mình cậu thôi, you are my super star!” Tôi cười nịnh lấy lòng Tư Đồ, trong lòng đã ân cần hỏi thăm hết mười tám đời tổ tông nhà cậu ta!

“Biết thể là được rồi, nếu không xem cậu là bạn tớ, tớ đã bỏ mặc cậu lâu rồi!” Tuy nói thế nhưng cậu ta vẫn hưởng thụ lắm ấy.

“Đúng đúng đúng, toàn bộ thế giới cũng chỉ có mình cậu tốt nhất với tớ!”

“Đi thôi, bây giờ chúng ta đi mua thuốc tránh thai!” Tư Đồ lén lút nói: “Chúng ta đến tiệm thuốc nào mà ít người ấy, nhưng vậy ít gặp người quen hơn!”

Tôi nghiêm túc gật đầu, sau đó nhắm mắt theo đuôi đi sau Tư Đồ, Tư Đồ dắt tôi quẹo trái quẹo phải quẹo đến chín cái ngõ nhỏ, đến ngõ cuối cùng có một tiệm thuốc rất nhỏ, tiệm thuốc nhìn qua như có một đoạn lịch sử vinh quang lắm ấy.

“Ông chủ, bán thuốc..... tránh..... thai.....” Tư Đồ đi vào trước, lấy tay che nửa khuôn mặt, mồm miệng không rõ nói.

“Muốn cái gì?”

“Tránh..... thai.....”

“Là thuốc tránh thai đúng không?” Ông chủ liếc tôi một cái, còn cố ý tập trung nhìn vào bụng tôi, mặt tôi đỏ lên, cúi đầu!

Tư Đồ lập tức gật đầu.

“Tránh thai thì tránh thai đi, dám làm dám chịu, giới trẻ ngày nay, haizzzz.....Miệng thì nói là đạo đức gì gì đó, tuổi còn nhỏ mà cũng học đòi người ta làm chuyện đó, đã thế lại còn không có can đảm chịu trách nhiệm, tôi có bà vợ làm bác sĩ ở bệnh viện, ở đó mỗi ngày những cô bé phá thai còn nhiều hơn so với người trưởng thành, người trẻ tuổi bây giờ sao mà lại vô trách nhiệm với bản thân thế không biết?” Ông chủ một bên lải nhải một bên hung hăng trừng mắt nhìn Tư Đồ, Tư Đồ méo méo miệng, tự nhiên cảm thấy bản thân đặc biệt ủy khuất!

“Thuốc không thể uống tùy tiện được, tôi nói này người trẻ tuổi, nếu thật sự nhịn không được muốn làm thì tìm cách đi, yêu cô ấy thì mang BCS đi!”

Tôi bị lời nói của ông chủ đánh iệng sắp sùi bọt mép, ông chủ ông quá cường đại rồi đó, dám giả mạo câu slogan quảng cáo Haagen Dazs nữa: “yêu cô ấy thì mang cô ấy đi ăn Haagen Dazs đi!” [Haagen Dazs là thương hiệu kem nổi tiếng của Đức trên toàn thế giới]

“Tuy rằng thuốc tránh thai khẩn cấp cũng giống như phá thai nhưng tính nguy hại coi chừng cũng giảm đi rất nhiều, nhưng mà nó vẫn có nguy hiểm, tác dụng phụ là đau bụng thì không nói, ở đây nói là nó có khả năng làm cho chu kỳ sinh lý của con gái bị hỗn loạn, di chứng có thể là có thai ngoài tử cung.....”

Nghe nói như thế, tôi với Tư Đồ mặt hai đứa đồng loạt trở nên tái nhợt, thuốc này sao nghe còn nguy hiểm hơn thuốc độc vậy nè?! >

“Ông.... Ông chủ, thuốc này nguy hại với thân thể như vậy thật sao?”

“Đó là đương nhiên, tôi đương không lừa các người làm gì? Hai người có muốn thuận tiện mua về mấy cái BCS về không, cửa hiệu chúng tôi nhãn hiệu BCS nào cũng có!”

“Tiểu Trư, nếu không thì đừng uống đi, nếu thật sự mang thai, thì tớ giúp cậu nuôi nó!” Tư Đồ do dự mãi, sau đó kéo tôi đến một bên nhỏ giọng nói.

“Không được!” Tuy lời nói cũng ông chủ cũng làm cho tôi tự nhiên thấy sợ nhưng mà tôi lại càng sợ sinh em bé hơn nhiều, tôi còn chưa chuẩn bị tốt sinh một đứa nhỏ vì nói giành đồ ăn với tôi, nhưng mà lại nghĩ tới là con của Diệp Tử Trữ thì tôi càng không muốn sinh ra một tiểu ác ma đến tra tấn thần kinh yếu ớt của tôi! >

“Nhưng nếu làm chu kì sinh lí của cậu bị hỗn loạn, có thai ngoài tử cung linh tinh gì đó thì phải làm sao bây giờ?”

“..... Ông chủ cũng chưa nói là nhất định như thế mà, hơn nữa chỉ uống có một lần thôi, tớ không tin là tớ xui xẻo như vậy!” Ý nghĩ của tôi cũng bắt đầu giao chiến, con heo mập A cùng con heo mập B kêu oải oải không ngừng.

“Uy, người trẻ tuổi, còn muốn mua không?” Ông chủ ở phía sau kêu lên, còn lấy ra thật nhiều thuốc tránh thai. = =#

“Ông chủ, chúng tôi thương lượng chút đã!” Tư Đồ quay đầu lại nói, tôi rõ ràng nhìn thấy trong một khắc kia khi ông chủ nhìn thấy mặt Tư Đồ thì hít sâu một hơi, sau đó lập trường của ông chủ càng thêm khẩn trương.

“Người trẻ tuổi, còn thương lượng cái gì nữa, tác dụng phụ vẫn là có nhưng mà không lớn, nhưng nữa sinh em bé thì phải nuôi dưỡng nó tốt dạy dỗ nó tốt, sẽ phải có trách nhiệm với bọn nó...” Ông chủ ấp úng tìm một chút lí do uyển chuyển, mục đích chính là muốn khuyên chúng tôi mua thuốc tránh thai, không cần sinh em bé.

“Nhưng mà ông chủ, không phải ông vừa rồi còn khuyên chúng tôi không cần uống thuốc tránh thai bậy bạ sao?”

Ông chủ thẩm thía thở dài: “Ai nha, trước khác nay khác, các người..... suy nghĩ vì em bé một chút đi, sinh nó xong thì về sao nó sẽ trách lại hai người!”

Tôi cùng Tư Đồ hai người ù ù cạc cạc hỏi lại, “Vì sao em bé lại trách chúng tôi?”

Ông chủ dùng ánh mắt đồng tình nhìn thoáng qua mặt Tư Đồ, sau đó nhìn nhìn lại tôi, rồi lắc đầu thở dài: “Dù sao hai người vẫn là nên mua thuốc này đi, suy nghĩ vì quần chúng nhân dân chút đi!”

Tôi đã muốn đoán được ý tứ của ông chủ rồi: đại khái nói là bộ dạng xấu không phải là lỗi của các người, nhưng còn muốn tiếp tục sinh ra con thì các người chính là có tội!

Tôi giận!

Tư Đồ bộ dạng nhục nhã thế thì không nói làm gì, có sao tôi lại bị lôi chung xuống nước với cậu ta thế này? Hơn nữa cho cùng hai chúng tôi có cùng một chỗ thật thì là chuyện của chúng tôi, chúng tôi e ngại ai chứ? Là chúng tôi trở ngại đến sự hài hòa xây dựng của chủ nghĩa xã hội khoa học hay là ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố nào?

Nhưng mà hình như Tư Đồ vẫn còn đang suy nghĩ nên không nhìn đến ông chủ nữa, tôi thì chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi, vì thế tôi nhón người qua đoạt lấy thuốc trong tay ông chủ, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ còn chưa kịp trả lời thì một bàn tay đột nhiên chụp trên vai tôi: “Quả nhiên là các người!”

34. Chương 34: Jq Năm Ấy

Ông chủ còn chưa kịp trả lời thì một bàn tay đột nhiên nặng nề mà chụp trên vai tôi: “Quả nhiên là các người!”

Tôi bị hoảng sợ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, má ơi, sao mà xui dữ vậy nè, đi tới nơi hẻo lánh thế này mà còn gặp phải người quen nữa, thật sự là cuộc sống nhiều điều không thể nói trước nha! >

Người mà bị xui xẻo có khi ngay cả uống nữa cũng bị nghẹn chết mất thôi!

“Không nghĩ tới cuối cùng hai người các người lại thành một đôi!” Người kia đứng ở sau lưng tiếp tục nói.

Tôi vừa quay đầu lại, trước mắt là một khuôn mặt toàn mụn trứng cá, trong dạ dày từng đợt bốc lên, tôi rụt lui hai bước mới nhìn rõ người đứng ở trước mắt, là bạn lúc trung học của tôi —— “Anh Đại Pháo!”

Mẹ nói, thật sự là trùng hợp chết tiệt mà, nếu bị người nào khác nhìn thấy thì còn may hơn, xui ở đây là bị cây rada sóng này quơ được, gặp hán thì tương đương với bố cáo thiên hạ là: tôi với Tư Đồ có JQ rồi!

%>_

Thật sự không phải thế đâu!

“Cậu..... cậu không được hiểu lầm, thuốc này không phải là tở uống!” Tôi ném bịch thuốc về cho Tư Đồ, “Tở cùng Tư Đồ là hai người trong sạch, tở dám thề với Mao Chủ Tịch!” [*Mao Chủ tịch là chủ tịch Mao Trạch Đông của Trung Quốc.*]

“Thuốc này tạm thời không nói đi, thế đồng BCS thì sao, các người lại giải thích thế nào đây?”

“Ách.... cái này hử, cái này là của ông chủ, chúng tở không tính mua nó!”

“Thật như thế sao? Ông chủ, thuốc này cùng BCS này là bọn họ muốn mua đúng

Ông chủ thật không ăn ý với chúng tôi, vô cùng không có lòng yêu thương nhân loại mà gặt đầu, chỉ tôi với Tư Đồ giận dữ nói, “Là đôi tình nhân này muốn mua!”

Ầm ầm ầm————

Lời này vừa nói ra, giống như một tiếng sét đánh vào đầu tôi! Tôi bị ba chữ “Đôi tình nhân” mà bị sét đánh không hiểu gì hết, cơ hồ học máu bỏ mình ở tại đương trường.

“Anh Đại Pháo” vừa nghe lời này lập tức cầm di động lên bùm bùm phát ra lời đồn, Tư Đồ từ trong trạng thái hóa đá khôi phục lại, hỏi giá cả, trả tiền, sau đó cầm lấy thuốc kéo tôi chạy như điên ra ngoài cửa.

“Ê ê ê, các người không cần vội vã bỏ trốn mà, chờ tôi chụp mấy tấm hình đi.....” Giọng nói của “Anh Đại Pháo” ở sau lưng truyền tới, tôi với Tư Đồ thì chạy giống như sắp mất mạng vọt tới trước.

Bỏ trốn, tôi o()o.

Một phút sao, tôi nhận được tin nhắn thứ nhất, là một cô bạn nữ hồi trung học của tôi, nội dung tin nhắn: “Tiểu Trư, cậu rất khát đàn ông sao? Ngay cả Tư Đồ mà cậu cũng không buông tha!

Tôi , vì sao cậu cứ cho rằng là tở khát mà không phải là Tư Đồ chứ? >

Tin nhắn thứ hai được gửi tới, “Tuy rằng khuôn mặt Tư Đồ có hơi khó nhìn nhưng buổi tối tắt đèn đóng cửa, thật ra cũng không có gì khác nhau cả, đúng rồi, khi nào hai cậu uống rượu mừng nhớ chừa cho tở một ghế nha!”

Tin nhắn lục tục được gửi tới, còn có người gọi điện đến hỏi, hỏi con tôi với Tư Đồ bao nhiêu tuổi rồi, bây giờ sinh đứa thứ mấy rồi, tôi dần người!

Mặt tôi cứ như cái bánh bao phồng lên, tức giận cúp hết tất cả các cuộc gọi, sau đó tắt máy, cự tuyệt hết mấy tin nhắn cuộc gọi nhiều chuyện!

Thật sự là rất khủng bố!

Tình hình của Tư Đồ chạy ở bên cạnh cũng không hơn tôi là bao, bị oanh tạc đến đâu cũng muốn phòng ra, cậu ta bắt chước tôi cũng tắt máy đi, hai người chúng tôi nhìn nhau không biết nói gì, hai đứa đi chậm chậm ở trên đường

“Tiểu Trư, tở thấy chúng ta vẫn nên đến bệnh viện chút đi!”

“Không được, nếu để cho ba tớ và đại bá biết thì bọn họ sẽ giết tớ mất, sau đó sẽ bức người kia cười tớ!”

“Như vậy không tốt sao?”

“Không tốt! Tớ không thích hần.” Tôi vừa nhớ tới Diệp Tử Ninh lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đã không thích sao cậu lại lên giường với hần?”

T . T Tôi khóc không ra nước mắt, không có khả năng phản biện, cậu muốn tớ nói thế nào đây, chẳng lẽ nói là tớ đánh bài thua hần, sau đó vì đánh cược cho nên phải cởi quần áo, toàn thân trống trơn, cuối cùng còn bị bề ngoài của hần mê hoặc, chống cự không nổi dụ hoặc nên XXOO với hần!!! >”

Nhưng mà cái này bảo tôi làm thế nào mà dám nói ra đây? Cho nên nói các bạn học sinh này, lấy kinh nghiệm xương máu cùng với trình tiết hai mươi mấy năm nói cho các bạn: cổ huấn ngàn năm không thể quên nha, hồng nhan là kẻ gây tai họa, hồng nhan là kẻ gây tai họa nha, xin các bạn hãy im lặng mà tụng lại câu này ba lần đi, nhớ kĩ trong lòng đấy, nhớ lấy nhớ lấy!

Tư Đồ thấy tôi khó xử cũng không hỏi lại tôi nữa, chúng tôi hai người ở trên đường lắc lư một hồi lâu mới quyết định tìm chỗ nào đó ngồi xuống, nghiêm túc suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ.

Chúng tôi mới ngồi xuống không lâu, Tư Đồ dùng tay đẩy đẩy tôi, chỉ vào một người nọ nói, “Tiểu Trư, khuôn mặt nhìn nghiêng của người kia rất giống người yêu trong mộng của cậu, Boy gây tai họa đấy!”

Ahhhh, hôm nay là cái ngày gì thế không hiểu, luôn gặp được cổ nhân.

Tôi động lòng xuân hào hứng nhìn qua hướng mà Tư Đồ mới chỉ, trong nháy mắt cả người hóa đá, tôi vẫn biết đạo lí “Thế sự hay thay đổi” nhưng mà anh cũng không thể biến hóa nhanh như thế chứ?! >”

Tôi nhìn khuôn mặt vô cùng bảnh trướng của Boy gây tai họa..... đàn người không biết nói gì Đứa nhỏ này lớn lên giờ giống như lá cây mùa thu, tàn rồi.....

Trước kia dáng người của Boy gây tai học là cao gầy, khoảng 178 cm, nặng chỉ khoảng 110 cân, nhưng mà hiện tại thì.....Lạm phát > ,

Lòng xuân của tôi không dám động dậy một tí ti nào nữa!

Ngồi ở đối diện Boy gây tai họa còn có mẹ hần, bạn gái hần, mà nói chính thì hần là bà xã của hần, năm đó vì làm cho tôi hoàn toàn hết hi vọng, cho nên trước khi xuất ngoại, cậu ta đã đăng kí kết hôn với Thanh Mai, cái đó làm tôi thương tâm lắm nha (nếu cậu ta không kết hôn, tôi thật tình lo lắng mình sẽ đuổi theo cậu ta ra đến nước ngoài > ,

Thanh Mai vẫn xinh đẹp giống như xưa, khuôn mặt giống như hồ ly tinh tái thế, môi hồng răng trắng, ánh mắt long lanh lay động, ăn mặc giống như hoa đào tháng ba, xinh đẹp vô cùng.

Sách có nói, đối với người xấu nhìn kĩ cũng là một loại tàn nhẫn, cho nên tôi chưa bao giờ nhìn kĩ Tư Đồ, nhưng mà cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày câu nói này lại vận dụng trên người Boy gây họa!

Mặt trắng ở nước ngoài tròn hơn, dinh dưỡng ở nước ngoài của có thể phong phú hơn, bắt quá mới có hai năm mà thôi, Boy gây tai họa từ một công tử khuynh quốc khuynh thành biến thành một ông chú mập mạp điển hình của nước Mĩ, thật sự là ứng với câu: ‘Gặp lại không bằng hoài niệm!’

Tôi quay đầu lại, quả thật là không muốn nhìn thêm khối thể tích khổng lồ phí phạm thịt ở sau lưng nữa, bỗng nhiên hai quí bà ngồi ở phía sau tự nhiên cái lên, một trận chiến nước miếng ầm ầm nổ ra.

Thanh Mai: “ Tôi đã nhịn lâu rồi, tôi muốn kết bạn với ai bà cũng muốn xen vào, ngay cả lúc tôi mua T-Back bà cũng mắng tôi là hồ ly tinh, tôi nói là bà ghen tị tôi mà, ghen tị tôi xinh đẹp hơn bà, mà bà lại là hoa tàn ít bướm, không đó đàn ông theo đuổi bà!” [T – Back là nhãn hiệu đồ lót]

Mẹ chồng tức giận ngực phập phồng, “Có đứa con dâu nào nói chuyện với mẹ chồng thế không? Đây không phải là làm phản sao? Nếu cô không ở nổi trong cái nhà này nữa thì đi đi, con tôi rất được hâm mộ, nó vứt bỏ cô thì càng có thể tìm một cô gái hấp dẫn hơn cô, hiền lành hơn cô, hiếu thuận hơn cô!”

Thanh Mai cũng tức giận đến mất đi lí trí, giơng nanh múa vuốt nói, “Xì, chuyện con trai bà được hoan nghênh là chuyện của năm đó rồi, bà cũng không xem lại bộ dáng hiện tại của anh ta xem, ngoại trừ tôi còn có đứa con gái nào nguyện ý đi theo anh ta?”

Mẹ chồng phẫn nộ: “Ai nói không có, năm đó còn một nữ sinh kêu là cái gì ‘Trư’, à tôi nhớ ra rồi, kêu là ‘Tiểu Trư’, cô ấy theo đuổi con tôi là chuyện toàn trường đều biết, vì con tôi, cô ấy có thể không cần cả mệnh của mình, cô làm được thế không? Kêu cô sinh một đứa con là cô oải oải phản đối, mặt nặng mày nhẹ với tôi.....”

Tôi .

Haizzz, tôi nghe xong lời này chỉ có nước đem mặt vùi vào trong thức ăn..... dì ơi, năm đó con điên cuồng theo đuổi con trai dì, nhưng đó là năm đó mà, năm đó cậu ta tư thế oai hùng, ngọc thụ lâm phong, làm điên đảo không ít đứa con gái ah, nhưng mà trước mặt hình thể dạng hình trụ nặng không dưới 250 cân này, con có làm cách nào cũng không có cách liên tưởng đến câu ‘Ngọc thụ lâm phong’ cả! >”

Ở bàn kế bên, mẹ chồng con dâu còn tiếp tục cãi nhau, mà tôi thì không ngừng nghe thấy tên của mình, Trư Trư Trư Trư..... Thật sự là buồn bực đến không chịu nổi, tôi lúi Tư Đồ đi ra ngoài, Boy gây tai họa biến hình vừa vận nhìn qua phía chúng tôi bên này, hai người người nhìn nhau 0,1 giây, sau đó quay mặt đi, từ nay về sau..... Người qua đường, hẹn gặp lại, ôi ~ những năm tháng thanh xuân của tôi!

Sau khi đi ra, trong lòng buồn bực tôi không biết phát tiết ở đâu, phẫn nộ, tôi vươn chân đá một hòn đá nhỏ ở ven đường, hòn đá nhỏ ở dưới chân bay lên, “cạch ” một tiếng rơi trúng vào cái gì ở trước rồi, một luồng sát khí lập tức đập vào mặt mà đến, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên mới phát hiện hòn đá kia đã bị tôi đá trúng một bà dì già già, giờ phút này bà dì đó đang chống nạnh hai tay làm giống như đậu hũ Tây Thi, hung thần ác sát trừng mắt nhìn tôi.

Má ơi!!! >”

Thời vận không tốt chút nào cả, tôi cười hắc hắc hai tiếng, “..... Thật xin lỗi thật xin lỗi, cháu không phải cố ý.....”

Bà dì hét lớn một tiếng cắt ngang lời tôi, “Nếu lời xin lỗi hữu dụng thì còn cần đến cảnh sát làm gì nữa?”

Tôi đứng hình, đầu năm nay ngay cả bà dì cũng có thể kiêu ngạo như vậy nữa!

“Thế..... bà muốn giải quyết như thế nào?”

Bà dì cười đắc ý, không muốn buông tha người, “Đương nhiên là đến đồn cảnh sát!”

Hừm, tôi không thể đến đồn cảnh sát được, đến đồn cảnh sát khẳng định là ba tôi sẽ biết ngay, đến lúc đó lại liên lụy đến sự kiện thuốc tránh thai thì thế chẳng phải tôi chết chắc rồi sao?

Càng nghĩ càng sợ, tôi quay đầu lại nhìn Tư Đồ, nhưng Tư Đồ lúc này còn đang đứng nghe điện thoại, chẳng chút ý chút nào đến chuyện bên này của tôi, tôi gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, tôi vô kế khả thi rồi, mắt thấy bà dì sẽ tiến lên bắt lấy tay tôi, tôi đang muốn lui về phía sau thì tự dưng trong lúc đó bỗng nghĩ ra một kế, tôi đột nhiên ngẩng đầu, ngón tay chĩa vào trên bầu trời còn giọng nói thì kinh ngạc cực độ, kêu to:

“Mau nhìn kìa! Có tàu vũ trụ!”

Theo phản ứng có điều kiện, bà dì cũng theo tay tôi nhìn lên trời, vì thế tôi nhân cơ hội bà ấy còn kinh ngạc thì rất nhanh quay đầu bỏ chạy.

“Xú nha đầu, đừng chạy!”

Bà dì này quả thật rất là ‘chấp nhất’, thế mà kéo ‘thân thể mềm mại’ hơn 200 cân đuổi theo phía sau tôi, vừa chạy lại còn vừa chửi tôi, tôi không dám quay đầu nhìn về phía sau, cầm đầu cầm cổ chạy vội, đường cũng không thềm nhìn, khi quẹo ra một con đường lớn thì một chiếc xe màu bạc đang chạy đến, chờ khi tôi nhìn đến thì đã chậm rồi, xe chạy không phanh lại kịp, một đường đâm thẳng về hướng tôi, tôi bị xe đụng, đầu ngã xuống đất, sau đó trước mắt tối sầm liền mất đi ý thức.

35. Chương 35: Jq Mộng

Không biết mình hôn mê đã bao lâu rồi, khi tôi tỉnh lại thì cảm giác đầu có chút đau, mà mình lại đang ở trong một căn phòng u ám xa lạ.

“Uhm.....” cảm giác xương cốt toàn thân có chút đau nhức, tôi xoay mình muốn nằm xuống.

Đây rốt cuộc là chuyện gì thế? Tôi nương ánh sáng ngoài cửa sổ nhìn bốn phía chung quanh.

Cửa sổ sát đất thật lớn, gia cụ mới, màu tao nhã, giường lớn King size mềm mại, tất cả tất cả tất cả chuyện chuyện này biểu hiện một điều, chủ nhân căn phòng này là một kẻ có tiền.

Nhưng vì sau tôi lại ở nơi đây, tôi nhớ là..... đầu đau quá..... tôi xoa xoa cái trán, tự nhiên phát hiện trên trán xuất hiện một cục u thật to.

Đương nhiên là tình tiết sẽ không phải giống như trên TV là tôi bị mất trí nhớ rồi, tôi có thể nói lại chuyện lúc trước đã xảy ra, tôi nhớ rõ lúc ấy tôi lỡ chân đá trúng cục đá lên người một bà dì, sau đó người ta rượt tôi chạy qua mấy con phố, lại sau đó khi tôi chạy ra đường lớn thì bị một chiếc xe đụng phải, sau đó tôi hôn mê cho tới bây giờ.....

Nói cách khác, tôi gặp tai nạn xe cộ, nếu nói theo bình thường thì tôi hẳn là phải nên ở bệnh viện chứ không phải là nơi này, căn phòng hoành tráng như thế này không phải là bệnh viện, thế thì.....

Thế thì chỉ có thể là một khả năng thôi..... người kia đụng phải tôi, sao đó lo lắng gặp chuyện không may cho nên bắt cóc tôi mang về nhà, chuẩn bị hủy diệt chứng cứ? Hay là nhìn thấy sắc đẹp của tôi..... Mà nổi lên ác ý ta?

Tưởng tượng như thế tôi không khỏi lo lắng, vội vàng lo lắng mà xem xét lại quần áo của mình, aaaa, quần áo không chỉnh chu, vừa thấy là tôi bị dọa hoảng, Oh my god! Quần áo của tôi bị người ta đổi qua, hiện tại tôi đang mặc chính là một bộ đồ ngủ!

Trời ạ, khẳng định là như thế này, sau khi người nọ xuống xe thì nhìn thấy sắc đẹp của tôi cho nên sinh ra ác ý, vì thế chở tôi về nhà chuẩn bị tiền dâm hậu sát, hoặc thảm hại hơn chính là hủy đi chứng cứ!

Đầu óc của tôi bắt đầu ảo tưởng người kia là ai, phạm là thần tượng trên TV tôi đều nghĩ qua một loạt!

Sau đó cửa có tiếng động, đèn lập tức sáng lên——

Chàng trai đứng ở cửa, đôi mày thanh tú, chiếc mũi cao thẳng, khuôn mặt tuấn mĩ. Mái tóc có chút hỗn độn, dáng người cao ráo, cả người khí chất tinh khôi, trên mặt mang theo một chút u buồn, giờ phút này đang nhìn tôi mỉm cười, nụ cười kia tao nhã mà hàm súc.....

Oh~~ My ~~ God! Đây không phải là Bạch Thần sao?

“Đã tỉnh?”

“Sao....sao lại là anh?” Tôi kinh ngạc miệng mở rộng ra có thể nuốt cả một cái trứng vịt.

Đây là nằm mơ đúng không? Tôi theo phản xạ néo mặt mình một cái, ôi, rất đau! Xem ra đây là thật rồi! Nhưng mà sao tôi lại ở chỗ này, anh ta sao lại cũng ở chỗ này, mà nơi này là ở đâu?

Tôi chớp mắt nhìn Bạch Thần mặc một bộ đồ màu trắng tao nhã đi về hướng tôi, thật giống như hoàng tử trong mơ, chỉ đi về phía tôi mà thôi.....

“Em cảm thấy thế nào?” Bạch Thần đi tới trước mặt tôi, vươn đôi tay hơi lạnh của anh ấy đặt lên trán tôi, động tác rất nhẹ nhàng giống như tôi là một con búp bê bằng thủy tinh.

Tôi say mất.....

“Làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao vậy?” Tôi ngơ ngác nhìn về phía anh ta, vô thức lặp lại lời anh nói.

“Là hỏi cô hiện tại cảm thấy thế nào, có cảm thấy không thoải mái hay là đau ở đâu không? Có đau đầu không? Hay là có muốn ới không?”

“Vâng vâng..... vâng..... ” tôi thật sự có chút choáng váng đó, Bạch Thần nghe được câu trả lời của tôi, hé miệng nở nụ cười, lộ ra một chiếc răng khểnh dễ thương, lấy tay nhéo nhéo cái mũi của tôi, thái độ vô cùng thân thiết.

Tôi giống như bị sét đánh, hóa đá ở tại đương trường, càng thêm bất lễ mà si ngốc nhìn anh ta..... ách..... rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế này?????

“Tiểu Trư, còn nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra không?”

Tôi lắc đầu rồi lại gật đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đầy tươi cười của anh ta mà thất thần, lại thất thần, ôi mẹ ơi, anh ta cười thật sự là rất đẹp trai!

“Có!”

Tim đập thật nhanh, tôi có cảm giác giống như trở về mối tình đầu ngày xưa.....thật giống như Viên Sương Cầm lần đầu gặp được Giang Trục Thụ. [Giang Trục Thụ và Viên Sương Cầm là hai nhân vật chính trong phim Thơ ngày nổi tiếng của Đài Loan]

Bạch Thần nhìn tôi bộ dáng ngây ngốc thì cười rộ lên, cánh tay thật ôn nhu mà vuốt tóc tôi, giống như là che chở cho em gái anh ta thương mến ấy. >”

“Ba giờ trước, em bỗng nhiên từ trong ngõ nhỏ lao ra, lái xe phanh lại không kịp nên đụng làm cô bị hôn mê! Lúc ấy tôi có chuyện gấp nên kêu lái xe chở cô đến bệnh viện làm kiểm tra, kiểm tra thấy não em bị chấn động nhỏ, vốn là định cho em nằm viện nhưng không biết nhà em ở đâu, cũng không có cách nào liên lạc với người nhà của em, cho nên tôi nói lái xe chở em về đây, ở đây là nhà tôi!” [Sun: đã ngốc mà còn bị chấn động não, bảo người ta làm thế nào mà chịu nổi đây??]

“Ah!” Thì ra đây là anh ta, trách không được lại sang trọng như thế! Tôi lại nhìn trang trí xung quanh một lần nữa, quả nhiên là nơi ở của người có tiền mà!

Bức tranh trên vách tường, được, tốt lắm, nhìn không ra là tranh gì cả! >”

Bút pháp trên tường, được, tốt lắm, nhìn không ra là chữ gì cả! >”

Tốt lắm, cái gì gọi là gì nhỉ, àh, đúng rồi, là chủ nghĩa trừu tượng, đầu năm nay cái gì càng xem càng không hiểu thì giá trị của nó càng cao.

Mà ngay cả thảm lót sàn cũng xinh đẹp như vậy, làm tôi nhìn không được mà muốn lăn mấy vòng trên đó!
>

“Cho nên bây giờ em cảm thấy thế nào, nếu không thoải mái thì tôi kêu bác sĩ Lí vào kiểm tra cho cô một chút!”

“Vâng, chỉ có chút đau đầu, những cái khác không có vấn đề gì cả.”

“Phải không?” Bạch Thần lấy tay vuốt tóc trên trán tôi, động tác rất nhẹ rất ôn nhu, còn thật thân thiết mà thoải mái, nếu động tác này mà người khác làm thì tôi nhất định sẽ thấy thật kịch cỡm, thật ngu dốt, nhưng mà bây giờ anh ấy làm tôi lại thấy thật lãng mạn, mà anh ấy thật giống ‘Oppa’ trong phim Hàn Quốc!

Trời ạ, tôi càng hôn mê.....

Bác sĩ Lí hình như là bác sĩ gia đình, ông ta được Bạch Thần gọi vào để kiểm tra cho tôi, đại khái nói là không có vấn đề gì, chỉ là trên đầu bị đụng phải có vết bầm, qua vài ngày là khỏi ngay, nhưng vì để an toàn..... tôi tốt nhất là phải nghỉ ngơi nhiều nhiều.

Tôi không biết mình bị gì mà một khắc kia tôi lại mong mình kiểm tra ra có bệnh, sau đó có thể quang minh chính đại ở lại trong này.

Bác sĩ Lí đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có hai người chúng tôi.

“Đã đói bụng chưa?” Bạch Thần mỉm cười giống như ‘Oppa’ trong phim Hàn, ngọt ngào như vậy, thân thiết như vậy, làm cho tôi sinh ra một chút ảo tưởng.

“Vâng, có một chút!” Tôi làm như thật ngượng ngùng cúi xuống bốn mươi lăm độ, hai tay vô thức xoay xoay.

“Được, bây giờ tôi đi lấy cháo cho em ăn, em ở trong này nằm chờ tôi một chút!!” Bạch Thần lấy thêm hai cái gối giúp tôi nằm thoải mái sau lưng, sau đó thật tao nhã đi ra ngoài.

Ông trời ba phiên bốn lần an bài tôi gặp gỡ Bạch Thần, hay là đây là lương duyên trời ban? Đây rốt cuộc là mộng hay là thật vậy, hay là thật có chuyện hoàng tử từ trên bầu trời rơi xuống hay sao? Hay là Tiểu Trư tôi mèo mù vớ phải cá rán, cuối cùng vận may cũng đến trong cuộc đời này rồi!

Tôi chớp mắt hình hết thấy chung quanh, cảm giác rất không chân thật, làm sao mà vừa mới tỉnh dậy tôi đã từ cô bé lọ lem biến thành công chúa Bạch Tuyết thế này?

Một lát sau, Bạch Thần trở lại, trong tay bưng theo một chiếc khay.

“Bác sĩ Lí nói em có chút dấu hiệu phát sốt, cho nên hiện tại chỉ có thể ăn nhẹ chút gì đó, tôi nghĩ cháo hẳn là thích hợp nhất, mẹ Lâm đã ninh một canh giờ rồi!”

“Vâng.....” Lần đầu tiên tôi cảm thấy trong miệng mình ngoài chữ ‘vâng’ ra lại chẳng biết nên nói cái gì cho tốt, đầu giống như bị đung cho choáng váng rồi, lại vẫn ngơ ngác nhìn Bạch Thần.

Tuy rằng nói là cháo nhưng hoàn toàn không giống với cháo bình thường, bên trong bỏ một ít rau xanh cùng thịt bò băm, nhìn qua rất là đẹp.

Theo bản năng, tôi vươn tay ra muốn cầm cái bát, nhưng mà Bạch Thần lại không đưa bát cho tôi mà cười nói, “Vẫn là tôi bón em ăn đi, nhìn tay chân em vụng về như thế, miễn cho làm mình bị phỏng!”

Anh ấy đang ám chỉ tôi rất ngốc sao? >’

Giống như nhìn ra ý của tôi, Bạch Thần lại bổ thêm một câu, “Bất quá ngốc cũng có cái đáng yêu của ngốc, giống như con cún con mới sinh làm cho người ta nhìn không được mà muốn ôm vào lòng cẩn thận yêu thương!”

Ahhhhhhhh!!!!

Lòng tôi bồn chồn nham, anh ấy là đang nói rất muốn ôm tôi vào lòng cẩn thận yêu thương phải không? Phải không phải không? Thế đến đây đi!

Đương nhiên là tôi không dám lỗ mãng, chỉ có cách trở mặt hình bàn tay thon dài trắng nõn của anh cầm cái thìa đưa đến bên miệng tôi, “Nào, hé miệng!”

“Vâng.....” Tôi ngoan ngoãn hé miệng, miệng vừa uống xong tí cháo mà mặt đã bắt đầu nóng lên.

Bạch Thần đương nhiên là không rành rẽ động tác này rồi, động tác nhìn qua có chút vụng về nhưng mà rất ôn nhu, cũng rất có kiên nhẫn.

Anh ôn nhu giúp tôi lau đi vệt cháo dính ở khóe miệng, “Ăn ngon không?”

Tôi gật đầu như trống bỏi: “Vâng, ăn ngon!”

Nghe vậy anh ôn nhu nở nụ cười, giống như gió nhẹ mùa xuân, ấm áp, trái tim của tôi lại đập loạn lên.

Nếu đây là một giấc mơ, tôi nguyện ý từ nay về sau không tỉnh lại nữa!

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, mẹ Lâm nấu nhiều lắm, em muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn bấy nhiêu!” Bạch Thần nói xong lại múc một muỗng đưa đến trước mặt tôi.

Trong đầu tôi hỗn loạn một đống, chỉ có thể ngẩn người há miệng ăn cháo không ngừng đưa tới.

Trong đần độn không biết qua bao lâu, bát cuối cùng đã thấy đáy, anh vươn tay lên đầu giường rút ra một tờ khăn giấy lau miệng cho tôi, “Còn muốn ăn nữa không?”

Tôi lắc đầu, cố gắng để mình không lộ ra bộ dáng mê trai si ngốc, “Được rồi, em no rồi!”

Thật ra tôi rất muốn để anh lại bón tôi thêm một bát nữa nhưng nghe nói thực nữ đều ăn rất ít, cho nên vì để lại ấn tượng tốt cho anh, tôi quyết định hi sinh bụng mình.

“Tôi đi lấy chút hoa quả lại đây!”

“Vâng!”

Trời ạ, chàng trai này quả thật rất perfect, người đã đẹp trai mà chẳng có chút kiêu ngạo, ở nhà lại còn ôn như như thế, quả thật chính là bạch mã hoàng tử rồi!

Rất nhanh, Bạch Thần đã mang hoa quả đến đây, còn cùng tôi ăn, sợ tôi buồn còn theo giúp tôi hàn huyên hồi lâu, nhưng không biết vì sao, rõ ràng tôi mới vừa tỉnh ngủ không lâu mà vẫn cảm thấy choáng váng đầu, rất chóng mặt, liên tục ngáp mấy cái.

“Thấy mệt sao?”

Tôi lại ngáp một cái, “Vâng, không biết vì sao cảm thấy vô cùng buồn ngủ!”

“Thế thì nghỉ ngơi sớm một chút, như vậy thân thể sẽ nhanh chóng khỏe lại!” Bạch Thần giúp tôi nằm xuống, còn cẩn thận giúp tôi đắp chăn.

“Vâng.....” tôi vô thức trả lời, trong lòng cảm thấy có điều không hợp lí như hình như còn có chuyện gì đó chưa có làm, nhưng mà trong đầu lại cảm thấy vô cùng buồn ngủ, mắt giống như bị nhựa cao su dính lại, không thể không chế mà khép xuống.

Trong mơ mơ màng màng, tôi dường như cảm thấy Bạch Thần đi rồi, sau đó cùng ai nói chuyện: “Giám sát chặt chẽ cô ấy. Có chuyện gì.”

Bọn họ dần đi xa, câu kể tiếp tôi nghe không rõ lắm thì đã nhanh chóng chìm vào trong mộng.

36. Chương 36: Jq Hôn Trộm

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu, cả người hỗn loạn, nhưng không buồn phiền mà lại cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái.

Tôi vừa tỉnh lại đã cảm thấy ánh mặt trời xuyên qua khe cửa chiếu vào, ánh sáng ấm áp vô cùng, vài tia nắng còn nghịch ngợm dừng ở trên chăn, tôi vươn tay ra tiếp, cảm giác như có một cái gì đó ấm áp đang chảy trong lòng.....

Bạch Thần đã không thấy bóng dáng, những người khác cũng không thấy, trong phòng yên tĩnh cực kì, không có một tiếng động nào cả, tôi cơ hồ nghe được cả tiếng hít thở của mình.

Bây giờ là mấy giờ, và Bạch Thần đi nơi nào rồi?

Tôi từ trên giường nhảy xuống, để chân trần bước đi trên thảm trải sàn, cảm giác thật là thoải mái, tôi đi đến bên cạnh cửa sổ, đẩy kính thủy tinh ra, một luồng không khí trong lành tràn vào, phong cảnh xinh đẹp ở dưới đập vào mắt.

Thật sự là rất đẹp, vườn hoa rất lớn, hoa tươi nở rộ, người làm vườn ở trong bụi hoa bận rộn giống như một con ong mật chăm chỉ, ánh sáng mặt trời chói mắt xuyên qua lá cây chiếu lại đây, đẹp vô cùng.

Tất cả thật giống như một giấc mộng, mà tôi giống như cô bé lợ lem đi lạc vào tiên cảnh, tôi nhìn tất cả mà cảm thấy vô cùng khó hiểu, hay là từ trên trời bỗng nhiên rơi xuống một thỏi vàng mà thẳng tắp rơi trúng đầu tôi rồi?!

Tuy rằng tôi tung hoành ở tiểu thuyết mười năm có thừa, mỗi thời mỗi khắc đều mơ là mình có ngày biến thành nữ chính trong tiểu thuyết, gặp được một nam chính vừa đẹp trai lại nhiều tiền, sau đó yêu tôi tôi nói chết là chết sống là sống, coi tôi giống như là công chúa chiều chuộng tôi, yêu không được chỉ có thể chết!

Nhưng mà thật sự số tôi may mắn như thế sao? Bạch mã hoàng tử quả thật có tồn tại sao? Cho dù có tồn tại thì tôi có vận may mà gặp được sao? Giả sử tôi có thể gặp được tôi đoán tôi đi mua vé số là trúng thưởng ngay!

Tôi nắm chặt nắm tay để móng tay đâm vào trong da, cảm giác đau đớn một lần nữa truyền đến nói cho tôi biết đây là sự thật, tất cả không phải là mơ.

Mà lúc móng tay đâm vào trong da, cảm giác đau đớn làm trong lòng tôi cả kinh, tôi đột nhiên nhóe tới một người — Diệp Tử Ninh!

Chết rồi, ngày hôm qua anh ta dường như muốn tôi xuống bếp làm bữa tối có ánh nến, nhưng tôi không chỉ không trở về mà lại còn tắt điện thoại! Phỏng chừng lúc này anh ta đã tức muốn điên rồi, vừa mới tưởng tượng phải đi về đối mặt với Diệp Tử Ninh là thân thể tôi phản xạ có điều kiện run lên, nhưng nếu không liên lạc với anh ta phỏng chừng chết còn thảm hại hơn! >

Nghĩ vậy tôi lập tức nhào lại tìm túi xách cùng di động của mình, nhưng tìm khắp phòng một lần cũng đều không thấy bóng dáng của túi xách dùng di động của tôi đâu cả.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng hoạt động của máy hút bụi, tôi lập tức chạy ra ngoài.

“Tiêu tiểu thư, cô đã tỉnh?” Dì cầm máy hút bụi đang dọn dẹp lại vệ sinh nhìn thấy tôi lập tức buông máy hút bụi đi tới hướng tôi.

“Vâng, tôi.....” Tôi nhìn chung quanh tìm túi xách của mình.

“Tôi gọi là mẹ Lâm, là người hầu nơi này, có thể giúp gì cho cô không?” Dì mỉm cười nhìn tôi, thái độ thật kính cẩn.

“Vâng, xin chào, tôi muốn tìm túi xách của mình, tôi muốn gọi điện thoại!” Tuy rằng trong phòng có điện thoại nhưng tôi quả là một đứa ngốc, nếu không tìm được di động của mình, tôi căn bản là không nhớ được số điện thoại cũng là đồng nghĩa với không thể liên hệ được với Diệp Tử Ninh.

“Vâng, túi xách của Tiêu tiểu thư đặt trong ngăn tủ, để tôi lấy cho cô!” Nói xong mẹ Lâm lập tức đi vào một căn phòng khác, động tác vô cùng lưu loát và nhuần nhuyễn.

Chỉ chốc lát sau, bà đã trở lại, trong tay cầm theo túi xách của tôi, nhưng túi giống như bị chà xát, so với trước kia càng thêm thô thảm vô cùng, nhưng tôi không cần so đo điều đó, bây giờ tôi chỉ muốn nhanh chóng gọi điện thoại giải thích với Diệp Tử Ninh, bằng không hậu quả càng thêm không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng mà tôi tìm khắp cái túi cả chục lần mà vẫn không thấy di động của tôi ở đâu?!

“Tiêu tiểu thư muốn tìm gì thế ạ?”

“Di động, di động của tôi đâu? Tôi nhớ lúc ấy mình để di động trong túi cơ mà?”

“A, thì ra là tìm di động, tôi nghe Bạch thiếu gia nói lúc ấy Tiêu tiểu thư bị đung xe, túi xách bay ra ngoài nên di động bị rơi nên hư, cho nên Bạch thiếu gia gọi người đem di động của cô đi sửa chữa, khoảng ngày mai là có thể cầm lại rồi!”

Đầu óc choáng váng, ách..... nên làm cái gì bây giờ? Không có di động tôi sẽ không thể gọi được điện thoại, không thể gọi được điện thoại sẽ không thể liên lạc được với Diệp Tử Ninh, nhưng vậy..... anh ta sẽ giết tôi!!!!!!!!!!

“Sắc mặt Tiêu tiểu thư tái nhợt như vậy, vẫn là trở về trên giường nghỉ ngơi đi, nếu cô đói bụng tôi có thể đi chuẩn bị cơm trưa cho cô!”

“Vâng, nhưng tôi muốn gọi điện thoại cho bạn tôi biết!”

“Điều này Tiêu tiểu thư có thể yên tâm, nghe Bạch thiếu gia nói, cậu ấy đã thông báo cho bạn cô biết rồi!”

“Thật không?” Tôi kinh hãi nhìn mẹ Lâm, “Là thông báo cho đứa bạn này của tôi, còn anh ta nói như thế nào?”

“Cái này tôi cũng không biết, nếu không Tiêu tiểu thư đi nghỉ ngơi trước đi, chờ Bạch thiếu gia trở lại, tự mình hỏi cậu ấy là được rồi.”

“Vậy được rồi!” Chuyện tới nước này chỉ có cách như vậy thôi, hơn nữa không biết vì cái gì, thân thể luôn có chút mệt mỏi, vì thế tôi nghe lời mẹ Lâm trở về phòng, rửa mặt, sau đó chờ bà ấy mang đồ ăn lại đây, cơm nước xong không lâu, tôi ở trong phòng xem TV nhàm chán quá nên lên mạng.

Vừa lên QQ, hình của Tư Đồ đã lác liên không ngừng.

Tôi vừa mở ra, đập vào mắt đều là câu hỏi của Tư Đồ, cậu ta nói nếu tôi không liên lạc với cậu ta trước năm giờ chiều thì sẽ đến cục cảnh sát tìm anh tôi báo án.

Má ơi, tìm ai cũng được nhưng không thể tìm anh tớ đâu, mọi chuyện mà gặp phải con hồ ly kia là chết ngắt.

Tôi: “Tư Đồ, đưa tin, tớ còn sống.”

Qua mạng, hình của Tư Đồ lại sáng lên.

Tư Đồ: “Cậu cậu cậu cậu cậu cậu cậu!!!!”

Tôi ngắt đuôi an ủi Tư Đồ, “Yên tâm đi, tớ còn ở trên Địa Cầu!”

Tư Đồ: “Không sợ kẻ thù dữ như hổ mà chỉ sợ bạn hữu ngu như heo!”

Tôi: “.....”

Tư Đồ: “Cậu chạy đi chết ở đâu thế hả? Vì sao gọi điện thoại không được, gửi tin nhắn không trả lời, rồi đi cũng không nói một tiếng với tớ? Phải biết rằng cậu chết không phải là vấn đề mà là tớ có thể vì cậu chết mà phải chịu trách nhiệm cúng bái hành lễ!”

Tôi: “Tư Đồ, bình tĩnh bình tĩnh, tớ biết cậu rất lo lắng nhưng không phải bây giờ tớ ổn rồi sao? Tớ ngủ một ngày, bây giờ tỉnh lại là thông báo cho cậu!”

Tư Đồ: “Tớ mới không thèm để ý tới sự sống chết của cậu, cậu chết đi rất tốt, ít nhất là đỡ phiền toái tới tớ, hồng nhan là kẻ gây tai họa, không đúng, kể cả kẻ gây tai họa cũng không phải là hồng nhan!”

Tôi >_

Tư Đồ: “Cậu bao giờ là người đó? Nói, cậu chạy đi đâu hại người?”

Tôi: “Người trong giang hồ, ai có thể không mang theo đao nào, tớ ngày hôm qua bị một bà dì đuổi theo mấy con phố, sao đó đụng trúng phải một chiếc xe, sau đó được một anh chàng đẹp trai đưa về nhà, bây giờ tớ đang ở trong nhà anh ấy!”

Tư Đồ: “Cậu đang nằm mơ à? Vẫn khi tớ là gốc sao, cậu nói cái lí do này có chỗ nào tin được không, cậu nói cứ như bóng đá nam của Trung Quốc đoạt được quán quân của World Cup đấy!”

Tôi = =#: “..... Tớ nói chính là sự thật mà!”

Tư Đồ: “Cuộc sống giống như giấy vệ sinh đấy, không có việc gì thì tận lực kéo ít thôi!”

Tôi: “..... Tớ thật sự không lừa cậu mà, mặc kệ luôn, dù sao hiện tại tớ cũng không có việc gì, di động của tớ bị hỏng rồi, tạm thời không gọi được.”

Tư Đồ: “Từ nhỏ cậu đã không hiểu xã giao gì hết, mắt thì thiếu tầm nhìn, mà cái này là tính trời ban rồi, không thể trách ba mẹ cậu, cũng không thể trách cậu được, nhưng cậu cái dạng này mà cũng còn muốn đi ra ngoài phá đời à, mà đi ra ngoài phá đời cũng không có việc gì, cậu còn nghĩ mình thật thông minh, bị người ta lừa mà còn tưởng người ta coi trọng mình, cậu nặng bao nhiêu kí tớ không biết nhưng bộ dạng cậu thế nào, xin cậu hãy lập tức đến trước gương nhìn một cái cho rõ ràng đi, cậu không có mệnh công chúa Bạch Tuyết đâu! Cậu cũng không phải nhân dân tệ, thử nghĩ xem người nào có thể thích cậu được đây?”
[nhân dân tệ là tiền Trung Quốc]

Tôi giận: “. (#) cậu đi chết đi Tư Đồ!”

Tư Đồ: “Bị đụng anh ta phải đưa cậu đến bệnh viện chứ làm chi mà chở cậu về nhà anh ta, chẳng lẽ cậu không thể dùng não heo của cậu suy nghĩ một chút sao? Chuyện này rất không hợp lí!”

Tôi cũng bắt đầu thấy được điểm không ổn, nhưng mà lúc trước Bạch Thần có giải thích với tôi, tôi cảm thấy anh ta hoàn toàn có thể tin tưởng được, hơn nữa hơn nữa bộ dạng anh ta đẹp như vậy, có tiền như vậy, cho dù anh ta nghĩ muốn bắt cóc tôi thì có thể được cái gì chứ?

Tôi: “Anh ấy rất đẹp trai, hơn nữa rất có tiền!”

Tư Đồ: “So what? Tất cả hiển nhiên là một âm mưu, tớ nhắc nhở cậu bao nhiêu lần rồi, cậu bị mắc mưu rồi biết không?”

Tôi: “Anh ấy rất đẹp trai cho nên anh ấy không cần ham bề ngoài của tớ, anh ấy có tiền cho nên không cần ham tiền của tớ, cho nên tổng kết lại, nếu anh ấy có mưu đến quấy rối tớ thì đã sớm nên xuống tay rồi, làm gì mà gọi bác sĩ đến cho tớ?”

Tư Đồ: “Muốn xem giáo dục của một quốc gia thì đến xem nhà vệ sinh công cộng của nước đó, muốn xem rắc rối của một người thì phải xem ánh mắt của anh ta, muốn xem giá trị của một con người thì phải xem đối thủ của anh ta, người con trai này cậu hiểu biết được bao nhiêu hả? Cậu làm thế nào mà biết anh ta sẽ không hại cậu?”

Tư Đồ: “Thời điểm đàn ông đối phó với phụ nữ thì chỉ số thông minh cao như cơ Einstein đó cậu có biết không? Nói cậu ý nghĩ đơn thuần là nhẹ nhàng lắm rồi, nói chính xác ra là ngu xuẩn đấy! Nhanh nói cho tớ biết bây giờ cậu đang ở đâu? Tớ qua đón cậu!”

Tôi: “Tớ ở trong nhà anh ấy?”

Tư Đồ: “..... ở đường nào số mấy?”

Tôi: “Không biết.....”

Ngay sau đó Bạch Thần trở lại.

Tôi lập tức tạm biệt Tư Đồ, nói buổi tối lại liên lạc.

“Ở trên mạng?” Bạch Thần đi đến, trên mặt vẫn là nụ cười như có như không. “Vâng, em nói với bạn một tiếng, ngày đó em cùng một người bạn đi dạo phố, em bỗng nhiên không thấy, cậu ta rất lo lắng!”

“À, thật xin lỗi, tôi không biết em đi với bạn bè cho nên không thông báo cho cậu ta, tôi chỉ thông báo với thủ trưởng của em!”

“Thủ trưởng của em? Anh đang nói là Diệp Tử Ninh sao?”

Bạch Thần gật đầu: “Tối hôm qua sau khi trở về tôi liền thông báo cho anh ta!”

Tôi nuốt nước miếng: “Anh ta có nói cái gì hay không?”

Nghe thấy vấn đề của tôi, Bạch Thần hơi hơi nhíu mày.

Tôi hỏi han thật cẩn thận: “Anh ta có phải tức lắm không?”

Bạch Thần muốn nói lại thôi!

“Anh ta nói cái gì ah? Không sao đâu, anh nói cho em biết đi!”

“Anh ta nói, từ nay về sau, sống chết của em không quan hệ với anh ta nữa!”

Tôi ()

Tôi cười gượng hai tiếng để che dấu sự xấu hổ của mình, không biết vì sao nghe nói như thế tự nhiên tâm trạng của tôi lại dâng lên một chút khó chịu, tuy rằng tôi rất sợ Diệp Tử Ninh nhưng đêm đó anh ta đoạt đi trình tiết của tôi, sau đó buổi sáng hôm sau còn lời ngon tiếng ngọt muốn tôi làm bạn gái của anh ta, kêu tôi chuẩn bị cái gì mà bữa tối có ánh nến gì gì đấy, làm sao vừa quay đầu lại liền vô tình như vậy?

Tôi không thích anh ta, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy một sự chênh lệch giống như lòng sông so với mặt biển, một cảm giác phức tạp nói không nên lời.

“Em nghĩ em cần phải trở về!” Tuy rằng Diệp Tử Ninh không quan tâm nhưng tôi còn phải đi về hoàn thành nhiệm vụ của anh tôi.

“Nhưng tôi cảm thấy thân thể của Tiểu Chu không phải thật Ok, tôi nghĩ em vẫn ở trong này nghỉ ngơi hai ngày đi, nơi thủ trưởng của em tôi có thể thay em giải thích nguyên nhân cùng xin phép!”

Bạch Thần nhìn tôi, đáy mắt tràn đầy lo lắng làm cho tôi một trận cảm động cùng ảm áp, một người mới gặp vài lần mà còn có thể quan tâm tôi như thế, còn anh ta ta lại nói là sống chết của tôi không quan hệ với anh ta!

“Làm sao vậy, không thoải mái ở đâu sao?”

Tôi lắc đầu đem suy nghĩ cổ quái kia ném văng ra ngoài: “Không Không có việc gì, em vẫn là nghĩ về nhà nghĩ ngơi, em không thể quấy rầy nhà anh mãi!”

“Sao có thể quấy rầy được? Thứ nhất, tài xế của tôi đừng ngã em, tôi có trách nhiệm chiếu cố em, thứ hai, tôi rất thích cảm giác ở cùng một chỗ với em, cho nên em ở trong này không phải là tôi cùng em mà kì thật là em theo giúp tôi, bình thường khi tan sở tôi không muốn ở lại căn nhà lạnh như băng này, nhưng mà hôm nay có em, nghĩ đến về nhà có thể nhìn thấy em.....Bỗng nhiên muốn vội vàng trở về!” Ánh mắt của Bạch Thần hơi thâm thúy u buồn, toát ra làm cho người ta mê ly tim đập thành thịch, trùng hợp tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta, vô ý trôi vào trong sóng nước ánh mắt của anh ta, trong lòng bỗng nhiên thấy có gì đó rục rịch trong lòng.....

“Ở đây thêm vài ngày coi nhưng là theo giúp anh đi, được không?” Bạch Thần đi vào nhẹ nhàng ôn nhu cầm tay tôi.

Tôi say mất rồi..... >”

Trong nháy mắt, tim của tôi đập loạn ‘bùm bùm bùm’ giống như đi đánh trống, trên mặt phát sốt, cả người choáng váng, trong ánh mắt mong đợi của Bạch Thần, tôi..... gật đầu.

Ngày kế tiếp, vì theo giúp tôi, Bạch Thần còn cố ý xin nghỉ phép, ở nhà cùng tôi lên mạng, chơi cờ, chơi bóng, còn mang tôi đi xem phim, ăn kem, chơi trò chơi, đi dạo phố, chúng tôi thật giống như một đôi tình nhân, giống đến nỗi đi ngoài đường mà tôi còn có thể cảm giác được ánh mắt ghen tị cùng hâm mộ của những cô gái nhìn tôi cùng Bạch Thần.

Tôi nghĩ, tôi đã yêu rồi, mà cái tên Diệp Tử Ninh không có lương tâm cũng bị tôi đá đến Bắc Băng Dương mất rồi.

Tối hôm nay chúng tôi đi xem phim trở về, Bạch Thần đưa tôi về phòng, lúc đi qua phòng khách Bạch Thần bỗng nhiên giữ chặt cánh tay tôi làm tôi thiếu chút nữa té ngã.

Anh ta tay mất nhanh lẹ, vươn tay ra tiếp được tôi, lúc này mới miễn đi số mệnh chó liếm phân của tôi.

“A, làm sợ muốn chết.....” Tôi vô tình cười nói, vừa ngẩng mặt lên lại phát hiện khoảng cách của hai người rất gần, rất đen tối, gần đến nỗi tôi có thể ngửi được hương thơm trên quần áo của anh ta, một mùi hương giống như là cây cỏ, rất dễ chịu.

“Ha ha..... Anh có chuyện gì sao? Nếu không có, em nghĩ em đi nghỉ sớm đây, có chút mệt mỏi !” Trái tim lại bắt đầu đập loạn rồi, mắt lại bắt đầu nóng lên, ý chí rối loạn, tôi rất muốn thoát khỏi kiềm chế ngay bây giờ.

Bạch Thần tựa gần lại người tôi, tiếng nói của anh trầm thấp giống như đưa tôi vào mê trận: “Tiểu Chu.....”

“Hơ..... Làm sao vậy.....” Hô hấp của tôi bắt đầu dồn dập, nhin không được nuốt nuốt nước miếng.

“Tiểu Chu.....” Bạch Thần lại gọi tên tôi, sau đó khi tôi không kịp phản ứng, anh cúi đầu xuống..... môi chạm môi với tôi. >”

37. Chương 37: Hai Chàng Trai

Tôi ngẩng đầu, Bạch Thần cúi đầu, ngay sau đó khi tôi còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra thì môi Bạch Thần đã chạm lên môi tôi.

“Uhm.....”

Tôi phản xạ là từ chối một chút, lại bị anh ôm càng thêm chặt, cổ tay tôi bị anh nắm giữ, sau lưng thì bị ghì lấy, chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh thật nóng, môi cũng hơi lạnh, đôi môi cơ hồ không có độ ẩm bao trùm trên môi tôi, lại làm cho tôi có cảm giác mình đang ở trên bàn là, theo trực giác là muốn nhảy dựng lên.

Anh ấy hôn thật sự có kĩ xảo, không giống như Diệp Tử Ninh hôn, Diệp Tử Ninh hôn mang theo một sự xâm lược, một sự chinh phục, còn anh, thật ôn nhu, giống như không tốn một chút sức lực nào cả, bên hông truyền đến độ ẩm của anh, độ ẩm của lòng bàn tay xuyên qua chiếc áo mỏng manh truyền đến làn da, làm cho tôi không tự chủ được run rẩy lên, cảm giác làn da ở bên hông đã muốn chảy mỡ rồi.

Tôi cảm thấy hô hấp dần dần khó khăn ta nhưng lại không có cách nào thoát khỏi đôi môi anh.

“Bạch Thần.....”

“Ừ.....”

“Không được..... như vậy..... uhm.....”

Vì sao anh lại đối với tôi như vậy? Là bởi vì anh thích tôi sao? Hay là đơn thuần vì coi tôi là con mồi? Tuy rằng tôi có hảo cảm với anh nhưng tất cả chuyện này tựa hồ như quá nhanh, cũng quá quý dị, hơn nữa thân phận trước mắt của tôi là bạn gái Diệp Tử Ninh, trước khi ‘chia tay’ tôi không thể ‘thay đổi thất thường’ như vậy, tôi phải trung thành với anh ta!

Tôi cảm thấy đau đầu, hô hấp bắt đầu khó khăn, nhưng Bạch Thần không có ý muốn rời khỏi môi tôi, lờn gạt, công thành đoạt đất!

Bạch Thần không biết thấp giọng nói cái gì đó, động tác kế tiếp là đem tôi đẩy mạnh vào trong phòng, đá nhẹ cánh cửa một chút, cửa lay động một tí nhưng cũng không đóng lại hoàn toàn.

Anh thuận tay ép tôi vào trên tường, động tác rành mạch rõ ràng, từ đầu tới đuôi vẫn không rời khỏi đôi môi tôi, tôi càng thêm bối rối, lấy tay để trước ngực anh, sợ anh có thể tiến thêm một bước nữa, nhưng mà tay bị anh cố định ở trên đầu, tôi mất đi tự do, càng mất đi năng lực phản kháng.

“Đừng. Đừng như vậy.”

“Tiểu Chu, em như vậy làm tôi có cảm giác nghiệp chướng quá nặng nề, có cảm giác giống như tội phạm..... bất quá phạm tội vì em cũng không phải là chuyện gì đáng tiếc!” Giọng nói trầm thấp của anh giống như ma chú, cúi đầu lẩn quẩn ở bên tai tôi, đầu óc tôi bây giờ vô cùng hỗn loạn, tất cả đều đảo loạn cả lên, thần chí dần dần không rõ gì nữa.

Một trận cuồng nhiệt, cơ thể của tôi trở nên nhẹ nhàng, Bạch Thần đang ôm tôi đặt tới trên giường, không khí hết sức mờ ám.

“Buông..... Chúng ta như vậy không được tốt lắm...” Một kháng cự một mĩ nam mà mình có hảo cảm quả thật là một chuyện cực kì khó khăn mà. Nhưng từ đáy lòng không biết vì cái gì mà không muốn cùng anh làm ‘chuyện ấy’, nhất là vào hai ngày trước tôi mới làm cùng một người đàn ông khác, chuyện này làm cho tôi có cảm giác mình là Dâm phụ!

Cho nên xin tha thứ cho tôi, nhưng hãy buông tôi ra đi, cho xin đi ah!

“Vì sao không tốt lắm? Chẳng lẽ Tiểu Chu không thích anh sao?” Anh lấy cơ thể áp chế tôi, lấy tay xoa xoa nhưng sợi tóc rối của tôi đang vướng vào trên mặt, môi anh đang đặt ở cổ tôi, đùa giỡn với cực hạn của tôi.

Nóng quá..... tuy rằng đã sắp vào thu rồi nhưng trên người của tôi vẫn dần dần chảy ra mồ hôi, cảm giác được đôi môi tinh tế của anh đang lướt qua hai mắt của mình, cái trán, còn có vành tai, dưới kĩ xảo dẫn dắt của anh, thân mình tôi một chút khí lực cũng không có, tôi kim lòng không đậu nhắm lại hai mắt.

“Em xem phản ứng của em đã nói cho chính em là, em thích tôi, Chu Chu!”

Một tiếng “Trư Trư” này giống như sét đánh ngang tay làm cho tôi lập tức tỉnh lại, đẩy Bạch Thần ra, thở phì phì phò phò.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ em không thích?”

“Thật xin lỗi.....” Tôi không dám nhìn vào mắt của Bạch Thần, sự ý chí mình sẽ mềm đi mất.

“Vì sao lại thật xin lỗi?” Bạch Thần cúi mặt xuống.

Không được! Tôi phải rời xa anh ta! Cho nên trước khi đôi môi anh lại bao trùm lên môi tôi, tôi cầm lấy gối gối đầu che trước mặt mình, nụ hôn của anh rơi vào trên chiếc gối.

“Tiểu Chu!”

Tôi không biết mình nên giải thích vì cái gì tôi không muốn, tôi muốn ngồi xuống, mọi người nên nghiêm túc nói chuyện lại, nhưng mà tôi còn chưa kịp đứng lên thì cửa “Bang” một tiếng đã bị người ta đá ra, tôi quay đầu lại..... nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Diệp Tử Ninh! >”

Ôi mẹ con ơi!

Tôi giống như bị bắt gian ở tại giường nhảy dựng lên, rất nhanh sửa sang lại quần áo cùng tóc tai của mình.

“Em.....”

Không biết rốt cuộc là tôi hành động quá chậm hay là vì người khác hành động quá nhanh. Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì Diệp Tử Ninh đã vọt vào, anh ta, anh ta, anh ta muốn làm gì?

Ngay sau đó..... Diệp Tử Ninh đánh một quyền vào trên mặt của Bạch Thần!

Oh — my — god—!Tôi kinh hãi, miệng mở to như có thể nhét vào đó một quả trứng vịt!

Bạch Thần không có phòng bị nên hơi lui về phía sau một chút, Diệp Tử Ninh được thể tiến tới cho nên dù không đánh trúng thẳng vào mặt nhưng vẫn đánh trúng cằm Bạch Thần.

“Cậu có gì bất mãn có thể hướng trực tiếp về tôi!”

Diệp Tử Ninh không dừng lại như vậy, tức sùi bọt mép, trong ánh mắt thiêu đốt từng đợt lửa giận, lại vọt lên một phen nắm áo Bạch Thần, tay nâng lên lại là một quyền, lúc này đây Bạch Thần phản kích!}

Bạch Thần nghiêng thân một cái, phát tay ngăn Diệp Tử Ninh, “Anh dựa vào cái gì mà dám yêu cầu tôi?”

Hung hăng bỏ lại những lời này là đồng thời co khuỷu tay phải, nhanh chóng đánh về phía bụng Diệp Tử Ninh, Diệp Tử Ninh tránh không kịp, bị quyền này đánh trúng một cái rõ đau.

Vương Tiểu Nha vì bạn mà làm tường thuật trực tiếp: Bạch thiếu hiệp đến từ sao Hỏa cùng Diệp thiếu hiệp đến từ sao Thủy, hai người đang luận bàn võ công ở núi Hoa Sơn, hai vị thiếu hiệp võ công đều tuyệt luân, tương xứng, một người ăn một quyền, tạm thời thế trận ngang nhau.

Cao thủ so chiêu, quả nhiên là bất đồng, nhưng đây là đang giương cung bạt kiếm ah, ngay tại thời điểm tôi muốn bọn họ tiếp tục đánh nhau đi thì người hầu của Bạch Thần nghe được tiếng vang, chạy vào.

.....

Trải qua điều giải cùng khuyên bảo, một hồi bạo động rốt cuộc cũng tạm thời bị ngăn lại, nhưng mà bây giờ không khí ở hiện trường thật quỷ dị, rất quỷ dị, vô cùng quỷ dị!

Tôi chớp ánh mắt như Hoàng Thế Nhân, không biết nên làm thế nào bây giờ cho tốt? Tôi nhìn liếc qua bằng khoe mắt thấy Diệp Tử Ninh và Bạch Thần, hai người mắt to mắt nhỏ đang đấu tranh giai cấp, giống như hận không thể đem đối phương chẻ làm hai nửa, thật sự là không khí bây giờ rất khủng bố, tự nhiên tôi có một loại xúc động muốn lẫn trốn, lúc sắp khẩn trương gần chết rồi, tôi bỗng nhiên phản xạ có điều kiện nhớ tới “Đêm trăng tròn trên Tử Cầm Thành” trong [Lục Tiểu Phụng], hai mỹ nam đang khí thế ngút trời đằng trước kia quả thật giống hệt nhưng trận quyết chiến của Diệp Cô Thành cùng Tây Môn Xuy Tuyết, một lòng muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Tôi làm ặt mình giống như cây hoa cúc nở rộ, nhìn Bạch Thần, lại nhìn nhìn Diệp Tử Ninh, tôi xoay người làm bộ dùng giọng nói vô cùng nhẹ nhàng vô cùng dịu dàng nói với Diệp Tử Ninh: “Ý da! Diệp quân, thật trùng hợp nha! Sao anh lại ở chỗ này?”

Nói xong, tôi còn có cảm giác xúc động muốn tự vả vào miệng mình một cái cho rồi, câu này nói có cũng như không, xem đi, mặt Diệp Tử Ninh bây giờ đen thui kia, lòng tôi cả kinh! Anh ta sẽ không phải là cố

ý đến chỗ này tìm tôi chứ? Nhìn khuôn mặt kia càng ngày càng đen, đen thui giống như cái dít nôi, dọa người ah!

Lúc ấy toàn thân tôi lông mẹ lông con cứ gọi là đứng thẳng dậy chào cờ, ôi ôi, ông trời của con ơi, ông đây là cho con đi đóng phim sao? Vì sao luôn muốn con chịu phải áp lực tinh thần cực đại như thế, lại như vậy nữa, sớm hay muộn gì thì đầu óc tinh thần con bị hỏng mất thôi.

Cổ nhân có nói: ‘Lai giả bất thiện, thiện nhân không đến!’ Vì sao Diệp Tử Ninh lại bỗng nhiên xuất hiện ở trong này? Chẳng lẽ anh ta muốn đón tôi trở về?

Nếu thật sự như vậy, tôi mà về nhà là xui xẻo tám kiếp rồi, tuy rằng tôi không thích anh ta, nhưng ngày hôm qua tôi đã đồng ý làm bạn gái của anh ta rồi, cho nên bây giờ bị anh ta bắt gặp tình huống này thì.... ôi la la.... một người đàn ông anh mà muốn mang nón xanh đội lên đầu mình đâu?! *[Sún: mang nón xanh nghĩa là bị cấm sừng]*

Cảm giác được bên cạnh truyền đến hai luồng ánh mắt lạnh như băng, giờ phút này tôi càng thêm run rẩy, giống như bà già tám mươi tuổi, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa coi như nằm bẹp trên đất.

Rốt cuộc bây giờ tôi nên làm cái gì mới tốt đây, cùng anh ta trở về là chết chắc, không cùng anh ta trở về, cũng là chết chắc

Ông trời ơi, ông không thể làm cho con sống thoải mái được một chút sao? Tôi chảy mồ hôi lạnh rùng rùng nghĩ thầm trong bụng, sớm biết rằng sẽ xảy ra chuyện này thì ngày hôm qua sẽ không đồng ý làm bạn gái của anh ta, bây giờ phát sinh chuyện này anh ta cũng sẽ không có lập trường để mà trách tôi, nào giống như hiện tại, khiến cho tôi giống như một người đàn bà dâm phụ, trong ngoài không phải người ah, uhm, cuộc sống ơi, khổ quá, khổ giống như là thái giám mà vào thanh lâu vậy ah.....

Tôi bóp cổ tay.

“Thiếu..... Tử Ninh” tôi thừa dạn mở miệng, không ngừng mà nhắc nhở mình phải bình tĩnh cùng dũng cảm.

Diệp Tử Ninh mặt không chút thay đổi nhìn tôi.

“Kì thật vừa rồi ngài nhìn thấy tất cả điều là hiểu lầm mà thôi, em cùng Bạch tiên sinh quả thật là không có gì hết, em không cần thận ngã sắp xuống, Bạch tiên sinh..... đỡ em một chút..... Sau đó..... sau đó thì ngài đã tới....”

Lời ngài vừa nói ra, sắc mặt Diệp Tử Ninh trở nên tốt hơn, nhưng có một người lại không vui vẻ, Bạch Thần dùng ánh mắt ủy khuất nhìn tôi, giống như là bị tôi ‘ăn’ xong mà không chịu trách nhiệm với anh ấy đấy, lương tâm nho nhỏ của tôi tự nhiên cũng cảm thấy chột dạ chút chút.

Tôi vừa định chuyển qua an ủi Bạch Thần một chút, ai ngờ một ánh mắt giết người của Diệp Tử Ninh bay đến, tôi giống như Hán gian năm đó, lập trường cách mạng không kiên định cho nên khi ánh mắt giết người của Diệp Tử Ninh bay đến thì trong nháy mắt khí thế của tôi đã biến mất đâu không thấy tăm hơi, trái tim nhỏ nho của tôi không thể nào chịu được ánh mắt giết người như thế đâu ah, Diệp Tử Ninh chỉ cần làm một động tác là có thể làm cho tôi trong nháy mắt hành quân lặng lẽ, anh ta híp mắt nguy hiểm nhìn tôi là khiến cho tim tôi đập mau hơn, máu cũng sôi trào lên.

Phỉ, tôi thật không có cố khí mà! Trong lòng tôi không ngừng mà phỉ nhổ mình yếu đuối, ai ngờ ánh mắt giết người của Diệp Tử Ninh lại bay đến, tôi lập tức hành quân lặng lẽ, biến thành người vợ nhỏ, cúi đầu, nắm góc áo yên lặng nhìn chằm chằm xuống nền nhà không dám lên tiếng nữa!

Con heo A (bộ dáng khinh bỉ): “Làm heo mà xuống cấp đến như cô thật là làm nhục danh dự của loài heo chúng tôi mà, nếu cô đang ở cổ đại, đảm bảo sẽ bị cột vào cối ‘tân’ cô ngay, nếu cô mà ở chiến tranh niên đại, cô là một đứa Hán gian lập trường không kiên định!”

Con heo B (thêm mắm thêm muối): “Đúng đó đúng đó, chúng tôi làm heo thì cũng có tư cách của loài heo, đáng vẻ không giống như cô, mới thấy được giặc là tay chân run rẩy đầu vầng mắt hoa, nháy mắt là rơi vào tay giặc liền!”

Nhiệt độ trong phòng giống như đột ngột bị giảm xuống, một cái chỗ to như vậy mà dường như một cây kim rơi trên sàn cũng có thể nghe được rõ ràng..... tôi nghĩ, nếu còn như vậy nữa thì tôi sẽ bị mất cân đối nội tiết mất.....

Rốt cuộc Diệp Tử Ninh trừng cũng đủ rồi, nói với tôi: “Đi thôi!”

Sau đó không đợi tôi, quay đầu đi thẳng về hướng cửa, tôi liếc nhìn Bạch Thần, sau đó gật đầu với anh ấy rồi cầm lấy túi xách của mình đi ra cửa.

Sắp vào thu, trời rất nhanh đã tối rồi, bây giờ chỉ mới hơn sáu giờ mà bóng đêm dường như đã bao trùm tất cả. Gió thu thổi qua một một cái, tôi hắt xì, thân ảnh phía trước giống như đi chậm lại một chút, tôi nghĩ anh ta sẽ quay người lại nhưng không, anh ta chỉ là dừng một chút rồi lại bắt đầu đi về phía trước, ở giữa trời chiều, không biết vì cái gì, bóng dáng kia nhìn qua có chút hương vị tiêu điều.

Diệp Tử Ninh lên xe đầu tiên, ngồi trên xe nhìn tôi, tôi cúi đầu đi xuống bằng ghế sau ngồi xuống.

Giọng anh ta lạnh như băng: “Đến ngồi ở phía trước!”

Tôi sửng sốt một chút rồi ngoan ngoãn nghe lời anh ta đi lên phía trước ngồi vào vị trí phó lái, haizzzz, cuộc sống giống như là thái giám bị cường gian vậy [Sún: thái giám có thể bị cường gian sau >”, phản kháng là thống khổ, không phản kháng cũng là thống khổ, cho nên tốt nhất là không cần phản kháng làm gì, trực tiếp tiếp nhận đi.

Bên trong xe, nhiệt độ giống như là đang ở Bắc Cực 0 °C, tôi cố gắng làm ình trở nên lạnh nhạt một tí, nhưng mà cái người ngồi ở bên cạnh kia vẫn dùng một ánh mắt phần nộ, cảm tức nhìn tôi, tôi không lạnh nhạt được ah!

Kì thật anh ta tức giận như thế làm gì? Tôi quen anh ta chưa tới một tháng, cho dù anh ta nhất kiến chung tình với tôi, nhưng không cưới tôi thì đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn tôi nha, haizzz, muốn trách thì cũng trách anh ta đã quá yêu tôi, muốn trách thì trách tôi rất khuynh quốc khuynh thành mà thôi. [Sún: Trư ời tự tin quá cỡ]

Potay, thì ra bộ dáng rất xinh rất đẹp cũng là một loại tội lỗi, rất được hâm mộ thì ra cũng là một loại sai lầm ah..... Được là một mỹ nữ vưu vật, đẹp đến nỗi có hai vị mỹ nam cùng tôi ‘sinh tử trực hứa’, oa ha ha!!!

(Tác giả: = =# trên đầu có một đám quạ đen bay qua.)

Cùng lúc này, Bạch Thần ở trong phòng hắt xì một cái, đem điều hòa trong phòng tăng nhiệt độ lên, xem ra mùa thu thật sự đến rồi, không khí càng ngày càng lạnh

Phát huy tinh thần cùng sinh lực ngang ngạnh của Tiểu Cường, dưới áp suất hạ như thế, tôi bắt đầu đi vào cõi thần tiên, linh hồn bay ra khỏi xác, bay bay bay..... cho đến khi người nào đó nghiêng răng nghiêng lưỡi, từng chữ từng chữ một, thanh thanh lên án đem tôi quay về Địa Cầu:

“Tiêu— Chu!”

“A!” Tôi hồi phục tinh thần lại, nhìn thấy ánh mắt càng thêm hùng hực lửa giận của Diệp Tử Ninh, ánh mắt thâm thúy giống như bóng đêm bên ngoài làm cho người ta không thể nào nhìn thấu được trong đầu anh ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Tôi tự giác biết mình đuối lí nên cúi đầu thấp xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt của Diệp Tử Ninh.

“Em chẳng lẽ không muốn giải thích với tôi một chút sao?”

Tôi nhất thời cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, cảm giác ánh mắt của Diệp Tử Ninh nhưng đang nhìn chăm chăm vào môi tôi, thật giống như ruồi bọ nhìn chăm chăm vào mật ong. [Sún: không biết nói gì về suy nghĩ của chị lúc này luôn rồi >”

38. Chương 38: Jq Không Có Tiêu Đề

Thì ra thời gian giống như là ‘em bé’ của đàn ông, đều rất giàu tính co giãn, bởi vì chúng nó có thể dài có thể ngắn, mấu chốt là phù thuộc vào tâm tình của bạn. Ngay tại khi Diệp Tử Ninh nhìn chăm chăm vào

môi của tôi thì tôi khấn trung toàn thân da gà đều dựng đứng cả lên, một phút đồng hồ ngắn ngủn kia tựa như qua một thế kỉ, lại qua một thế kỉ như vậy nữa, tôi sẽ xương cốt chẳng còn.

Tôi là một đứa thanh niên vô cùng có tâm hồn nghệ thuật, cho nên từ nhỏ chỉ biết tôi là Long truyền nhân, nhưng mà gặp được Diệp Tử Ninh như vậy, tôi sợ, tôi không phải là dũng sĩ, tôi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh ta, tôi không dám phản kích, thậm chí ngay cả thở mạnh một cái tôi cũng không dám, dưới biểu hiện khuôn mặt đang bình tĩnh kia, trái tim của tôi đang run rẩy đón gió ah!

Tôi không dám ‘công chính quanh minh’ nhìn lại Diệp Tử Ninh, chỉ dám dùng khóe mắt đi quan sát thời sự, mà cục diện chính trị đương thời chính là: “Anh ta còn đang trừng mắt nhìn vào môi tôi, trong ánh mắt lờ lờ ánh lửa, bất quá không phải lửa dục mà là lửa giận!”

Mẹ yêu ơi, anh ta vì cái gì mà nhìn chằm chằm vào môi con thế? Chẳng lẽ trên mặt tôi dính cái gì bẩn sao, hay là vì..... Vừa rồi anh ta nhìn thấy Bạch Thần hôn tôi? Ý tưởng này làm cho lông tơ toàn thân của tôi tất cả đều dựng thẳng cả lên.

Tôi bỗng nhiên nhìn thấy ảnh ngược của mình trên kính lái xe, ách! Chết tiệt! Môi nhìn qua có chút sưng đỏ! Tầm mắt của tôi nhìn qua kính thấy Diệp Tử Ninh, tầm mắt hai người giao nhau một chút, lúc này mắt phượng của anh ta nhú lại, một cái nhìn có tính sát thủ chú lại đây, tôi chấn kinh giống như con thỏ nhỏ tựa đầu vào kính xe, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Không biết có phải vì tâm lý bất an hay không mà tôi cảm thấy không khí trong xe bắt đầu bất an một cách đen tối, im lặng đến mức tôi có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình, cùng với anh ta.

“Thế nào? Chẳng lẽ em chán ghét tôi như vậy, một câu cũng không muốn nói với tôi sao?”

“Không phải..... không phải, ngày đó em bị Bạch Thần đụng xe phải, sau đó hôn mê bất tỉnh cho nên mới không trở về được..... sau đó anh ta lại nói là sợ em bị di chứng gì nên kêu em ở lại nơi đó nghỉ ngơi vài ngày, anh ta đã thông báo cho anh, anh ta nói.....”

“Anh ta nói cái gì?” Ánh mắt của anh ta càng ngày càng thâm, hơi thở nguy hiểm bao phủ ở bốn phía của tôi, tôi có cảm giác không khí càng thêm loãng, theo bản năng nuốt nuốt nước miếng sau đó liếm liếm một chút.

Ách! Có thể hay không đừng dựa gần vào tôi như vậy, tôi sẽ có áp lực, hơn nữa là áp lực rất lớn!

“Anh ta nói..... anh không quan tâm đến sống chết của em nữa!” Tôi càng nói càng nhỏ giọng, càng nói càng cảm thấy ủy khuất muốn chết.

“Cho nên em cứ như vậy tin tưởng lời anh ta nói?” Diệp Tử Ninh nên cầm cửa tôi lên, làm cho tôi không thể nào không ngừng đầu đối diện với anh ta.

Tôi bị Diệp Tử Ninh vây trong một cái không gian nhỏ nhỏ, làm cho tôi nhận không được nuốt nuốt nước miếng, hai mắt trợn lên, trái tim nhỏ bé yếu ớt của tôi thật sự là không chịu nổi kích thích bay lên đến tận trời xanh thế này đâu ah, dưới cái trừng mắt giết người của anh ta, tôi gật gật đầu.

Mới vừa gật đầu là đối lấy lực niết của anh ta lớn hơn nữa.

“Ách, đau quá.”

“Thì ra em cũng biết đau, tôi đây lại tính là đau cái gì?”

Đau? Anh ta làm sao bị thương? Tôi nao nao, đảo mắt qua anh ta một vòng, nhưng toàn thân anh ta trên dưới trái phải nào có một cái miệng vết thương nào đâu, chẳng lẽ là nội thương, hay là..... anh ta bị bệnh khó nói?

Tôi vừa định mạo hiểm sinh mệnh hỏi anh ta làm sao đau? Nhưng mà thấy hoa mắt, Diệp Tử Ninh đột nhiên nấn môi thôi thành hình hoa cúc, sau đó không nói một lời cúi đầu thô bạo hôn tôi.?!

Mụ nội nó, một ngày đến hai lần, hơn nữa không được sự đồng ý của tôi! Đem chủ nhân của cái miệng này ném ở nơi nào đó?!

“Thiếu gia.”

Hu hu! Đau quá!

Diệp Tử Ninh giống như muốn ăn tôi vào trong bụng, dùng lực rất lớn tra tấn môi tôi, tôi bị anh ta hôn, trong khoảng cách muốn nghiêng đầu cầu xin tha thứ, nhưng mà ánh mắt của anh ta trầm xuống, cố định chặt cái gáy của tôi, hôn cuồng nhiệt nóng bỏng làm cho câu nói kế tiếp của tôi đều bị nuốt mất.....

Nụ hôn của anh ta mang theo tham lam, mang theo trả thù, mang theo sự ngoan cố của một đứa bé, giống như là đang tuyên thệ quyền sở hữu của mình, tuy rằng thần trí tôi càng ngày càng mơ hồ, nhưng tôi vẫn có thể cảm thấy anh ta đang tức giận, và tựa hồ có..... bất an.

Đôi mi đẹp của anh ta gắt gao nhắm lại giống như là rất không vui vẻ ấy, lòng tôi không biết vì sao bỗng trở nên căng thẳng, một cảm giác mềm mại tình tự lan truyền trong lòng, tôi thật muốn nâng tay lên vuốt đi đôi mi đang nhíu lại của anh ta, nhưng mà tôi không thể động đậy!

Bên trong xe không khí rất loãng, hơn nữa anh ta hung hăng hôn một phen như vậy cướp đi quyền lợi hô hấp của tôi, còn cướp đi không khí trong miệng của tôi, ách..... tôi hôn mê, có loại cảm giác thiếu dưỡng khí như đang ở cao nguyên, đầu óc cứ mơ mơ hồ hồ, khí lực cũng dần dần mất đi, chỉ có thể trầm luân rồi lại tiếp tục trầm luân, ngay cả việc Diệp Tử Ninh là một ly sữa Ba Lộc tôi cũng tạm thời quên đi, chỉ có thể theo động tác của anh ta mà hé miệng ra, để cho anh ta tiến vào trong miệng tôi chơi đùa, gắt gao dựa lẫn vào nhau.....

“Uhm.....” Tôi tựa vào trong lòng ngực, bị anh ta ôm trong vòng tay, trong hỗn loạn, tôi cảm giác tay anh ta không biết khi nào thì đã xâm nhập vào vật áo của tôi, hơi lạnh bàn tay trùm trên ngực làm tôi rùng mình.

“Không được....” tôi mơ hồ không rõ đẩy nhẹ anh ta một cái, ít nhất là không được ở trong này, không được ở trên xe!

Diệp Tử Ninh vừa nghe đến lời nói của tôi, tay hơi dừng lại một chút, ngay say đó, ánh mắt nhíu lại, trong mắt phượng trầm xuống giống như sự im lặng trước khi bão táp kéo tới, sau đó giống như nổi điên, bất chấp tất cả, giống như mà cố ý đối nghịch tôi mà đưa tay vào dò xét, sờ soạng đến chỗ mềm mại kia mà nắm chặt không buông.

Tôi giống như bị trời đánh trúng, cả người run lên, sau đó thở hổn hển một tiếng, một tiếng nhu nhược này giống như là một con mèo đang làm nũng làm cho tay anh ta càng thêm dùng sức mà hăng say sờ niết.

Hơi thở ấm áp của anh ta phun trên mặt tôi, tay thì mát xa trên da tôi, dần dần, nhiệt độ cơ thể tôi cũng bắt đầu tăng lên, trên ngực của trở nên phập phồng, ở trong lòng ngực anh ta của người tôi mềm nhũn ra, nhưng mà lí trí tôi cũng chưa tan hoàn toàn, trong nội tâm tôi từ chối vài cái, rốt cuộc anh ta mới hơi hơi buông miệng ra hô ra: “Em thật sự không muốn ở nơi này làm chuyện này, nếu như bị người ta đi qua bắt gặp được thì mất mặt lắm, thậm chí hơn chính là bây giờ khoa học kĩ thuật phát triển như vậy, đa số di động của người ta đều có camera, nếu bị một người vô sỉ chụp được hình rồi sau đó đem phát tán trên mạng, đến lúc đó thật sự là hối hận không kịp!”

Nhưng Diệp Tử Ninh không lập tức buông tôi ra ngay mà mũi chạm mũi nhìn tôi, giống như là muốn nhìn thấu vào trong chỗ sâu nhất linh hồn của tôi.

Tôi hớp lấy từng ngụm không khí, nhìn vào anh ta, trong mắt anh ta là một chút tình tự tôi không quen, một chút gì đó mà..... tôi chưa từng thấy qua.....

Trong lòng tôi lại căng thẳng mà không nói được nguyên do vì sao lại thế!

Ánh mắt anh ta càng trở nên thâm trầm, dưới ánh đèn mờ nhạt trong xe, sắc mặt anh ta có chút khó coi, trên môi giống như không hề có tí huyết sắc.

Không khí bên trong xe giống như bị đóng băng, anh ta không động, tôi cũng không dám lộn xộn, anh ta không nói lời nào, tôi cũng không dám mở miệng nói trước, bên trong xe yên tĩnh như có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Thật lâu sau, anh ta mở miệng, từng chữ từng chữ một, giọng nói mang theo chút ử rử: “Thật xin lỗi, tôi không nên đem những thứ em không thích áp đặt lên em, nhưng tôi là chính mình, bất quá em yên tâm, về sau sẽ không có chuyện như vậy, chúng ta đi thôi.

Mới có một câu mà anh ta nói giống như thật cố sức lắm ấy, nói xong câu đó, anh ta thản nhiên, lần đầu tiên thật trầm mặc mà thở dài một hơi, sau đó cúi đầu giúp tôi mang đai ăn toàn, rồi nghiêng người lại lái xe, bắt đầu từ lúc đó, anh ta không có liếc nữa con mắt để nhìn tôi thêm cái nào nữa.

“Nhưng tôi là chính mình?”

Những lời này là có ý gì?

Tôi giật mình sững sờ ngồi ở một chỗ, có chút bất tri bất giác phát hiện, hình như là anh ta đang giận tôi, mỗi lần anh ta giận đều nói thẳng ra mà không phải kì quái giống như bây giờ, hơn nữa..... coi tôi giống như là một cái gì bất nhả lắm ấy, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của tôi. >”

Tôi vài lần khẩn trương, rất muốn giải thích cùng anh ta vì sao tôi mất tích hai ngày, hoặc là mở miệng kể chuyện cười, giải cứu không khí đóng băng này một chút, nhưng mà tôi không có dũng khí nên một câu cũng nói không nên lời.

Một đường không nói chuyện, chúng tôi về tới căn biệt thự cao cấp của anh ta, anh ta vẫn giống như lúc trước, rất có phong độ rất galang mà giúp tôi mở cửa xe, bắt quá không phải “Nho nhã lễ độ”, mà là “Lạnh lùng có lễ” mà thôi.}

Sau khi đóng cửa lại, anh ta không nhìn tôi cái nào mà trực tiếp đi vào phòng anh ta, bỏ lại tôi một người giống như con ngốc, đứng ngơ ngác ở đó.

Trong lòng không hiểu vì sao tự nhiên cả người cảm thấy không thoải mái, má ơi, thật sự là bị coi thường rồi, rốt cuộc anh ta cũng không tra tấn tôi, không ăn nói quái gở với tôi, không động tay động chân với tôi nữa rồi, tôi hẳn là phải cảm thấy cao hứng mới đúng chứ, vì sao lại có cảm giác thất vọng thế này? Hay là tôi thích bị ngược? Má ơi!!! >”

Ý tưởng này làm tôi rung mình một cái!!!

Có ai đã từng nói qua tình yêu tới nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ có thịt heo cuốn bánh tráng mới làm vĩnh hằng! Có lẽ tôi nên nấu cho anh ta tí đồ ăn khuya, chờ một chút giống như lúc trước vỗ vỗ mông ngựa của anh ta, nịnh bợ anh ta, nói không chừng anh ta sẽ vui vẻ trở lại.

Cứ làm như vậy đi!

Tôi đi về hướng phòng bếp, trong khoảng khắc đi vào trong cửa kia, tôi ngừng lại. Trên bàn đặt hai đĩa thịt bò chưa từng động qua, ở giữa là một chai rượu vang chưa mở nắp, còn có ngọn nến màu đỏ.....

Bên cạnh trên mặt bàn còn đặt một chiếc bánh ngọt cỡ trung, trên bánh ngọt là một cái đầu heo, có chút giống tôi.....

Thì ra anh ta thật sự hứa là hẹn tôi chuẩn bị bữa tối, nội tâm của tôi bắt đầu có chút bất an, tôi vẫn nghĩ là Diệp Tử Ninh đùa giỡn với tôi, chuyện muốn tôi làm bạn gái cũng chỉ là ngẫu hứng nhất thời mà anh ta thuận miệng nói mà thôi, về phần anh ta muốn đích thân xuống bếp chuẩn bị bữa tối cho tôi, tôi chỉ nghĩ đây là một câu chuyện cười mà thôi, nhưng mà hiện tại những cái trước mắt chứng minh tôi sai lầm rồi.....

Cái này hẳn là bữa tối mấy hôm trước, nói cách khác, ngày đó anh ta không tìm được tôi, hẳn là cũng sốt ruột giống như Tư Đồ.

Tôi giống như một đứa bé làm sai chuyện, trong nội tâm càng thêm bất an, hình như tôi làm tổn thương anh ta rồi, nên làm cái gì bây giờ đây?

Tôi ở trong phòng bếp bất an thì hai con heo lại bay tới kêu to:

Con heo A: “Thời gian cực nhanh, năm tháng không có buông tha ai bao giờ, có cơm thì ăn đi, có tiền thì chơi đi, có tình thì chiếm giữ đi, cho nên có sai thì cũng liền sửa đi!

Con heo B : “Đi nhận sai đi, không cần tước đoạt cơ hội của Diệp Tử Ninh làm người tôi đi, phải biết rằng bởi vì cô do dự mà làm cho xã hội này có thêm một thằng công tử chơi đùa con gái nhà người ta, sau khi cô chết lấy cái gì đi gặp Mao Chủ Tịch đây hử?”

Được rồi, tôi mà luyến tiếc da mặt của mình thì không cứu được một người đàn ông tâm đã tàn rồi, cho nên Tiêu Chu tôi vì Đảng, vì quốc gia, vì nhân dân, vì trăm trăm ngàn ngàn các cô gái meizai hợp lại một lần đi!

Tôi thật sự là rất vĩ đại, Đảng cùng nhân dân hẳn là phải nên thưởng cho tôi mới đúng nha!

Lúc tôi coi như là hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi về phía phòng Diệp Tử Ninh thì cửa phòng anh ta mở ra, đi ra là một người đàn ông ăn mặc quá tỉ mỉ—— Diệp Tử Ninh!

Má ơi, Diệp Tử Ninh bình thường vốn đã đủ phần yêu nghiệt rồi, bây giờ lại ăn mặc thế kia thì cấp bậc yêu nghiệt tăng lên vù vù, ngay cả là tôi nhìn thấy còn nhịn không được mà chảy nước miếng ah!

Có điều mỗi yêu nghiệt lúc đi qua tôi không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, coi tôi giống như là bãi phân ấy, tôi lại một lần không bị nhìn..... hu hu hu . . . (>_

“Thiếu gia.....” tôi coi như mình không mặt mũi đi theo sát anh ta, giống như con chó Nhật đi sát mông chủ.
>

“.....”

Lần thứ ba, đây là lần thứ ba bị không nhìn a.

“Thiếu gia, đã trễ thế này, ngài đi nơi nào vậy ạ?” Tôi không ngừng cố gắng.

Lần này anh ta ngừng lại, tao nhả xoay người, nhìn cavat màu đỏ thắm trên cổ anh ta, tôi bỗng mình rất có tiềm chất làm sói [Àch, tôi là phần khích vì cavat nhé, có thể lúc nhỏ xem phim AG Nhật Bản hơn nhiều, trong AG, nam chính sẽ lấy cavat mà buộc chặt vào nữ chính, sau đó bắt đầu những tình tiết ‘cua đồng’, có thể xem nhiều thứ không thuần khiết như thế cho nên bây giờ tôi vừa thấy được mỹ nam tinh anh mang cavat là lại có loại xúc động như sói nhìn thấy cừu

Nhưng mà tôi phải bình tĩnh!

Diệp Tử Ninh mỉm cười với tôi, miệng có chút khinh thường: “Tôi đi đâu, cần phải báo cáo với em sao?”

Tôi sững sốt một chút, cứng ngắc lắc đầu, ngữ khí của anh ta cùng cái nét cười khinh khỉnh kia làm cho tôi không thoải mái, tôi không thích, giống như hỏi một đứa ngốc cười vui lắm phải không?

Anh ta cười khê, “Phải biết rằng địa vị em ở trong nhà này chỉ là một đứa osin mà thôi, đừng tưởng rằng tôi lên giường với em một lần thì em là bạn gái của tôi, về sau chuyện của tôi, không cần em hỏi đến!

Nói xong, anh ta tiêu sái xoay người mà đi, lưu lại một hương vị nước hoa đặc biệt của anh ta.

Tôi rất muốn hô to với anh ta những lời này, nhưng mà cổ họng tôi không biết vì sau lại đau đau, thậm chí không biết vì cái gì, tay chân của tôi có chút rét run, ha ha ha, đúng vậy, là tôi nhiều chuyện xen vào việc của người khác, bắt quả tôi chỉ là một đứa osin, một đứa osin lên giường một lần với anh ta mà tôi, tôi dựa vào cái gì mà quản anh ta chứ?

Tôi nhẹ nhàng xoa xoa khóe mắt của mình, nhìn gương trên hành lang miễn cưỡng cười một cái, trong gương là khuôn mặt tươi cười của tôi, nhưng bị táo bón, vô cùng khó coi.....

39. Chương 39: Jq Người Cạnh Tranh

Mất ngủ, hoảng hốt, táo bón, buồn bực, tôi tiếp tục như thế nữa thì nội tiết khẳng định là bị mất cân đối.

Tôi buồn bực lên mạng online, quả nhiên ở trên mạng quơ được con cú Tư Đồ, hỏi cậu ta: “Tư Đồ, cậu nói xem thời kì mãn kinh của tớ có phải đến trước rồi hay không?”

Tư Đồ khinh bỉ tôi vô hạn: “Không phải mỗi ngày cậu đều ở thời kì mãn kinh hay sao?”

Mụ nội nó, nhưng bây giờ không có hứng thú cãi lộn với cậu ta.

Tư Đồ kinh hãi, nói: “Trời đất ơi, chẳng lẽ 22 năm nay cậu đều ở thời kì mãn kinh sao? Tiểu Trư, cậu nên đi ghi lại kỉ lục này trong sách Guinness đi!!! Nhất định cậu sẽ nổi tiếng cho xem!”

Tôi không nói gì, log out, tiếp tục ở trên giường lăn qua lộn lại một hồi, nhớ lại bữa tối dưới ánh nến kia tôi càng thêm buồn phiền bức bối ngủ không yên.

Anh ta không phải là đang giận tôi chứ? Bởi vì tôi không tự mình nói với anh ta là tôi bị tai nạn xe cộ, làm cho anh ta uống phí tâm huyết? Hay là còn có nguyên nhân nào khác, đúng rồi, anh ta với Bạch Thần cứ như nước với lửa, hay là bọn họ đã quen nhau trước?

Hay là..... chẳng lẽ..... bọn họ thật sự giống như tôi suy nghĩ, qua hệ của bọn họ thật sự là công và thụ sao? Cho nên một bên tiếp cận tôi thì một bên khác lại thấy không vui???

Ý nghĩ này đánh cho tôi một phát 'hồn bay khỏi xác', xoa xoa dụi mắt nhìn xem bầu trời ngoài cửa sổ, aizzzz, bên ngoài không trung một mảnh màu xám, cũng giống như tâm tình của tôi, mẹ nó, một thanh niên yêu văn nghệ như tôi không thể đem ý tưởng nội tâm của mình nói cho người khác, chỉ có thể buồn chết trong đầu. >,

Ngày hôm sau thức dậy, tôi bò dậy xem mình trong gương, trời đất ơi, quá xấu, con gái quả nên không nên bị mất ngủ, tóc giống như bị đạn đạo oanh tạc, đôi mắt có quầng thâm có thể đuổi kịp và vượt qua quốc bảo Trung Quốc, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, kì thật vô cùng giống một thiếu phụ lớn tuổi có chồng một con! >'

Tôi dùng móng vuốt vuốt tóc, tùy tiện gỡ vài cái, cửa phòng Diệp Tử Ninh vẫn mở ra giống như tối qua, chứng minh anh ta cả đêm không về, trong lòng tự nhiên có cảm giác rỗng rỗng.

Ăn xong bữa sáng tôi an vị trên xe bus đi làm, tôi đã không đi làm mấy ngày, không biết hôm nay đi làm có bị y tá trưởng mắng không đây?

Nhớ tới Bao Xuân Hoa, tôi lập tức nhớ tới công phu dì người của bà ta. Tôi mang theo túi xách, gỡ gỡ cái đầu tóc bất tuân của mình, sợ hãi rụt rè đi vào cửa chính của bệnh viện, đi vào tôi có cảm giác mình đi vào Công viên kỉ Jura, mà tôi chính là con khủng long hiện đại hiếm thấy kia! >,

Chú! Lại một luồng ánh mắt giết người bay qua đây, tôi chấn!

Nhưng mà đao thương trước mắt thì dễ tránh, mắt thấy ánh mắt bốn phương tám hướng bắn đến lợi hại như kiếm, làm cho tôi cảm giác mình giống như miếng băng mỏng ah!

Bạn hỏi, ánh mắt này đến từ ai sao? Cái này còn phải à? Đương nhiên là đến từ nữ y tá, nữ bác sĩ, dì dọn vệ sinh, bác gái, nữ bệnh nhân, bao quát hết cả giống cái trong bệnh viện, nếu tôi thật là một khối thịt heo sống thì, nam bác sĩ và nam bệnh nhân trong bệnh viện là khủng long ăn cỏ, bởi vì họ đối với tôi một chút hứng thú cũng không có, vẫn giống như trước đi qua trước mặt tôi, coi tôi là trong suốt, thậm chí tôi có theo chân bọn họ chào hỏi thì bọn họ cũng xa cách, hừ, đầu năm nay dường như không phải là mĩ nữ thì mọi người sẽ không quan tâm đến bạn nữa, còn không bằng chiếc thùng rác, ít nhất bọn họ thấy thùng rác còn tránh qua một bên mà đi, còn tôi thì bọn họ làm như không thấy tôi luôn!

Ai lại đây mà xem kìa, ngay cả thực tập sinh nhìn thấy tôi cũng hừ một tiếng, cho rằng tôi không thấy sao chứ, tùm năm tùm ba lại gì đó, cô tưởng rằng cô được chính thức chọn rồi sao? Nếu không phải vì cô có vài phần nhan sắc thì lão trư tôi mới mặc kệ cô!

Nhìn thấy khối thịt heo biết di động là tôi đây, tất cả sinh vật giống cái trong bệnh viện đều biểu hiện hoàn toàn khác nhau, các cô ta đều biến thân thành con sói hoang trong đám cỏ, nhìn thấy tôi là hai mắt tỏa sáng, giống như là hận không thể đem tôi ăn sống nuốt tươi ấy, trong đôi mắt lại còn cháy lên hừng hực hai ngọn lửa, ngọn lửa kia cơ hồ đem nướng mông tôi cháy luôn àh.

Thật là đáng sợ! Tôi giật giật miệng nhe răng cười làm lạnh một cái, tỏ vẻ với người ta là tôi vô hại nhưng bọn họ lại hừ một tiếng, giống như tôi thật là một đồng phân ấy, nếu không phải nơi này có nhiều người như vậy, bọn họ chắc canh ta sẽ hung hăng giẫm nát tôi dưới chân, cho dù có làm dơ giày bọn họ cũng không tiếc!

Tôi đương nhiên là biết vì sao bọn họ lại như thế, nguyên nhân rõ ràng là có liên quan đến Diệp Tử Ninh rồi! Đoán chừng chuyện ngày đó tôi đi về chung với Diệp Tử Ninh đã sớm truyền khắp cả cái bệnh viện này rồi, mà cũng không biết là có bao nhiêu phiên bản nữa à.

Vừa tới bệnh viện làm việc không lâu, không quyền không thế không có tiền— một con nhỏ ba không nhưng tôi chỉ còn cách là tự nhủ với chính mình, phải nhẫn nhịn, nhịn đi nhịn đi, coi như mình không biết gì đi, cổ nhân có nói: ‘Chúng ta phải cười mà nhìn hoa nở hoa tàn, nhìn lên trời mây hợp rồi lại tan, chúng ta không quan tâm đến thắng bại, không tìm vui cũng không tìm buồn!’ (Sún: ách, câu này thật là ... ba chấm ==)

Vì thế tôi tiếp tục tươi cười giống như con gái Trung Hoa hồi xưa đi tuyển tú nữ, dáng điệu uyển chuyển như heo, tao nhã đi đến văn phòng của tổ Đình Đình chúng tôi!

Vừa vào đến văn phòng là tôi lại cảm giác mình giống như con sơn dương đang đợi nguyên bầy sói tới làm thịt, nhìn đi nhìn đi, ánh mắt kia thật ác độc, giống như một mũi tên bắn thẳng vào trong ngực tôi ấy, mẹ ơi, tôi thiếu các người năm trăm vạn không trả hay sao? Tính dùng ánh mắt này khủng bố tinh thần tôi à?

Quên đi quên đi, aizzz , là ai đã từng nói qua, tồn tại của tôi vốn là một sự tranh luận thế, aizzz, là ai đã còn nói là đồ kị người ta vốn là đáng ghét, ôi ôi ôi !~~ nói cái gì cơ chứ! Để cho bão táp đến mãnh liệt chút đi! Đến đi đến đi, lão trư tôi không sợ các người đâu!

Nhưng, vẫn lại là nhưng..... Bao Xuân Hoa vừa mới hét một cái là tôi đã giống như con thỏ chạy ‘bạch bạch’ đến trước mặt bà ta, “Tổ trưởng, chị gọi em?”

Bao Xuân Hoa ngoài cười như lòng không cười, liếc mắt đánh giá tôi trên dưới một lần, lúc tôi thấy da đầu mình sắp run lên rồi mới chậm như rùa bò nói, “Cô gần đây đi làm nhân quá nhỉ?”

Tôi pha trò, nói: “Nào có nào có, mấy ngày hôm trước em tự nhiên bị bệnh, tuy rằng trong người đang mang bệnh nhưng không lúc nào em không nhớ về bệnh viện của chúng ta, nhớ tới nhân dân, nhớ tới Đảng, nhớ tới trăm trăm ngàn ngàn bệnh nhân trong bệnh viện của chúng ta, không có em, các chị làm sao bây giờ?”

Bao Xuân Hoa ‘xí’ một tiếng: “Bớt pha trò cho tôi!”

Tôi vội cúi đầu nhận sai, mẹ ôi, tôi biết chắc ngay là bà ta không dễ dàng bỏ qua cho tôi mà, trong lòng tôi vốn đã buồn bực rồi, chuyện Diệp Tử Ninh cũng đủ làm kinh mạch tôi đình chỉ công tác, khí huyết chảy ngược, bây giờ còn tới cái bà béo này ở đây chí chóe loạn xạ với tôi, tôi thiếu chút nữa tự bạo !!!!

Bao Xuân Hoa tiếp tục dong dài, “Tuy rằng Phó viện trưởng cố ý đồng ý cho cô làm việc ở đây nhưng cô đừng tưởng rằng có phó viện trưởng làm chỗ dựa rồi cô có thể muốn làm gì thì làm, có thể không làm việc, đây là chuyện không có khả năng! Vì để huấn luyện cô trở thành một người y tá đủ tư cách, ngày mai cô đem những việc mà hôm cô nghĩ làm bù đi...”

“Dạ dạ dạ!!” Vô luận Bao Xuân Hoa có nói cái gì thì tôi cũng dạ hết, mẹ ôi, muốn tăng ca để tra tấn tôi thì nói đại đi, lại còn lấy lý do đường hoàng như thế nữa, tôi nghe xong mà da gà nổi cả lên.

Không biết qua bao lâu, Bao Xuân Hoa rốt cuộc cũng nguyên ý buông ta cái lỗ tai đáng thương của tôi, để cho tôi đi làm việc, lúc tôi cúi đầu xoay người thì bà ta ở sau lưng tôi mở miệng, giọng nói mang theo chút hương vị trả thù:

“Đúng rồi, có một chuyện quên thông báo với cô, lúc trước bởi vì cô không đi làm, công việc thế người làm nên hai người trước đã tuyển người mới vào, nhưng bây giờ cô lại trở về, trong tổ thật sự không cần nhiều người như vậy, cho nên các người cạnh tranh công bằng đi, sao hai tháng sao, tôi căn cứ vào biểu hiện cùng công trạng của hai cô mà quyết định xem ai đi ai ở lại!”

Tôi hận ~ hận ~ hận ~ hận

~, thật sự là người đang xui, uống nước cũng có thể bị nghẹn mà chết, xem kìa, bắt quá tôi nghĩ mới có vài ngày mà giờ trở lại, ngay cả vị trí cũng cơ hồ sắp mất rồi, bà ta có ý hại tôi mà !!!

Nhưng mà tôi làm lính mới, lời nói nào có trọng lượng gì đâu, ngoại trừ chấp nhận còn có thể làm gì được bây giờ?

Thế giới này cần phải có người thất hồn lạc phách, thế giới này cần phải có người đóng vai vật hi sinh, mà tôi, trùng trùng hợp hợp lại quơ trúng hai cái vai diễn này!!! >”

“Tiêu Chu, chuông phòng bệnh reo, đi xem đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiêu Chu, tổ trưởng Bao gọi cô đi đến phòng giải phẫu tìm bác sĩ Lâm.”^=^

“Tiêu Chu, giúp tôi lấy bộ dao kéo đó đến đây...”

“Tiêu Chu, lấy.....”

“Tiêu Chu.....”

Tiêu Chu Tiêu Chu tiểu trư tiểu trư tiểu trư tiểu trư !!!!

Một buổi sáng mà tôi bị xoay vòng vòng giống như chong chóng, mọi người đều kêu tôi làm cái này kêu tôi làm cái kia, mà các cô gái ganh tị với tôi đều nhân cơ hội này mà tra tấn tôi, quay tôi quay tới quay lui chóng hết mặt mày.

Thật vất vả mới đến giữa trưa, cuối cùng cũng đến thời gian nghỉ ngơi rồi, aizzz, đã có thể dừng lại đi ăn chén cơm uống chén canh rồi! Giống như xưa, vẫn không có ai nguyện ý cùng tôi đi ăn cơm cả, tôi một mình một người cầm cà mèn đi xới cơm, xới xong cơm lại một mình một người quay về văn phòng ăn, tôi ngồi ở cantin ăn cơm thế nào cũng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ thôi, thế thì ảnh hưởng rất lớn đến ăn uống, tình cảnh kia quả thật rất thê lương!!!!

Khi đi ra khỏi cửa cantin lại nhìn thấy một cô gái đang đi về hướng tôi, tuy rằng tôi không muốn thừa nhận nhưng phải nói là cô gái này thật sự rất được, không phải xinh đẹp làm người ta kinh diễm mà là xinh đẹp đáng yêu, nụ cười rất có sức hút, làm cho người ta vừa thấy là trong lòng có thể thả lỏng cảnh giác, ngay cả tôi cũng là nữ giới mà còn nhìn không được nụ cười của cô ấy chinh phục nữa là!

“Xin chào, tôi gọi là Lâm Tiểu, là y tá vừa mới đến, mấy ngày hôm trước nghe nói là tiền bối ngài xin phép nên không thể chào hỏi, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn!”

Thì ra cô nàng này chính là người giành bát cơm với tôi, trách không được chói mắt như thế (*Tác giả: -- hình như vừa rồi có ai nói nụ cười của người ta rất có sức hút à nha!*), nhưng tục ngữ có nói, ‘không ai đánh người tươi cười’, tôi có dù không thích cô ta đến cỡ nào thì giờ đây đang đứng ở nơi công cộng thế này cũng không được biểu hiện ra ngoài, nếu không nhân khí của tôi chắc chắn sẽ là số âm.

“A, xin chào, tôi gọi là Tiêu Chu, cô gọi tôi bằng tên là được rồi, tuổi của chúng ta hẳn là không chênh lệch nhau mấy đâu nhỉ?” Cái gì là tiền bối với không tiền bối cơ chứ, tôi bất quá chỉ mới có mười tám tuổi lẻ bốn mươi tám tháng chứ mấy, chứ mấy ah ~~!!!

“Cũng đúng, vậy em gọi là chị Tiêu đi!”

Tôi đứng hình =”=! Xem khuôn mặt dày đặc son phấn của cô ta, tôi thật sự là không thể nói ra ‘Chị ơi, vị tất chị trẻ hơn em đâu!’ A aaaaaaaa!!!!

“Chị Tiêu ăn cơm chưa ạ, nếu không chúng ta cùng nhau đi đi?”

“Không cần đâu, tôi trở về văn phòng an, tôi còn có chút việc chưa làm xong!”

“Chuyện gì thì có thể để chiều làm mà, vừa ăn vừa làm thì hại cho tiêu hóa lắm, đi thôi, mọi người cùng nhau ăn đi, hơn nữa như vậy có thể tăng các mối quan hệ với đồng nghiệp!” Bạn học Lâm Tiểu nói xong kéo tôi đến ngồi cùng một bàn.

Tôi cũng không phản đối nữa, câu cuối cùng của cô ấy quả là đánh trúng thần kinh của tôi, quan hệ với đồng nghiệp của tôi rất có vấn đề, nếu có thể cải thiện nó tốt hơn là tôi vô cùng hạnh phúc rồi.

Nhưng trên thế giới này có một số việc không phải lúc nào cũng như mình mong muốn, giống như lúc này đây, tuy rằng tôi có tấm lòng nhưng vị tất người ta đã muốn nhận.

Tôi ngồi xuống, nhiệt độ liên giảm đi mấy độ, tôi đến giống như gió mùa đông về, =”=. Trên mặt của những người ngồi cùng bàn viết hai chữ ‘Mất hứng’ rõ to, sau đó bọn họ quay đầu nói với Lâm Tiểu.

Kẻ chạy cờ số 1: “Tiểu Tiểu, sao cậu lại kéo một người ‘nổi tiếng’ thế này qua ngồi chung với bọn mình?”

Kẻ chạy cờ số 2: “Đúng vậy, cái này thật là làm ảnh hưởng đến tinh thần ăn uống của mọi người!”

Những kẻ chạy cờ khác đều phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy!”

Trên mặt tôi xuất hiện một chút xấu hổ, quay đầu nhìn qua Lâm Tiểu, hi vọng cô ta có thể giúp tôi giải hòa một chút, nhưng Lâm Tiểu không nhìn qua tôi, hơn nữa trên mặt còn xấu hổ hơn cả tôi ba phần, trong lòng tôi lập tức có ấn tượng mới với cô nàng, xem ra người này thật không tồi, rất không giống với những cô gái khác, dù sao chúng tôi cũng là đối thủ cạnh tranh, cô ta có thể suy nghĩ cho tôi như vậy, thật sự là rất khó thấy!

Kẻ chạy cờ số 1: “Tiểu Tiểu, có phải có người bức cậu hay không, cho dù cậu có ngưỡng chừng không nói thì chúng tớ cũng đoán được, nhìn thì có chút giống người, không ngờ da mặt lại dày như vậy.....”

Kẻ chạy cờ số 2: “Đúng vậy, người ta nghĩ có chỗ dựa là phó viện trưởng thì tất cả mọi người đều sợ người ta sao, tôi cố tình coi khinh đấy, làm gì được tôi nào?”

Trên mặt Lâm Tiểu xuất hiện thần sắc xấu hổ: “Mọi người không cần như vậy, chị Tiểu không có xử khó em, là em thấy chị ấy một người ăn cơm cho nên kéo chị ấy tới đây, mọi người không được mắng chị ấy, muốn mắng thì mắng em đi, đều là do em sai, làm hại tất cả mọi người không vui, thật xin lỗi.....”

Mĩ nhân rơi lệ, từ trước đến nay đều làm cho người ta đau lòng, nhất là khi mỹ nhân nhu nhược rơi lệ!

Lâm Tiểu nói xong, trong đôi ngươi thoáng hiện lên một tầng hơi nước, muốn khóc mà chưa khóc được, không mặt nhỏ nanh ta mang theo thần sắc tự trách, cho dù là người có ý chí sắc đỏ cũng sẽ hóa thành hơi nước mất thôi, vì thế, trên bàn mấy người đang công kích tôi đều lập tức đình chỉ, an ủi Lâm Tiểu.

“Tiểu Tiểu, cậu không cần để ý làm gì, chúng tớ không phải tránh cậu mà chúng tớ đang nói tới ‘người ta’ mà thôi!”

“Đúng vậy, chúng tớ đều biết cậu tâm địa thiện lương, sợ cậu bị người khác lợi dụng mà thôi!

“Đúng vậy, có một số người nhìn qua bộ dáng vô hại cả người và vật nhưng thật ra tâm cơ rất sâu, cậu cho rằng mọi người đều đơn thuần giống như cậu sao.....”

..... Mẹ nó, một đám gà mái bỏ bô an ủi thì thôi đi, còn không quên đá tôi mấy cái là làm sao!

() aizzzz, sớm biết thế này thì tôi đã không lại đây rồi, hiện tại còn làm cho bọn họ thêm chán ghét tôi, làm hại Lâm Tiểu bị liên lụy. Ở trong này cũng không có ý nghĩ gì, chỉ có thể kéo thêm phiền não đến mà thôi, vì thế, tôi cầm lấy cả mền muốn đi khỏi cantin.

Mới vừa đứng lên, lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đứng cách đây không xa.....

40. Chương 40

Tôi tập trung nhìn vào, thì ra là đồng chí Diệp Tử Ninh đã biến mất hết một buổi tối.

Giờ phút này anh ta mặc áo mũ chỉnh tề, dáng người dạ cầu đứng giữa một đám người mà hưởng thụ đãi ngộ cấp cao của mình, khác xa với tôi một trời một vực.

Đám gà mái vừa rồi còn bùm bùm với tôi, vừa thấy được Diệp Tử Ninh đều lập tức nhắm miệng lại giả bộ làm thực nữ, thế mà còn không quên liếc mắt nhìn tôi một cái, có thể lúc trước tôi ngồi chung xe với Diệp Tử Ninh đi làm chắc bọn họ cho là tôi cấu kết với Diệp Tử Ninh, hoặc cho tôi có gian tình với Diệp Tử Ninh, cho nên ít nhiều bây giờ có chút sợ tôi đến khóc lóc kể lể với Diệp Tử Ninh, ảnh hưởng đến công việc của bọn họ.

Không khí trong cantin nhất thời trở nên khẩn trương.

Quả nhiên, Diệp Tử Ninh đi tới hướng tôi!!!!

Trong lòng tự nhiên cảm động một chút, hình tượng của anh ta trong lòng tôi cũng nhất thời tăng lên nhiều.

Cái gì???!!!!

Ý ý, bạn học Diệp Tử Ninh ơi, bạn không phải là quên mang mắt kính chứ, sao đi qua luôn thế, mau mau quay lại đây nhanh lên!!!!

Lúc đấy chẳng biết ai cười lên một tiếng vui sướng khi người ta gặp họa.

Đúng, Diệp Tử Ninh nhẹ nhàng đi qua bên người của tôi, chẳng có một chút ý định nào dừng lại, mà dừng nói là dừng lại, khi đi qua bên cạnh của tôi, anh ta căn bản còn không liếc nhìn tôi một cái, toàn bộ tinh thần của anh ta đều tập trung trên người ‘Thiên sinh lệ chất’ [Cô gái ‘Thiên sinh lệ chất’ chính là cháu gái của bà Bao Xuân Hoa, là hoa khôi trong bệnh viện đồng thời cũng là thanh mai trúc mã của Diệp Tử Ninh], giống như trên thế giới chỉ có mình cô ta thôi ấy, mà tôi cùng anh ta chỉ là một người xa lạ không có chút quan hệ!

Ba chữ ‘ người xa lạ ’ làm trái tim tôi đau đớn!

Khoảng khắc anh ta đi qua bên cạnh tôi, rõ ràng chỉ là cách có nửa thước nhưng lại cảm giác chia cách giống như thiên nhai, gần nhau trong gang tấc mà lại giống như biển trời cách mặt, tại một khắc này tôi rất cuộc cũng cảm nhận được ý nghĩa của bốn chữ này, Diệp Tử Ninh rõ ràng đứng ở trước mặt tôi nhưng tôi lại không nhìn thấy được bóng hình mình trong đôi mắt đó, lại càng không nhìn thấy một chút gì quen thuộc trong đấy, anh ta thật đậm mạc, thật bình tĩnh đi qua bên người tôi, mà tôi bất quá chỉ là một người qua đường vô danh mà thôi!

Anh ta cùng ‘Thiên sinh lệ chất’ vừa nói vừa cười song song rời đi, tuần nam mỹ nữ, thân ảnh Kim Đồng Ngọc Nữ của bọn họ làm hai mắt tôi đau đớn. Khoảng khắc đó, tôi cảm giác mình giống như bị xát muối vào vết thương, rất đau, rất rát, toàn bộ thế giới đều hướng tầm mắt nhìn về phía tôi, tôi thật , cũng có chút khó chịu, tuy rằng tôi không biết vì sao mình lại thấy khó chịu.....

Diệp Tử Ninh và ‘Thiên sinh lệ chất’ đi rồi, mang theo ánh sáng đi rồi, mà tôi, giống như một cô gái bị vô tình vứt bỏ sau khi bị đùa giỡn! Khí – phụ đó ==

Cho dù là ‘khí – phụ’, tôi cũng muốn làm một ‘khí – phụ’ có tôn nghiêm, cho nên tôi làm bộ như thật bình tĩnh xoay người, tiêu sái rời đi, Kim Đồng Ngọc Nữ thì liên quan gì đến tôi chứ, tôi bị người ta bỏ thì liên quan gì đến các người chứ???

Tôi thật không khổ sở, thật sự, tôi thật không cảm thấy khổ sở, Kim Đồng Ngọc Nữ gì chứ, tôi nói là Tinh Đồng Dục Nữ thì có! Tôi khinh, uyên ương hí thủy, con mẹ nó đều chết đuối hết, bỏ dục song phi, con mẹ nó đều ngã chết hết, buổi tối làm đau thắt lưng của nhau, đều là đôi cẩu nam nữ!

Tôi trở lại văn phòng, một chút tinh thần ăn uống cũng không có, tôi miễn cưỡng ăn mấy miếng thì đem cà mèn cất đi.

Các ý nghĩ trong đầu tôi loạn cả lên cứ như dân đi chạy nạn, azzzz, trăm tư này của tôi không thể giải, tôi không có khả năng lí giải!!

Hay Diệp Tử Ninh làm như vậy là để trả thù tôi ngày đó không trở về ăn bữa tối dưới ánh nến với anh ta? Hay là tức giận vì tôi tin tưởng Bạch Thần mà không tin tưởng anh ta? Hay là anh ta thật muốn tôi làm bạn gái của anh ta, hay là anh ta thật lòng thích tôi?

Tôi hoang mang ruột gan đứt thành từng khúc, tóc bị tôi bứt xuống thật nhiều, tôi hoang mang làm bàng quang muốn nở ra, hình như làm thận bị một báo hại tôi luôn phải chạy về WC. =”=

Nghe nói WC là một nơi vô cùng ‘ba chấm’, bởi vì trong phim trên TV hay là trong tiểu thuyết, đó luôn là nơi tập trung những người nhiều chuyện, mà trong tiểu thuyết hay trong phim thì nữ chính thường xuyên ở đó nghe được một ít bí mật trọng đại, sao đó giải khai hiểu lầm với nam chính, hai người tiêu tan hiểu lầm lúc trước, càng thêm ân ái hơn, vì thế tôi quyết định ngồi chễm hễm trong WC lâu chút, có khi có thể nghe được một chút tin tức khác thường liên quan đến Diệp Tử Ninh.

Hương vị trong WC thật sự là không dễ chịu chút nào, tuy rằng điều kiện vệ sinh nơi này đã vô cùng tốt hơn so với các bệnh viện khác nhưng mà..... Nhưng mà..... Tôi ngồi trong WC không tới nửa tiếng mà cái người ngồi ở WC kế bên kia, thật không biết ăn trứng thứ gì mà hoạt động không ngừng, thật là muốn bệnh mà!

Nhưng mà mưa gió như thế nào ảnh hưởng đến quyết tâm của tôi, không trải qua thất bại làm thế làm có thể đi tới thành công? Vì thế..... tôi ~~ nhẫn

~Nghe đi, rốt cuộc cũng có người nhiều chuyện kìa.

Kẻ chạy cờ giáp: “Tối hôm qua tớ rốt cuộc cũng XXOO với mĩ nam Tiểu Q rồi!”

Kẻ chạy cờ át kích động: “Thế nào thế nào? Tớ muốn nghe chi tiết, cái kia của anh ta lớn không?”

(o)..... Má ơi! Đề tài 18+ !!!

Tôi nhất thời cũng có kích động muốn đập đầu vào tường cho bớt tức, mĩ nam Tiểu Q kia tôi thèm nhỏ dãi đã lâu, chỉ tiếc người ta không thèm tôi thôi, aizzzz!

Kẻ chạy cờ giáp: “Ngày hôm qua chúng tớ đi ăn cơm, sao đó cùng đi xem phim ‘Tiếng gió’, trong lúc xem, anh ta còn có chút kích động bảo tớ giúp anh ta mát xa nơi đó, tuy rằng bên cạnh chúng tớ không có người nhưng phía trước phía sau vẫn có, đây là lần đầu tiên tớ ở nơi công cộng làm chuyện này, mặc dù có chút ngưỡng chừng nhưng trong lòng cũng có một loại cảm giác hưng phấn phạm tội!”

Kẻ chạy cờ át: “Các cậu thật sự ‘làm’ sao? Sau đó thế nào? Nơi đó của anh ta thế nào, lúc đó nó có đứng lên không?”

=_=..... đề tài của hai cô này thật sự là Quá mức phóng khoán rồi, ngay cả hủ nữ nhưng tôi đây mặt cũng đỏ lên rồi này, quả nhiên là ‘Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân’ ah! [Sún: ‘Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân’ là ngoài núi còn có núi, người này giỏi còn có người khác giỏi hơn]

Kẻ chạy cờ giáp lại bỗng nhiên thở dài: “Aizzz.....tớ mang theo tinh thần thần thánh chạm tới nơi đó, nhưng khi tớ đụng tới lại rất kinh khủng, sao lại nhỏ như thế chứ?”

Kẻ chạy cờ át nhỏ giọng kêu sợ hãi: “Trời ạ, không phải là nam son môi chứ?” [Tác giả che mặt giải thích: nam son môi chính là nói về nơi đó khi ‘lên’ vẫn giống như cũ rất ngắn rất nhỏ, giống như son môi, nam nhân thể này người ta gọi là nam son môi]

Kẻ chạy cờ giáp lại thở dài: “Anh ta cầm tay tớ đi sờ nơi đó, bắt đầu thì thật rất nhỏ, tớ cẩn thận vuốt ve vài cái, nơi đó cũng lớn hơn một chút, bắt quá chỉ là một chút mà thôi, khi tớ muốn vuốt ve trên dưới thì lại phát hiện không có không gian, bởi vì khi tớ nắm lấy thì căn bản là không có vị trí để di động.”

Kẻ chạy cờ át: “Trời ạ, không thế nào, là vì nội y hay là anh ta không ‘lên’ được?”

Kẻ chạy cờ giáp: “Cũng không phải, tớ vói vào trong nội y của anh ta, nơi đó của anh ta cũng cao cao, cho nên chỉ có thể nói anh ta chính là nam son môi.”

Kẻ chạy cờ át: “ Rõ ràng là mĩ nam bên ngoài nhìn rất cường tráng mà sao nơi đó không xứng đôi với bề ngoài được thế?”

Kẻ chạy cờ giáp: “Ai biết được đâu?! Buồn chết tớ mà! Lúc ấy tớ không muốn cùng anh ta ‘làm’ chính ôm tâm lý cái này là do nội y, cho nên xem xong phim, dựa theo kế hoạch lúc trước, tớ cùng anh ta đến khách sạn thuê phòng.”

Kẻ chạy cờ át: “Như thế nào?”

Kẻ chạy cờ giáp: “Lần này tớ hoàn toàn mất hết hi vọng, khi chúng tớ XXOO, tớ thật không có cảm giác gì, cơ hồ là không có vật gì tiến vào nơi đó, điểm chết người chính là, anh ta còn dám có mặt mũi yêu cầu tớ giúp anh ta liếm nơi đó, tớ không đành lòng tổn thương anh ta nên giúp anh ta liếm, có điều không lâu nó lại mềm, lập lại vài lần như thế, lão nương rốt cuộc chịu không nổi, trực tiếp đẩy anh ta ra, nói với anh ta là tớ từ bỏ, lúc ấy anh ta còn không có dịch, rất không thích, lão nương rất không thích, tớ bảo anh ta tự mình lấy tay giải quyết đi, đêm đó tớ chuẩn thẳng!”

Kẻ chạy cờ át: “Oh my god~~ không nghĩ tới anh ta nhìn được nhưng không dùng được.”

Kẻ chạy cờ giáp: “Đúng vậy, cũng chỉ lớn bằng ngón tay của tớ, hơn nữa bao da quá dài, người đàn ông này xem như bị hủy, cho dù có đẹp trai cỡ nào thì lão nương cũng kiên quyết không ở cùng một chỗ với anh ta.”

Kẻ chạy cờ át: “Cho nên các cậu xem như hoàn toàn tan rã?”

Kẻ chạy cờ giáp: “Đó là đương nhiên, tớ sẽ không lấy hạnh phúc nữa đời sau của tớ nói giỡn đâu, sống cùng loại đàn ông này cũng giống như sống một mình ấy.”

Kẻ chạy cờ ắt: “Cậu nói xem cái kia của phó viện trưởng thế nào? Có thể cũng là loại nhìn được dùng không được không?”

(o) ách, không phải đâu! Tuyệt đối không phải thế đâu!!!

Tôi theo bản năng ở trong lòng trả lời lại, đầu óc không tự chủ được nhớ lại hình ảnh XXOO cùng Diệp Tử Ninh, ách..... nơi đó của anh ta, rất lớn, rất lớn! So với chuối hương còn lớn hơn một chút..... Ôi ôi ôi, che mặt..... tôi sao lại nghĩ tới mấy thứ đó thế này?! Quả thật là không biết xấu hổ!

Kẻ chạy cờ giáp: “Nếu có thể cùng một chỗ với phó viện trưởng, cho dù anh ấy là nam son môi tớ cũng nguyện ý.”

Kẻ chạy cờ ắt: “Đúng vậy, một người đàn ông hoàn mỹ như thế, tớ đoán chắc nơi đó không phải là son môi đâu, nghe nói nhìn cái mũi và bàn tay của người đàn ông là có thể đoán được nơi đó như thế nào, tớ đã trộm quan sát qua, cái mũi của phó viện trưởng rất cao, bàn tay rất lớn, cho nên..... Hì hì hì.....”

Kẻ chạy cờ giáp cười mắng: “Cậu thật là dâm đẳng đó!!”

Kẻ chạy cờ ắt: “Kể tám lạng người nửa cân, chẳng lẽ không phải cậu cũng thế sao? Nếu có thể cùng phó viện trưởng ở cùng một chỗ, tớ nguyện ý giảm thọ hai mươi năm!”

Kẻ chạy cờ giáp: “Không chỉ nói là hai mươi năm, cho dù ba mươi năm, tớ cũng nguyện ý.”

Kẻ chạy cờ giáp, ắt, hai người hi hi ha ha đi rồi, trong WC chỉ còn lại một mình tôi, mà mặt của tôi đã nóng lên cơ hồ có thể tự bốc cháy rồi.

Tôi hỗn loạn từ trong WC đi ra, tất cả mọi người đều thích Diệp Tử Ninh như thế, vì có thể ở cùng một chỗ với anh ta mà bọn họ tình nguyện giảm thọ mấy chục năm, cho dù anh ta là nam son môi bọn họ cũng nguyện ý, nếu như vậy Diệp Tử Ninh chủ động với tôi, tôi đây chẳng phải là chó ngáp phải ruồi rồi ư?!

Tôi đây có phải là nên cảm ơn anh ta đến rơi nước mắt rồi đúng không? Hơn nữa anh ta dường như còn muốn tôi phụ trách anh ta, bảo tôi làm bạn gái anh ta, anh ta nói tôi là mối tình đầu của anh ta, vì cái gì, vì cái gì lại chính là tôi???

Chẳng lẽ, anh ta nhất kiến chung tình với tôi sao?

Không thể nào, tôi biết bộ dáng của tôi cũng không tệ lắm, nhưng mà cũng không đến nỗi khuynh quốc khuynh thành, đám con gái xoay quay người anh ta người nào cũng ốm hơn tôi, có ngoại hình hơn tôi, khuôn mặt toàn là mặt trái xoan đẹp hơn cái mặt bánh bao của tôi mấy vạn lần, được rồi, cho dù lùi một vạn bước, anh ta có thích con gái có nội hàm thì anh ta từ đâu mà nhìn ra được tôi là một cô gái yêu nghệ thuật chứ, tôi rất mê văn học, bình thường rất thích lên mạng xem tiểu thuyết H..... hay là anh ta cũng thích loại hình nghệ thuật này?? (Tác giả nhìn lên trời: ==#, một đám quạ đen bay qua tập thể, lập tức hình thành chữ ‘S’, rồi lập tức hình thành chữ ‘B’)

Tôi rối rắm, tôi thật sự là không nghĩ ra, sau đó tôi gọi điện gấp cho Tư Đồ.

Tôi: “Tư Đồ, cậu thấy tớ có đẹp không?”

Tư Đồ: “Tớ thích cách thức kể chuyện hài này của cậu rồi đấy!”

Tôi >_

Tư Đồ: “Ha ha ha, anh ta nhìn trúng gương mặt thiên thần của cậu hay là đáng người quyền rũ chết người của cậu đó?”

Tôi = =#: “.....”

Xem đi, nói ra không ai tin cả, ngay cả bạn học Tư Đồ tốt xử với tôi tốt nhất cũng không chịu tin tôi rằng chuyện này là thật, cho nên ai bảo tôi nên tin tưởng chuyện này đâu?

Tôi yên lặng gác điện thoại, chăm chú nhìn khuôn mặt bánh bao của mình trong gương, không thể không phủ nhận lời nói của Tư Đồ được, tôi không có gương mặt thiên thần và đáng người quyền rũ chết người, thế anh ta rốt cuộc là coi trọng tôi cái gì?

Lão nương chịu đủ rồi, tôi bị chuyện này tra tấn điên rồi, tôi không muốn tiếp tục đoán mò nữa, cho nên tôi cố lấy dũng khí, chuẩn bị gọi tới Diệp Tử Ninh để hỏi cho rõ ràng.

Tôi cầm lấy di động, khí thế bừng bừng gọi cho Diệp Tử Trữ, rất nhanh bên kia đã bắt máy, nhưng không truyền đến giọng nói trầm thấp của Diệp Tử Ninh mà là liên tiếp tiếng thở dồn dập.

Tiếng thở nam nữ dồn dập kia rất quen thuộc, giống như buổi tối hôm đó chúng tôi cùng nhau.

Tôi giống như kẻ trộm bị phát hiện lập tức gác điện thoại, trong đầu lại xuất hiện một hình ảnh:

Trong văn phòng, Diệp Tử Ninh và ‘Thiên sinh lệ chất’ đang ở cùng một chỗ, trong bóng tối, hai người bọn họ hợp hai làm một, trong anh có em, trong em có anh..... bọn họ đang vận dụng chính là liên thức xem – âm – toạ..... dáng người anh ta không người mà rung động, còn cô ấy, đôi chân thon dài đang trần truồng, tiếng ‘uhm uhm’ không ngừng vang ra từ đôi môi anh đào nhỏ nhắn ta của cô ấy.....

Nghĩ vậy, trong lòng tôi giống như bị một tảng đá rơi xuống, hô hấp rất khó chịu, mỗi lần hít thở là làm đau tất cả động mạch chủ, tĩnh mạch, tại sao lại có thể như vậy? Gần đây trái tim không thoải mái cho lắm, xem ra tôi phải đi chụp phim X – quang kiểm tra mới được.

Chậm chạp đi từ trong WC đi ra, trong bỗng nhiên nhớ tới một câu của Diệp Tử Ninh, anh ta nói: “Nếu Trữ Trữ cự tuyệt anh, vậy em chính là phá hỏng cơ hội làm người tốt của anh, từ nay về sau anh sẽ không tin tưởng phụ nữ nữa, anh sẽ đùa giỡn với bọn họ!”

(o) Oh ~ my ~ god!!!!

Chẳng lẽ ‘Thiên sinh lệ chất’ là mục tiêu trả thù đầu tiên của anh ta hay sao? Anh ta sẽ bắt đầu đi lên con đường trên hoa ghẹo nguyệt sao?

Làm sao anh ta có thể sống như thế được? Bởi vì tôi cự tuyệt anh ta là anh ta bắt đầu chơi trò ái tình nhân gian ư? Không được, tôi phải ngăn cản anh ta! Nghĩ thế tôi nhanh chóng chạy tới văn phòng anh ta!

41. Chương 41

Làm sao anh ta có thể sống như thế được? Bởi vì tôi cự tuyệt anh ta là anh ta bắt đầu chơi trò ái tình nhân gian ư? Không được, tôi phải ngăn cản anh ta mới được! Nghĩ thế tôi nhanh chóng chạy tới văn phòng của Diệp Tử Ninh!

Thân là một nữ thanh niên có tâm hồn nghệ thuật tôi thật ra không nên khẩn trương như vậy, sau này mỗi khi nhớ lại chuyện này tôi đều hối hận vô cùng.

Ngày đó tôi thật là ngốc, thật là khờ dại, thật là xúc động, tôi cảm thấy được ngày đó tôi chính là phụ thân của thánh mẫu, trong lòng tôi đều lo lắng vì “Thiên sinh lệ chất”, lo lắng cô ấy sau khi XXOO lại bị tên khốn nạn Diệp Tử Ninh vứt bỏ, đến lúc đó nếu cô ấy không thừa nhận được cú đả kích này, vô cùng có khả năng nhảy lầu tự sát, đến lúc đó tội của tôi thật là nặng, cho nên tôi có trách nhiệm, có nghĩa vụ ngăn cản bi kịch này phát sinh, tôi thật sự là rất người tốt, chính phủ hẳn là thưởng giấy khen công dân tốt cho tôi mới đúng

A a a a a. Được rồi được rồi, tôi thừa nhận thật ra tôi không có vĩ đại như vậy, tôi là vì cái ý nghĩ điên cuồng trong đầu tôi, nó giống như tấn công đầu óc tôi, hại tôi phiền lòng ý loạn, không có được một giây yên tĩnh, cho nên tôi muốn đi cho rõ ràng, mà một nguyên nhân khác khiến tôi sợ là sau khi Diệp Tử Ninh vứt bỏ “Thiên sinh lệ chất” thì bà già Bao Xuân Hoa sẽ đem cục tức này trút hết lên người tôi, đến lúc đó tôi muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc. Cho nên trước khi bi kịch này phát sinh, tôi phải nhanh chóng ngăn lại, cứu lấy một cô gái lớn tuổi sắp bị trượt chân và vãn hồi một chàng trai lớn đời bại về tình dục.

Khi nào thì bạn bức bối nhất? Chính là khi bạn có việc gấp, ví dụ như bạn vội đi WC thì có người nắm bạn kéo lại, dục tốc bất đạt, dục tốc bất đạt nha!

Trên đường phóng tới văn phòng Diệp Tử Ninh, tôi gặp thần sát thần, gặp phạt sát phạt, xem, ở đằng trước lại đến một người kia.

“Này này cô kia.....”

Không nghe gì hết, không có nghe gì hết, tôi cái gì cũng chưa nghe được!

“Này, cô hộ sĩ mặc áo màu trắng ở đằng trước khi, cô đứng lại cho tôi.”

Không phải bảo tôi, không phải bảo tôi, cả bệnh viện có rất nhiều hộ sĩ mặc đồ màu trắng, cho nên ai nói ông ta là đang bảo tôi đâu?

“Này, cái cô ở đằng trước, ngũ quan bình thường, dáng người bình thường, tứ chi ngắn nhỏ, mặc trang phục hộ sĩ màu trắng, cô là người của tổ nào, đứng lại cho tôi.”

Hận!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi nổi giận, hai mắt bởi vì phần nộ mà biến thành mắt cá vàng, bực mình quá, đầu năm nay người ta thật là trâu bò, người ta thật là kiêu ngạo, người ta thật là quá đáng!!!!!!

Đây là một cái xã hội gì vậy trời, a a a a a!

Con mắt nào của ông thấy tôi ngũ quan bình thường, dáng người bình thường, tứ chi ngắn nhỏ??? Tôi chỉ là ngũ quan hơi bẹp một chút, dáng người không có mặt ngoài một chút, tứ chi không có dài một chút, nhưng cái này cũng không có ảnh hưởng bộ mặt thành phố, ông làm cái gì mà hô to lên như vậy? Chẳng lẽ ông không biết như vậy là vô cùng không tôn trọng người ta hay sao?

Nhưng tôi không có dừng lại mà là tiếp tục đi tới, tôi là đứa có tố chất, có đạo đức, có khí độ, có văn hóa, là nữ thanh niên bốn có chịu sự giáo dục chủ nghĩa xã hội khoa học, tôi sẽ không vì người không có tố chất như vậy mà tức giận hoặc là lãng phí thời gian!

Nhưng có điều cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, bạn cố ý không quan tâm mà có người cố tình không cho bạn làm như vậy! Cái tên đằng sau không có lễ phép, không có tố chất chính là người như vậy!

Tôi một lòng đi phía trước nhưng mà lại không dự đoán được quyết tâm của ông ta còn kiên quyết so với tôi, một phen nắm lấy cổ tôi, nói “Tiểu Dạng, xem cô chạy nơi nào!”)

Tôi Tôi không phải là Tiểu Dạng, tôi là Tiêu Chu, mau buông ra!

Cái ông ở sau lưng nắm cổ áo tôi, bực bội tôi quay mặt lại xem, đó là một khuôn mặt thật yêu nghiệt, một đôi mắt đào hoa, mang một cái mắt kính gọng vàng, da thịt trắng như tuyết, sống mũi cao tắp, hoàn toàn Irie Naoki trung niên! ! [Irie Naoki là nam chính trong bộ truyện Itazura na Kiss, được chuyển thành phim Thơ Ngây, rất nổi tiếng của Đài Loan]

Tôi vừa thấy mỹ nam, cái đức hạnh vô cùng đáng tự hào là “Người không phong lưu uống công làm con gái” lại đi ra.

Tôi lập tức thu hồi bộ dạng không kiên nhẫn, lộ ra bốn răng nanh, thẹn thùng hỏi han: “Ajusshi bảo em có chuyện gì không?”

Đại thúc Irie Naoki nheo nheo mí mắt, “ ‘Ajusshi’ là cái gì, có thể ăn được không?”

=__= Tôi dần người!!!!

“Không thể ăn, từ đó có nghĩa là ‘chú’, nó là tiếng Hàn, chú bảo cháu có chuyện gì không?”

Nghe vậy, ánh mắt của đại thúc Irie Naoki lập tức tối sầm xuống, chuyển thành một bộ dáng đứng đắn, đầy đầy gọng mắt kính vàng trên mắt nói: “Cô là hộ sĩ nơi này sao?”

Tôi thục nữ gật đầu: “Đúng ạ đúng ạ, cháu gọi là.”

Nói tới đây tôi đột nhiên im bặt, bởi vì khuôn mặt tuấn tú của đại thúc bỗng nhiên tối gần tôi, càng dựa càng gần, hơi thở của ông ấy cơ hồ tôi cảm nhận được.

Vì thế tôi vô sỉ mà thẹn thùng một chút, hay là gần đây tôi đào hoa quá nhỉ? Mỹ nam một người cứ tiếp một người mà đến!

Tôi là một nữ thanh niên có tâm hồn nghệ thuật, tôi không nên vì nam tử mà đắc chí, nhưng mà được mỹ nam coi trọng cảm giác thật sự không tồi, cái này gọi là thanh xuân hữu hạn, trâu bò vô địch, gian tình vô tội, khiến cho gian tình càng tới càng mãnh liệt đi!

Tay của đại thúc xoa xoa mặt tôi.

Không đúng, là đặt tay vào gần mắt tôi.

“Mặt của cô còn dính ghèn.”

“ ”

“Cô không rửa mặt sao ?”

“ ”

Tôi bị lời nói của đại thúc quýnh ột phát chết khiếp.

Đại thúc bỗng nhiên đem ánh mắt hình viên đạn chĩa vào vào mặt tôi, thực kinh ngạc hỏi han: “Cô làm thế nào mà trà trộn vào được? Là ai cho cô vào, khuôn mặt cô. ”

Tôi kinh hãi. Hay là sắp khen ngợi tôi bộ dạng xinh đẹp?

” Thiết kế hoàn toàn không dựa theo gien của công trình nhân loại học, mặt cô như vậy sẽ bị đưa tới ấy cho chó lưu lạc.”

Tôi ngây người không giờ lẽ một giây, lập tức hiểu được, tôi giận! Ông ta đang nói tôi là mặt bánh bao, mà loại mặt này của tôi chỉ có thể kéo tới mấy con chó hoang mà thôi!

Mụ nội nói, tôi thật là bị nhan sắc của ông ta mà làm cho đại não ngừng hoạt động cho nên mới quên ông ta còn có cái miệng đê tiện, căn bản không phải là người tốt!!!

Tôi vươn ngón giữa với ông ta, fuck you! Mặt của ông mới là không thiết kế dựa theo gien của công trình nhân loại học, mặt cả nhà ông cũng không thiết kế dựa theo gien của công trình nhân loại học!!! Uống công lớn lên bộ dạng đẹp như thế, tôi khinh bỉ ông!!!

Đại thúc thấy tôi vươn ngón giữa, không giận mà ngược lại hai mắt còn toát ra ánh sáng, giống như nơi tha hương gặp được tri kỷ, trong bệnh viện gặp được đồng đạo (Tác giả: Ồ, đúng rồi, phải đáng khinh đó), hai tay nắm lấy tay tôi chân, khuôn mặt kinh hãi: “Con gái thô tục giống như cô vậy, trong bệnh viện gặp được nào có mấy lần? ! Ta phải dẫn cô đi gặp tri kỷ!”

O()o bây giờ người ta nói chuyện quá hàm súc hay là rốt cuộc vẫn đang tổn hại tôi đó? ! Bởi vì không có phán đoán, vì thế tôi tự nhiên đem nó quy về người trước, xem đi, đây là chuyện đáng tự hào cỡ nào nha, mị lực của Tiêu Chu tôi khôn cùng, không đến một phút đồng hồ mà tôi đã chinh phục được một mỹ nam!

Bất quá ý nghĩ của mỹ nam này không giống người thường, không phải là từ bệnh viện tâm thần viện trốn viện chạy tới chứ??? Toàn thân tôi lâm vào cảnh giác cao độ.

Đang lúc tôi lo lắng phải làm thế nào mới thoát khỏi cái ông thần kinh này thì một bác sĩ mặc Blouse trắng đi qua, đại thúc buông tôi ra rồi giống như vừa rời nắm lấy cổ áo của người kia, nói: “Việc tôi bảo làm tốt chưa?”

Vị bác sĩ kia bị nắm cổ như vậy vốn là rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy mặt đại thúc, thái độ trên mặt trở nên rất phức tạp, giống như là thật tôn trọng người đi trước, lại giống như là sợ hãi, nhưng nhiều nhất hình như là bất đắc dĩ: “Đã làm rồi, tôi đang muốn đưa lại cho ngài đây.”

Tôi như con mèo đồng lõa tai lên nhiều chuyện, đây không phải là mỹ nam Tiểu Q son môi của khoa lâm sàng sao?? Vì sao anh ta lại sợ đại thúc đến như vậy, vị đại thúc này xem ra cũng chỉ là người trong bệnh viện, chỉ là không giống người khác là ông ấy không có mang thẻ nhân viên cho nên không biết ông ấy là người khoa nào, bất quả thấy Tiểu Q cung kính với ông ta như vậy chắc cũng là người chức vị cao trong bệnh viện. Ánh mắt của tôi không tự chủ dời đến đồng hồ của Tiểu Q, anh ta thân ột thước tám, dựa theo tỉ lệ mà nói, nơi đó vốn không thể chỉ lớn bằng ngón cái như vậy !

Tôi bỗng nhiên cảm thấy đồng tình với anh ta, lớn lên bộ dạng đẹp trai như vậy, thật là đáng tiếc !

Đại thúc làm bộ nghiêm túc gật đầu, sau đó cầm lấy bộ xương lên, cảm giận nói: “Làm sao nơi này không có bằng phẳng thế?”

“Có sao? Nhưng mà tôi là dựa theo khuôn mẫu để làm cơ mà, vô cùng bằng phẳng.”

Tôi xem bọn họ tranh chấp, không đếm xỉa gì tới tôi, vì thế đang muốn thừa dịp phía sau trộm chạy trốn.

Đại thúc có chút không kiên nhẫn, nói “Anh nghĩ rằng gốc giống như anh sao, cái này làm sao mà bảo là bằng được? Có!” Đại thúc bỗng nhiên chỉ vào tôi đang chuẩn bị đào tẩu, nói: “Đứng tựa vào vách tường đi.”

Tôi không rõ chuyện gì nhưng đoán thấy thân phận của ông ta cũng cao lớn, tôi lại không thể cự tuyệt, miễn cho bát cơm khó giữ được, vì thế đành phải ngoan ngoãn tựa vào vách tường theo lời ông ta nói.

“Ưỡn ngực hóp bụng.”

Mụ nội nó, là một nữ thanh niên có tâm hồn nghệ thuật, tôi vốn là không nên chửi bậy nhưng mà giờ phút này tôi cơ hồ giống như thùng boom sắp nổ rồi, nội tâm của tôi lặp lại mấy vấn đề dày vò:

Thứ nhất: hiện tại Diệp Tử Ninh có phải đang XXOO với “Thiên sinh lệ chất” ở văn phòng không?

Thứ hai: nếu đúng, bọn họ sẽ làm tư thế gì: đại hán đẩy xe? Khẩu thiên huyền địa? Tiêu chuẩn ngủ nằm? Hay là giống ngày đó ở trong phòng tắm? Nếu không phải, vậy là cái gì đây?

Thứ ba, cái ông đại thúc này rốt cuộc là muốn làm gì đây??? Tưởng tượng đến Diệp Tử Ninh hiện tại vô cùng có khả năng XXOO, lòng tôi liền xoắn như dây thừng, tìm không thấy xuất đầu, lòng tôi gấp a a a a

Chính là làm một nữ thanh niên đầy hứa hẹn “Kẻ thức thời là trang tuần kiệt”, tôi làm theo, đứng thẳng, ưỡn ngực hóp bụng, đại thúc vừa lòng gật đầu, chìa vào người của tôi ngực tôi nói với mỹ nam son môi: “Thấy được chưa? “

Có điều mỹ nam son môi cẩn thận nhìn chăm chăm tôi hồi lâu, cuối cùng xoay người lắc đầu với đại thúc bị bệnh thần kinh.

Đại thúc gật đầu, thái độ tràn ngập sắc thái bi kịch, chìa vào ngực tôi rồi nói: “Đúng rồi, cái này mới kêu là bằng phẳng đó, cầm đi làm lại đi!”

=_=_!

Hận !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Muốn tổn hại người cũng không cần dùng phương pháp đáng ghét như vậy chứ???? Đại thúc tôi với ông không thù không oán, có làm sao mà ông tổn hại tôi đến như vậy?????

Tôi thật sự nổi giận, nhưng cái làm tôi tức nhất chính là vẻ mặt của đại thúc từ đầu đến giờ đều vô cùng chân thành, giống như không phải ác ý làm tổn hại tôi mà là đang nói một chuyện vô cùng thân nhiên ấy, cái này mới là làm tôi tức nhất, ” ‘Thái bằng’ công chúa” thì như thế nào chứ, có tội, hay là ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố, hay là phải xin lỗi nữ nhân tên này????

Hơn nữa, làm ‘Bò sữa’ có cái gì tốt, bộ dáng nơi đó như vậy luôn làm cho người ta chú ý, luôn kéo tới ánh mắt hèn hạ của đàn ông, tôi có một đứa bạn cúp 34D, khi dậy thì rất tự ti, sao hai cái ngọn núi “Hy Mã Lạp Sơn” của nó bắt đầu phát triển, lại tự ti là vì sao nó khác người ta thế, mà chuyện làm nó thống hận nhất nghiêng rằng nghiêng lợi nhất chính là đàn ông nhìn thấy nó là bắt đầu có phản ứng, nhưng nó bất lực không thể làm gì được!!! Cho nên nếu mà so sánh thì vẫn là ” ‘Thái bằng’ công chúa” của tôi tốt hơn, nói theo một góc độ nào đó thì ít nhất chúng tôi cũng sống tự tại, đàn ông hèn hạ muốn hèn hạ chúng tôi cũng không có chỗ mà hèn hạ!!! [Tác giả: = =. tinh thần của Tiểu Trư có thể so với AQ rồi đó mọi người!)

Tôi không muốn lại nói vấn đề này với đại thúc bệnh thần kinh nữa nên quay đầu bước đi, có điều không nghĩ tới đại thúc lại đi sau theo lưng tôi, hô to:

“Tiểu Bằng chờ ta với.....”

“” Tiểu Bằng là ai?

Ông ta chân dài, rất nhanh đã đi tới bên cạnh vỗ vai tôi, “Chân của cô nhìn ngắn như vậy mà không ngờ lại đi nhanh thế.”

“.....” Trời ơi, ông sai Thiên Lôi xuống đánh chết tôi đi hay là đánh chết ông ta đi cho rồi, tôi chịu không nổi nữa rồi!!!!

“Tiểu Bình cô muốn đi đâu thế?”

“Sao cô không để ý tới ta?”

“Tiểu Bằng Sao cô không nói chuyện?”

“Tiểu Bằng”

Tôi chịu không nổi : ”Ai là Tiểu Bằng?

“Cô đó.”

“Tôi không gọi là Tiểu Bằng.”

“Vậy cô gọi là gì?”

“Tiêu Chu.”

“.....” Đại thúc bị thần kinh bỗng nhiên không nói nữa, giây lát sau chợt cười như điên, “Ha ha ha, cha mẹ cô thật sự rất có năng khiếu tiên tri, đặt cho cô cái tên như vậy, ha ha ha”

Theo báo cáo của các nhà khoa học cho thấy, một người khi bị sét đánh, đại não sẽ bị đứt trong một thời gian ngắn hoặc là chết lạng, khiến cho thần kinh không thể hoạt động, giống như là não tàn, si ngốc, không thể nói ra tiếng nào, trợn mắt há mồm, người ngón tay giật giật giống như điên, mà tôi, lúc này chính là bị vậy trong trạng thái đó, khóc không ra nước mắt. Aaaaaaaaaaaa!!!

Ngay sau đó, chúng tôi đi tới trước cửa văn phòng của Diệp Tử Ninh.

Cửa đã bị khóa!

Bình thường anh ta không đóng cửa, hơn nữa thư kí bên ngoài không biết đã chạy nơi đâu, một cái bóng quỷ cũng không thấy!

Thật sự rất quỷ dị, hay là thư kí đã bị điều đi nơi khác để tránh bị phát hiện khi XXOO phát ra âm thanh?? Để ”Thiên sinh lệ chất” có thể càng thêm vô cùng nhuần nhuyễn kêu to?

Nghĩ vậy, cho dù làm một nữ thanh niên đầy hứa hẹn của thế kỉ hai mươi mốt tôi cũng không có cách nào để bình tĩnh, tôi đem lỗ tai mình dựa sát vào cánh cửa hòng nghe trộm một chút gì đó, nhưng mà cửa ở đây cách âm vô cùng tốt, căn bản nghe không được một chút âm thanh nào bên trong cả!

Đại thúc bị thần kinh liếc mắt nhìn tôi, “Tiểu Bình, không đúng, con chó nhỏ, cũng không đúng, Tiểu Trư, cô tới nơi này làm gì?”

= =#, gió tiếp tục thổi, Thiên Lôi cũng tiếp tục mà..... quýnh tôi.....

Tôi thật sự đã không muốn để ý đại thúc bị thần kinh này, trong lòng tôi đã nhận định, ông ấy chính là bệnh tâm thần trong viện trộm trốn ra .

Tôi đứng ở trước cửa, trong lòng khua chiền gõ trống, rốt cuộc là phải tìm có gì để vào mới ổn đây? Nếu anh ta hỏi tôi tới làm gì, tôi phải trả lời như thế nào? Nếu anh ta vẫn không để ý tới tôi, tôi lại phải làm cái gì bây giờ?

Bản chất của tôi là thấy biến không sợ, gặp nguy không loạn, nữ thanh niên thích xem tiểu thuyết — H, nhưng mà cảm thấy giờ phút này tôi có hơi mất đi khống chế, được rồi, tôi hoàn toàn mất đi khống chế, lòng tôi tựa như trục lăn của máy giặt, điên cuồng mà quay, rồi thành một cục, rốt cuộc bọn họ ở bên trong làm cái gì, chẳng lẽ đã hoàn thành rồi sao? Tôi lo âu đến bàng quang cũng sắp nổ mạnh, trong đầu tôi nghĩ ra N cái hình ảnh không trong sáng, tôi sắp nổ bung ra rồi.....

Ngay sau đó, đại thúc bị thần kinh cũng bắt chước bộ dáng của tôi, cũng dán lỗ tai trên cửa nghe trộm: “Bé Heo, cô đang nghe cái gì vậy? Bên trong xảy ra chuyện gì lớn sao?”

Bé Heo??? = =!!!.

Đại thúc ơi, buông tha tôi đi, van cầu ông

Bỗng nhiên bên trong một tiếng động vang lên, giống như có cái đồ vật gì đó bị đụng ngã!

(o) A! Bọn họ còn ở bên trong!

Nhưng mà đang động!

Tôi khấn trương tay cũng muốn đổ mồ hôi ra, mẹ nó, bọn họ ở bên trong làm cái gì thế hả? Làm gì mà phải khóa trái cửa! Còn lệnh thư kí đi chỗ khác!

“Bé Heo, cô không phải là muốn vào trong chứ?”

Tôi gật gật đầu, “Đại thúc, ông đi tìm người khác chơi đi, trong bệnh viện có trăm ngàn ‘cô nương Tiểu Bình’ lận, tôi có chuyện quan trọng phải làm, không rảnh chơi cùng với ông.”

Đại thúc không giận mà lại làm giống như kẻ trộm, nhìn trước nhìn sau, sau đó tới gần hướng tôi, thấp giọng, thần bí nói: “Ta có biện pháp đi vào đó!”

Tôi thuận miệng hỏi: “Biện pháp gì?”

Đại thúc bỏ tay vào trong túi tìm một trận, cuối cùng cũng lấy ra một cái chìa khóa, nhìn tôi cười tít mắt, trông rất giống con nít nghịch ngợm, nói: “Xem, ta có chìa khóa!”

Tôi kinh hãi, cũng quên hỏi ông ta ở đâu mà có chìa khóa, tôi đoạt lấy chìa khóa trong tay ông ta bắt đầu mở khóa.

Mụ nội nó, khóa trái !

Có cái chìa khóa cũng vô dụng ! Tôi tuyệt vọng!

“Bé Heo, cô sẽ không phải muốn khóc chứ?”

Tôi không nói chuyện, tiếp tục dán lỗ tai trên cửa nghe trộm động tĩnh bên trong.

“Bé Heo, cô còn chưa có nói cho tôi biết vì sao cô muốn đi vào bên trong? Bên trong có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Ừ.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hai mắt đại thúc sáng long lanh , so với sao buổi tối còn muốn sáng hơn!

“Ai nha, không phải tôi đã bảo ông đi rồi sao?”

Đại thúc lộ ra một bộ dáng thương tâm: ”Bé Heo, ta yêu cô như vậy, vì cái gì cô lại chán ghét ta?

Ầm ầm ầm. Một luồng điện 10 vạn vôn giáng xuống, thẳng tắp bổ trúng tôi. .

Lời này nghe sao mà mất hồn quá thế không biết.....

Ngay sau đó, cửa mở ra, bởi vì tôi vẫn còn đang ở trạng thái mất hồn, ngốc nghếch nên khi cửa mở ra, lỗ tai tôi còn dán ở cửa, thế nên thuận thế ngã xuống

“Bang” một tiếng, toàn thân tôi ngã xuống, đầu đập xuống đất, trước mắt sao Kim bay loạn xạ.....

Một ông sao, hai ông sao..... tôi đang mờ mắt đếm sao, bỗng nhìn thấy Diệp Tử Ninh đứng ở trên cao nhìn xuống tôi.....

42. Chương 42: Jq Cầu Nam Nữ

Trong một đám sao Kim bay lập lòe trên đầu, tôi thấy Diệp Tử Ninh từ trên cao nhìn xuống, mắt phượng của anh ta có ba phần kinh ngạc, bảy phần hồ hững, anh ta cúi đầu, khoe miệng khẽ nhếch, nở một nụ cười, nụ cười kia khuynh thành khuynh quốc chứ không đùa, một khắc đó..... thế giới tựa như ngừng hoạt động, tuy rằng trước kia Diệp Tử Ninh cũng có mỉm cười với tôi như vậy nhưng sao tôi lại không có cảm giác như bây giờ, cơ tim dường như bị tắc nghẽn, hô hấp khó khăn, cho dù tất cả mọi người có đứng bên cạnh tôi cũng không nhìn thấy, trong mắt tôi, chỉ nhìn thấy một người là Diệp Tử Ninh.....

Tôi hít một ngụm khí lạnh!!!

Đây là có chuyện gì?

Loại cảm giác này giống như đã từng trải qua, đáng sợ cỡ nào chứ???! Còn nhớ năm đó khi tôi còn ở thời điểm Lolita, khi lần đầu tiên tôi thích một người cũng có cảm giác cơ tim bị tắc nghẽn giống như bây giờ.

Tôi còn nhớ như in người thứ nhất tôi thầm mến, đó là một nam sinh trong khu phố tôi ở, tôi gọi là anh ta là “Kính ca ca” .

Kính ca ca lớn hơn tôi ba tuổi, nhưng có một khuôn mặt vô cùng ‘có sức tưởng tượng’ [Sún bon chen vào: chắc cỡ mặt của Tư Đồ]. Nhưng nếu yêu một người thì nên yêu tâm hồn của người ấy, nếu không sẽ làm cho người ta thấy mình không chân tình. Hơn nữa theo công tác thống kê không hoàn toàn, từ cổ chí kim từ nội đến ngoại, các nhà nghệ thuật gia nổi tiếng đều có một khuôn mặt vô cùng ‘có sức tưởng tượng’, cho nên tôi cảm thấy Kính ca ca của tôi sau này lớn lên sẽ vô cùng có tiền đồ.

Nhớ năm ấy, Quách Phú Thành thịnh hành cả nước, vinh quang tột đỉnh, khắp phố lớn ngõ đều biết bài hát của anh. Có trời làm chứng, khi tôi từ cửa sổ nhìn thấy Kính ca ca giống như bị động kinh vừa đi vừa lắc tay: “Đối với em yêu yêu yêu em không xong....”

Hiện tại mà nhớ tới tư thế ấy là tôi lại muốn ói ra cho xong, nhưng mà lúc ấy, tư thế kia thịnh hành cả nước, là tư thế đẹp nhất, quyến rũ nhất, cho nên trong mắt tôi, một khắc kia anh ta thật sự rất đẹp trai!!!

Vì thế tựa như tàu Titanic đụng vào băng ngầm, lòng nhanh chóng rơi vào tay giặc.

Tôi không có dũng khí thổ lộ, nhưng nương theo ưu thế địa lý là gần ban công, tôi thường xuyên nhìn lên “Kính ca ca” khi anh ta đi đường.

Thời kỳ trưởng thành đã đến, tôi phát hiện anh ta càng lớn càng nhanh, có thể là thiếu mưa, anh ta cuối cùng lớn lên giống như quả táo bị thiếu nước

Tiền Chung Thư nói, đối với sửu nhân, nhìn kỹ là một loại tàn nhẫn. [Sún: sửu nhân là người xấu xí]

Cho nên khi tôi nói chuyện với anh ta, tôi đều ngẩng mặt lên bốn mươi lăm độ ngưỡng mộ dòm không trung, hai mắt mê mang = =(cụ thể tham khảo thái độ của Mã đại ca, đặc biệt đề cử Mai hoa tam lộng), anh ta nói tôi vô cùng có khí chất nhân văn của Annie Bảo Bối, mang theo một chút gì đó ưu thương của đất trời.

Có trời làm chứng, nghe xong câu đó tôi bị sét quỳnh một phát thần hồn điên đảo không thể tự kiềm chế mà sùi bọt mép, mà ngay sau đó anh ta lại giống như động kinh ca lên bài hát mới của Chu Kiệt Luân: ‘mau mau sử dụng song tiết côn’!

Tôi không thể nhịn được nữa, một cái tát liền ném tới, lúc ấy anh ta vô cùng khiếp sợ, cắn môi dưới nhưng môi vẫn run rẩy, nước mắt không tiếng động chảy xuống đến (cụ thể tham khảo thái độ của nữ diễn viên tức giận mà khóc trong phim Hàn).

. Tôi thừa nhận là tôi bạo lực một chút, nhưng mà đại ca à, anh cũng không đừng có khóc nữa mà

Đêm đó mẹ anh ta mang theo anh ta tới tìm ba tôi, một tuần sau, ba tôi liền mang theo chúng tôi chuyển nhà , từ đó, mối tình thầm mến của tôi chấm dứt.

Sau sự kiện “Kính ca ca”, tôi cũng còn thích qua anh chàng boy gây họa, nhưng đó chỉ là đơn thuần mê luyến bề ngoài của anh ta mà thôi, lần trước sau khi nhìn thấy anh ta bị lạm phát, một tí cảm giác hồi xưa cũng không còn, trong lòng còn cảm thấy may mắn vì năm đó anh ta không chấp nhận tôi.

MM Trương Yêu Linh đã nói, không có sớm một giây cũng không có muộn một giây, chỉ là vừa vặn gặp mặt mà thôi. Ngay lúc tôi nhìn lên Diệp Tử Ninh tự nhiên cảm thấy có một dòng điện chạy khắp toàn thân mình, một khắc đó, con tim đập loạn như nai con chạy loạn.

Loại cảm giác này rất khủng bố, khi bạn cho là bạn đã rời xa hồng trần, khi bạn cho là bạn có thể khống chế được ham muốn của mình, có thể nói chuyện tình yêu như chuyên gia, khi bạn đối mặt với một người mà bạn hận không thể đem hấn bầm thây vạn đoạn, lại phát hiện bỗng dưng trong nháy mắt, người kia mỉm cười nhìn mình, sau đó tường thành của bạn liền bị sụp đổ [thật sự là ‘nhất tiểu khuynh thành’ a], tất cả phòng ngự của bạn đều bị sụp đổ.....

Thật lâu sau này, khi tôi đã chân chính nhận ra được tình cảm của mình, cũng là sau khi kết hôn cùng Diệp Tử Ninh, trong một lần XXOO, anh ta hỏi tôi thích anh ta từ khi nào, tôi không nói, anh ta liền ‘tra tấn’ tôi, nâng hai chân của tôi lên mà không ngừng ‘đánh’, báo hại tôi toàn thân đau nhức, mà đáng hận hơn nữa là tôi đánh không lại quân địch, đến cuối cùng đành phải nói, một khắc khi tôi té ngã dưới chân anh ta là đã bắt đầu thích anh ta.

Đương nhiên cái này là nói sau, lúc này đây, tôi nằm té trên mặt đất nhìn Diệp Tử Ninh, như vậy miễn bàn là có bao nhiêu choáng váng, mà đại thúc đứng ở bên cạnh lại là dùng một loại ánh mắt thật ái muội nhìn chúng tôi.:

“Ông tới đây làm gì?” Diệp Tử Ninh hỏi.

“A. Tôi.” Tôi ấp úng không biết trả lời như thế nào thì một lát sau tôi mới phát hiện thì ra anh ta không phải đang hỏi tôi, mà là đang hỏi đại thúc ở đằng sau. [Sún: bạn nào hem hiểu t để Sún giải thích nhé]

Nhìn anh ta giống như là không muốn nhìn đến đại thúc, trông rất không bình tĩnh, giống như khi ăn cái gì đó mà có ruồi bọ bay quanh, mà ngược lại với anh ta, thái độ của đại thúc bị bệnh thần kinh vô cùng kinh ngạc, ánh mắt phóng điện với Diệp Tử Ninh.....

Tôi nói không có lầm, thật sự là phóng điện đó, Diệp Tử Ninh có bị điện giật hay không thì tôi không biết nhưng tôi xác thật là bị điện giật không nhẹ! Má ơi, có còn để người ta sống không hả? Tài nguyên là mĩ nam vốn đã hiếm hoi rồi, con gái tranh giành đã kịch liệt mà bây giờ lại có đàn ông bay vào giật với chúng tôi, xã hội quái thế nào không hiểu nổi ?!!!

Đại thúc phóng điện xong, bắt chước như một bà vợ cực kì tức giận, dùng đầu ngón tay run run mà chỉ vào Diệp Tử Ninh: “Anh thật là đứa không có lương tâm, uống công tôi lo lắng chăm sóc anh như thế?! Lo cho anh hết cả cuộc đời, thật không nghĩ tới anh lại trở mặt như thế..... tôi không muốn sống nữa..... hu hu hu”

Ầm ầm ầm..... cuộc sống nơi nào không có lỗi??? Muốn bôn ba trong thế giới hiện đại này, nếu không chuẩn bị trước một cái cột thu lôi thì lúc nào cũng có thể bị sét đánh ột cái hồn lìa khỏi xác, miệng sùi bọt mép muốn ngừng mà không được! aaaaaaaaaaaaa.....

Lời nói, động tác, tư thế của mĩ nam đại thúc đều mất hồn đến như thế, thật giống như Thiên Lôi đánh một luồng điện một trăm vạn vôn xuống trúng đầu tôi, làm cho tôi giống như bị não tàn, đứng sững sờ ở đường trường, không biết nên phản ứng thế nào mới tốt.

Mà Diệp Tử Ninh nghe xong câu đó lại càng thêm không kiên nhẫn, “Đủ rồi, Jason, đừng có giỡn nữa, ông làm sao xuất hiện trong này, còn có, cô!”

Diệp Tử Ninh liếc qua bên tôi, “Vì sao cô ở cùng một chỗ với ông ấy?”

Lúc này tôi vẫn còn mờ mịt nên ngây ngốc nhìn Diệp Tử Ninh, cũng quên nhiệm vụ hàng đầu của tôi lúc này là phải đứng lên.

Diệp Tử Ninh nhìn tôi hồi lâu, chắc cũng biết tôi bị sét đánh không nhẹ, anh ta rất có kiên nhẫn đứng đó nhìn tôi nhưng lại không có ý định đến đỡ tôi lên, tôi nhìn anh ta, cũng quên là mình phải đứng lên, cuối cùng vẫn là đại thúc đến đỡ tôi đứng lên, còn giúp tôi phủi đi bụi bặm trên người, một phút kia không biết vì cái gì, tôi bỗng nhiên thật muốn rơi lệ, anh ta thật sự không để ý đến tôi nữa rồi, lần trước khi tôi té ngã, anh ta vô cùng khấn trương, còn lần này thái độ thật đậm mạc, giống như tôi với anh ta là một người qua đường, không có chút quan hệ nào vậy.

Tôi đứng lên nhìn về phía Diệp Tử Ninh, trùng hợp thấy anh ta cũng nhìn về phía tôi, nhưng ngay sau đó, anh ta lại quay đầu qua chỗ khác

Tôi là một đứa có trình độ tiếng Anh không tồi, nếu muốn tôi dùng một câu tiếng Anh để miêu tả tâm tình tôi giờ phút này, tôi sẽ nói: I feel very khổ sở now, really!

=_= một đám quạ đen bay tập thể qua phía nam tránh đông. Thời tiết lạnh. Xã hội này thật sự là rất dọa người, người nào cũng đều có thể. Cạc cạc.

“Các người sao lại đi cùng nhau?” Diệp Tử Ninh lại hỏi.

“Chúng tôi.”!

“Ta cùng Tiểu Trư Trư nói chuyện, dựa vào cái gì phải báo lại cho anh?” Đại thúc trách móc nói.

Tôi, từ “Bé Heo” đến “Tiểu Trư Trư”, cái ông đại thúc này giết người không đền mạng aaaaaaaaa!

Mắt phượng của Diệp Tử Ninh lóe lên một tia nguy hiểm, tôi hoảng sợ lui về phía sau một bước, trái lại với tôi, đại thúc quái dị kia lại vô cùng hưng phấn, đôi mắt hoa đào nhìn nhìn Diệp Tử Ninh, sau đó—

Đại thúc quái dị kéo tôi đến bên người ông ta, sau đó đặt tay lên chỗ tôi nhiều thịt nhất, cái nơi pháp phòng lợi hại nhất——— thất lưng của tôi!!!! Ông ta ôm tôi!!!! Aaaaaaaaaaaaaa.....

Má ơi, hôm nay con bị sét đánh chưa đủ hay sao vậy? Bao giờ đánh con tới nổi não tàn, thiếu năng mới bỏ qua cho con hay sao?

Được rồi, nếu coi động tác này là sở sàng, tôi phải đáp lại thế nào đây? Làm một cô gái xinh đẹp có tâm hồn nghệ thuật, trong trường hợp đứng trước một cái người tôi XXOO, tôi quả thật là không biết đáp lại như thế nào cả. >__

Tôi hẳn là phải giống như trình tiết liệt nữ, đẩy ông ta ra, sau đó tát cho ông ta một cái, chỉ vào cái mũi của ông ta mà mắng rằng: “Đánh chết cái ông già đáng khinh này, bỏ ngay cái bàn tay của ông ra, không cho ông đụng vào bốn cô nương.”

Hay là để cho đại thúc ăn chút đậu hũ, cùng đứng với đại thúc trên một trận tuyến, chọc cho Diệp Tử Ninh tức chết?

Tuy rằng tôi là nữ thanh niên bốn có, có lí tưởng, có theo đuổi, có ý nghĩa, có trí lực, bình thường tôi đều phản ứng rất nhanh nhưng hôm nay mọi người phải tha thứ cho tôi, tôi bị sét đánh cho nên não tàn rồi, cho nên lúc tôi chưa biết mình nên làm như thế nào cho phải thì chợt thấy một bóng người yếu điệu đi về phía chúng tôi.

Tôi vừa thấy, dụi mắt, nhìn, lại dụi mắt, nhìn tiếp, mẹ ôi, quả nhiên là cậu nữ, không đúng, quả nhiên là “Thiên sinh lệ chất”!

Nội tâm tôi bùng nổ rồi, ánh mắt lại nhìn không được nhìn về phía cậu nữ, không, nhìn về môi cùng cổ của “Thiên sinh lệ chất”, tìm kiếm dấu vết gian tình của bọn họ, tình hình chiến đấu của bọn họ vừa rồi nhất định thực kịch liệt.

Xem “Thiên sinh lệ chất” cười đến thỏa mãn như vậy, tôi thấy thế nào cũng không vừa mắt, quả nhiên một đôi cậu nam nữ với Diệp ma quỷ mà!

Tôi phi!!

Tôi nghĩ, nếu sau đó tôi nghe lời đại thúc, ngênh ngang mà đi, có lẽ kết cục cũng không thảm như vậy, đáng tiếc thế giới này không có chữ ‘nếu’ xảy ra, tôi căn bản không thể biết được kết cục của tôi sẽ thảm như vậy.

“Thiên sinh lệ chất” lấy tư thế cao cao tại thượng nhìn tôi, mở miệng: “Tiểu Trư, sao cô lại đến nơi này? Tổ trưởng Bao vừa rồi dường như đang tìm cô.”

Nghe được tên tổ trưởng Bao, theo bản năng tôi lui về phía sau một bước, cúi đầu nhìn đôi chân ngắn của mình, mà chân của cô ta thật rất thon rất đẹp. So sánh, tôi lại tự ti . . .

Nếu tôi là đàn ông, tôi cũng sẽ lựa chọn cô ta, ít nhất có cô gái xinh đẹp như cô ta, đặt ở trong nhà, nhìn thấy cũng là cảnh đẹp ý vui, mang đi ra ngoài có mặt mũi, tương lai sinh em bé, còn có thể sinh ra một em bé xinh đẹp chất lượng tốt. Cái gọi là người so với người, tức chết người a a a a a a!

Bởi vì xấu, cho nên tôi chỉ có thể tự ti cúi đầu, ngay cả ngẩng đầu ưỡn ngực cũng không dám, xem như lần đầu tiên tôi cảm nhận được cảm thụ của Tư Đồ, lần đầu tiên cảm thấy bình thường tôi hơi quá đáng với cậu ta.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy “Thiên sinh lệ chất” cười cũng có thể chói mắt như vậy, làm cho tôi loại xúc động tiến lên bóp cổ, cầm một bát a-xít sun-phu-rit, hủy dung của cô ta!

Tôi hít sâu một hơi, nói.

43. Chương 43: Tôi Chịu Đủ Rồi!!!

Tôi hít sâu một hơi, chỉ vào mũi ‘Thiên sinh lệ chất’ nói: “Vậy cô ở trong này làm gì? Văn phòng của cô không phải ở trong này?”

Có lẽ ‘Thiên sinh lệ chất’ chưa bao giờ thấy qua bộ dáng tôi như vậy, khí thế lớn như vậy cho nên mở to mắt nhìn tôi, nhất thời nói không ra lời.

Tôi đắc ý a ~~ nhưng mà tôi đắc ý chưa được hai giây, ‘Thiên sinh lệ chất’ từ trong trạng thái giật mình phục hồi tinh thần lại, lập tức tiến hành phản kích

“Là phó viện bảo tôi tới, về phần chúng tôi ở bên trong làm cái gì không cần thiết phải báo với cô.”

Tôi hận nhất là có người cố ý khơi lên lòng hiếu kì rồi chỉ nói một nửa, sao đó ra vẻ thần bí không nói nữa, làm cho người ta hiếu kì đến chết mất. >

Tôi chán ghét khuôn mặt trái xoan của ‘Thiên sinh lệ chất’, tôi chán ghét thân hình mảnh mai của cô ta, tôi chán ghét đôi chân thon dài của cô ta, tôi càng chán ghét cái cách cô ta tự cho là ra vẻ cao nhả, tôi nhìn cô ta bên trái thấy hận bên trái, tôi nhìn cô ta bên phải thấy hận bên phải, tôi nhìn cô ta đằng trước thấy hận đằng trước, tôi nhìn cô ta đằng sau thấy hận đằng sau, dù sao chỉ là một câu thôi, lão nương chính là càng nhìn cô ta càng thấy khó chịu!!!

Tôi vẫn là một nữ thanh niên có tâm địa thiện lương, ngoại trừ ngẫu nhiên không xếp hàng, ngẫu nhiên cười nhạo Tư Đồ, tôi thật sự một chút chuyện xấu cũng không có làm, nhưng mà hôm nay, chính là lúc này, tôi chuẩn bị làm một người xấu!

Cho nên khi cô ta dùng Bao Xuân Hoa để uy hiếp tôi, tính tình của tôi hoàn toàn bị bộc phát ra.....

Hận!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cô nghĩ có vài phần nhan sắc là rất giỏi sao? Cô có là cô có bối cảnh thì rất giỏi sao? Cô có bối cảnh, tôi cũng có chỗ dựa, ai sợ ai???? Cô cho là cô mới vừa được Diệp Tử Ninh sủng hạnh là có thể bay lên cảnh cao thành phượng hoàng sao? Chúng tôi một buổi tối XXOO hai lần, còn có tám uyên ương, cô có sao?

Tôi có thể thề với Mao chủ tịch, trước khi gặp Diệp ma quỷ, tôi là một nữ thanh niên có nội hàm, hiểu tri thức hiểu lễ nghĩa, nói ngắn một câu thì tôi là một người phi thường, dị thường, vô cùng, đặc biệt, có thể nói là bị đánh không đánh lại, bị mắng không mắng trả, bị anh tôi ăn hiếp hai mươi mấy năm qua cũng chưa từng có phản kháng một lần nào, cái này đủ để chứng minh tôi có bao nhiêu ôn nhu rồi chưa? Nhưng

mà hôm nay, hận..... tôi hận nhất là người ta hơn tôi, *[Tác giả: một đàn quạ đen bay qua tập thể, = ~ con hận người ta xinh đẹp hơn con, trắng hơn con, gầy hơn con đúng chưa? Xem ra thế giới này không có bao nhiêu người được con thích rồi!]*tôi ngửa đầu nhìn ‘Thiên sinh lệ chất’, tất cả tính tốt của tôi, bình tĩnh của tôi, thông dong của tôi, mục nội nó đều không thấy nữa rồi, làm cho chúng nó đều đi gặp quỷ đi thôi.

Linh hồn của tôi rỗng giần, linh hồn của tôi ở giống như sông Hoàng Hà rít gào, vì thế tôi nào tàn, tôi mang theo vài tia ghen tuông, hỏi, “Các người ở bên trong XXOO phải không?”

Lời này vừa nói ra, hiệu quả không thua gì nói cây Gậy Quốc trong “Bản thảo cương mục” là do bọn họ sáng tạo, cả phòng nhất thời lặng ngắt như tờ, tôi thiếu chút nữa đã tưởng mình đang ở dưới đáy biển, chung quanh đều tĩnh mịch..... mọi người, nhất là đại thúc quái dị, tất cả đều dùng một loại ánh mắt không thể tin được nhìn tôi.....

Tôi quả nhiên là nào tàn thật rồi, nếu phải dùng cấp bậc để bình luận, tôi phỏng chừng là qua thí nghiệm cấp bốn của quốc qua!!!

‘Thiên sinh lệ chất’ quả nhiên không hổ danh là cao thủ chiến trường, một lần nữa từ trong trạng thái giệt mình phục hồi lại, lại dùng thêm ánh mắt ái muội, khiêu khích hỏi: “Cô nói thử xem có phải không?”

Cô ta vừa nói vừa đưa tay vén tóc, trên cổ lộ ra một dấu hôn thật quỷ dị, nhìn đến dấu hôn này, mỗi một cái tế bào, mỗi một cái tóc gáy, mỗi một cái lỗ chân lông trên cơ thể tôi đều nổi lên lửa giận vạn trượng!!!!!!!
AAAAAAA.....

Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói, không phải là trầm mặc trong diệt vong, chính là trầm mặc giữa nào tàn.....

Được rồi, nếu đã là nào tàn, để cho nó tàn thêm chút nữa cũng có gì khác nhau đâu? Hiện tại tình hình chiến đấu là địch mạnh tôi yếu, nếu tôi không nổi dậy phản kháng, cho cô ta chút color to see see, cô ta sẽ cho tôi là một cái bánh bao dễ bị ăn hiếp, cho nên vào lúc này, tôi đứng trước mặt mọi người, mức độ nào tàn của tôi đạt tới lũy thừa cao nhất, tôi học Mã giáo chủ, rít gào: “Cô không thể XXOO với anh ta!!!”

“Vì sao?” Đại thúc quái dị và ‘Thiên sinh lệ chất’ đồng thời hỏi.

“Bởi vì..... bởi vì chỉ có tôi mới có thể cùng anh ấy XXOO.”

Hiện trường xuất hiện một tiếng hút không khí thật mạnh.

Mắt phượng của Diệp Tử Ninh lập tức dâng lên một tầng sắc thái khác, hai mắt không chớp nhìn tôi.

Mà vào lúc này, sao khi tôi phát ra lời nói làm chấn kinh mọi người như thế, không người nào phát ra một tiếng nào cả, thế giới này thật quá sức im lặng, đến khi đại thúc quái dị đánh rầm một cái mọi người lập tức biết ông ta làm ô nhiễm không khí, đều đem ánh mắt khiển trách nhìn phía ông ta, mà da mặt của đại thúc quái dị này quả là vô cùng dày, không biết làm sao mà hiểu lầm ánh mắt của mọi người thành “Liếc mắt đưa tình”, then thùng nói, “Thấy ghét..... các người không cần nhìn người ta như vậy..... người ta sẽ ngượng ngùng.....thấy ghét quá đi à ~ ~”

Mọi người bị Thiên Lôi đánh như điên, hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép chuẩn bị đi gặp Diêm Vương!

“Là ai?” Diệp Tử Ninh mở miệng hỏi.

“Là tôi, phó viện trưởng, tôi lại đưa tư liệu cho ngài.”

tư liệu vấn đề XX của đàn ông, phó giáo chủ nổi tiếng nhiều chuyện trong bệnh viện.

Tôi bỗng nhiên không nào tàn nữa, trong đầu bắt đầu vận hành lại, cái ông này rốt cuộc là nghe được nhiều hay biết, câu nói kinh người vừa rồi của tôi kia có bị ông ta nghe thấy không? Nếu ông ta nghe được, tương đương với mọi người trong bệnh viện đều nghe được.....

Tôi lùi một bước, thật rất muốn chạy ra ngoài hăm hại bọn họ, chà chà cào cào xe BMW của bọn họ, nhưng mà..... đây là không có khả năng, cho nên tôi chỉ dám âm thầm gào thét trong lòng, tôi hẳn là nên trở về làm bạn với Tư Đồ, nơi đó mới thích hợp cho loại người giống như chúng tôi tồn tại.....

“Đặt ở trên bàn đi.”

‘Hình trụ’ thật cung kính đem tư liệu đặt ở trên bàn, cúi người muốn lui ra, một chốc trước khi ông ta ra khỏi cửa, Diệp Tử Ninh lại hỏi:

“Mới vừa rồi Viên chủ nhiệm nghe được bao nhiêu?”

Viên chủ nhiệm..... trách không được bộ dạng “châu tròn ngọc sáng” đến như thế, hình tượng chính xác cỡ nào a ~~ Tôi thầm nghĩ ở trong lòng.

‘Hình trụ’ lập tức chảy mồ hôi hột, nhưng mặt ngoài vẫn trấn định, lão luyện nói: “Tôi không nghe được cái gì cả, phó viện trưởng yên tâm, lặn lội trong giang hồ nhiều năm như vậy, cái gì nên nói cái gì không nên nói, chuyện ấy lão Viên tôi còn phân được rõ ràng.”

Diệp Tử Ninh gật đầu.

Tôi cảm kích nhìn Diệp Tử Ninh, xem ra anh ta cũng không tuyệt tình, anh ta vẫn còn quan tâm đến tôi..... Nhưng mà ——

Cảm động tôi còn chưa kịp truyền vào ánh mắt để truyền tới Diệp Tử Ninh thì anh ta lại khẽ cau mày, mở miệng, “Viên chủ nhiệm, bệnh viện Cẩm Tú từ trước đến nay luôn là một nơi thật dân chủ, ngày đầu tiên tôi đến công ty tôi đã nói, ở trong này, tuyệt đối là tự do ngôn luận.”

Nghe vậy, cả người béo nẹt nẹt của ‘hình trụ’ run lên, đôi mắt nhỏ nhú lại trầm tư, 0,1 giây sau, nét tươi cười lại tràn ngập khuôn mặt, “Đúng ă đúng ă, bệnh viện Cẩm Tú là nơi dân chủ nhất, phó viện trưởng nói đúng, ở trong này là tự do ngôn luận.”

Diệp Tử Ninh bộ dạng lãnh đạo gật đầu, “Tốt lắm, Viên chủ nhiệm quả nhiên là người làm cho tôi an tâm.”

‘Hình trụ’ trước khi đi còn dùng đôi mắt nhỏ hẹp đánh giá tôi một chút, bên trong lóe lên một tia âm hiểm.....

Cả người tôi run lên, âm mưu, nhất định là có âm mưu! Tôi ngửi được hương vị của âm mưu, một lần có người nào đó dùng ánh mắt này nhìn tôi là chắc chắn sau đó sẽ có chuyện xấu phát sinh.

Nếu Diệp Tử Ninh giúp tôi, vì sao cảm giác lại không thích hợp như vậy? Rốt cuộc là trong hồ lô của anh ta và ‘Hình trụ’ bán thuốc gì?

Đúng lúc này, đại thúc quái dị kẻ kẻ tai tôi mà nói, “Rốt cuộc là làm sao cô đắc tội với cháu ta vậy? Nó phải hãm hại cô, kêu lão Viên loa kèn kia đi tuyên truyền nơi nơi, cái này không phải là nói cho toàn bộ người trong bệnh viện biết cô muốn XXOO với cháu ta sao?”

Từ nhỏ đến giờ, phản ứng của tôi luôn luôn chậm hơn người ta nửa nhịp.

Cha tôi bảo là vì trước đây, lúc tôi còn nhỏ, có một lần tôi bị sốt, nóng rất nóng, bởi vì đến bệnh viện trễ cho nên thiếu chút nữa tôi bị nóng cháy thành con mèo mập si ngốc, nhưng hên là sau đó đích thân viện trưởng ra trận chẩn bệnh cho tôi, nghe nói lúc đó còn cho tôi vào ở miễn phí trong phòng bệnh đắt nhất, nhưng mà vẫn không may, sau lần phát sốt đó tựa hồ để lại di chứng, bởi vì từ lúc tôi đi nhà trẻ đến giờ, cuộc thi nào cũng chưa từng vượt qua 70 điểm.....

Tôi quay đầu lại nhìn đại thúc quái dị, cơ mà trên mặt của đại thúc ý vị thật sâu xa, giống như là quái thú mặt người thân sư của Ai Cập, cảm thấy vui sướng khi người ta gặp họa.....

Không giờ lẻ một giây sau, tôi phát ra tiếng thét chói tai đầu tiên——

Aaaaaa, nếu Diệp Tử Ninh là cháu của đại thúc, chẳng lẽ nói đại thúc là thúc thúc của Diệp Tử Ninh [Sún: thúc thúc là chú] [Tác giả: = ~ nói cái này không phải là thừa sao.....]

AAA, vừa rồi ý tứ vừa rồi của Diệp Tử Ninh không phải là bảo ông mồm loa kèn kia đi ra ngoài tuyên truyền sao?! Mụ nội nói, tôi đã biết người này không có lòng tốt gì mà, chồn làm sao mà có thể suy nghĩ vì gà chứ?!

Tôi hận, từ lúc bắt đầu là anh ta đã nghĩ biện pháp hãm hại tôi rồi, mà tôi lại là quá ngốc..... quá ngây thơ.....

Một giây sau, thế giới nhỏ của tôi bạo phát!

It's enough! I cannot chengshou anymore! !

Vì cái gì từ ngày thân cận đó, tôi không ngừng mà sống dưới bóng ma của anh ta? Osin không minh bạch, không có tôn nghiêm, tâm linh cùng thân thể không ngừng bị tra tấn, đã đánh mất trình tiết còn không nói, lại còn bị hãm hại!

A a a a a a! ! ! !

Tôi chịu đủ rồi! !

Phó viện trưởng thì rất giỏi sao, tôi nợ tiền anh thì rất giỏi sao [lão nương ta chính là không trả, để xem anh có thể làm như thế nào???], anh đừng có mà lúc nào cũng phúc hắc như vậy, lúc nào cũng nghĩ biện pháp tra tấn tôi, đùa bỡn tôi sao?

Tôi không phải đứa ngốc, tôi không phải là con rối lên dây cót, tôi là một con người, là người được sự giáo dục của nhà nước, tốt nghiệp đại học chính quy, được đến học vị học sĩ, là Lương Đồng của quốc gia [Tác giả: =_=|||] là nữ thanh niên bốn có, được nhà trẻ giáo dục hai năm, tiểu học giáo dục sáu năm, trung học giáo dục sáu năm, hơn nữa bốn năm giáo dục ở đại học, tôi có thể tự tin nói cho anh biết, tôi không chỉ có tri thức, tôi còn có tư tưởng, có tích cách!!!

Mẹ nó, tới địa ngục đi hợp đồng cùng osin, “Thiên sinh lệ chất” cũng biến đi, lão nương lớn lên có mặt bánh bao đó, thì sao hả, không được sao? Tôi sợ ai, tôi có ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố sao? Tôi là nguy cơ ảnh hưởng đến tài chính sao?

Lão nương hôm nay không muốn bị uất ức như vậy, lão nương phải khởi nghĩa phản kháng!!!

44. Chương 44: Jq Tốt Lắm

Nếu lão nương cứ chịu ảm ức như vậy nữa, lão nương sẽ không là mỹ nhân [tác giả: = = con gái à, cho tới bây giờ con chưa bao giờ là mỹ nhân được không?]

Nhưng mà..... trong lịch sử hai mươi năm..... bị áp bách cùng phản áp bách, tôi chỉ khởi nghĩa thành công có hai lần, một lần là vì trả thù anh tôi, tôi đem đầu mẩu thuốc lá bỏ vào bể cá bảo bối của anh ấy, sao đó cá chết, anh tôi cũng thương tâm muốn chết, vì thế tôi bắt đầu cảm thấy ... bất an. Khi đang định cùng anh ấy giải thích thì anh ấy đem con cá chết đó nấu cho tôi ăn, sau đó..... tôi đi tiêu chảy một tuần =_==||| một lần khác cũng là phản kháng anh tôi, kết quả là tôi đánh lén thành công, nửa đêm giả bộ làm quỷ dọa anh tôi hôn mê bất tỉnh, kết quả anh ấy sinh ra một chứng bệnh kì quái, mà là người gây ra họa, tôi không thể không chăm sóc anh tôi. Cuộc sống địa ngục bắt đầu từ đây, chăm sóc anh ấy, chăm lo ăn uống hằng ngày, một tuần sao, hai mắt tôi thâm quầng, tóc tai xù xù, thiếu chút nữa PK với quốc bảo để giành vị trí của nó. Vì thế anh tôi giúp tôi tổng kết thành quả lớn của hai lần khởi nghĩa trên, tóm tôi trở về sự thật: tiền đồ quang minh là nhận mệnh làm nô lệ đi, không có cửa chạy đâu!!!!

Mà tôi nghĩ thầm trong bụng, làm một cô gái xinh đẹp trí dũng song toàn, không ăn của ăn xin, có cốt khí dũng cảm, tôi hôm nay nhất định phải khởi nghĩa phản kháng!!!

Vì thế tôi hai tay chống nạnh, làm ra dạng đầu hũ Tây Hi, chìa tay ra chỉ thẳng vào lỗ mũi của Diệp ma quỷ, nói, “Anh là tên khốn nạn bạc tình bạc nghĩa, anh cái kia cái kia của tôi @# %. Bây giờ còn ác ý phá hỏng hình tượng của tôi, anh.”

“Trư Trư, tôi cái gì cái gì của em? Tôi như thế nào nghe không rõ?”

Thiên hạ đệ nhất vô liêm sỉ!!!!!!!!!!!!

“Anh.....” Nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo ương ngạnh xem trò vui của Diệp Tử Ninh, tôi tức đến độ tim phổi cũng muốn nôn ra, mặt tôi đỏ bừng, tôi có thể nói ra sao? Cái tên khốn này, rõ ràng biết tôi nói là ý gì mà lại cố ý làm bộ như không biết, muốn dụ lão nương chính mồm nói ra, đúng không? Lão nương đây là sinh viên tài cao tốt nghiệp đại học chính quy — không ngốc như vậy!!!

“Tôi rất cuộc là làm gì em? Huống chi Trư Trư em nói cũng không đúng, em vốn dĩ đã không có hình tượng gì rồi, làm sao mà nói đến phá hỏng hình tượng chứ?” Diệp Tử Ninh đọc mồm đọc miệng tiếp tục công kích tôi.

“Thiên sinh lệ chất” vô cùng nể tình mà phối hợp với Diệp Tử Ninh nở nụ cười.

Tức chết tôi rồi!!!!!!!

Nếu có thể được đến độ vui chẳng cần, buồn chẳng sợ, thế lão nương đây đã sớm gà chó lên trời rồi!! Tôi tức giận thở phì phò cả ngực, chẳng trách anh tôi luôn nói tôi ngốc, mồm mép ma xát với anh tôi hai mươi mấy năm nay mà chẳng mài ra được cái mỏ nhọn. Điều là do ông lang băm năm đó, làm chậm trễ chữa bệnh của tôi, bà nội nó, nếu lão nương có mệnh hệ gì, nam nhân trẻ tuổi đây hứa hẹn nhất, phong độ nhất, anh tuấn bất phàm nhất trong gia tộc lang băm đó phải phụ trách tôi!! Năm tay, trở về tìm ba lấy phương thức liên hệ với ông bác sĩ đó, sau đó bắt đầu tai họa, không, bắt đầu tìm kiếm mĩ nam phụ trách tôi.

Tôi đứng ở đây, có cảm giác mình giống như con khủng long từ quá khứ theo cỗ máy thời gian bay đến hiện đại, vô luận tránh né thế nào cũng không thoát được ánh mắt sáng ngời từ bốn phía chiếu tới, bên này tôi đang quân tâm đại loạn thì “Thiên sinh lệ chất” lại thổi kèn xung phong, đẩy lên một tiểu vũ trụ tà ác

“Ha hã, Tử Ninh, anh không cần nói như vậy, Tiểu Chu người ta cũng là đáng yêu”

Con chồn lại tới nữa, bắt quá lần này là còn có thêm một con đực, quả thực là một ổ rắn chuột!

Diệp Tử Ninh không nói tiếp lời của ‘Thiên sinh lệ chất’ mà dùng ánh mắt tiếp tục nghiền ngẫm nhìn tôi, tự nhiên có cảm giác mình giống như con khỉ nhỏ trong vườn sở thú.

“Cái này không phải một mình em nói nha, đây là Tiểu Phì phòng bảo vệ nói cho em biết, cậu ta còn nói rằng rất thích Tiểu Chu, bảo em giúp cậu ta theo đuổi Tiểu Chu nữa, ha ha ——”

(o) ! ! Tiểu Phì ! ! Tôi ! Chính là cái tên lớn lên có mũi giống như Trư Bát Giới, vô cùng có mùi hương (ừ, đúng là mùi của người hay ăn tỏi đấy), người hình lập phương???

Nhưng mà..... nhưng mà, hấn thích tôi khi nào, sao tôi một chút cũng không biết thế??? Tôi trờ mắt muốn lồi con ngươi về phía chồn mẹ, vừa muốn mở miệng hỏi cô ta nghe Tiểu Phì tiên sinh nói khi nào, không tới Diệp Tử Ninh lại mở miệng trước tôi.

“Bảo vệ?”

“Đúng vậy, cậu ta là bảo vệ ở bệnh viện chúng ta, ở trong này làm đã nhiều năm, nghe nói trong nhà đã chuẩn bị nhà mới rồi, chỉ chờ cưới vợ thôi.” Khi chồn mẹ nói những lời này, còn mờ ám nháy mắt với tôi. Nếu là bình thường, mĩ nhân như vậy tôi chắc chắn rất thích xem, nhưng mà hôm nay tôi đặc biệt cảm thấy rất chi là chướng mắt, rất muốn lấy a- xít sun-phu-rit hủy dung của cô ta, lấy châm châm miệng của cô ta! (tác giả: độc nhất là tâm con gái, quả nhiên tuyệt không sai >”

“Bảo vệ!” Diệp Tử Ninh chậm rãi phun ra một câu, sau đó ánh mắt giống như phát ra một ánh sáng sắc bén, “Được, tốt lắm.”

Ách, cái này..... vì sao cảm thấy giống như là nói với tôi thế, nhưng mà tôi không hiểu mình làm sai ở chỗ nào, tôi cũng nhìn trở lại ánh mắt ánh ta, ách, thật là khủng khiếp! Tôi chợt dạ dời tầm mắt đi, nhưng, vì sao tôi phải chợt dạ chứ???? Ngay trong khoảng khắc này, một hình ảnh khác lại chợt hiện lên trong đầu tôi!!! Nhớ lần trước tôi chủ động đùa giỡn bảo vệ ở khu nhà ở của anh ta, hình như anh ta cũng rất tức giận, sau một thời gian mới lại nói chuyện với tôi, hay là..... chẳng lẽ..... anh ta có sở thích kì quái, thí dụ như là, thích bảo vệ nam, nhưng lần trước thì còn hiểu được, còn lần này là Tiểu Phì cơ mà, khẩu vị thật là hơi bị nặng nha?!

Chồn mẹ tiếp tục thêm mắm thêm muối, “Tiểu Phì vô cùng thích Tiểu Chu cô đấy, lần trước cậu ấy nói bữa sáng tình yêu chính tay cô làm ăn vô cùng ngon, làm cho cậu ấy rất cảm động, cậu ấy nói cô là nữ sinh đầu tiên nấu cơm cho cậu ấy ăn, cho nên cậu ấy chuẩn bị lấy thân báo đáp đấy! Tiểu Chu ha, không nghĩ tới sức quyến rũ của cô lớn như vậy đấy, ha ha”

OH,NO! GOD, are you kidding me?

Nghe vậy, Diệp Tử Ninh là trừng mắt nhìn tôi một cái, hình như có ‘hay lắm’ một tiếng nhỏ, nháy mắt toàn thân tôi lông tơ đứng thẳng, giống như cụ già trong gió lạnh, thân thể run lẩy bẩy.

“Không nghĩ tới Tiểu Chu là hiền thê lương mẫu như vậy, bất quá nói không chừng Tiểu Chu cũng thật thích Tiểu Phì, nếu không thì sẽ không tự mình đi làm bữa sáng cho cậu ta rồi, hai người bắt đầu từ khi nào mà giấu mọi người kỹ thế, thật giỏi hoạt nha!!” Chồn mẹ vô cùng đồng tình mà vỗ bả vai tôi một chút, thiếu chút nữa chụp tôi bị nội thương.

Mẹ nói, cô mới là hiền thê lương mẫu, cả nhà cô mới là hiền thê lương mẫu, tôi khi nào thì làm bữa sáng cho hần, tôi lại khi nào thì yêu đương với hần, hần cùng cô mới tốt đó, cả nhà cô cùng hần mới tốt đó!!!! Tôi khinh, gỡ tay cô ra, không cần làm bản vai tôi.

“Bé Heo, cô thật sự coi trọng bảo vệ kia?” Mĩ nam đại thúc lắc đầu giận dữ nói.

=__= tôi nào có!!!!!!

“Oan uổng quá, tôi không có cùng Tiểu Phì.....” Tôi vội vàng đính chính, nhưng mà mĩ nam đại thúc căn bản không nghe vào tai lời của tôi, tự mình nói với mình:

“Quả nhiên là vật hợp theo loài, heo hợp theo đàn mà!!!” Lại còn lắc đầu mà thở dài.

O()o Người này thực không phải bình thường mà.

Tôi

“Được, tốt lắm!” Diệp Tử Ninh nhìn tôi mỉm cười, khoe miệng khe khẽ nhếch!!!!

Nếu là trước kia, chắc chắn là tôi sẽ vô cùng chân chó giải thích với Diệp Tử Ninh, sau đó nịnh nọt anh ta, mà nếu tôi là bạn gái của anh thật, tôi có thể nằm đo sần nhà, sau đó bài trừ hai giọt nước mắt cá sấu giả bộ ‘hoa lê đài vũ’, sau đó ôm cánh tay Diệp Tử Ninh làm nũng nói, “Ninh Ninh em không có mà, là bọn hần oan uổng cho em..... Thật đó..... anh nhất định phải tin tưởng em, anh phải làm chủ cho em nha

”

Đáng tiếc cái là, tôi đã bị kích thích đến não tàn, cũng đáng tiếc là tôi không phải là bạn gái Diệp Tử Ninh, bất quá tôi cũng chỉ là osin của anh ta mà thôi!! Cho nên tôi không thể làm nũng với anh ta mà chỉ có thể đem lửa giận ngập trời hóa thành động tác cùng ba chữ, tôi cao ngạo ngẩng đầu lên, lỗ mũi hướng lên trời nhìn Diệp Tử Ninh, hừ mũi, nói *[Sorry, ta tìm nhiều bản mà chỗ này bị xóa mất rồi, có lẽ là nói “gì gì” đó nên nội dung bị xóa >”*

Sau đó xoay người một trăm tám mươi độ, tao nhả mà chuẩn bị rời đi.

Trong phòng im lặng dị thường..... chỉ có tiếng bước chân của tôi..... ách..... vô cùng dọa người..... bất quá bước nhanh nhanh, mắt thấy tôi sẽ bước ra tới cửa, tôi bay..... Tôi tao nhả bay..... oh yeah..... thắng lợi đang nhìn..... nhưng ai ngờ, áo của tôi bị người ta bắt được!!!!

45. Chương 45: Jq Tôi Là Anh Gãy Rồi (Một)

Tôi ngoái đầu nhìn lại, vừa thấy gần như muốn khóc ra, đại ca ơi, anh làm gì mà giống như gà mẹ, nắm tay áo của tôi thế này, buông tay ra, buông tay ra!!!

“Em muốn đi đâu?”

Ý da, đầu năm nay thật là ngạc nhiên, vì sao tôi đi đâu cũng phải báo cáo với ngài, mặc dù trong công việc, anh ta là ông chủ của tôi, khi ở nhà, tôi là osin của anh ta, nhưng so what, ngày đó anh ta đối với tôi như vậy, tôi chưa bao giờ quên nó cả, vì thế, tôi học theo động tác kinh điển của anh ta, nhìn anh ta rồi cười ‘tà mị’, miệng ngả ngón, nói, “Tôi đi đâu, cần phải báo cáo với anh sao?”

Nghe vậy, Diệp Tử Ninh hơi hơi sững sốt, dường như thật không ngờ tôi sẽ đem từng câu từng chữ ngày đó trả lại cho anh ta.

“Phải biết rằng tuy rằng anh là ông chủ của tôi, nhưng tôi là người có tự do nhân thân, tự do ngôn luận, cho nên thỉnh ngài đem cái tay cao quý của ngài mà lấy ra khỏi người tôi, please!”

Thấy anh ta còn đứng lảng ra đó, tôi chủ động gạt tay của anh ta ra, sau đó làm bộ như bị dơ, ngón tay chỉ thẳng vào bả vai của anh, sau đó ngẩng cao đầu bước đi.

Lần này Diệp Tử Ninh không là ra điệu gà mẹ nữa, tôi hạnh phúc bay a ~~, bay ra khu giải phóng sáng ngời, khu giải phóng nhân dân rất thích Tôi ở trong lòng vừa múa vừa hát, ần X+ 1, go go go, lao ra ma chưởng, bay vào bầu trời mới.

Nhưng không biết là vị danh nhân chết tiết nào đã nói, đầu không được ngẩng cao quá, nếu không sẽ có cơ hội té cầu thang!!! =_=|||

Ngay lúc tôi bay ra hướng cầu thang, không biết rằng khi đó có phải tôi rất xúi quẩy hay không, đã rõ ràng ở đây không có đồ đạc gì nhưng tôi thế nhưng cũng có thể lảo đảo một chút, sau đó vinh vinh quang quang mà..... té cầu thang.

Mẹ ơi, tôi mở to hai mắt, nhìn thấy mặt mình sẽ hướng cái sàn nhà đáng yêu kia hôn nó, trong giây phút này, tôi giống như nghe thấy một giọng nói từ trên trời cao truyền xuống, giọng nói kia nói với tôi, “Biển thành đầu heo đi, Amen.....”

Trong giây phút đó, tôi nhắm hai mắt lại để chờ đợi vận mệnh bi thảm của mình, nhưng mà lại chẳng cảm thấy đau đớn, ngược lại dường như có người bắt được khuỷu tay tôi, sau đó, thất lực của tôi được người nào đó đỡ lấy....

Tôi kinh ngạc mở to hai mắt ra, lại nhìn thấy Diệp Tử Ninh đã phóng đại đến N lần đang đứng trước mặt tôi, đôi môi đỏ của anh ta dường như đã dán lên môi tôi không giờ lẻ một giây, (o). Ách.

Tôi theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, sau đó lại bị não tàn, tôi tự nhiên lại vươn đầu lưỡi, hướng tới ‘đôi môi đỏ mọng’ kia liếm một chút, sau đó..... chuyện gì tới sẽ tới.

Diệp Tử Ninh phỏng chừng là không đoán được tôi sẽ làm như vậy, hơn nữa tôi thật vĩ đại [khung xương tôi không phải là cái loại dễ giả bộ làm chim nhỏ nép vào lòng người ta], vốn dĩ góc độ của anh ta đang đứng là không an toàn, bỗng nhiên lại bị động tác của tôi dọa đến, có lẽ là không chuẩn bị tâm lý gì nên vì thế, trong giây tiếp theo, thân mình anh ta nghiêng đi, chân phải lui về phía sau một bước, đập vào khoảng không, sau đó lại vinh vinh quang quang ôm tôi lăn xuống cầu thang. >__

Vào giờ phút này, tôi rõ cuộc cũng hiểu được, cuộc sống..... quả nhiên là vô cùng phấn khích!!! >

Tôi gào khóc thảm thiết mà tru lên, mãi đến khi đã dừng lại tôi vẫn còn kêu to.

“Em kêu đủ chưa?”

“Ách.....” Tôi còn muốn kêu thêm một chút nữa, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Diệp Tử Ninh, có cái gì đó chặn ngang yết hầu, chẳng muốn la nữa.

“..... Còn không mau đứng lên?” Mặt Diệp Tử Ninh chảy xuống một giọt mồ hôi, giống như rất đau khổ.

Nghe vậy, lúc này tôi mới nhớ tới cả người tôi còn nằm bẹp lên người Diệp Tử Ninh, tay anh ta che lấy cái gáy của tôi, trách không được trên người tôi không có chỗ nào đau.

Nhưng sắc mặt của anh ta thật sự rất khó coi, tôi là người thiện lương, không quen nhìn người khác chịu khổ, vì thế tôi hảo tâm hỏi, “Anh..... không có việc gì chứ?”

Không nghĩ tới anh ta chẳng những không cảm kích, còn liếc tôi một cái, giống như tôi ngu ngốc, nói, “Nếu em ôm một con heo lăn xuống cầu thang, em nói có chuyện gì hay không?”

Anh mới là heo, cả nhà anh đều là heo thì có, tôi ở trong lòng oán thầm, nhưng ngoài mặt thì lại chỉ có thể ra vẻ đáng thương, dù sao anh ta cũng đã cứu tôi, nếu không có anh ta, phỏng chừng giờ này tôi thành đầu heo thật rồi, vì thế tính nô tỳ trong thân mình nó lại ra đây, tôi cúi đầu khom lưng nịnh nọt nói, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, phó viện trưởng, tôi đỡ ngài đứng lên nhé?”

Diệp Tử Ninh đưa tay cho tôi, nhưng mà tôi còn chưa kịp cầm tay anh ta đưa qua thì ‘Thiên sinh lệ chất’ liền đẩy tôi bẹp lên tường, cầm tay Diệp Tử Ninh, thái độ kia phải nói là phức tạp a, ba phần ‘Hoa lệ đài vũ’, ba phần mê ly sầu bi, ba phần đau lòng, hơn nữa còn một phần chia cho tôi, kêu tên là oán hận. =_=_

“Phó viện trưởng, ngài thế nào ?”

Diệp Tử Ninh cũng không có cự tuyệt, cầm tay ‘Thiên sinh lệ chất’ muốn đứng lên, nhìn thấy bọn họ nắm chặt tay nhau, trong lòng tôi giống như bị cái gì đó hung hăng nhéo một cái, hô hấp có chút khó khăn, nhưng mà ánh mắt tôi không có cách nào rời khỏi người bọn họ, đây là một đôi tuyệt phối cỡ nào a ~~ lang tài nữ mạo ~~.....

Đều là súc sinh.....

Diệp Tử Ninh vừa mới đứng lên, bỗng nhiên nhỏ giọng ‘A’ một tiếng, sắc mặt lại càng trắng thêm, trên trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

“Ngài làm sao vậy?”

Mĩ nam đại thúc kì quái cũng theo đi xuống, bộ dạng ông ta vui sướng khi người gặp họa, đúng rồi, tôi không nhìn lầm đâu, thật là vui sướng khi người gặp họa, ông ta đi đến trước mặt Diệp Tử Ninh, nói: “Đến đây, thúc thúc giúp con xem là chuyện gì đã xảy ra?”

“Không cần!” Diệp Tử Ninh ngay tức khắc cự tuyệt hảo ý của ông ta.

“Ai nha, tất cả mọi người đều là người một nhà, khách khí như vậy làm gì?” Mỹ nam đại thúc nhìn thấy chân Diệp Tử Ninh, hai mắt phát ra u quang màu xanh biếc, khoe miệng khê nhếch, bộ dáng kia cực kì giống sói hoang nơi phương Bắc hoang dã, làm cho tôi nhin không được rùng mình một cái.

Diệp Tử Ninh thật phiền chán mà bất đắc dĩ nhìn mỹ nam đại thúc, ghé vài tai ông ta nói vài câu, sắc mặt của mỹ nam đại thúc lập tức trắng bệch, so với Diệp Tử Ninh còn muốn trắng hơn mấy phần, chỉ tay vào Diệp Tử Ninh, giọng nói trở nên vô cùng phẫn nộ, “Con..... con..... thật sự là rất đê tiện, dám uy hiếp ta.”

“Thì sao?” Diệp Tử Ninh hài lòng nhìn hiệu quả đe dọa, vì thế không quan tâm đến mỹ nam đại thúc nữa, quay đầu nói với ‘Thiên sinh lệ chất’: “Ôn tiểu thư, phiền cô thông báo với bác sĩ Lâm khoa chỉnh hình, phòng chừng tôi bị gãy xương rồi.”

Ôn tiểu thư cái gì chứ, hừ hừ, hẳn phải là ‘Chồn mẹ’ mới đúng, ‘Chồn mẹ’ giúp Diệp Tử Ninh ngồi xuống ở ghế bên cạnh, sau đó lưu luyến không rời mà chậm chậm bước đi.

“Thiên sinh lệ chất” đi rồi, chỉ còn lại có ba người chúng tôi ở đây, không khí vô cùng quái dị mà buồn bực, ách, tôi có thể trộm đi hay không, tuy rằng anh ta là bởi vì tôi mà bị thương, nhưng mà nhìn cái bộ dáng kia, giống như căn bản là không cần tôi, có lẽ anh ta còn không muốn nhìn thấy tôi đâu.

Được rồi, tôi thừa nhận là tôi không muốn chờ “Thiên sinh lệ chất” trở về, lại nhìn thấy bộ dáng bọn họ thân mật, bộ dáng bọn họ kia làm cho tôi cảm thấy không được thoải mái, vô cùng chói mắt! Cho nên chân của tôi bắt đầu lui ra đằng sau.

Uhm, nửa bước, giống như không ai phát hiện, vì thế vài giây sau, tôi lại đi thêm nửa bước, ngay khi tôi na được hai bước, lá bỗng nhiên giọng nói của Diệp Tử Ninh lại bay tới: “Em lại đây cho tôi.”

“A, con bảo ta sao không?” Mỹ nam đại thúc hưng phấn mà nhảy dựng lên, giống như nhìn thấy gian phu dâm phụ.

“Bớt ở trong này tự mình đa tình đi, tôi nói là cô ấy, con heo kia, còn không nhanh lại đây cho tôi? !”

[Giải thích: vì nhân xưng ở Trung Quốc là nữ - ử nên mỹ nam đại thúc tưởng nhầm là Diệp Tử Ninh gọi mình]

46. Chương 46: Jq Tôi Làm Anh Ta Gãy Rồi (Hai)

Mụ nội nó, lão nương là một con người, không phải con heo!

Hận wá aaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nếu anh ta không gọi tôi như thế, tôi sẽ không nháo đến bây giờ, người không ra người, heo không ra heo, quả thật chính là cái bóng của Trư Bát Giới—— trong ngoài không phải người!!!!Tuy rằng trong lòng rất không phục, rất muốn bẻ gãy luôn cái chân còn lại của Diệp Tử Ninh, tuy rằng trong lòng có một vụn cái không muốn nhưng ai kêu tôi là người thức thời, là kẻ tuần kiệt làm gì, aizzz, hiện tại tôi cuối cùng cũng cảm nhận sâu sắc được—— làm con người, có đôi khi rất thông minh cũng là một phiền toái.Tôi na từng bước từng bước đến trước mặt Diệp ma quỷ.

“Chậm như vậy, chẳng lẽ còn phải chờ tôi qua bế em sao?”

“Không cần không cần.” Ngoài miệng tuy rằng thực khiêm tốn, nhưng mà trong lòng tôi rất không phục : hừ, phó viện trưởng thì rất giỏi sao, bộ dạng đẹp trai thì rất giỏi sao, đã cứu mệnh tôi thì rất giỏi sao, tôi lại không có bảo anh cứu tôi! (^) [Tác giả: đương nhiên là Trư Trư nói lầm bầm rồi!]

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy mình đúng, ai kêu anh ta tự mình đa tình tới cứu tôi làm gì, ai kêu anh ta muốn làm anh hùng, tôi có thể có biện pháp gì, nghĩ như vậy áy náy trong lòng tôi làm cho anh ta bị ‘gãy’ nhất thời giảm bớt vài phần.

“Qua đây một chút, chẳng lẽ sợ tôi ăn em sao?”

Ừ đúng rồi, tôi còn thật sự sợ anh đem tôi ăn đó, dù sao người ta nói sắc đẹp của tôi có thể thay cơm (tác giả: ách, cái này là ai nói?), nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là —— tôi cảm thấy hiện tại tôi đầu óc có chút vấn đề , vừa nghe Diệp Tử Ninh nói những lời này, đầu óc của tôi liền tự động liên tưởng đến tình cảnh ngày đó chúng tôi XXOO, còn có hình ảnh anh ta hôn tôi, hình ảnh kia trông rất sống động, cái lỗ tai tôi lập tức thiêu đốt.

. (>_

“Vâng.” Tôi lại na thêm một bước tới bên người anh ta, mũi nam đại thúc vẫn dùng ánh mắt tò mò nhìn về chúng tôi.

“A ——” không nghĩ tới lúc này phúc hắc ma quỷ lại không kiên nhẫn, ngay tại khi tôi tiếp cận, anh ta bỗng nhiên lấy túm tôi, tôi đứng không vững lại đụng đầu trong lòng ngực anh ta, “Ồi, má ơi, đau quá!!”

Tôi ở trong lòng anh ta giống như cá chạch giẫy giụa muốn đứng lên, nhưng mà Diệp Tử Ninh không muốn buông tôi ra, người này sao lại thế này, thấy tôi xấu mặt vui lắm hay sao? Tự nhiên bây giờ tôi hy vọng anh ta bị gãy không chỉ là chân, tốt nhất là toàn thân đều bị gãy hết, nhìn anh còn có thể kiêu ngạo như vậy hay không! !

“Làm chuyện xấu xong rồi muốn đi hả?” Anh ta cố ý thở nhẹ ở bên cạnh tai tôi—nơi tôi mẫn cảm nhất, tôi run một cái, lại giẫy không được, dưới ánh mắt ái muội của mũi nam đại thúc, mặt của tôi dần dần chuyển sang màu hồng.

“Hả. sao lại không nói, không phải mới vừa còn mở nhon lợi lắm hay sao?” Anh ta lại kề gần tôi một ít, tôi bỗng nhiên mạnh mẽ giẫy dựa lưng tung, có thể trong quá trình giẫy chân tôi đá đến chân anh ta , anh ta “Ồi” một tiếng, sắc mặt lại tái nhợt .

“Ách. Rất đau sao?” Nhìn bộ dáng anh ta khó chịu, bản tính thiện lương của tôi lại bị kích phát rồi.

“Nếu em còn dám lộn xộn thử xem!” Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

(#) Hứ hứ hứ! Một con sói sứt sẹo cũng dám uy hiếp lão nương, lão nương một đầu ngón tay có thể đẩy anh lão đảo nhá. Vì thế tôi xuất một chiêu “Thiếu Lâm nội kinh nhất chỉ thiên”, “Chúu” một tiếng, Diệp Tử Ninh liền quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ lão nương.

Được rồi được rồi. Tôi nằm mơ giữa ban ngày thôi mà, Diệp Tử Ninh hơi hơi nhú nhú lông mi, tôi liền lui cò rụt lại, sau đó mới thưa dạ, tranh thủ chủ quyền nói: “Phó viện trưởng, ngài xem, ngài đã bị gãy rồi, suy nghĩ vì an toàn của ngài, tôi đến bên cạnh ngồi có vẻ tốt hơn.”

Tôi vừa mới nói xong, mĩ nam đại thúc lại cười khúc khích một tiếng, Diệp Tử Ninh nghiêm mặt xem như ngầm đồng ý với tôi, vì thế tôi chuyển qua ngồi ở ghế bên cạnh anh ta, nhìn sắc mặt Diệp Tử Ninh trắng bệch, trong lòng tôi lại hiện lên một tia áy náy, tôi từng gãy xương một lần, lần thứ nhất là vì xem mĩ nam, hai mắt quên nhìn đường, đi đi đi đi, thế cho nên phía trước có cái hố cũng không nhìn thấy, vì thế tôi hồn nhiên là đi vào, gãy xương không nói, còn kinh động cả cảnh sát = =. Cuối cùng còn oanh động cả học viện! Cả hệ đều biết bệnh mê zai của tôi lại tái phát, vì nhìn mĩ nam mà bị gãy xương, việc này một thời gian lại trở thành đề tài nhiều chuyện của mọi người.

Vì thế tôi mang vô cùng thành khẩn, xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, tôi làm anh gãy rồi.”

Nhưng không biết vì cái gì, mĩ nam đại thúc nghe xong lại cười nghiêng ngả, mà sắc mặt Diệp Tử Ninh lại trắng bệch, bạch mét giống như bị hạ đường huyết.

“Bé Heo, cô làm cháu ta gãy rồi, gãy rất tốt, gãy rất hay, gãy rất tuyệt.”

. Tôi không phải có ý đó , ý của tôi là tôi làm hại anh ta gãy xương, nhưng xem sắc mặt mĩ nam đại thúc và Diệp Tử Ninh, giống như bọn họ lý giải lời tôi nói thành nghĩa khác o()o.

Tôi đơ ra, mặt trầm như nước, không phải hệ thống cung cấp nước uống, cũng không phải suối nước trong suốt thấy đáy, mà là cái loại nước bị ô nhiễm nghiêm trọng!

“Ha? Lại muốn chạy trốn? Em dám bước thêm một bước thử xem!”

“Ách. Không có không có, tôi không nghĩ chạy trốn đâu, tôi làm sao mà là cái loại người vong ân phụ nghĩa được chứ, phó viện trưởng ngài vì cứu tôi mới biến thành như vậy, Tiêu Chu tôi cảm ơn rơi nước mắt, hận không thể có thể thay phó viện trưởng ngài chịu nỗi đau đó nữa là.”

“Thay tôi đau thì không cần, bất quá trong khoảng thời gian này tôi nằm viện, em cứ tới chăm sóc tôi là được rồi, cứ như vậy coi như báo ân đi.”

“. Hơ, cái này. Không phải tốt lắm. Ngài xem. Tôi cũng không đủ chuyên nghiệp. Nếu không.” Tưởng tượng phải cùng Diệp ma quỷ sớm chiều ở chung tôi liền chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Nếu không chuyên nghiệp thì đi từ chức đi, bệnh viện Cẩm Tú không cho phép có y tá và bác sĩ không chuyên nghiệp tồn tại.”

Vừa nghe lời này, tôi thiếu chút nữa kinh hỉ nhảy dựng lên, nhưng mà..... không đúng, nếu tôi đi rồi, anh trai hồ ly kia sẽ lại ép buộc tôi nữa, tôi đi nơi nào mà tìm nhiều tiền như vậy, kết quả là.

“Không phải, phó viện trưởng, tôi không phải ý đó.”

“Vậy bớt nói nhảm đi.”

“.” Khóc ròng +_+.

Tôi đã có thể tưởng tượng được cái loại nước sôi lửa bỏng này rồi, bi thảm , cực kỳ tàn ác, bồi ăn bồi uống bồi lên WC, cuộc sống nô lệ ba bồi.. . . . oh ~~ Romeo ơi, tôi là đầu thai chuyển thể hiện đại của Juliet đây, anh ở nơi nào, Romeo của tôi, nhanh lên đến cứu vớt Juliet của anh đi.

Romeo không xuất hiện, cho nên tôi chỉ có thể tự cứu vớt chính mình, dựa theo phong cách làm việc nhất quán bình thường của tôi là “Kể thức thời là trang tuần kiệt”, tôi thông minh lựa chọn nghe theo lời của Diệp ma quỷ, ném đi cái ý niệm chạy trốn trong đầu, ngoan ngoãn ngồi ở bên người anh ta, không dám động đậy nữa.

Nhưng Diệp ma quỷ lại khen ngược, đem cánh tay choàng vào vai tôi, sau đó liền đem một nửa sức nặng đặt ở trên vai tôi. Tôi muốn động cũng không dám động, tôi sợ tôi vừa động, anh ta lại kêu cha gọi mẹ, Tôi thật sự là rất thiện lương , quốc gia cùng Đảng hẳn là ban cho tôi một giải thưởng người tốt mới đúng!

Ngay trong tiếng cười nham nhở của mĩ nam đại thúc, rốt cục đội cứu hộ cũng đến rồi, mọi người nhìn đến tư thế ái muội của tôi cùng Diệp Tử Ninh đều sững sốt một chút, nhưng dù sao đều là nhân sĩ được huấn luyện chuyên nghiệp, rất nhanh bọn họ đã thu lại vẻ mặt ái muội, đem Diệp Tử Ninh đưa đến phòng cấp cứu, trong lúc, Diệp Tử Ninh vẫn không buông tay tôi ra, tình cảnh này là cỡ nào giống bộ dáng của phụ nữ có thai lúc lâm bồn a ~~ , chỉ có điều vị trí chúng tôi đảo ngược mà thôi.

Phó viện trưởng bị thương!

Đây chính là một cái tin tức lớn!

Đây chính là một sự tình có quan hệ dân sinh lớn trong bệnh viện Cẩm Tú!

Đây chính là đầu đề quan tâm của tất cả các sinh vật giống cái trong bệnh viện Cẩm Tú!

Kết quả là, cả tòa bệnh viện đều bạo động, cũng kết quả là, tôi lại thành chuột chạy qua đường ọi người chỉ trích, vì sao, đó là bởi vì tôi đem phó viện trưởng làm gãy chân! !

Theo câu lạc bộ nhiều chuyện cùng bộ phận tin tức tương quan nói, chuyện ngày đó là như thế này :

Ngày hôm đó, phó viện trưởng vốn là khâm định “Thiên sinh lệ chất” vào phòng để XXOO, không nghĩ tới lại bị tôi biết, tôi ghen ghét dữ dội, vì thế lời kéo chú của phó viện trưởng, cũng chính là chủ nhiệm bí mật của thần kinh khoa bệnh viện Cẩm Tú —— Diệp Tuấn Quân (*tên này thực khó đọc*), cùng nhau đến văn phòng phó viện trưởng , theo Diệp chủ nhiệm chính mồm thừa nhận, ngày đó tôi nghĩ phó viện trưởng cùng “Thiên sinh lệ chất” ở bên trong kia làm gì đó, ánh mắt ghen tị đến đỏ lên, sau đó tôi liền nảo tảo, vọt vào bên trong, đem cà- vạt phó viện trưởng tháo xuống rồi dùng nó để trói chặt tay của phó viện trưởng, mạnh mẽ ‘Bá vương thượng cung’, như vậy mà vẫn không chịu, còn muốn cầu yêu cầu động tác cao độ, cũng bởi vì cái này, phó viện trưởng không cẩn thận bị tôi làm ‘gãy’ ! (Khi “bị gãy” là có Diệp chủ nhiệm mục kích ở hiện trường!)

Tin đồn càng truyền càng lợi hại, vốn bắt đầu chỉ là nói tôi không cẩn thận đem chân cốt phó viện trưởng làm gãy, sau lại tam sao thất bản, truyền càng càng khó nghe, cuối cùng biến thành tin đồn gian tình =_|||, tuy rằng “Thiên sinh lệ chất” một mực bảo rằng Diệp Tử Ninh không có XXOO với tôi, nhưng không ai chịu tin, bởi vì Diệp chủ nhiệm đều chính mồm nói là “Tôi đem Diệp Tử Ninh làm gãy ” , hơn nữa cứu hộ đội cũng tận mắt thấy Diệp Tử Ninh “Cân tinh lực tảo” đem thân thể ngã vào trên người tôi, ôi mẹ ơi.

Nghe tin đồn như thế, tôi cảm nín không biết nói gì, tôi thật sự thực oan uổng, tuy rằng tôi là có đi đến văn phòng anh ta, tuy rằng là tôi chính mồm nói, tôi làm Diệp Tử Ninh bị gãy rồi , chính mà ý đó cùng bọn họ truyền có cách biệt một trời a! A a a a a a ! ! ! !

Tôi say, bởi vì tôi buồn bực, tôi buồn bực, có ai làm bao cát cho tôi không!

Tôi buồn bực chịu không nổi, rất muốn giết ai đó (giết hại người khác khác nào tự mình hại mình), nhưng nhìn xung quanh lại phát hiện tôi không đánh thắng nổi ai hết, vì thế tôi dựa theo thực hiện bình thường, chỉ có thể tìm Tư Đồ nói hết một phen, thuận tiện lên án thể giới lãnh khốc vô tình này!

Nhưng nói hết mà tâm tình tôi vẫn như cũ không có chuyển biến gì tốt đẹp, bởi vì tôi phải hầu hạ Diệp Tử Ninh, con đại ma quỷ kia, tôi ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, mê mang ra ngoài trời một mảng u ám, cảm giác mình tựa như một con ruồi bọ ghé vào thủy tinh, tiền đồ một mảnh quang minh, nhưng lại tìm không thấy đường ra.

“Em đang nhìn cái gì?” Giọng nói của Diệp ma quỷ lại vang lên.

“A, vừa rồi có con ruồi bọ ở đó, tôi đem nó đuổi đi.” Tôi dời ánh mắt từ kính thủy tinh ra chỗ khác, aizzzz, ma quỷ bắt đầu tra tấn tôi .

“Tôi đói bụng, lại đây gọt táo cho tôi ăn.”

“Vâng.” Tôi không phản kháng, bởi vì phản kháng là không có ý nghĩa , tôi giống như tiểu tức phụ ở cổ đại vâng lời qua đi, cầm lấy quả táo lên gọt.

Phó viện trưởng bị bệnh, người thăm bệnh nối liền không dứt, tuy rằng sau đó bị ngăn lại nhưng mà quả trái cây đi thăm có thể nhồi vào ba phòng, hoa quả ăn cũng ăn không hết, anh ta nằm viện ba ngày qua,

thắt lưng của tôi hình như lại to ra.

Tôi bình sinh hận nhất là người ta lười biếng, ăn táo thì ăn đi, còn gọt vỏ cái gì chứ, lão nương ăn táo hai mươi mấy năm nay có gọt vỏ đâu, lại chẳng thấy bị ngộ độc thuốc gì cả!!! Hừm

Được rồi, tôi thừa nhận, tôi không biết dùng dao nhỏ gọt vỏ táo, một quả táo bị tôi gọt đi, thịt cũng mất hơn phân nửa.

. Mười lăm phút sau.

Tôi nơm nớp lo sợ đem quả táo thứ năm đưa qua, người nào đó lại chỉ liếc mắt một cái, liền “Hừ” một tiếng, “Giống xương chó gặm quá, tôi không ăn.”

Hứ hứ, lão nương mỗi ngày mỗi đêm đều chiếu cố anh, bưng cơm châm trà, lại còn kể chuyện cười, đã muốn đủ ủy khuất rồi, bình sinh lần đầu tiên gọt táo cho người ta, anh còn có mặt mũi ghét bỏ gọt vỏ không xinh đẹp, mẹ nó! Không biết xấu hổ!

Nhưng danh nhân XXX nói, “Người không đụng ta ta không đụng người; nếu người phạm ta, phải nhường nhịn ba phần”, vì thế tôi quyết định dựa theo lời nói danh nhân, lộ ra tám cái răng, nịnh nọt nói: “Cái này có sao đâu, lại không ảnh hưởng vị giác, hơn nữa anh xem, bên này vẫn là bóng loáng.”

“Tôi không cần!” Diệp Tử Ninh giống như con nít giận dỗi, còn xoay mặt qua một bên, như vậy thật sự là vừa đáng yêu lại đáng giận, làm cho người ta nghiêng răng lợi, rất muốn chà đạp anh ta một phen!

“Vậy ngài muốn thế nào?” Tôi hít sâu một cái lại thở ra, nhin, phải nhin! Tuy rằng quả táo này tôi gọt có hơi xấu chút nhưng lại không chết người, dù sao cũng ăn vào trong bụng, cuối cùng hóa thành gì gì đó đến trong WC mà, làm chi phải chú ý nhiều như vậy, nói vậy ác ma đúng là đang tra tấn tôi!

“Trừ phi em dứt tôi ăn.” Qua một lúc, Diệp ma quỷ bỗng nhiên sắc mặt xấu hổ nói.

“Không được!” Tôi cự tuyệt ngay, mọi người không được để bộ dạng “Tinh khiết thuần lương” kia lừa gạt, kỳ thật một chút cũng không tinh khiết thuần lương đâu, khi ăn cơm cũng dùng chiêu này, sau đó tôi dứt anh ta ăn, ăn ăn, thiếu chút nữa đã ăn mất tay tôi!!!

“Vậy em tiếp tục gọt đi.” Diệp Tử Ninh nhún nhún vai, một bộ dáng “Tôi còn khối thời gian” thậm chí còn cầm lấy tạp chí chậm rãi xem.

Tôi giận! Không cần cuồng với tôi, đại ca tôi là Tần Thủy Hoàng! Không cần giả bộ với tôi trang, sao lưng tôi là Trung ương Đảng, không tin anh không chịu thua, Bin Laden là chú tôi, nếu anh không phục, công an hộ tịch là cô tôi, đem hộ khẩu anh đổi thành heo!

. Nhưng tôi chỉ có thể đốt trong lòng lửa giận, bởi vì tôi một chút bối cảnh cũng không có! Trong phần nộ, tôi lại cầm lấy một quả táo lên gọt, gọt vỏ táo cũng là một môn nghệ thuật a, nhưng đối với tôi cái loại mỹ nữ không có hoa tay mà nói là một vấn đề vô cùng khó khăn!

Giấy dựa lại giấy dựa, khi tôi gọt đến quả táo thứ mười hai, tay tôi đã muốn cứng còng, chuyện tới nước này, tôi chỉ có thể thỏa hiệp với thể lực tà ác, hai mắt cứ như thác nước Ni-ca-ra-goan nhìn khuôn mặt đáng chết kia: “Được rồi, tôi dứt anh ăn là được chứ gì.”

Nhưng mà không nghĩ tới ác ma lại nói.

47. Chương 47: Jq Năm 2012

Danh nhân XXX đã nói: người không đụng tôi, tôi không đụng người; nếu người phạm tôi, tôi nhường người ba phần, tôi còn một phần; người còn phạm tôi, tôi diệt cỏ tận gốc!

Nhưng khi tôi lần nữa bị mạo phạm, ngay cả một cây lông tơ của người kia tôi cũng không thể đụng tới chứ đừng bảo là diệt cỏ tận gốc! Quả thật là xui tận mạng! Nhưng làm cho người ta tức nhất chính là tôi đã cúi đầu thuận theo yêu cầu anh ta mà anh ta lại cao cao tại thượng dùng ánh mắt liếc tôi một sau đó chậm chậm nói:

“Bây giờ không phải như lúc đó nữa, em cho là ai cũng đứng một chỗ đợi em sao?” Diệp Tử Ninh đem tạp chí lật qua một tờ khác, cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục nhàn nhã nói: “Vừa rồi tôi cho em cơ hội, em không cần, hiện tại lại muốn? Thiên hạ cũng không có chuyện gì dễ dàng như vậy.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Tôi muốn phóng hỏa giết ác ma.

“Bộ dáng của em nhìn qua hình như rất không bình tĩnh?” Anh ta không trả lời tôi mà hỏi lại, nói là giống như đang quan tâm tôi nhưng thái độ trên mặt mang theo nghiền ngẫm, giống như nhìn thấy tôi như thế này là vô cùng hưởng thụ ấy.

Tôi là nữ thanh niên thiện lương, đáng yêu, trung với nước trung với Đảng vĩ đại, gặp tới cái loại khiêu khích vô sỉ này của Diệp ma quỷ, tôi hẳn là thật bình tĩnh nói với anh ta: tôi chính là thế đó!

Nhưng mà tôi không thể bình tĩnh như thế, mặt của tôi cứ như bị bí đại tiện, tóc trên đầu bị tôi gãi giống như ổ chim, tôi tình nguyện ngày đó anh ta không cứu tôi, để cho tôi lăn xuống cầu thang trở thành con heo bó bột có lẽ cũng còn được sống an nhàn hơn bây giờ, đứng ở đây chịu tra tấn thế này.

Tôi rơi lệ đầy mặt: “Diệp Đại vương, tiện thiếp thật không dám có một chút không kiên nhẫn nào cả, tiện thiếp. a. Vừa rồi bụng có hơi đau.”

Diệp Đại vương: “ Có đi đến bác sĩ?

Tôi: “Không cần , tiện thiếp vừa mới phóng ra khí trong thân thể, cảm giác cả người thoải mái.”

Mặt Diệp Đại vương đen hết một nửa Ra lệnh cho tôi lập tức lùi năm thước ra ngoài khu an toàn.

Tôi nhanh chóng lui xuống đi, tuy rằng là có chút chật vật nhưng là chỉ cần có thể đả bại Diệp ma quỷ, chật vật một chút thì thế nào, hơn nữa, chật vật cũng là một loại hình tượng mà!

Kết quả là, chuyện gọt vỏ táo bị gạt sang một bên

Gần đây tôi thật sự bề bộn nhiều việc, vội đến thậm chí một ngày cũng không thể ngủ đủ 16 tiếng, tôi sống có dễ dàng đâu? [Sún: ta chỉ cần có thể ngủ được một nửa của chị là cảm tạ trời đất rồi đấy >_

Dưới sự tra tấn của Diệp ma quỷ, không tới một tuần, túi mắt của tôi đã phát triển về C-cup, tóc cũng mất đi vẻ sáng bóng cùng mềm mại bình thường, không tới một tuần mà tóc vừa khô lại vừa vàng, rối tung giống như bụi cây, bất quá Diệp ma quỷ nói không giống bụi cây, trông giống tổ chim hơn, rậm rạp rồi bù giống cái tổ chim tùy tiện đội ở trên đầu, tôi. Tôi không cảm nín không biết nói gì hơn, một bộ dạng bị chổng ruồng bỏ tẽ liệt ngã xuống cần khăn tay khóc /(o)/.

Từ khi cùng Diệp ma quỷ ngủ ở bệnh viện, tôi không tài nào ngủ nổi [Ai mà có tài năng ngủ ở bên cạnh Diệp ma quỷ chứ ???], có đôi khi bị anh ta ép tới không thở nổi.....ách, mọi người đừng có suy nghĩ vẩn vơ nha, cái tôi gọi là ép tới thở không nổi không phải ý nghĩ kia đâu, ý của tôi là anh ta nói buổi tối anh ta cần tôi phục vụ, ví dụ như châm trà, đỡ anh ta đi WC linh tinh gì đó, cho nên quy định tôi không thể đến phòng khác nghỉ, chỉ có thể nghỉ ngơi cùng anh ta trong một phòng, được rồi, vấn đề là trong phòng chỉ có một cái giường, mà Diệp ma quỷ đương nhiên chiếm cứ cái giường duy nhất kia, cho nên tôi ở trong phòng gân cổ kêu lên: “Tôi ngủ làm sao bây giờ?”

Diệp ma quỷ mặt nhăn như tở, đôi môi khê nhếch khiến cả người tôi đều nổi da gà, anh ta nói: “Ày da, nơi đó không phải có cái sofa hay sao? Nếu không, lấy thân phận cùng địa vị của cô, ngủ ở sàn nhà cũng không có gì là không thể.”

Tôi giận! ! Nhưng. Không dám nói, ai kêu tôi thấp người bé hòng làm chi!!!

Vì thế đêm đầu tiên tôi lăn qua lộn lại trên sofa, nhưng mà mẹ ôi, tuy rằng sofa rất mềm mại, cũng đủ lớn, nhưng ngày hôm sau thời tiết đã bắt đầu vào thu , buổi tối thường rất lạnh, mà Diệp ma quỷ căn bản là muốn chính chết tôi — một cái chăn đơn mà anh ta cũng không cho tôi! ! ! Mà càng biến thái hơn chính là, anh ta cũng không cho tôi mở điều hòa mà còn mở tất cả cửa sổ trong phòng ra, nói cho kêu là: để cho không khí lưu thông một chút, miễn cho tôi lại chế tạo khí độc! !

Hận!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Anh ta là muốn đông tôi chết lạnh, thật sự là là đừng bao giờ đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài mà, có ai lại xem xem con ác ma kia không, ôm chần nằm trên giường, thoải mái nằm trên nệm còn mềm mại hơn so với khách sạn năm sao cao cấp, hai mắt xinh đẹp còn đặc ý nhìn tôi, làm tôi cơ hồ phát điên, nhưng mà bất lực.

Làm một nữ thanh niên có tâm hồn nghệ thuật, anh trai không thương, đồng nghiệp không quan tâm, ngay cả con gián cũng không để ý, khuya khoắt đêm đó, khi đêm tĩnh gió mát, tôi vô tình bị đông lạnh mà tỉnh, cả người cuộn mình ở một góc trên sofa lạnh run, mặt bị đông lạnh tái xanh mà môi cũng gần trắng toát, còn người nào đó lại thực thoải mái ở trong mộng đẹp hơi cười cười.

Giống nhau đều làm nhân dân lao động hợp pháp của Đảng cộng sản Trung Quốc, dựa vào cái gì anh ta được ngủ trên giường còn tôi phải nằm co người ngủ trên sofa, dựa vào cái gì anh ta có chăn ấm nệm êm còn tôi lại phải nằm ở đây hướng gió tây bắc, vì thế tôi nổi giận, hùng hổ hướng tới giường của Diệp ma quỷ, một cước đá văng ra.

Anh ta đang trùm một chiếc chăn thật to, tôi muốn đem chăn giật lại đây, nhưng một đầu chăn lại bị đôi chân thon dài của Diệp ma quỷ đè lên, tôi kéo không nổi, hơn nữa tôi không dám dùng sức, sợ làm mạnh đánh thức anh ta, nếu thế tôi sẽ chết càng khó xem.

Tôi khoanh tay trước ngực run ở bên giường Diệp ma quỷ suy nghĩ một hồi, rốt cục thân thể chiến thắng lý trí, tôi lặn lòng lốc một hơi vào trong chăn, hai chân duỗi ra, thăng thiên. À không, là tiến mộng đẹp.

Nhưng trong mộng, tôi bị ác quỷ bóp cổ đến nỗi thấy khó thở, tôi khó chịu, cái loại cảm giác này giống như bị bóng đè, tôi giãy dụa, hai tay hai chân lộn xộn. Chịu không nổi, tôi mở to mắt. Mới phát hiện một cánh tay dài khỏe mạnh của Diệp Tử Ninh đang đặt trên cổ tôi, mà cái chân dài khỏe mạnh lại áy muội quẩn quanh người tôi.....

Tôi biết tôi hẳn là nên ra sức giãy dụa, sau đó đá anh ta một cái, sau đó có cốt khí trở lại ngủ trên sofa, nhưng mà..... cái cốt khí đó giá trị bao nhiêu nhân dân tệ? >

Hơn nữa tôi nhìn ngũ quan tinh xảo cao ngất của Diệp Tử Ninh, người đàn ông này từ ngày ở tiệm cơm bị anh ta hết ăn lại uống, tôi không có cách nào đào thoát khỏi ma chướng của anh ta, tôi ột thước anh ta lại ột trượng, người đàn ông tra tấn tôi này, có dáng người thon dài khiến người mẫu mơ ước, có khuôn mặt điển trai khiến diễn viên tự kỷ, cùng. tính cách âm hiểm độc ác tôi biết nếu tôi ra sức giãy dụa thật, tôi sẽ chết thật sự thảm, thực thảm. (tiếng vang vô hạn.....)

Nghĩ vậy, tôi lại duỗi hai chân ra, tiếp tục ngủ, bất quá làm cho tôi kỳ quái là Diệp ma quỷ không ngại tôi giành giường với anh ta.

Kết quả là làm cho tôi thường xuyên hô hấp không thông, một buổi tối phải tỉnh lại vài lần, đẩy tay dài chân dài của anh ta ra mới tiếp tục ngủ, nhưng mới ngủ không lâu, tay chân anh ta lại gác tiếp vào trên người tôi, hự hự hự, cứ như vậy, chất lượng giấc ngủ của tôi giảm xuống thật nhiều, bởi vì ngủ không tốt, khí huyết của tôi cũng vô cùng không tốt, trực tiếp phát triển về chiều hướng thiếu phụ có chồng lớn tuổi, vì thế bệnh viện lại có nghe đồn mới: nói tôi là một đứa con gái hoang dâm vô độ, phó viện trưởng đã bị tôi biến thành “Tinh” bị lực tấn mà tôi còn không buông tha anh ta, trực tiếp đuổi tới phòng bệnh, bởi vậy tôi bị phong thành ‘Dâm’ nữ một thể hệ của bệnh viện Cẩm Tú.

Xỉu !!!!!!!!!!!

Ngày của tôi đã đủ khổ sở nhưng dường như ông trời lại muốn đối nghịch cùng tôi. Một tên Diệp ma quỷ đã tra tấn tôi đủ rồi, giờ ở đâu lại nhảy ra một ông Diệp Tuấn Quân —— ông chú bị thần kinh của Diệp Tử Ninh.

Nói về ngày buổi sáng đó, tôi bỗng nhiên rất muốn uống sữa tươi, vì thế chạy ra ngoài mua một cái hộp sữa lớn trở về, không có việc gì lấy nó ra làm nước uống.

Khi sự kiện lịch sử phát sinh là lúc thời tiết sáng sủa, ngàn dặm không mây, gió cao khí sáng, trời lạnh đúng chất mùa thu, tôi ngồi ở bên cửa sổ uống sữa tươi, một bên hâm mộ nhìn những người tự do hoạt động bên ngoài.

Bỗng nhiên.

Tôi thấy ở bên dưới một cây đại thụ có một người đàn ông mặc quần đỏ chóc đang ở đùa giỡn một cô y tá mặc váy ngắn!!!

“Nơi này người nhiều như vậy, ông không được.” Y tá chụp lại bàn tay của ông kia, nhưng thái độ rõ ràng là có hướng thụ.

Làm một nữ thanh niên có tinh thần nghệ thuật, có tinh thần trọng nghĩa, tôi đương nhiên là phải trừng ác làm thiện, giúp đỡ chính nghĩa, bảo vệ quốc gia, lấy dân làm trọng, vì nước vì dân vượt lửa qua sông, cứu nguy phù vầy. Tôi. Lúc ấy, hai mắt của tôi nhất thời liền sáng lên, sáng còn hơn cả đèn xe hơi, gào khóc.

Mau, tốc váy cô ta! Sờ đùi cô ta, XX ... cô ta [*tít — bởi vì nguyên nhân của biển, chữ này đã bị cắt!*] Nhanh lên nhanh lên, cạc cạc!

Tôi hưng phấn bắt lấy cái song sắt nhỏ, mặt dán sát vào cửa sổ.

“Em đang nhìn cái gì?” Bỗng nhiên, giọng nói hiêu kì của Diệp Tử Ninh từ sau lưng truyền đến.

Tôi hoảng sợ, vừa rồi thật sự rất hưng phấn cho nên hoàn toàn quên trong phòng đó còn có một sinh vật khác còn ở đây.

“Không. Không có gì cả.” Tôi đương nhiên là không nói thật rồi.

Diệp Tử Ninh dùng đôi mắt mặt đẹp của anh ta liếc tôi một cái, sau đó liền đẩy tôi ra xem đến tột cùng là cái gì ngoài kia, tôi thề sống chết không cho qua, nếu làm cho thằng nhãi này thấy được, tiết mục kia còn có thể diễn được sao?!

Nào có thể như thế, ngàn năm chờ một hồi, tôi cũng không thể làm cho trò hay này phá hủy, hơn nữa lòng tôi cũng có ít nhiều đồ kị, thằng nhãi Diệp ma quỷ này không biết bị người nào kích thích thần kinh, bình thường nếu tôi thấy mỹ nam nào trên internet thì anh ta sẽ thực vô tình phê phán mỹ nam kia, bởi lòng tìm vết, cuối cùng muốn tôi thừa nhận mỹ nam kia chẳng có điểm nào hơn anh ta, cho nên lần này để cho anh ta phát hiện tôi YY với một màn ‘hứng thú’ như thế thì không biết lại nghĩ ra cái gì để tra tấn tôi nữa à. >”

“Tránh ra.”

“Không cho.”

“One.”

“Liều chết không cho!” Hơi thở tôi yếu đi một ít.

“Two.”

“Không. cho chính là không cho.” Tôi cắn hộp sữa tươi lùi về sau một bước, giọng nói đã nhỏ như tiếng mèo kêu.

“Three!” Diệp Tử Ninh khẽ nhú mắt lại, thái độ tuy rằng còn không có bắt đầu dữ tợn nhưng làm một người thường xuyên cùng anh ta tranh cãi, tôi biết rõ người này lòng dạ âm hiểm, bởi vì kế tiếp anh ta còn nói ra câu tiếp theo

“Được, tốt lắm!”

Những lời này thật giống như tiếng sét vang lên, đem 1% dũng khí tôi còn sót lại oanh tạc không còn chút gì, tôi cũng không muốn bị anh ta nổ thành thịt heo, vì thế lòng tôi lại bắt đầu tính toán nhỏ nhất, chuẩn bị lại một lần nữa làm “Kẻ thức thời trang tuần kiệt” (dù sao tôi đều đã thức thời nhiều lần như vậy, thế nên thêm một lần nữa lại có quan hệ gì đâu, vẫn là mạng nhỏ trọng yếu hơn nhiều >_+), nhưng mà Diệp ma quỷ không để cho tôi cơ hội, cánh tay đã cầm lấy bả vai của tôi, muốn đẩy tôi ra.

Tôi không có phòng bị động tác của Diệp ma quỷ, một đẩy một cái như thế, tôi quất to một tiếng, sữa ngậm trong miệng cũng vình dự..... phun lên trên mặt của Diệp Tử Ninh!

(o) Ý trời ơi!

Chất sữa màu trắng ngà từ trên tóc của Diệp Tử Ninh tóc từng giọt từng giọt chảy xuống, chảy qua mũi, lại tiếp tục chảy xuống..... Trong cái giây phút này đây, mọi âm thanh đều im lặng, tựa hồ toàn bộ âm thanh thế giới đều biến mất. Chỉ còn lại có tiếng tim đập bùm bùm cùng tiếng hít thở dồn dập của tôi. Mà mặt của Diệp Tử Ninh đã đỏ đến mức giống như mông khỉ, ách. là đỏ tươi ướm ất thôi.

Không đúng, đỏ tươi ướm ất cái gì chứ, sau lưng tôi đã là song sắt rồi, chẳng lẽ phải nhảy xuống sao? Nhưng mà phía sau, hình như tiếng vang vừa rồi của tôi đã kinh động hai vị đang YY dưới kia, người đàn ông kia xoay người lại nhìn chúng tôi.

Thời gian..... Đứng hình.

Giống như tận thế sắp đến, cơn lốc đổ bộ, động đất xảy ra, cát bay đá chạy, ngày đêm không nắng, sóng thần ập tới. năm 2012 đến rồi!

Người kia dĩ nhiên là.

48. Chương 48: Jq Sữa

Chúng tôi quay mặt lại, vừa vặn người đàn ông dưới kia cũng ngẩng mặt lên, trong phút chốc, mọi người đứng hình, giây tiếp theo khóe miệng của ông ta khẽ nhếch lên, khuôn mặt lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể tin được, Diệp Tử Ninh lộ ra vẻ mặt chán ghét, mà tôi thì là lệ rơi đầy mặt, người nọ không phải ai khác, chính là chú của Diệp Tử Ninh, người mà tôi tránh không kịp — Diệp Tuấn Quân.

Diệp Tuấn Quân — chủ nhiệm khoa thần kinh lừng lẫy nổi danh của bệnh viện Cẩm Tú, là bác sĩ du học từ Anh trở về, tri thức chuyên môn không người có thể so sánh, nhưng không biết vì đọc nhiều sách hay bởi vì làm việc ở khoa thần kinh lâu mà cả người cứ thần thần kinh kinh, cứ bắt được người là tiến hành cái mà ông ta gọi là thực nghiệm, nghe nói khi bắt đầu, ban giám đốc nhận được rất nhiều lời trách cứ, có người đề nghị đưa ông ta đi làm công nhân vệ sinh để giáo huấn một phen, rồi 3 giờ sau đó, một ‘cán bộ lão thành’ trong ban giám đốc té xỉu, nghe nói là ông ta lại bị trở thành người thực nghiệm của ông chủ nhiệm khoa thần kinh lừng lẫy kia, đến giờ phút này đây, không ai còn dám trách cứ Diệp Tuấn Quân nữa, bởi vì này người trách cứ ông ta đến cuối cùng bị trở thành chuột bạch để làm thí nghiệm.

Mà khi tôi phun sữa vào trên người Diệp Tử Ninh thì hai người ở phía dưới cũng thấy được hình ảnh trọng yếu này, mĩ nam Diệp đại thúc nhìn khuôn mặt dần dần dữ tợn của Diệp Tử Ninh, tạm dừng hai giây, sau đó miệng chó liềm học ra hai chữ: “Sữa — bắn! ! !”

Ầm ầm ầm.

Lời này vừa nói ra, giống như sét đánh giữa trời quang, lập tức đem tôi đến đến trong gió hỗn độn, miệng sùi bọt mép muốn ngừng mà không được

Cái gì chứ, lão nương đập ông một phát nhìn xem ông có chết hay không! Tuy rằng là phun trúng vào mặt anh ta thật nhưng ông cũng không cần dùng đến từ ngữ kinh khủng như vậy chứ, cái này nếu như bị những người khác nghe thấy, lại dẫn đến nhiều hiểu lầm cùng nhiều không gian tưởng tượng, nếu như vậy thật, lão nương thật sự ngay cả chuột chạy qua đường cũng không bằng.

Giật mình một cái, mĩ nam Diệp đại thúc vọt một hồi vào rồi phòng bệnh, còn giống như rồng cuốn gió, mang theo một đám quần chúng vây quanh xem chuyện vui.

Mọi người hỏi đã xảy ra chuyện gì, mĩ nam Diệp đại thúc một mực cường điệu là ‘Sữa — bắn’.

Vào hoàn cảnh này đây, tôi không biết nói gì hơn, cảm giác ăn hoàng liên, đầu trống rỗng, ngũ tạng thiêu đốt, mặt lại đỏ bừng, còn Diệp ma quỷ thì trái lại, vẻ mặt dữ tợn vừa rồi lại không thấy, đổi lại là vẻ mặt lạnh nhạt, anh ta vươn đầu lưỡi liếm liếm sữa bên miệng. [Sun: anh là đại đại [lược bỏ bớt một ngàn chữ đại]... phúc hắc]

Động tác thật cảm tính, cảm giác ở thật khôi hài, nhưng tất cả các sinh vật giống cái đứng chung quanh đều hít sâu một hơi, càng làm ọi người thở hốt vì kinh ngạc chính là lời nói của anh ta.

Anh ta liếm liếm, sau đó dùng lời nói thật lạnh nhạt, thấp giọng nói: “Tiểu Trư, lần sau chú ý sữa của em.”

Ồi chúa tôi. khóc.

Sữa của em sữa của em sữa của em sữa của em sữa của em.....

Lời này vừa nói ra, mọi người hít sau một hơi, sau đó một trận ồn ào, lại tiếp tục ồn ào: sữa của cô ta. . .
. . . sữa.

Không biết bắt đầu từ khi nào thì người xem bên ngoài càng ngày càng đông. Tôi bắt đầu cảm thấy khó thở, lòng bàn chân trôi nổi, ánh mắt mọi người nhất tề hướng về đây, hiện tại phỏng chừng trong lòng mọi người đã muốn suy diễn thành tôi là đứa con gái dâm loạn hiện đại, không cần phải hỏi tôi cũng có thể đoán ra, vào năm 2010 sau công nguyên, vào một tháng nào đó một ngày nào đó một phút nào đó một giây nào đó, chương môn nhân phái Nữ dâm của bệnh viện Cẩm Tú lại bá vương thượng cung phó viện trưởng, đáng tiếc làm chưa xong lại không có phương pháp dụ dỗ nào khác, đến cuối cùng xuất ra chiêu ‘bắn sữa’ này. Cấp độ dâm dăng của người này quả nhiên vô cùng cao.

No, no, tôi trong nội tâm ngã xuống đất giả chết, không phải như vậy, thật sự không phải nhưng mọi người nghe được, là một nhà Diệt thị hãm hại dân nữ, Thanh Thiên Đại lão gia giải oan, dân nữ chính là bị chết. không, dân nữ chính là bị oan uống !

Nhưng rõ ràng, Thanh Thiên Đại lão gia đã qua đời thiết nhiều năm cho nên không ai nguyện ý nghe tôi giải thích, cũng không có người giúp tôi giải thích, mọi người vây xem một hồi, ở chiếm được tin tức vừa lòng liền mang theo nụ cười quỷ dị mà rời khỏi, mà mi nam Diệt đại thúc trước khi rời đi, còn dùng ánh mắt không thể tin được nghiên cứu ngực tôi, lẩm bẩm: “Không có khả năng, XX phẳng như vậy. Có thể có xung lượng lớn như vậy Thế nhưng có thể phun xa như vậy?”

Ông ta vốn đang nghĩ để sát vào nghiên cứu, nhưng ngay sau đó, đầu của ông ta liền đụng vào trong ngực Diệt Tử Ninh, Diệt Tử Ninh đem kéo tôi đến sau lưng anh ta, mặt lạnh lùng nói với chú mình: “Ông muốn làm gì đấy?”

Mi nam Diệt đại thúc: “Nghiên cứu.”

Tôi. >_

Một khắc sau, Diệt đại thúc bị đá bay ra ngoài, trong phòng lại chỉ còn lại có tôi cùng Diệt Tử Ninh, nhìn khuôn mặt nhàn nhã đắc ý của anh ta, tôi hoàn toàn phát điên .

Tôi toàn thân ‘lang huyết’ sôi trào, mặt đỏ bừng, tôi hừ một tiếng, xoay cổ tay, chống nạnh, chỉ vào cái mũi Diệt Tử Ninh mắng: “Hừ, anh làm gì mà muốn hãm hại tôi, anh đùa tôi như vậy vui lắm hay sao?”

Diệt Tử Ninh đẩy tay tôi ra, “Em nói đúng rồi, đùa rất vui.”

Tôi giận (#)! !

Tôi một lần nữa chỉ tay tới trước mặt anh ta: “Anh quả thực là khinh người quá đáng !”

Anh ta lại đẩy tay tôi ra, cười nói: “Trư Trư em cũng không phải ngày đầu tiên quen biết tôi.”

Tôi hận (#)!

Tôi lần thứ ba đưa tay chĩa mũi anh ta, nhưng khí thế đã muốn không còn sót lại chút gì, tôi cơ hồ phát khóc , “Đại ca, tôi rốt cuộc làm sao mà đắc tội với anh vậy hả, anh đối phó tôi như vậy..... anh làm như vậy, anh bảo tôi về sau còn tìm bạn trai như thế nào đây?????”

Nghe vậy, sắc mặt Diệt Tử Ninh lập tức thay đổi: “Em còn muốn tìm bạn trai?”

“Đó là đương nhiên .” Từ bảy tuổi tôi đã bắt đầu chỉ tới thế giới này có một loại sinh vật kêu bạch mã hoàng tử, vì thế tôi chờ a chờ a chờ, nhưng cuộc sống thấy toàn là Đường Tăng cùng Trư Bát Giới còn bạch mã hoàng tử lại chẳng thấy đâu, nhưng mà vô luận có khó khăn đến đâu, vô luận con đường tình yêu có nhấp nhô bao nhiêu, tôi cũng không sẽ bỏ hy vọng, không bao giờ buông tay, tôi tin tưởng ở một con đường nào đó, hoàng tử của tôi sẽ ở nơi đó chờ tôi.

Tôi thấy Diệp Tử Ninh không có đẩy tay tôi ra, tôi nghĩ lương tâm anh ta bị tôi làm xúc động , vì thế không ngừng cố gắng nói: “Cho nên phó viện trưởng ngài đại nhân đại lượng, tiểu nhân lúc trước đắc tội chỗ nào với ngài, xin ngài hãy tha thứ cho tiểu nhân, Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, ngài hãy bỏ qua cái thuyền nhỏ tôi đi, để cho tôi theo gió phiêu dăng đi. để cho tôi đi tìm kiếm người đàn ông của tôi đi.”

Bên này tôi nói tình cảm mãnh liệt vạn tượng, nước miếng tung bay, nhưng bên kia lại đẩy tay tôi mạnh ra, hoàn toàn đem tôi theo trong mộng chụp tỉnh: “Không có cửa đâu!”

Tôi sững sốt hai giây, sau đó ý thức lại, tôi cơ hồ gào khóc thảm thiết : “Ý của anh là không cho tôi đi tìm người đàn ông khác, anh chính là muốn phá hư giá trị trường của tôi, đúng hay không?”

“Đúng.”

“Anh. anh. anh. A.” Câu nói kế tiếp còn chưa kịp hoàn thành đã bị Diệp Tử Ninh kéo qua, cả người tôi ngã vào trên người anh ta, mặt anh ta gần ngay trước mắt.

Ách (o), lại là “đôi môi đỏ mọng”!

Tôi nuốt nuốt nước miếng.

“Anh.anh muốn. làm gì?” Có thể không cần dựa vào gần như vậy, có thể đem “đôi môi đỏ mọng” của anh ta ra xa một chút hay không, anh như vậy tôi rất khó tập trung tinh thần, càng không thể là người đàn bà chanh chua chửi đổng.

Diệp Tử Ninh không nói, đôi mắt đẹp dài nhìn chăm chăm vào tôi, nhìn cho tôi đến xương cốt toàn thân đều mềm yếu , anh ta mới cúi đầu thở dài nói: “Trư Trư, em là thật sự không hiểu, hay là ở giả ngu, tôi đã làm rõ ràng như vậy, em còn muốn tôi làm như thế nào đây?”

Anh ta có ý gì? Tôi đảo mắt hai vòng, sau đó liền tự động nhắm lại , bởi vì ‘ đôi môi đỏ mọng ’ của Diệp Tử Ninh đã nhanh chóng hôn lên môi tôi.

(o) ách, bờ môi của anh ta rất mềm rất mềm, còn có chứa mùi sữa

Chóp mũi, trên môi đều thuộc hơi thở anh ta, hương vị quen thuộc tràn ngập xung quanh, tôi cảm giác mình đầu càng ngày càng hôn mê, toàn thân vô lực , mới đầu tôi còn muốn phản kháng một chút, bằng không thì giả bộ rụt rè một chút, chính là khi đầu lưỡi anh ta một xâm nhập địa bàn tôi, ý thức phản kháng của tôi liền lập tức sụp đổ, quân lính tan rã .

Đầu lưỡi anh ta thực linh hoạt, tôi trúc trắc đáp lại anh ta, học bộ dáng của anh ta vươn đầu lưỡi, đầu lưỡi hai người đụng vào nhau, tôi rõ ràng cảm giác được anh ta cùng tôi đều run rẩy một chút, ngay sau đó, anh ta liền không chút khách khí cuốn lấy tôi, lay chuyển, dụ hoặc, động tác kịch liệt mà cuồng dã, hoàn toàn không ôn nhu giống vừa rồi, giống như uống trúng xuân dược.

Tim, giống như con nai con chạy loạn, mọi âm thanh thế giới đều biến mất, tôi chỉ nghe được trái tim của tôi cùng anh ta, lần đầu tiên, tôi cảm thấy chúng tôi là gần nhau như thế.

“Uhm.” Không biết qua bao lâu, tôi có hơi khó thở , anh ta hôn thật sự là rất cuồng nhiệt, dường như là muốn lấy đi toàn bộ hơi thở của tôi, hoàn toàn giữ lấy thế giới của tôi, tôi từng bước trầm luân, từng bước từng bước rơi vào tay giặc, cho đến khi. hoàn toàn mê muội vì anh ta. Cảm giác được tôi hít thở không thông, một hồi lâu, anh ta mới buông tôi ra, chuyển qua lỗ tai nơi tôi cắn cắn.

“Uhm. rất ngứa.” Nhưng lại cảm giác thật thoải mái, giờ này khắc này, tôi cảm thấy mình giống như một con mèo nhỏ phơi nắng dưới ánh mặt trời, chủ nhân nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa với tai tôi, uhm, thoải mái cực kỳ, tôi nhin không được khẽ ‘uhm’ ra tiếng.

Ngay sau đó, tôi liền phát hiện ra không thích hợp, mặt trở nên đỏ bừng, cắn môi không ỉnh lại phát ra âm thanh đỏ mặt như vậy, nhưng toàn thân vẫn vô lực như cũ, hơi thở vẫn là thật dồn dập, cảm giác không thể dùng sức đẩy ra anh ta.

Nhìn tôi như vậy, anh ta lại hôn trở về, chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn lên môi tôi không cho tôi cắn môi mình như vậy.

Anh ta nhẹ nhàng mà chạm vào mặt tôi, một bàn tay ở trên người tôi vuốt ve.

“Uhm.”

“Trư Trư.”

“Uhm. Không được như vậy.” Anh mới là Trư Trư, cả nhà anh đều là Trư Trư, tôi tự nhiên phản xạ ở trong lòng chữi một câu.

“Vì sao phải kháng cự anh như vậy, chẳng lẽ thừa nhận thích anh khó như vậy sao?” [Sún: chết chắc rồi, *cười tươi khi người gặp họa*]

.

“Uhm. tôi không có.”

Tôi muốn nói, tôi không có thích anh, nhưng Diệp Tử Ninh không cho tôi cơ hội nói hết, động tác vừa chuyển, môi lại hôn, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng của tôi..... [Sún: *chết cái tội nói không hết câu *thở dài**]

Thời gian vội vàng trôi qua. nửa giờ. Tôi đứng trước gương trong toilet, nhìn mình trong gương, hai gò má đỏ hồng, mặt phỉm hồng, môi có chút hồng, ướt át sáng bóng, trên cổ có chút dấu hôn nhẹ nhàng nhợt nhạt của Diệp Tử Ninh, đây là gian tình. Uhm. Dấu hôn này của Diệp ma quỷ, nếu như bị những người trong bệnh viện nhìn thấy lại không biết là có tin đồn gì nữa đây.

Nhớ lại màn hôn vừa rồi, tôi kim lòng không dẫu lấy tay vuốt ve môi mình, nơi đó tựa hồ còn lưu lại độ ẩm cùng khí tức của anh ta, mà lời nói vừa rồi của anh ta cũng còn quanh quẩn trong đầu.

“Trư Trư, em đã muốn thích anh nhưng mà em không muốn thừa nhận mà thôi, bằng không em sẽ không ghen tị vì anh.”

Tôi có sao?

Tôi nhìn mình trong gương, lần đầu tiên lâm vào mê mang.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Tử Ninh không nhắc lại chuyện này, chúng tôi đều hiểu ngầm giống như không có chuyện gì phát sinh, ngày bình tĩnh mà nhàm chán trôi đi, anh ta vẫn là thái độ kia, ngẫu nhiên trêu chọc tôi, nhìn tôi tức giận đến gợn tay dậm chân, anh ta cũng rất vui vẻ, nhưng người này có chủ nghĩa đàn ông rất lớn, không cho người khác khi dễ tôi, nhất là chú anh ta, anh ta nói, chỉ có anh ta mới có thể khi dễ tôi, tôi ể ể không biết nói gì hơn, nhưng trong lòng lại có một gợn sóng lăn tăn.

Nhưng cuộc sống bình tĩnh này lại bỗng nhiên bị đánh vỡ, bởi vì người kia đến! [Sun: **bon chen* đổ mọi người người kia là ai ~ ~ ?*]

49. Chương 49: Jq “chết Rồi, Trúng Chiêu Rồi!”

Mẹ ôi Sói đến rồi!!~~

Đây không phải là truyện cổ tích cũng không phải là truyện để hù dọa con nít, đây là chuyện thật làm rung động cả bệnh viện Cẩm Tú! Một cái sự kiện còn rung động hơn của sự kiện 11 – 9 của Mĩ.

Con sói này đương nhiên không phải là con sói thật rồi, con sói này rất tuần tú, tuần tú đến nỗi làm cho nữ y tá, nữ bác sĩ trong bệnh viện Cẩm Tú ‘lang huyết sôi trào’, mỗi khi đêm dài thời điểm yên tĩnh còn có thể nghe được tiếng hú mê zai tru lên, người nào vô tình nghe thấy đảm bảo lông tóc dựng thẳng hết ~ ~

Phó viện trưởng bệnh viện Cẩm Tú là một thần thoại, mà khi thần thoại gặp được thần thoại thì truyền thuyết cũng sinh ra, một núi há có thể dung hai hổ???

Không thể! Không thể! Khăng định, tuyệt đối, xác định, sure, impossible! Nhưng trong cuộc sống thường thường sẽ xuất hiện cục diện hai hổ bỗng nhiên đồng thời xuất hiện ở cùng một núi, mà sau đó, thường thường sẽ có một trường ác đấu.

Vì thế. Hí hí hí, trò hay lên sân khấu rồi!

“Cậu tới nơi này làm cái gì?” Một giọng nam vang lên, mọi người không cần nhìn cũng biết mặt anh ta thói thể nào rồi, đồng thời cũng có thể biết thêm chủ nhân giọng nói này rất không thích, vô cùng khó chịu!

“Tôi không thể tới sao?” Trái với người kia đang tức giận, người này thái độ rất hòa hoãn, hơn nữa khóa miệng cũng khẽ nhếch lên, theo phân tích của các nhà tâm lý học thì động tác này tỏ vẻ khinh thường đối phương, không đem đối phương để vào mắt, mà nói theo cách khác là cố ý khiêu khích đối phương.

Nếu tình huống này xảy ra ở một người bình thường, người kia đã sớm bùng nổ rồi, nhưng vấn đề là người ở đây không phải người thường, người này có hàm dưỡng rất tốt, có lẽ phải nói loại cục diện này cũng không kích thích được anh ta.

“Nơi này không chào đón cậu!” Diệp mỗ lạnh mặt cự tuyệt. Trên mặt viết rõ ‘cậu cho tôi là đồ ngu sao’

“Bệnh viện không phải là nơi người ta đến chữa bệnh sao?” Bạch mỗ một bộ dáng nhàn nhã nhưng đang nói ‘thời tiết hôm nay tốt lắm’.

“Nhìn dáng cậu không giống bị bệnh.”

“Trang Tử không phải cá, làm sao biết tôi không bệnh?”

“Tôi đương nhiên không phải cá, nhưng tôi là bác sĩ.”

“Vì thế.....?”

“Cho nên từ quan sát mà nói, tôi lấy tư cách phó viện trưởng đảm bảo cậu không có vấn đề gì, hiện tại là có thể xuất viện.”

“Chuyện lạ à nha, có cơ hội kiếm tiền lại không làm, anh nói coi nếu giới truyền thông mà biết sẽ thế nào đây?”

“Cậu thừa biết là uy hiếp loại này không có tác dụng với tôi mà, có muốn đùa thì đùa cao chút.” Diệp mỗ híp mắt phượng lại, khoe miệng cũng khẽ nhếch lên tí, đem miệt thị vừa rồi thu được toàn bộ đều trả trở về.

Bạch mỗ cũng không phải tay vừa, rõ ràng đã bị kích thích nhưng vẫn thấy anh ta thông dong: “Vây cũng đúng, phó viện trưởng Diệp ngài đây mưa to sóng lớn gì cũng đã trải qua, chút thủ đoạn nhỏ nhoi này tất nhiên cũng không để vào mắt rồi, cái này gọi là hổ phụ vô khuyển tử, có người cha đề tiện bấy nhiêu thì có đứa con đề tiện bấy nhiêu.”

Nói xong, Bạch mỗ còn hừ mũi một tiếng.

Mắng chửi người đã đến cha người ta, hình như có hơi quá đáng, sắc mặt Diệp mỗ có hơi thay đổi một chút nhưng vẫn rất có phong độ không có nắm tay bóp tới cái mũi của Bạch mỗ, chỉ là không cẩn thận ấn đến một cái nút, mà cái nút kia vừa vặn Bạch Thần đang ngồi, sau đó Bạch Thần tựa như bị điện giật, toàn thân run rẩy.

“Anh..... anh..... tíbỉ.....”

“Bình thường thôi.”

Tôi đứng ở một bên thấy mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nếu để cho người khác nhìn thấy hai người bình thường cao cao tại thượng hiện tại giống như hai đứa nhỏ bốc đồng, không biết nhóm Fan sẽ có phản ứng gì đây???

Mà làm cho tôi chảy mồ hôi lạnh đó là tôi xui chết khiếp, trùng hợp gặp đúng cục diện này, lúc này, tôi giống như có thần lẩn dựa vào trên tường, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ để hai tên này phát hiện sự tồn tại của tôi, ~ ~ ôi ~ ~ đến lúc đó đảm bảo gió lốc sẽ cuốn phăng tôi xuống địa ngục.

Bất quá mỹ nam đứng là mỹ nam, cho dù ở thời điểm không tao nhã vẫn có nhìn điển trai như vậy, xem kia, mỹ nam Bạch Thần tuy rằng đầu giật giật giống như phát điên nhưng dám nói với mọi người, anh ta là người bệnh điển trai nhất từ cổ chí kim tới giờ, nhìn đi, đôi chân dài kia run lên nhiều sung sướng a ~~, nước miếng của tôi cũng sung sướng chảy xuống, nhưng khi Diệp ma quỷ nhìn tôi khẽ cười, trong lòng giống như có một quả bom hẹn giờ, rầm một tiếng nổ mạnh, ngay sau đó.....

Trong một lúc ngây người, tôi đã bị bại lộ tung tích, sau đó Diệp ma quỷ nghe được tiếng động đột nhiên nhìn về phía tôi, ôi mẹ ơi ~~ chạy mau thôi~~

Tôi xoay người rất nhanh, nhưng mà vô luận tôi có nhanh đến cỡ nào thì cũng không thắng nổi người nào đó, ai kêu chân tôi ngăn chừa, ngay cả thời điểm chạy trốn trên chiến trường cũng chẳng có ưu thế, cứ như vậy trong vòng ba giây, áo của tôi đã bị móng vuốt của ai đó chộp được.

(#) trách không được áo tôi hay bị hỏng, giờ thì biết nguyên nhân rồi. Tôi mở miệng ra, lộ ra tám cái răng nanh, trưng ra cái nụ cười vô cùng nịnh nọt, “Thiếu gia sớm thật đó, tham kiến thiếu gia.”

“Em ở trong này lén lút làm cái gì?” Móng vuốt của Diệp Tử Ninh vẫn nắm chắc áo tôi, thái độ kia thật giống như con mèo gặp được con chuột đi ăn vụng, dường như đang nói là: ‘Giỏi lắm, nhìn xem mi chạy được bao lâu.’

“Oan uổng quá thiếu gia, em chỉ là ngẫu nhiên, bỗng nhiên, đột nhiên, tự nhiên đi ngang qua nơi đây, cũng không có cố ý rình coi, bây giờ em lập tức rời đi, hai người không cần để ý đến em, hai người cứ tiếp tục đi.”

Tôi trốn tránh, rất muốn ngồi lên hỏa tiễn bay ra khỏi địa cầu, trở lại hành tinh của tôi cho rồi, nhưng nếu Diệp ma quỷ nói chuyện dễ thương như vậy thì sẽ không gọi là ma quỷ rồi. >

“Em ở đây làm gì?”

“Không có gì cả. Chỉ là không cẩn thận đi ngang qua.” Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt của Diệp Tử Ninh, thật ra thì..... tôi nhận được điện thoại của Bạch Thần mới tới đây.

“Không cần nói cho tôi biết em tới đây vì tên kia chứ?” Giọng điệu của Diệp Tử Ninh đầy nguy hiểm.

“Không đúng không đúng, đương nhiên không phải!” Tôi lắc đầu như lắc trống bỏi, đánh chết cũng không thể thừa nhận, bằng không nếu anh ta biết tôi cùng Bạch Thần tư thông mà đến, chắc chắn là một chưởng đánh chết tôi.

“Thật sự?” Diệp Tử Ninh híp mắt lại.

“Thật trăm phần trăm.” Tôi dùng ánh mắt vô cùng thành khẩn nhìn Diệp Tử Ninh.

Diệp Tử Ninh nhìn tôi thật lâu, ngay tại khi anh ta sắp tin tôi rồi, sắp buông móng vuốt của anh ta ra rồi thì giọng nói xui xẻo của Bạch mỗ trùng hợp vang lên: “Tiểu Chu, lại đây giúp anh mở chốt này.”

Bạch đại gia ơi là Bạch đại gia, có thể nói chậm một chút không vậy, anh như vậy là hại mạng nhỏ của tôi rồi đó!!!

Quả nhiên, nghe vậy, móng vuốt của Diệp Tử Ninh vừa buông lỏng ra lập tức lại xiết chặt, cổ áo tôi bị xiết lại, hít thở không thông, dạ dày cũng cảm thấy chao đảo, “Buông.....”

“Mơ tưởng!”

“Nếu không buông anh sẽ hối hận.....” Tôi thật không muốn uy hiếp anh ta, nhưng mà tôi thật sự tốt bụng muốn nhắc nhở anh ta, nhưng mà Diệp mỗ hiểu nhầm lời tôi là thành lời khiêu khích, vì thế móng vuốt của anh ta càng thêm xiết chặt.

Đi thi được hai điểm thì kêu là ăn hột vịt, làm chuyện xấu kêu là bại hoại, đầu trượt thì kêu là đầu đất, cuốn gói là kêu cút đi, ô hô ai tai kêu xong đời, mà trước mắt người kia lại kêu là đáng ghét!

Cái tên đáng ghét này, thật đúng là xuống tay thật, bỗng nhiên tôi cảm thấy không khí càng ngày càng ít, dạ dày vô cùng khó chịu, miệng bắt đầu thấy chua chua, trong bụng có như có cái gì làm tôi không khống chế được, cuối cùng.....

Chính là đại ác ma Diệp Tử Ninh không biết suy nghĩ cái gì, thật lâu thật lâu sau này tôi mới biết được, lúc ấy anh ta nhìn sắc mặt tôi khó chịu, tưởng tôi trong lòng khinh bỉ anh ta, kháng cự anh ta, cho nên anh ta liền kề lại gần tôi.

Ngay sau đó, thiên thạch rơi trúng địa cầu, ngay tại lúc môi Diệp Tử Ninh gần chạm tới môi tôi, tôi “Ọe” một tiếng phun tới mặt Diệp Tử Ninh .

Yên lặng. trong phòng yên lặng đến nỗi cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng, bởi vì tôi cùng Diệp Tử Ninh đều hô hấp dồn dập, người trước là bởi vì sợ hãi, lỗ mũi nở rộng ra, không ngừng mà nghĩ hai chữ: chết rồi, chết rồi, lần này chết chắc rồi! Người sau là bởi vì kinh ngạc cùng vẻ mặt không thể tin, sau đó trong tiếng cười sung sướng khi người gặp họa của Bạch Thần thì chuyển thành khó chịu cùng phần nộ, vì thế lỗ mũi của anh ta cũng phồng đại, bắt đầu hô hấp cấp tốc.

“Thiếu. Thiếu gia. Nô tỳ thật sự không phải cố ý , nô tỳ lau khô cho ngài liền.” Ách. Thật sự rất ghê tởm, vừa nãy tôi phun toàn ra toàn bộ bữa sáng, còn có một ít sandwich chưa kịp tiêu hóa Thật sự rất ghê tởm , ngay cả tôi còn chịu không nổi nữa nói chi là.

Diệp Tử Ninh xanh mặt nhìn tôi, tôi một bên lau cho anh ta, một bên không chế dạ dày lại bắt đầu quay cuồng của mình, mặt nói, chẳng lẽ ăn trúng cái gì rồi, sao lại cứ muốn nôn thế này?

“Nôn.”

@# %%%. Chết thật rồi ôi mẹ ôi !

Trời đất ơi, tôi có tới chín cái mạng cũng không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai nữa rồi, tôi thế nhưng lần thứ hai phun đến trên người Diệp Tử Ninh .

Mà hiện giờ tôi đã muốn không có dũng khí dám đi nhìn lại mặt của Diệp Tử Ninh, chết thì chết, chờ mãi mà Hàng long thập bát chương của anh ta vẫn chưa giáng xuống, tôi lặng lẽ mở một con mắt nhìn lên Diệp Tử Ninh.

“Có phải em ăn lung tung gì đó không?”

Anh ta đang hỏi tôi sao? Tôi mở to mắt kinh dị nhìn Diệp Tử Ninh, anh ta hình như có hơi bất đắc dĩ sờ sờ trán tôi, sờ sờ tay tôi, “Có phải tối qua bị cảm lạnh không?”

Tôi ngây dại, hiện giờ không có lời nào để biểu đạt hết kinh ngạc và khiếp sợ của tôi giờ phút này cả, anh ta không đánh tôi mà còn quan tâm tôi? Anh ta không có uống nhầm thuốc rồi chứ?

Có lẽ thái độ của tôi rất rõ ràng cho nên Diệp Tử Ninh thở dài một cái, sao đó không để ý đến quần áo của mình còn dính thức ăn tôi mới nôn ra, anh ta kéo tay tôi đi thẳng ra ngoài.

“Tôi..... chúng ta đang đi đâu?” Tôi thật sự nghi ngờ là mình đang nằm mơ, Diệp Tử Ninh nắm tay tôi đi thật sự là rất ôn nhu, hoàn toàn không giống như bình thường.....uhm, là mười ngón tay đan vào nhau..... nếu đây là mộng, thật là quá quý dị rồi!

Tôi nơm nớp lo sợ bị Diệp Tử Ninh kéo vào một văn phòng, dọc đường đi, tất cả mọi người nhìn thấy chúng tôi nắm tay cùng đi, tiếng vỗ đồ vang lên liên tiếp, đương nhiên là tiếng nghiêng răng nghiêng lợi kéo cà kèo kẹt lại không dứt, sau lưng tôi giống như có ngàn kiếm đâm tới, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng.

Nghiệp chướng ơi là nghiệp chướng.....

“Sáng nay cô đã ăn những gì?” Bác sĩ Trương ngồi trước mặt hiền lành hỏi tôi, đương nhiên ân cần với hiền lành không phải vì từ tôi mà đến, đương nhiên là do có một ông thần mặt đen đang ngồi ở kế bên tôi.

Thật ra trong lúc này, lòng tôi có hơi chút cảm động, bởi vì tựa hồ trong mắt anh ta thấy được quan tâm cùng lo lắng cho tôi.

“A..... cái này.....” Tôi nhớ lại, dạo gần đây không biết vì sao ăn uống đặc biệt thấy ngon miệng, ăn mãi cũng không thấy no, cho nên hỏi tôi vấn đề này là có hơi khó khăn, “Sữa, yogurt, 2 cái bánh pút – đing, 2 quả táo, còn có mấy miếng bánh ngọt,..... hình như còn có.....”

Mặt của bác sĩ Trương đã muốn trắng đi, vẻ mặt khó có thể tin được: “Tôi hỏi là bữa sáng của cô thôi, chứ không phải là ngày hôm qua cô ăn gì.”

“Tôi biết, đó là bữa sáng hôm nay đó, đúng rồi, còn ăn một phần gà rán KFC.”

Trên mặt bác sĩ Trương rõ ràng hiện lên một câu hỏi — “Cô là heo biến hình sao?”

Tôi bỗng nhiên có chút ngại ngại “Ngượng ngùng, gần đây ăn uống có chút ngon miệng, ăn hơi nhiều một chút.”

“..... A, thì ra là thế, trách không được vài ngày không gặp, Tiểu Chu cô cả người mập ra không ít.”

“Không thể nào, có mập ra thật sao?” Đàn ông sợ đầu tròn, còn phụ nữ thì sợ béo, tôi nghe bác sĩ Trương nói tôi mập lên không ít, lập tức đứng lên nhéo nhéo thịt bên hông mình, hix hix..... ()b. Đúng là mập lên không ít thật, tôi nước mắt như mưa.

“Ăn nhiều như vậy không bị đau bụng mới là lạ.” Diệp Tử Ninh đối với chuyện tôi mập lên không ít làm như không thấy, lại bắt đầu giáo huấn thôi ăn nhiều.

“Nhưng mà tôi đói mà.” Tôi ủy khuất, tôi xưa nay ăn uống không ít thật nhưng chưa có bao giờ giống như hiện tại, hai là tôi đang dậy thì lần thứ hai?!

“Em có thể ăn nhiều một chút ~ mà ~” Diệp Tử Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói, anh ta đang nói mát, bất luận người nào cũng có thể nghe ra.

Quả thật là không có thiên lí, ác ma này quả có hơi quá nhiều rồi đó, không chỉ có hạn chế tự do của tôi, giờ đến ăn uống cũng muốn quản tôi.

“Bác sĩ Trương, viết đơn thuốc cho cô ấy đi, tôi phải đi trước.” Diệp Tử Ninh phân phó cho thầy thuốc xong, xoay người đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Cầm thuốc rồi ngoan ngoãn quay về văn phòng của tôi ngay.”

“Biết rồi.” Ngoài miệng tuy rằng không phục nhưng trong lòng lại có một cảm giác ngọt ngào chảy qua.

Tôi thấy Diệp Tử Ninh đã ra khỏi phòng rồi, lúc này mới quay đầu lại, cẩn thận nói với bác sĩ Trương: “Bác sĩ Trương à, còn có một chuyện, chị xem giúp em với.”

“Còn có cái gì không thoải mái?” Diệp Tử Ninh vừa đi, thái độ bác sĩ Trương lập tức thay đổi, thật sự là khinh người mà!

“Kinh nguyệt của tôi hai tháng rồi không có tới,” tôi lo lắng, kinh nguyệt không chính xác là do rối loạn nội tiết.

Nghe vậy, bác sĩ Trương mở to hai mắt, “Cô nói là hai tháng rồi kinh nguyệt cô chưa có tới?”

“Vâng,” tôi gật gật đầu “Trước kia vẫn chính xác nhưng không biết vì sao hai tháng nay lại chưa tới, chị kê thuốc cho em đi.”

“Ăn uống tự nhiên ngon miệng, kinh nguyệt không tới, nôn mửa.....” Bác sĩ Trương lăm lăm lầu bầu, bỗng nhiên ngừng đầu, đôi mắt sáng long lanh nhìn tôi, “Tiểu Chu, không phải là cô có thai rồi chứ?”

50. Chương 50: Bỏ Trốn

Tôi thấy mình bị sắc nước miếng mà chết, nhưng ông trời thấy tôi có lẽ chưa chịu đủ tội nên không cho tôi chết, chỉ là sắp chết mà thôi ~

Tôi không biết bọn họ làm chẩn đoán cho tôi như thế nào, tôi cũng không biết là mình làm thế nào đi tới văn phòng của Diệp Tử Ninh, cũng không biết là ai đã tri thông cho anh ta, hiện giờ trong đầu của tôi chỉ có ba chữ : ‘có thai rồi’!

“Trư Trư, đến đây, lại đây ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi đi.” Diệp Tử Ninh vui mừng lộ rõ trên nét mặt, thật cẩn thận dìu tôi ngồi vào trên ghế, nụ cười trên môi vô cùng sáng lạn, quen biết anh ta lâu như vậy nhưng chưa từng thấy anh ta cười vui vẻ như thế. Nhưng mà giờ này khắc này, tươi cười như vậy làm cho tôi cảm thấy được vô cùng chói mắt!

“Chán ghét, anh tránh ra đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Diệp Tử Ninh sững sốt một chút, trên mặt gân xanh nổi lên, tôi sợ tới mức nhắm mắt lại, bất quá, đúng lúc anh ta thu hồi lại này vẻ mặt đánh người thay bằng vẻ mặt ôn nhu săn sóc.

“Trư Trư ngoan, có đói bụng hay chưa, muốn ăn cái gì nói với anh, anh gọi người đi mua.”

“Không phải mới vừa rồi không cho tôi ăn sao?” Tôi có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng vừa nhớ lại bởi vì anh ta mà tôi mang cái bụng nghiệt chủng kia là cảm thấy khó chịu, mặt vẫn hầm hầm như cũ.

“Vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ, bắt quá em không thể vẫn ăn nhiều, như vậy rất dễ bị đau bụng, hôm nay anh viết cho em một cái thực đơn ăn uống, từ nay về sau cứ dựa theo đó mà ăn.” Diệp Tử Ninh vẫn là tươi cười, dùng bàn tay như có như không vuốt qua đầu tôi, làm tôi có cảm giác mình như là con chó nhà anh ta nuôi. Anh ta nói vốn là câu mệnh lệnh nhưng vừa thấy tôi chu miệng, vì thế lại bỏ thêm một câu trưng cầu ý kiến của tôi: “Được không?”

“Không được không được!” Tôi bỏ tay anh ta ra, buồn bực gãi gãi mình tóc, có hơi phát điên.

Vừa nghĩ tới trong bụng mình bỗng nhiên thêm một sinh mệnh là tôi liền buồn bực muốn đánh người, làm sao lại trúng chiêu được vậy trời?! Một chút tâm lý chuẩn bị tôi cũng không có, tôi căn bản không muốn kết hôn, lại càng không muốn sinh em bé, trong tâm lý của tôi, tôi vốn chính là một đứa nhỏ, tôi vừa mới tốt nghiệp không lâu, còn chưa có chơi đủ, tôi gánh vác không nổi trách nhiệm của một người mẹ, vừa nghĩ tới đây, tôi cảm thấy áp lực quả thật vô cùng lớn.

Càng làm cho tôi buồn bực là đứa bé này là con của Diệp Tử Ninh, tin tức tôi có con với Diệp Tử Ninh bị người ta lấy vận tốc ánh sáng truyền đi khắp bệnh viện, tôi lại một lần nữa trở thành diễn viên của dư luận.

Vô luận đi đến nơi nào, tôi cũng đều có thể cảm giác được này sóng điện tức giận, ganh ghét của phụ nữ trong bệnh viện.

Tôi biết, mọi người nhất định tưởng tôi cố ý mang thai với Diệp Tử Ninh, mấu bằng tử quý, rốt cục cũng có ngày chim sẻ bay lên làm phượng hoàng rồi, nhưng mà..... nhưng mà có ai biết nỗi khổ của tôi đâu, chuyện XXOO tôi vốn không muốn nó xảy ra, tôi là bị buộc, nhưng tôi biết lời này nói ra không chịu tin tôi cả, ngay cả ba tôi có lẽ cũng không tin tôi!

Đây là cái thế giới gì không biết? Chẳng lẽ không phải nữ thì ngay cả quyền lợi bị cưỡng cũng không có hay sao? Hiển nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng như vậy.

“Trư Trư không cần buồn bã như vậy nữa, nếu không em bé sinh ra có thể không đẹp.” Diệp Tử Ninh giống như thay đổi thành con người khác, ôn nhu làm tôi nổi cả da gà, khoan dung đại lượng làm cho tôi cảm thấy xa lạ.

“Cái gì mà có xinh đẹp hay không, tôi cũng chưa nghĩ tới phải có đứa bé này!” Tôi phiền não vung tay rộng to.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Tử Ninh lập tức trầm xuống, tôi giống như mèo sợ chuột, lui về sau hai bước.

Nhưng mà bão táp trong dự đoán không có tới, chỉ thấy Diệp Tử Ninh bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Hôm nay thời tiết không tồi, chúng tôi đi ra bên ngoài phơi nắng đi, như vậy có lợi cho em bé.”

Nói xong nắm tay tôi đi ra ngoài sân cỏ.

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây đại thụ xanh biếc rậm rạp vô cùng xinh đẹp, nhất là sau chín giờ, ánh sáng ấm áp chiếu lên trên người làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, cảm xúc của tôi cũng dần dần bình tĩnh một ít.

Thời tiết đẹp, người bệnh phơi nắng không ít, nhưng vì Diệp Tử Ninh là phó viện trưởng, chức vị không giống người thường nên anh ta mang đi vào một cái công viên nhỏ, nơi đó là nơi chuyên dành cho người bị có tiền nên người ở đây rất ít.

Diệp Tử Ninh lựa chọn ở một thân cây ngồi xuống, dựa lưng vào thân cây, sau đó làm cho tôi tựa đầu vào chân anh ta.

Tuy rằng tính tình anh ta tốt lên nhưng tuyệt đối là lão hồ ngoài cười nhưng trong không cười, bị áp bách trường kỳ nên tạo thành thói quen, cho dù trong lòng không phải thực nguyện ý nhưng tôi cũng làm theo lời theo anh ta.

Tôi ngồi xuống, Diệp Tử Ninh liền cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên trán tôi “Trư Trư, anh biết chuyện này làm em ngoài ý muốn nên trở tay không kịp, anh cũng biết em còn nhỏ tuổi, còn chưa chuẩn bị tâm lý

có con, nhưng nếu ngoài ý muốn đến rồi, chúng tôi phải nhận, này dù sao đây cũng là một sinh mệnh, là món quà thượng đế dành cho chúng ta, em hẳn tâm không cần con sao?”

Tôi nhắm mắt quyết định giả chết, lúc trước nếu không anh ta buộc tôi làm chuyện đó, nếu không khi anh ta làm chuyện đó không mang bao cao su, nếu sau đó anh ta không cho tôi uống thuốc, làm sao có cục diện như ngày hôm nay? !

Thấy tôi không nói lời nào, Diệp Tử Ninh cũng không ép tôi, tay đặt trên tóc tôi khẽ vuốt, cảm giác tựa như anh ta đang vuốt lông cho chó nhà anh ta nuôi không bằng. >

Tôi hơi mở một mắt ra, bởi vì tôi nằm ngay mặt cho nên có thể rõ ràng nhìn thấy thái độ của Diệp Tử Ninh, giờ phút này trong ánh mắt anh ta tràn đầy nhu tình, thấy tôi quan sát anh ta, anh ta mỉm cười, tiếp theo lại cúi xuống nhẹ nhàng hôn tôi một chút, bất quá lần này là ở trên gương mặt.

“Chán ghét, không cần loạn hôn.” Tôi có hơi ngượng ngùng dời tầm mắt ra nơi khác.

Bộ dáng then thùng chắc lấy lòng được Diệp Tử Ninh, anh ta vui vẻ nở nụ cười, tôi nhìn anh ta tươi cười vui vẻ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác khác, trong khoảnh khắc đó tôi cảm thấy cả đời như vậy thật ra cũng không tồi.

Nhưng có điều ý nghĩ như vậy cũng chỉ là trong khoảnh khắc mà thôi, tôi đối với cái bụng “Ngoài ý muốn” này vẫn là tràn ngập sợ hãi, không biết làm sao mới tốt.

Không biết phụ nữ có thai tính tình thay đổi hay là vì mình trong lòng không muốn có thai, từ lúc biết mình mang thai ngoài ý muốn, tôi một mực giận dữ, nhưng Diệp Tử Ninh dường như thay đổi thành người khác, mặc kệ tôi có quá phận như thế nào, anh ta cũng chỉ cười cười, sau đó giống sờ sờ đầu tôi, hôn nhẹ mặt của tôi, nhưng anh ta đối với tôi càng tốt, trong lòng tôi lại càng không thấy thoải mái, cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng không đúng chỗ nào tôi lại nói không được, đành phải tiếp tục cùng quạu quọ với anh ta, tìm anh ta gây phiền toái.

Hôm nay, tôi lại kiếm cớ gây chuyện với anh ta, khi Diệp Tử Ninh đang dùng lời ngon tiếng ngọt an ủi tôi thì của “Pang” một tiếng bị mở ra, có lẽ phải dùng từ “Đá vắng” mới chính xác, từ ngoài cửa tiến vào một đám người

Tôi xoay người vừa thấy, đơ toàn tập, ba tôi, bác tôi, anh họ, anh trai hồ ly Tiểu Bạch cùng nhau hùng dũng tiến vào.

“Chu Chu, là thằng khốn nạn nào làm bụng con to?”

Ách. làm bụng to. Lời này thô tục quá nha ~~ , tôi thấy bộ dạng bác tôi vô cùng đau đớn, trong lòng bắt đầu yên lặng rơi mồ hôi.

“Tiểu Chu, nói cho anh họ biết thằng nào đáng khinh như thế, ‘làm’ cũng không biết mang phòng hộ, em nói cho anh họ biết, anh kêu huynh đệ làm thật nó, làm cho nó đoạn tử tuyệt tôn!” Trong mắt anh họ hiện lên một tia ngoan độc, tim tôi nhảy chậm một nhịp, trộm nhìn qua Diệp Tử Ninh, phát hiện sắc mặt anh ta có chút không tốt, nhưng cũng may là chưa có bùng nổ.

Ba ba này giờ không ép hỏi tôi giống như bác cùng anh họ, mà chỉ lặng lẽ nhìn tôi, sau đó dời tầm mắt qua Diệp Tử Ninh đứng cạnh tôi, Diệp Tử Ninh đón nhận ánh mắt giết người của ba ba, hai kiếm gặp nhau, không khí vô cùng căng thẳng ~~

Tôi mồ hôi ướt đầm, nhắm mắt lại lui về sau, nhưng lại sau lưng là bức tường, tôi không có chỗ trốn!

“Nếu tôi đoán không sai, người đó chính là cậu?” Ba ba bỗng nhiên mở miệng .

“Là cháu, xin chào bác, cháu gọi là Diệp Tử Ninh.”

“Thì ra là thằng Xú tiểu tử này, sau này cậu chuẩn bị làm sao hả?” Anh họ rất xúc động, bay lại nắm lấy cổ áo Diệp Tử Ninh, đáng tiếc Diệp Tử Ninh là ai? Cổ áo anh ta có thể để người ta dễ dàng nắm như vậy hay sao?

Chỉ thấy Diệp Tử Ninh nghiêng người qua một bên để tránh móng vuốt của anh họ, hiển nhiên là anh ta không ham chiến!

“Cháu sẽ phụ trách Trư Trư!” Diệp Tử Ninh bỗng nhiên chuyển tới bên người tôi, ôm bả vai của tôi, vô cùng kiên quyết nói với ba ba tôi.

“Không. Thiếu gia. A.” Tôi vốn muốn nói không cần đâu, nhưng chữ “Không” vừa mới vừa mở miệng, ánh mắt giết người của Diệp Tử Ninh lập tức bay qua, tôi nuốt nuốt nước miếng, nói không nên lời.

Không cần đâu, không cần phụ trách với tôi đâu, tôi thật sự không muốn kết hôn, lại càng không muốn làm mẹ, kết hôn với Diệp Tử Ninh, tôi sợ mình hội hỏng mất.

Nếu là một mình tôi xuất hiện trước mặt mọi người, sẽ không ai cảm thấy tôi xấu, sẽ càng không có ai nghĩ tôi là chim sẽ muốn bay lên làm phượng hoàng, mà cho dù là con chim sẻ, tôi cũng sẽ làm một con chim sẻ vui vẻ, nhưng khi Diệp Tử Ninh xuất hiện ở bên cạnh tôi, tôi liền lập tức biến thành một con con gà con xấu xí đứng ở bên cạnh một con khổng tước xinh đẹp tiên diễm, trở thành cảnh nền cho anh ta.

Mà hiện tại bức bối nhất là vô luận tôi đi đến nơi nào cũng có thể cảm nhận được sát khí vờn quanh người mình, giống như tôi đã làm tội gì không thể tha thứ ấy, đem bạch mã hoàng tử của bọn họ làm cho hoen ố, tôi trở thành hồ ly tinh trong mắt bọn họ, không, ngay cả hồ ly tinh tôi cũng không bằng hơn, bởi vì hồ ly tinh bình thường đều là rất đẹp ! Bọn họ cho rằng tôi không đủ tư cách!

“Trư Trư em muốn nói cái gì? Em là không phải là không muốn chứ?” Hồ ly Tiểu Bạch Vẫn đứng ở một bên bỗng nhiên mở miệng , tuy rằng vấn đề này nghe giống như anh ta đang trưng cầu ý kiến của tôi nhưng nếu nhìn vào ánh mắt cùng vẻ mặt xem kịch của anh ta, chắc chắn mọi người sẽ biết ngay là anh ta chờ xem tôi chết như thế nào!!!

“Đúng vậy, Chu Chu, con có ý kiến gì cứ việc nói ra, bác làm chủ cho con!”

Tôi cảm kích nhìn bác cùng anh họ, nhưng mà cảm kích thì có được gì đâu, mà ánh mắt giết người của người kia lại chiếu tới, vì thế tôi chu miệng lên nửa ngày, vẫn là không phụ lòng mong mỏi của người nào đó mà lắc đầu.

“Cậu muốn phụ trách Chu Chu nhà tôi như thế nào?” Ba ba vẫn lạnh lùng như cũ.

“Cưới cô ấy!” Diệp Tử Ninh thái độ kiên quyết, lời ít mà ý nhiều.

Lời này vừa nói ra, tôi không khỏi trợn tròn hai mắt, thẳng nhai này nói thật sao?

Nhiều năm sau, khi gia đình tụ hội lần thứ N, trên bàn nhậu bác vẫn còn nhắc mãi, lúc ấy bọn họ nghe Diệp Tử Ninh muốn kết hôn với tôi, trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ , cho dù không có biểu hiện ra ngoài nhưng trong lòng vẫn là hoài nghi đầu óc Diệp Tử Ninh bị nước vào hoặc là bị thần kinh rồi.

Đúng vậy, bọn họ là rất thương yêu tôi, cho rằng tôi tốt lắm, nhưng mà bọn họ không thể xem nhẹ lương tâm, Diệp Tử Ninh thật sự là rất chói mắt , rất vĩ đại, tôi đứng ở anh ta bên người, tựa như một hạt bụi nhỏ, thật ra anh ta có nhiều lựa chọn tốt hơn tôi nhiều. Nhưng cảm tình không thể dùng lí lẽ thường để giải thích, Chu Du đánh Hoàng Cái, một cái nguyện đánh, một cái nguyện thua, người bên ngoài còn có thể nói cái gì đây?

Tôi nghe bọn họ nói như vậy, tức giận vô cùng nên ôm con đi thẳng về nhà, một tháng không cho bác cùng anh họ thấy được tiểu bảo bối của bọn họ, sau bọn họ mua N lễ vật cho tôi, tôi mới tha thứ bọn họ, đương nhiên, cái này là nói sau .

“Xem như cậu còn là đàn ông.” Anh họ nghe Diệp Tử Ninh lời, vừa lòng gật đầu.

Sau đó người một nhà liền vây quanh Diệp Tử Ninh bắt đầu thẩm tra mười tám đời tổ tông của anh ta, lại sau đó, bọn họ mà bắt đầu thương thảo gặp cha mẹ hai bên như thế nào, lại lại sau đó đến bày tiệc cưới làm sao, từ đầu tới cuối không có hỏi qua một chút qua ý kiến của tôi.

“Tôi. Tôi.” Tôi yếu xìu phát ra một chút âm thanh, hy vọng khiến ọi người chú ý tới mình, nói cho bọn họ biết, người bọn họ đang thương lượng đó chính là tôi, vì thế tôi hẳn là phải có quyền quyết định mới đúng chứ!

Chính là mọi người như không thấy.

“Tiểu Chu, con ngoan ngoãn đến một bên nghỉ ngơi đi, mấy chuyện khác thì giao cho ba ba xử lý được rồi.” Đây là lời ba ba nói.

“Chu Chu, không cần lo lắng, bác sẽ vì con tranh thủ hết thấy điều kiện có lợi.” Đây là ý kiến của bác.

Anh họ cầm một chút trái cây mà bọn họ mang tới nhét vào tay tôi, “Yên tâm, em chỉ còn ăn ngon ngủ ngon là được rồi, chuyện gì khác cứ để cho anh lo.”

Tôi cảm nín không biết nói gì luôn. >_

Mà thật con hồ ly Tiểu Bạch lại kiêu chân bắt chéo ở một bên xem kịch vui, nhìn vẻ mặt xem trò hay kia có lẽ cục diện ngày hôm nay anh ta đã sớm liệu đến.

Tôi buồn bực, tôi buồn rầu, gãi tóc một hồi, tôi chịu không nổi càng trở nên buồn bực dữ hơn, ngay sau đó, di động run run lên lên.

Tôi nhìn vào điện thoại, trong khoảng khắc tim đập nhanh hơn, là tin nhắn Bạch Thần nhắn đến: “Nhanh nhanh đến chỗ quán Bar ở ngã tư, chỉ một mình em thôi, đừng để cho người khác thấy!”

Tôi có tật giật mình nhìn chu vi quanh mình một chút, phát hiện không ai chú ý tới tôi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức lại bắt đầu phiền não rồi, này rốt cuộc đi hay là không đi đây?

Tôi ngồi ở chỗ kia, trong lòng suy nghĩ a suy nghĩ ~~, nếu đi bị phát hiện, tôi sẽ bị chết thảm hại hơn, nếu không đi, tôi sẽ bị ép kết hôn sinh em bé, tôi không còn có tự do.

Sinh mệnh đáng quý, thức ăn đáng yêu, nếu có thêm tự do thì càng tuyệt vời!

Nghĩ vậy, lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi quyết định vì mình làm một lần lựa chọn, vì thế tôi lấy cớ đi toilet, sau đó thừa dịp khi không có ai, trộm chạy ra ngoài bệnh viện.

Khi chạy ra ngoài bệnh viện, trong tay tôi còn ôm một bình hoa quả to, nặng chết người!

Quán Bar ở ngã tư là một trong những gia sản của Bạch gia. Hiển nhiên sáng sớm Bạch Thần đã phân phó tốt lắm, tôi vừa đến, lập tức còn có người dẫn tôi vào ghế, Bạch Thần ngồi trong đó chờ đã có hơi chút không kiên nhẫn.

“Anh ta không cho em đi ra?”

“Không có.” Tôi đem hoa quả đẩy qua một bên, trong lòng có chút trống rỗng, nói không nên lời tại vì sao, không biết nếu ba ba không thấy tôi có hốt hoảng không?

“Chu Chu, em chắc là biết anh gọi em ra đây là có chuyện gì chứ?” Bạch Thần ngồi xuống bên người tôi, ngữ khí vẫn là ôn nhu như cũ.

“Vâng.” Tôi mờ mịt gật đầu, trong lòng vẫn không ngừng suy nghĩ.

Trước đây, Bạch Thần đã nói có thể mang tôi thoát khỏi ma chướng của Diệp Tử Ninh, mang tôi đến một nơi mới đi bắt đầu cuộc sống mới, cam đoan đời này kiếp này Diệp Tử Ninh không tìm thấy tôi, nhưng mà lúc trước tôi vẫn do dự, bởi vì tôi lo lắng cho người nhà nên vẫn cứ chần chờ mãi, nhưng hiện tại đến thời khắc quyết định rồi, tôi phải tiếp tục tiêu dao, nếu không đi, tôi phải kết hôn sinh em bé!

“Chu Chu trong lòng lo lắng cho người nhà đúng không?”

“Uhm, tôi không bỏ được ba ba, bọn họ thương tôi như vậy, nếu như phát hiện tôi không thấy, bọn họ sẽ lo lắng.” Nhớ trước đây khi tôi cãi nhau cùng hồ ly Tiểu Bạch, kết quả đương nhiên là bị hồ ly Tiểu Bạch chiếm tiện nghi, tôi tức giận đến mức ôm lấy thú nhồi bông, mang theo hai bình bánh bích quy, liền rời nhà trốn đi, sau đó ba ba phát hiện, gấp đến độ đem hồ ly Tiểu Bạch đánh một trận, sau đó phát động hàng xóm láng giềng chung quanh cùng đi tìm tôi, mà nói thì tôi cũng không hay ho gì, tôi ôm thú bông cùng bánh bích quy rời nhà trốn đi, đi tới đi lui một chút thì lạc đường, sau đó ngồi bẹp xuống ở một góc thì một con chó lớn bỗng rượt theo tôi giống như có thù với tôi, má ơi, hàm răng kia sáng long lanh, tôi sợ tới mức nước mắt cũng rơi xuống, theo bản năng tôi quay người chạy ra chỗ khác, chạy không được hai bước, cả người liền rơi xuống một cái ống cống, đầu năm nay ăn trộm cũng thật là túng thiếu, ngay cả cái nắp ống cống cũng đi trộm cho được.

Sau đó có một mỹ thiếu niên đã cứu tôi, tuy rằng lúc ấy tôi đầu đầy sao bay nhưng con mơ hồ cũng thấy được mặt mỹ thiếu niên kia, quả thật là vô cùng đẹp trai, nhất thời làm cho tôi cảm thấy mình ngã vài lần cũng coi như đáng giá, đáng tiếc sau đó tôi bị té xỉu, sau khi tỉnh lại liền nhìn đến ba ba rơi lệ đầy mặt, mà hồ ly Tiểu Bạch trong vô cùng hối hận, sau lần đó hồ ly Tiểu Bạch có suốt ba tháng không khi dễ tôi nữa, đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, chờ tôi khôi phục xong, anh ta lại trở về bộ dáng hồ ly trước kia, chỉ là không dám xuống nặng tay mà thôi.

“Em đi với anh trước, đi rồi anh sẽ nhờ người báo cho ba em biết, ” giọng của Bạch Thần vô cùng ôn nhu, anh ta dùng tay vô cùng thân thiết địa vuốt vuốt tóc tôi, thật giống như có một ông anh quan tâm săn sóc mình vậy, tôi nhất thời có hơi mê mang .

“Vì sao anh tốt với tôi như vậy?”

“Bởi vì anh thích Chu Chu , anh hy vọng Chu Chu luôn luôn vui vẻ.” Nghe thấy tôi hỏi, Bạch Thần ôn nhu cười cười, lộ ra một cái răng khểnh trông rất dễ thương.

“Nhưng mà.”

“Không có gì nhưng mà cả, em có muốn gả cho Diệp Tử Ninh không? Sau đó sinh con cho anh ta, làm việc nhà cho anh ta, căn cứ vào mấy tháng qua của em, em cho là về sau em sẽ sống sung sướng vui vẻ sao?”

“Có đôi khi anh ta cũng không quá đáng như vậy, hơn nữa ba ba cùng bác đã nói, bọn họ sẽ vì tôi tranh thủ hết thấy điều kiện có lợi.”

“Em cho là anh ta vì cái gì mới cưới em?”

“Vì em bé.”

“Thì đúng rồi, em cam tâm vì một đứa bé mà xúc động kết hôn, sau đó cùng một người không thương mình, mình cũng không thương anh ta sống cùng suốt cả cuộc đời sao?”

“Không muốn!” Tôi chắc chắn nói.

Cho dù toàn bộ thế giới đều cho rằng tôi là một đứa con gái xấu thì lại thế nào, chỉ cần tôi sống yên ổn trong vũ trụ nhỏ của tôi, tôi chính là độc nhất vô nhị trên thế giới này, không người có thể thay thế, chỉ cần tôi kiên trì, không ai có thể bức bách tôi, cho dù có xấu thì tôi cũng sẽ đi tìm tình yêu ình, người ta nói thế giới này tràn ngập tình yêu, tôi sẽ tìm một người tâm đầu ý hợp, tôi yêu người ta và người ấy cũng yêu tôi!

“Vậy Chu Chu còn do dự cái gì, bây giờ chúng ta đi tìm bệnh viện trước, đem đứa bé bỏ đi, chờ em nghỉ ngơi tốt lên chúng ta sẽ đến Âu Châu, sau khi đến đó, chúng ta sẽ tìm cơ hội liên hệ với người nhà em, nói cho bọn họ biết em rất an toàn.”

“A, hiện tại phải bỏ đứa bé?” Cho dù quyết định phải đi tìm hạnh phúc của mình nhưng vừa nghe tới phải lập tức bỏ đi đứa bé, trong lòng liền nhịn không được rồi rầm lên, tưởng tượng phải bỏ đi đứa bé này từ trong thân thể của mình ra, nhất thời trong lòng trống rỗng.

“Nếu không đi sẽ không kịp , Diệp Tử Ninh rất nhanh sẽ phát hiện em không thấy, đến lúc đó muốn đi, cũng rất phiền toái .” Bạch Thần hình như so còn nóng vội hơn tôi.

“Nhưng mà.”

“Không cần phải nhưng mà nữa, Chu Chu, em phải tin tưởng anh, anh làm việc này đều vì tốt cho em cả thôi.”

Tôi nhìn vào mắt Bạch Thần, nơi đó giống như lúc trước, mang theo một chút ôn nhu, nhưng tôi nhìn anh ta một hồi, anh ta liền dời tầm mắt ra nơi khác.

“Cát kê cát kê cát kê cát kê cát kê, có bà đi đi tẩy đường sát.” Di động lại vang lên không ngừng.

Là Diệp Tử Ninh gọi tới, tôi lập tức ấn nút tắt đi nhưng đối phương cứ liên tục gọi tới, Bạch Thần nhìn không được, cầm lấy di động của tôi, nhấn nút tắt cuộc rồi rồi nhấn luôn nút tắt nguồn.

“Chu Chu. Nếu không đi sẽ không kịp !”

“Được rồi, hôm nay thì hôm nay đi.” Tôi thở gật đầu, trong lòng cảm giác trống rỗng càng lúc càng lớn, tôi không biết quyết định của chính mình đúng hay là sai, tôi đi về phía trước từng bước từng bước một.

51. Chương 51: Chương Kết Thúc

Bạch Thần vừa nghe tôi nói xong lập tức kéo tôi lên xe anh ta ngay.

Trong lòng rối rắm, tôi liên tục xoay xoay hai tay với nhau, hiện giờ hai tay cũng lạnh như băng, từ khi tôi biết mình có thai tới bây giờ chỉ mới có ba ngày, chuyện này đến quá nhanh làm cho tôi trở tay không kịp, nhưng càng làm cho rối rắm hơn chính là đứa bé này chưa đến ba ngày đã phải bỏ nó đi, trong lòng tôi có hơi chút không yên!

Trong lòng bắt đầu khó chịu, cảm giác buồn nôn kia lại tới nữa rồi.

“Dừng xe, Bạch Thần, tôi muốn nôn, mau dừng xe đi!” Tôi bịt miệng kêu vội.

Bạch Thần nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, “Chu Chu, em nhìn một chút đi, ở sau lưng có một chiếc xe vẫn đi theo chúng ta, anh phải cắt đứt đuôi bọn nó, em ngồi cho vững nhé.”

Cái gì? Tôi còn chưa kịp phản ứng gì hết, chỉ cảm thấy thân mình hơi nghiêng về phía trước, cũng hên là đã mang dây an toàn, bằng không là bị đập mặt vào thành xe rồi.

Bạch Thần đột nhiên tăng tốc lên, tôi hốt hoảng nhìn qua đồng hồ tốc độ thì đã vượt qua 100km / giờ!

Mẹ ơi, lúc này trong lòng cảm thấy buồn nôn mà còn chạy xe nhanh thế này, thật muốn xỉu quá.

“Bạch Thần, tôi thật sự..... không thoải mái!” Xác thật như Bạch Thần nói, ở sau lưng chúng tôi có hai chiếc xe một trắng một đen vẫn đi theo chúng tôi, chúng tôi chạy nhanh bọn họ cũng chạy nhanh, thậm chí có một chiếc còn muốn vượt qua chúng tôi chặn đầu xe.

“Em nhìn thêm một chút nữa đi, chờ anh cắt đuôi bọn họ đã, hiện giờ anh không thể dừng xe lại.” Bạch Thần không có thời gian để nhìn tôi.

Tôi cũng muốn nhìn nhưng mà chuyện này tôi không thể khống chế được mà ~~ ! Bạch Thần rẽ qua một góc đường, tôi lập tức nghiêng qua trái, lại một chút rồi nghiêng qua phải, so với đi tàu siêu tốc còn kích thích hơn, lại qua một ngã rẽ, tôi bị nghiêng người qua bên Bạch Thần, sau đó ‘ợ’ nôn ra quần áo của anh ta.

“Em..... tôi không phải bảo em nhìn một chút sao?” Bạch Thần nhíu mày lại, ngữ khí rất không bình tĩnh.

Tôi bị anh ta mắng có hơi ngây người, đây là lần đầu tiên anh ta lớn tiếng với tôi, còn nhớ lần trước đưa xe tôi cũng nôn lên người anh ta nhưng anh ta với biểu hiện bây giờ hoàn toàn là hai người khác nhau.

Tiếp theo tôi liền cảm thấy ủy khuất, cũng không phải tôi muốn nôn hơn nữa tôi đã báo trước cho anh ta, nhưng mà tự anh ta không cho tôi xuống dưới, anh ta dựa vào cái gì mà mắng tôi?!

Nghĩ như vậy, tính tình quật cường của tôi lại nổi lên, “Dừng xe! Tôi phải xuống xe! Lập tức, ngay bây giờ!”

“Chu Chu.....” Bạch Thần cũng thấy được mình quá lời, lúc này mới dời sự chú ý qua bên người tôi, “Thật xin lỗi, vừa rồi ngữ khí của anh hơi kém một chút, nhưng hiện tại anh không thể dừng lại được nữa, dừng lại chúng ta không còn có đường lui, chỉ có thể liều mạng hướng về phía trước!” Nói xong Bạch Thần giảm chân ga, không ngừng thì không nói đi, hiện giờ lại còn tăng tốc!

“Tôi. Tôi phải dừng xe, tôi thật sự không thoải mái.” Tôi hiện tại không chỉ có là muốn nôn mà còn cảm thấy đầu váng mắt hoa, khó chịu muốn chết đi được!

“Không được, em nhìn một chút đi, hay em muốn nôn thì nôn đi, hiện tại anh không thể dừng xe!” Bạch Thần không chút suy nghĩ, lại một lần nữa cự tuyệt yêu cầu của tôi.

Lần đầu tiên tôi nhận ra rằng con người giống như tiểu bạch hổ này thì ra là tà ác như thế, thậm chí so với Diệp Tử Ninh còn đáng giận hơn nhiều, Diệp Tử Ninh thích khi dễ tôi, nhưng anh ta giống những hồ ly Tiểu Bạch chỉ thích xem tôi xấu mặt, nhưng không làm ra chuyện gì làm tổn thương tôi, nếu một khi tôi cảm thấy được không thoải mái hoặc là bị thương, bọn họ vẫn rất lo lắng cho tôi, tuy rằng ngoài miệng vẫn mắng tôi ngốc nhưng đó là nói ngoài miệng thôi. Hiện giờ ngay tại giờ khắc này, tôi bỗng nhiên ý thức được một vấn đề: tôi thật là ngu xuẩn, vì sao tôi vẫn nghĩ Diệp Tử Ninh là khi dễ tôi chứ, anh ta vẫn giống những hồ ly Tiểu Bạch, tuy rằng thích khi dễ tôi thật nhưng cho tới bây giờ đều chưa làm cho tôi chịu một chút thương tổn nào!

“Tôi phải xuống xe, tôi phải xuống xe ngay bây giờ!” Ngữ khí của Bạch Thần làm cho tôi càng thêm tức giận, dạ dày cũng thật sự không thoải mái, vì thế tôi cầm lấy cánh tay Bạch Thần bắt đầu lắc lắc, lúc ấy tôi thật sự là tức đến không còn lý trí, hoàn toàn thật không ngờ tôi làm như vậy sẽ dẫn đến tai nạn xe cộ.

“Tiêu Chu, em muốn chết sao?” Bạch Thần hoàn toàn biến sắc, anh ta mạnh mẽ đẩy tay tôi ra.

“Bộp” một tiếng, tay của tôi bị đụng vào cửa kính thủy tinh trên xe, tôi đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, thật không dự đoán được anh ta bỗng nhiên đẩy tôi ra mạnh như vậy, trong lòng lại cảm thấy ủy khuất không hiểu được, mấy ngày nay buồn bực, hiện tại cộng thêm vấn đề này làm cho nước mắt tôi cứ như nước vỡ đê, muốn ngừng mà ngừng không được.

Tinh thần Bạch Thần một lòng đặt ở trên kính chiếu hậu, chú ý động tĩnh hai chiếc xe ở phía sau, nhìn thấy tôi khóc, cũng không có an ủi tôi giống như trước đây.

“Tôi phải. Xuống xe. Hu hu.” Tôi vừa khóc vừa đập tay vào cửa kính, tay cũng bắt đầu có hơi đau đỏ lên rồi.

“Chu Chu, em nhìn một chút đi, hiện tại thật sự không thể dừng xe, dừng lại sẽ bị bọn họ vượt qua, đến lúc đó em cũng chỉ có thể đi theo bọn họ trở về.”

“Trở về thì trở về, dù sao sống với cũng dễ chịu hơn ở cùng tên quái dị như anh, dừng xe! Tôi phải xuống xe, nếu không xuống xe, tôi lập tức sẽ nhảy ra khỏi xe!” Lần này tôi là thật sự là tức giận vô cùng, tôi không đi cùng Bạch Thần, tôi cũng không muốn bỏ đứa bé, dạ dày thật là khó chịu, hu hu hu.

Anh ta biết tôi khó chịu mà còn chạy nhanh như vậy, thật là quá đáng. Tôi ‘ợ’ một tiếng lại bắt đầu nôn nghiêng trời lệch đất.

Tôi nôn đến trời đất lệch chuyển, cảm thấy mình sắp chết rồi, tôi rốt cuộc chịu không nổi, tay lại bắt đầu tranh đoạt tay lái của anh ta, “Tôi muốn xuống xe.”

Hai người kéo qua kéo lại, Bạch Thần bị tôi làm cho phân tâm, xe thiếu chút nữa đụng vào một chiếc xe tải phía trước, cũng may là đúng lúc đó anh ta quẹo vào bên đường, “Tiêu Chu, nhanh chóng buông tay ra cho tôi!”

“Không, tôi không muốn!” Tôi lúc ấy cũng là não tàn, một lòng là đối cùng anh ta, sau đó là muốn xuống xe, tôi quên động tác như vậy là vô cùng nguy hiểm, rất có thể tạo thành tai nạn giao thông nghiêm trọng thậm chí có thể dẫn đến thương vong, đáng tiếc lúc đó tôi đã muốn hoàn toàn không có dùng lý trí để nói.

“Em!” Bạch Thần bị tôi làm tức giận đến mức không biết nói gì, vừa rồi nếu anh ta không khẩn cấp quẹo vào, thật sự..... lần đầu tiên anh ta sợ tới mức mặt đều tái xanh.

“Tôi mặc kệ, dù sao tôi hiện tại sẽ xuống xe.” Anh ta rống lên như vậy làm cho trong lòng tôi càng cảm giận bất bình, anh ta nghĩ anh ta làm gì của tôi chứ, làm gì mà tôi không thể xuống xe?! Anh ta bảo tôi không thể xuống xe thì tôi sẽ xuống xe sao, tôi còn có cái gì mặt mũi chứ? !

Tôi lại cùng Bạch Thần giành tay lái, hành động của tôi làm cho Bạch Thần bị phân tâm, không biết khi nào thì chiếc xe màu trắng kia đã đuổi kịp và vượt qua chúng tôi, phía sau vẫn còn một chiếc xe chạy theo.

“Ngu ngốc, nhanh buông tay ra đi!”

“Anh mới ngu ngốc, cả nhà anh đều ngu ngốc!” Tôi chưa bao giờ biết Bạch Thần là người như thế này cả, thì ra trước đây anh ta là giả bộ, hiện giờ mới là bản chất của anh ta.

Hai chúng tôi tranh chấp rất mạnh bạo nên hoàn toàn không chú ý đến chiếc xe phía trước, chờ tới khi chú ý thì đã không còn phanh kịp rồi, xe của Bạch Thần đã đụng vào đuôi của chiếc BMW kia.....

Chỉ nghe được một tiếng ‘Kittttttttttt’ chói tai vang lên, tất cả chìm vào bóng tối.....

.....

Tôi từ người vào bên giường, trừng mắt nhìn người đang nằm trên giường bệnh, hai mí mắt cứ như muốn chạy lại nắm tay nhau, tôi phải dùng sức lực rất lớn mới tách hai chúng nó ra được. =_=_

Nhưng mà vẫn buồn ngủ quá..... Thời gian cứ tích tắc trôi qua, nhưng anh ta vì sao vẫn chưa tỉnh lại chứ, tôi thật sự là rất buồn ngủ rồi đó!!!

Aizzzz, Diệp Tử Ninh sẽ không phải cả đời đều nằm như thế này chứ??? Như vậy tôi đây làm sao bây giờ? Đứa bé trong bụng tôi làm sao bây giờ? Bên tai vẫn là tiếng hít thở đều đều của anh ta nhưng tôi vẫn một mực cảm thấy phiền táo, ngoại trừ phiền táo còn có lo lắng, tôi nhịn không được trộm cầm lấy tay anh ta, lần đầu tiên cảm thấy nhịn không được mà đau lòng, cái loại đau lòng này không phải đau lòng như khi người nhà gặp chuyện không may, tôi nói không ra nguyên nhân nhưng mà trong lòng vẫn luôn cầu mong cho anh ta không xảy ra việc gì, vừa tưởng tượng đến từ nay về sau không còn gặp lại anh ta nữa là trong lòng lại cảm thấy ray rứt, không thể ngờ được, bị ngược đãi mãi cũng trở thành thói quen!!!

“Diệp Tử Ninh, anh nhanh đứng lên cho tôi, nếu không đứng lên tôi sẽ đánh mông anh đấy!”

“Tiểu Diệp Tử, trời đã sáng rồi, mau rời giường thôi!” Tôi cố gắng kéo mí mắt lên, trong hốt hoảng dường như nhìn thấy đuôi mày của Diệp Tử Ninh nhẹ nhàng nhú một chút, tôi lập tức dụi dụi mắt, nhìn lại một lần nữa, nhưng không có gì cả, thì ra là mình hoa mắt. [Sun: đồ mọi người vì sao nghe đến tên này Diệp Tử Ninh lại khê nhú mắt, há há há ^^]

Tôi có chút thất vọng ngáp một cái, tiếp tục thất thần, tiếp tục đấu tranh cùng hai mí mắt của mình, tôi vỗ vỗ vào mặt, lấy tay chống mí mắt để mình không được ngủ “Diệp ma quỷ, anh đã ngủ lâu như vậy rồi mà vẫn không tỉnh sao? Nếu anh không tỉnh, tôi sẽ không để ý đến anh nữa đấy!!!”

“Diệp công công..... anh mau tỉnh lại đi”

Tôi ngáp dài một cái, tôi đã muốn một ngày một đêm không ngủ đủ giấc rồi, rất không có nhân đạo đó, không phải tôi bỗng nhiên si tình, cũng không phải tôi quá nặng tình, hơn nữa những người bên ngoài đó cũng không cho tôi ngủ được, nhất là chú của Diệp Tử Ninh cùng ba tôi, nói tôi cùng người khác bỏ trốn mới làm cho Diệp Tử Ninh xảy ra tai nạn xe cộ, hai người bọn họ còn thật nghiêm trọng cảnh cáo tôi, nói tình huống của Diệp Tử Ninh rất không khả quan, nếu trong vòng hai ngày không tỉnh được thì suốt đời sẽ không có khả năng tỉnh dậy được.

Ôi mẹ ơi ~~ nhiều tội trạng quá, tôi gánh vác không nổi trách nhiệm này đâu à ~~ hơn nữa Diệp Tử Ninh bị thương có nghiêm trọng đến thế sao? Tôi thấy thế nào cũng không nhìn ra được nguyên do cả, bất quá trên trán anh ta có băng gạc trắng, nhìn qua.....à..... Có hơi dọa người!!!

Tuy rằng trong lòng tôi cực kì không muốn nhưng dưới sự kiên trì của ba ba nên tôi vẫn phải phụ trách đánh thức Diệp Tử Ninh, nếu Diệp Tử Ninh không tỉnh lại, tôi sẽ không được đi ngủ!

Quá phận, quá phận, hết sức quá phận, như thế nào có thể như thế được chứ?! Không ngủ đủ giấc, chúng ta sinh ra là thiếu một nửa lạc thú cùng hạnh phúc!

“Tiểu Diệp..... anh rốt cuộc đến bao giờ mới tỉnh vậy, anh tỉnh lại nhanh nhanh được không, chỉ cần anh tỉnh, tôi lập tức nấu cơm cho anh ăn? Được không?”

Tôi lại ngáp một cái, nước mắt không tự giác mà rơi xuống, người bên ngoài không biết nhìn vào tưởng tôi buồn mà khóc, khóc vì Diệp Tử Ninh, vì thế dư luận lần đầu tiên chuyển hướng, lần đầu tiên mọi người đánh giá tôi rốt cuộc cũng không còn khắc nghiệt như trước nữa!

Bọn họ đều nói Diệp Tử Ninh bị chấn thương tới não, vô cùng có khả năng trở thành người thực vật, người có đời sống người thực vật là giống như phim thần tượng hay chiếu trên TV ấy, không có tư tưởng, không có suy nghĩ, không khóc cũng không cười nhưng lại không chết được, bọn họ cho rằng tôi cùng tình nhân

cao chạy xa bay nhưng không ngờ tôi còn ở lại, xem ra từ nay về sau tôi cũng còn xem như người có tình có nghĩa.

Đương nhiên cũng có người lại thêm chán ghét tôi, cảm thấy tôi cái con nhỏ xấu xí này không biết cảm thấy thẹn, câu dẫn Diệp Tử Ninh còn không biết chừng mực dừng lại mà còn một chân đạp hai thuyền, cuối cùng còn làm cho thần tượng trong lòng bọn họ gặp tai nạn, nếu ở cổ đại, tôi hẳn là bị xe ngựa ngũ mã phanh thây, vạn người phỉ nhổ! Ở hiện đại tôi cũng có thể bị rơi vào diễn đàn Thiên Nhai, để cho hàng vạn dân cư mạng công kích tôi, làm thịt tôi, khinh bỉ tôi!!!

“Ninh Ninh, chỉ cần anh tỉnh lại ngay bây giờ, tôi liền kết hôn với anh.....” Hai mắt của tôi đã chống đỡ tới cực hạn, suy nghĩ đã muốn trống rỗng, tôi cũng không biết mình nói cái gì nhưng vừa nói xong thì tay đã bị người ta cầm lấy!!!

Là người ta mạnh mẽ cầm lấy, tay đối phương cực kì ấm áp cực kì nóng, cảm xúc chân thật kia làm cho tim tôi nhảy dựng, bốn mắt nhìn nhau, tôi bị đôi mắt sáng ngời của đối phương làm cho hoảng sợ, cả người lập tức tỉnh ngủ.

“Anh..... Anh tỉnh rồi?” Ngoại trừ kinh ngạc, trong lòng tôi cũng có một tia kinh hãi, trời ạ, tôi rốt cuộc cũng có thể ngủ rồi!!!!

Mắt phượng của Diệp Tử Ninh híp lại, không nói lời nào chỉ là chăm chú nhìn chằm chằm vào tôi, giống như con báo nhìn chằm chằm vào con mồi của nó ấy!

“À, hi hi..... nếu như anh tỉnh rồi, vậy, vậy..... tôi..... tôi đi trước....” Tôi muốn nhanh chóng thông báo với người để người ta đến, tôi còn có cơ hội để đi ngủ, nhưng Diệp ma quỷ người này mãi vẫn không chịu buông tay tôi ra.

Hồi lâu sau, anh ta mới lên tiếng, “Anh đã tỉnh rồi!”

Thì sao????

“.....À, tôi biết anh tỉnh rồi, tôi thấy mà,” tôi biết anh ta tỉnh nhưng ý anh ta là gì, “À, tôi biết rồi, anh muốn tôi giúp anh đi thông báo cho bác sĩ đúng không? Anh đợi tí, tôi đi ngay bây giờ đây!”

Ánh mắt Diệp Tử Ninh rất nghiêm túc nhìn tôi, tự nhiên..... toàn thân tôi lông tơ đứng thẳng!!! =__=

“Không cần!” Lần này anh ra rất nhanh trả lời tôi!

“A!” Trả lời xong tôi liền phát hiện mình không biết nói gì với anh ta, không biết vì sao tôi cảm thấy không dám nhìn vào mắt anh ta, không phải là vì sợ, mà là..... dù sao tôi cũng không nói rõ được, chỉ là cảm thấy có hơi ngượng ngùng.

“Chúng ta đi thôi!” Diệp Tử Ninh bỗng nhiên xuống giường kéo tôi lại đây, bàn tay cực nhẹ choàng qua thắt lưng của tôi.

“A? Đi đâu thế?” Vì sao tôi cảm thấy anh ta từ khi tỉnh lại lại là hai người khác nhau, tôi luôn không theo kịp lời anh ta nói, còn câu này nữa, không đầu không đuôi bảo đi rốt cuộc là đi nơi nào?

Diệp Tử Ninh khẽ nhú mày lại, mắt phượng tuy rằng có hơi mệt mỏi nhưng trong phút chốc liền sáng lên, khóe miệng khẽ cười cười, “Đi cực dân chính.”

“.....A, đi vào trong đó làm gì chứ?” Tôi càng lạc vào mê cung, anh ta không phải bị chấn động não rồi chứ? Sao càng nói tôi càng không hiểu thế này???

“Có mang theo chứng minh nhân dân không?” Diệp Tử Ninh không trả lời tôi mà lại hỏi tiếp.

Tôi gật gật đầu.

“Vừa rồi em cầu hôn với anh, anh đã đồng ý rồi, suy nghĩ không bằng hành động đi, hiện tại chúng ta phải đi đăng kí!” Anh ta dùng ngữ khí cùng thái độ vô cùng miên cưỡng nói chuyện với tôi.

Tôi ngẩn người ra hẳn, đây là chuyện gì vậy? Tôi lúc nào thì cầu hôn với anh ta chứ? Đây là chuyện xảy ra ở thế kỉ nào, có ai lại đây cho tôi biết không? Aaaaaaaaaa.....

“Đi thôi!” Anh ta ôm lấy tôi đi ra ngoài.

Tôi hoàn toàn choáng váng, trong giật mình cảm thấy mười ngón tay của hai chúng tôi đan vào nhau, anh ta kéo tôi đi về phía trước, tôi ngẩng đầu nhìn người ngoài hành tinh trước mắt này, đúng lúc đó anh ta cúi đầu, mỉm cười với tôi, môi mỏng hơi cong lên, tựa hồ mang theo chúng treu tức, lại tựa hồ mang theo chút vừa lòng, trong phút chốc đó thật là khuynh quốc khuynh thành ~~

Vì thế bệnh meizai lại nổi lên.....

.....

Chờ khi tỉnh táo lại, tôi đã là người đóng mác “Đã kết hôn”, muốn hỏi hận thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Tiệc cưới được tổ chức ở khách sạn sang trọng nhất trong thành phố, ngày đó tôi bị người ta xoay quanh giống như con rối, một hồi thì đổi sườn xám, một hồi thì đổi áo cưới, một hồi thì trang điểm thêm, một hồi thì dập đầu, một hồi thì kính rượu, đương nhiên tôi một giọt cũng không có uống tới, Diệp Tử Ninh không chịu cho tôi uống, tôi cũng vui vẻ

Nhưng một hồi hôn lễ mệt quá, đêm đông phòng hoa chúc của chúng tôi không có một chút lãng mạn, Diệp Tử Ninh say đến không biết trời trăng mây đất, mà tôi từ sau khi mang thai càng trở nên buồn ngủ, sau một ngày mệt mỏi như thế, chân đau nhức không thôi, toàn thân xương cốt cứ như tựa hồ đình công giải tán, đợi khi mọi người đi rồi, tôi tắm rửa một cái cũng ngã vào trên giường ngủ không hay gì hết!

Bạch Thần từ sau ngày đó là không thấy nữa, hôn lễ của tôi cũng không thấy anh ta đến, thật lâu sau đó tôi mới biết được ‘Ân oán giang hồ’ của Bạch Thần cùng Diệp Tử Ninh. Kì thật đó là một câu chuyện vô cùng..... ba chấm. Bạch Thần sở dĩ luôn tìm Diệp Tử Ninh gây phiền toái, không phải vì bản thân anh ta mà là vì em gái của anh ta – Bạch Y.

Bạch gia cùng Diệp gia là thế giao, vào thời kì thơ ấu và niên thiếu, anh em Bạch gia đều lớn lên cùng Diệp Tử Ninh, đến thời kì trưởng thành thì tiểu thư Bạch gia lặng lẽ yêu thương Diệp Tử Ninh, đáng tiếc là ‘thần nữ có tâm, vương tử vô tình, khi tiểu thư Bạch gia thổ lộ tình cảm thì Diệp Tử Ninh chẳng lẽ không nhận mà còn quả quyết cự tuyệt.

Bạch tiểu thư kiêu ngạo như vậy, bị cự tuyệt mặt mũi không còn đâu thể nào chịu nổi, vì thế nhất thời luẩn quẩn trong lòng, ý đồ nhảy từ trên lầu năm xuống tự sát. Đáng tiếc có đôi khi muốn chết cũng là một loại xa xỉ, tiểu thư Bạch gia không tự sát thành công, nhưng hai chân lại vĩnh viễn không thể đứng dậy.

Hai vợ chồng Bạch gia đau lòng rất nhiều cũng tức giận rất nhiều, nhưng mà cái này có thể trách ai được bây giờ, dù sao người ta không thương con gái bọn họ thì làm sao được đây??? Kết quả như vậy cũng là do con gái bọn họ nghĩ quẩn trong lòng, nhưng trong lòng tức giận vẫn là ghen không được, vì thế Bạch gia từ nay về sau đoạn tuyệt lui tới với Diệp gia.

Lại nghe nói Bạch Thần nghe được tin em gái vĩnh viễn không thể đứng lên nữa liền chạy đến Diệp gia đánh nhau với Diệp Tử Ninh một trận, sau đó tuyên bố sẽ có một ngày anh ta sẽ khiến cho Diệp Tử Ninh mãi mãi không thể có hạnh phúc, vì thế cho nên mới có câu chuyện ‘ba chấm’ xảy ra sau này.

Nghe xong câu chuyện này làm tôi đau lòng mất vài ngày, tôi nghĩ Bạch Thần nhiều ít cũng là thích tôi, như vậy có thể chứng minh mị lực của tôi, nhưng không thể nào nghĩ tới anh ta là vì trả thù, nhảm chán, nhảm chán hết sức! Ngây thơ, chán ~~

Bảy tháng sau, tôi sinh ra một thằng nhóc mập mạp, đáng yêu, làm tăng thêm số lượng nam nhân trong nhà tôi, nghe hồ ly Tiểu Bạch nói, ba tôi còn trộm khóc.

Sau đó cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, có vui có buồn..... quan trọng nhất là hiểu được quý trọng những điều ta đang có được.

Câu chuyện của tôi đến bây giờ thì đã xong, một hồi khôi hài, một hồi hài kịch, cảm ơn mọi người đã chú ý lắng nghe.

52. Chương 52: Phiên Ngoại: Đặt Tên Con Quả Là Một Vấn Đề Trọng Đại

Khi còn nhỏ tôi vô số lần đau khổ vì tên của mình, tôi từng kháng nghị qua ba ba, nói ba ba đổi tên cho tôi nhưng ai ngờ ba ba lại nói, tên này là món quà tuyệt nhất là mammy để lại cho tôi, cho nên vì thế ba ba sẽ không sửa giúp tôi, vì thế tôi chỉ có thể câm nín sống cho qua ngày.

Tôi từng nói với Tư Đồ là nếu có ngày tôi có con, tôi phải cho đứa bé ‘Đồng cam cộng khổ’ với tôi, tôi có một cái tên bị mọi người giễu cợt cho nên con tôi phải đồng cam cộng khổ với mẹ nó, nhất định nó phải có một cái tên thật đặc biệt.

Tư Đồ nghe tôi nói xong khinh bỉ tôi hết cỡ nói, hơn nữa bắt đắ dĩ ai thán: “Bên người tôi sao mà toàn người bất thường không thể này~~”

Tôi nói, nếu ông xã tương lai tôi họ Tiền, vậy bất kể con sinh ra là con trai hay con gái thì đều kêu là Tiền Đa Đa (tiền nhiều hơn), nếu ông xã tương lai của tôi họ Lương thì con trai kêu là Lương Lãnh (trà nguội), con gái thì kêu là Lương Hi (cái chiếu), nếu ông xã tương lai họ Hà thì con trai kêu là Hà Phàm (cặp lồng đựng cơm), con gái gọi là Hà Tử (hòm).

Tư Đồ ngã xuống đất học máu ba thằng thiên không dậy nổi, vì hài hòa xã hội này, Tư Đồ kiên nhẫn giáo dục tôi.

“Tiểu Chu, bé trai không nói làm gì, nhưng bé gái hẳn là phải đặt tên gì đáng yêu một chút, từ láy là lựa chọn không tồi đó, ví dụ nhưng Thiển Thiển (nhọt nhọt), có một danh nhân đặt tên cho con gái mình là Thiển Thiển, vô cùng đơn giản, ví dụ như tớ có bà chị họ, ông chồng họ Diêu, bọn họ đặt tên cho con gái mình là Diêu Tường Tường (diêu suy nghĩ), vừa đơn giản vừa có chiều sâu, bọn họ hy vọng con trước khi làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ kĩ một chút, như vậy mới sống thành công!”

Phải là từ láy sao? Tôi nghĩ nghĩ, đề nghị ra vô số tên như ‘Ái Ái, Bao Bao, Nữ Nữ’ (Yêu Yêu, Bánh Bao, Bé Gái)..... Cuối cùng điều bị Tư Đồ gạt đi hết, thật ra riêng có nhân tôi cảm thấy ‘Bao Bao’ là lựa chọn không tồi, bánh bao đó, rất đáng yêu, ăn lại ngon, Tư Đồ hoàn toàn lên cơn ==

Hiện tại tôi rất cuộc cũng lập gia đình, có điều ông xã của tôi không phải họ Tiền cũng không phải họ Lương, anh ta họ Diệp, vì thế ngày đặt tên cho đứa bé tôi phải gờ ma chướng lên, đặt cho đứa con một cái tên ‘trâu bò’ một chút.

“Em cảm thấy tên ‘Diệp Ván’ không tồi!” Gần đây diễn viên Diệp Ván rất nổi tiếng. (Diệp Ván là diệp hồi ==)=)

“Không được!” Diệp Tử Ninh không cần suy nghĩ lập tức phủ định phương án của tôi.

Quá phẫn, không để lại tí mặt mũi nào cả! Tôi tức giận cắn một miếng bánh ngọt, đứa bé là do tôi sinh, nói như thế nào thì tôi cũng phải có phần nữa quyền quyết định chứ, nói sau nữa thì anh ta làm được cái gì nào, chẳng phải chỉ là cống hiến một viên tinh trùng sao? Đứa bé này tôi vất vả mang thai chín tháng mới sinh ra, cho nên nói về công lao, tôi đương nhiên là nhiều hơn rồi.

“Vậy thì kêu là Diệp Nhất đi, nhủ danh là ‘Tiểu Nhất’, về sau sinh đứa thứ hai kêu là Diệp Nhị, nhủ danh là ‘Tiểu Nhị.’” [Sun: chết mất thôi, tiểu nhị ời là tiểu nhị ~~ , bé cưng chưa ra đời đã có cái tên ba chấm hết chỗ nói~~]

Khóe miệng Diệp Tử Ninh run run một chút, hoàn toàn không để ý đến tôi nữa, một mình ôm đứa bé trở về thư phòng.

Bỏ lại tôi một mình nước mắt như mưa, hu hu hu....

Cuối cùng tên của đứa bé da hai lão gia của Diệp gia quyết định, nhủ danh thì do Diệp Tử Ninh quyết định, còn tôi thì gọi nói là “Dã Mã”. (Sun: Dã mã là con ngựa hoang ==)=)

Nhưng bi ai nhất chính là ngoại trừ tôi, những người khác đều kêu đứa bé là Diệp Tử, sau mấy tháng tôi cuối cùng cũng thỏa hiệp, bởi vì tôi kêu ‘Dã Mã’, đứa bé cũng không thêm liếc mắt tới tôi một cái nữa, bi ai aaaaaa

-0-

Vấn đề sữa bột

Lúc trước có Ba Lộc, sau có Thánh Nguyên, bạn có dám uống sữa nữa không?

Trước khi sữa bột Ba Lộc làm cho thận người ta kết sỏi, làm cho lòng tôi hãy còn sợ hãi, nhưng không nghĩ tới mới cách đây hai năm, sự kiện Ba Lộc còn rõ ràng ra trước mắt, khi tất cả tâm điểm của xã hội còn đặt sự chú ý lên sữa bột trẻ con thì lại xuất hiện tiếp sự kiện Thánh Nguyên, mọi người hoang mang vô cùng.

Tôi mỗi ngày xem tin tức, càng xem trong lòng càng lo lắng, ở thành phố này có vài đứa nhỏ xuất hiện hiện tượng trưởng thành sớm thì ở thành phố kia lại có bé con nổi hạch dưới ngực, đồng thời còn có bệnh trạng nhiễm trùng, càng ghê người hơn là còn có một bé gái một tuổi còn xuất hiện hiện tượng có kinh.

Tôi còn xem càng không bình tĩnh nổi, tuy rằng tôi có con với Diệp Tử Ninh là ngoài ý muốn nhưng đứa bé này dùng sao cũng là do tôi mang thai chín tháng mới sinh ra, là thân sinh cốt nhục của tôi, tôi phải vì tương lai của nó phụ trách mới được!

Có thể ban ngày suy nghĩ thì ban đêm nằm mộng, trong mơ tôi mơ thấy hai hạt đậu đỏ trước ngực Diệp Tử phát triển thành cup C, tôi hoảng hồn tỉnh lại, động tác đầu tiên không phải chạy đến phòng trẻ con mà làm theo bản năng sờ sờ bộ ngực cup A của mình, tự nhiên lại cảm thấy buồn buồn, vì sao không phải là tôi phát triển thành cup C chứ, nếu như thế thì từ ác mộng biến thành hỉ mộng rồi, haizzzzzzz.

Ngay sau đó, tôi lập tức chạy đến phòng trẻ con, cởi quần áo của Diệp Tử ra, sau đó bắt đầu giở trò..... Khụ khụ..... mọi người đừng có hiểu sai nha Tôi chỉ là kiểm tra toàn thân của em bé thôi.

Tôi cầm lấy kính lúp, chăm chú xem hai hạt đậu đỏ nhỏ nhỏ trên ngực của Diệp Tử, uhm, vẫn bình thường, Diệp Tử bị tôi làm tỉnh, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn tôi.h

“Diệp Tử, là mami đây, mami đang làm kiểm tra toàn thân cho con, đợi chút nữa là xong rồi, con phải ngoan ngoãn không được khóc đấy nhé, khóc sẽ đánh thức ba ba đó, biết không?” Nói xong tôi ở trên khuôn mặt mềm mại của Diệp Tử hôn một cái, cảm giác thật không tồi, lại hôn một cái nữa, Diệp Tử bị tôi chọc chắc là bị nhột, cười khanh khách không ngừng.

“Xuyt..... không được cười lớn quá chứ, sẽ đánh thức ba ba đấy!” Tôi có tạt giạt mình nhìn cửa một chút, cũng may là Diệp Tử Ninh không có đến.

Nhanh lên nhanh lên, đợi lát nữa Diệp Tử Ninh tỉnh thì không tốt lắm, tôi dời kính lúp xuống dưới.

May mắn may mắn, tiểu đệ của Diệp Tử vẫn bình thường, sở dĩ tôi lo lắng này là vì hôm nay TV mới đưa tin, có một cậu bé thể nhưng mỗi ngày đều xuất hiện hiện tượng xuất tinh sớm, cho nên tôi vô cùng lo lắng cho Diệp Tử nhà tôi sẽ trưởng thành sớm, nếu thật sự xuất hiện tình huống này, tôi tránh không khỏi tai kiếp rồi

~

Bỗng nhiên..... Một giọng nói âm trầm vang lên trên đầu tôi, tôi ‘A’ một tiếng, sợ tới mức nhảy dựng lên, kính lúp trong tay làm một đường parabol hoàn mỹ, vừa vắn đáp xuống trên đầu người kia.h

“Chết..... Diệp ba ba..... ba ba không sao chứ?”

“.....Không có việc gì.....”

“Nhưng hình như đầu ba ba bị đổ máu rồi.....” Tôi tay chân luống cuống.

“..... Không có việc gì, chỉ là có hơi choáng váng mà thôi.” Diệp ba ba hơi lung lay một chút, tôi lập tức đỡ ông ấy ngồi xuống.

Lại bỗng nhiên..... ở cửa lại xuất hiện một giọng nói khác, tôi lại hoảng sợ, vì sao mà người nhà này đi đường đều không có âm thanh gì hết vậy?! Hừ chết người không đền mạng nha~~

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“..... Cái này.....” Tôi do dự không biết nên mở miệng như thế nào.

“Em đang làm gì thế? Vì sao đầu của ba ba lại bị thương?” Diệp Tử Ninh lấy ra hộp y tế giúp ba ba xử lý miệng vết thương, cũng may là chỉ bị trầy da, không có gì đáng kể.

Ngay khi tôi đang cố gắng giải thích với Diệp Tử Ninh tôi làm sao làm trầy da của ba ba thì ba ba lại nói một câu làm tôi điên cả người.

“Tiểu Chu nó đang sờ mó Diệp Tử.”

Nào có, oan uổng quá đi, tôi không có mà!!! Tôi làm sao mà biến thái đến độ đi sờ mó con trai mình chứ!!!!

Nhưng Diệp Tử Ninh nghe được lời nói của Diệp ba ba, lập tức ngẩng đầu liếc tôi, sao đó quay đầu nhìn qua Diệp Tử đang ở trần truồng, sắc mặt lập tức thay đổi, “Trư Trư, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Ninh Ninh, anh phải tin tưởng em, em không có đi sờ mó Diệp Tử, em chỉ là đang làm kiểm tra toàn thân con thôi.”

“Vô duyên vô cớ làm chi mà kiểm tra toàn thân cho Diệp Tử, cho dù có làm thì cũng có thể đi bệnh viện kiểm tra, không phải giống như con cầm cái kính lúp mà” Câu nói sau, Diệp ba ba hình như ngượng ngừng nói tiếp, ông ấy một mực nhận định tôi sờ mó con trai mình rồi.

Đậu Nga năm đó cũng không có oan uổng đến cỡ tôi vậy nữa à ~~

“Đó là bởi vì.....” Tôi nắm nắm góc áo của mình, vẫn không dám đem tình hình thực tế nói ra.

“Bởi vì sao?” Hai cha con Diệp gia cùng bức.

“Bởi vì Thánh Nguyên!”

“Thánh Nguyên thì sao?”

“Không phải trên tin tức nói rất nhiều chuyện vì sữa mà con bọn họ trưởng thành sớm hay sao?”

“Cái này anh biết, nhưng cái này có liên quan gì đến Diệp Tử? Nếu anh không làm thì sữa bột của Diệp Tử đều là nhập khẩu!” Diệp Tử Ninh không bao giờ hàm hồ, nghĩ cũng biết là hôm nay tôi không có khả năng lừa gạt anh ta rồi, chỉ còn con đường thành thật thôi!

Làm sao mà không có liên quan gì đến Diệp Tử chứ.....

“Hu hu..... Em không phải là cố ý..... em mua sữa bột Thánh Nguyên, sau đó cho Diệp Tử uống, không nghĩ tới Thánh Nguyên..... em sợ Diệp Tử xuất hiện hiện trạng trưởng thành sớm nên mới lại đây kiểm tra toàn thân cho con.”

Diệp ba ba nghe tôi nói thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng Diệp Tử Ninh vẫn nhăn mày nhăn mặt như cũ, “Vô duyên vô cớ vì sao muốn mua sữa bột Thánh Nguyên?”

“Em..... Ha ha..... cái này..... Hôm nay thời tiết thật là tốt nha, nếu không chút nữa chúng ta bế Diệp Tử đi dã ngoại ngoại thành đi?” Tôi bắt đầu chột dạ không dám đối diện với Diệp Tử Ninh.

Diệp Tử Ninh nhìn chăm chăm tôi hồi lâu, ngay tại khi tôi sắp hồng mắt anh không cũng không truy cứu nữa, anh ta dìu Diệp ba ba trở về phòng, sau đó kêu bảo mẫu chăm sóc cho Diệp Tử, mà tôi..... hu hu..... thì bị anh ta nắm kéo về phòng.

“Hiện tại có thể nói lí do vì sao em mua sữa bột Thánh Nguyên chưa?” Diệp Tử Ninh nằm nghiêng trên giường, ánh mắt chăm chú nhìn vào tôi.

“Cái này.... Có thể không nói được không?”

“Em nói thế nào?” Anh ta hỏi lại tôi, khoe miệng hơi cong lên, lập tức làm cho tim tôi đập gia tốc.....

Thật là vô cùng thất sách, kết hôn đã hơn được một năm mà tôi vẫn không kháng cự nổi sắc đẹp của anh ta!!!!

“Không phải nói sữa bột thánh Nguyên có yếu tố kích thích sinh dục sao? Đứa nhỏ sẽ trưởng thành sớm, cho nên.....” Tôi nhắm mắt nói nhanh, quả thật vô cùng mất mặt, trời ơi là trời!!!!

Diệp Tử Ninh nhìn tôi hồi lâu, sao đó cười nghiêng ngả, “Trư Trư..... em như thế nào đáng yêu như vậy.....”

Chán ghét..... Vẫn là bởi vì bộ dáng của anh ta rất chói mắt, mà ngực tôi lại thật bằng phẳng cho nên tôi vẫn lo lắng anh ta ghét bỏ tôi không đủ đầy đặn.

Tôi then đến mức muốn chui xuống đất, chuẩn bị trốn đi nhưng Diệp Tử Ninh người cao chân dài, đi đến vài bước là đến bên người tôi, từ sau lưng ôm lấy tôi, đầu vô cùng thân thiết để lên đầu tôi.

“Trư Trư ngoan..... Anh không phải là cười nhạo em..... anh chỉ là..... Xì.....” Nói xong anh ta lại nhin không được nở nụ cười.

Hu hu hu..... hơi quá đáng!!! Tôi muốn đứng lên nhưng Diệp Tử Ninh lại ôm tôi thật chặt.

“Được rồi, anh không có cười em, Trư Trư, em vì anh làm như vậy làm cho anh thật vui vẻ, nhưng mà em phải biết rằng uống sữa bột không thể làm cho nơi này.....” Nói đến đây một bàn tay của anh ta lại không an phận.

Tôi ‘A’ một tiếng, mặt bắt đầu đỏ lên.

“Là không thể làm cho nơi này của em lớn lên, bất quá có một phương pháp có thể thử xem....”

“.....Uhm..... phương pháp gì?” Tôi vô lực tựa vào trên người Diệp Tử Ninh.

Diệp Tử Ninh cười cười, rất đen tối nhưng lại vô cùng điển trai, “Làm vận động mát xa, giống như bây giờ.....”

“Chán ghét..... Đại sắc lang.....”

“Chẳng lẽ phục vụ của anh làm em không hài lòng sao?” Diệp Tử Ninh ôm tôi đặt trên giường, người lập tức đè lên người tôi.

“.....Uhm..... không được đụng vào nơi đó.....”

“..... Ha ha ha”

Thời tiết hôm nay quả nhiên rất không tồi, thật thích hợp để thực hiện vận động!

53. Chương 53: Phiên Ngoại Tư Đồ

Phương Bắc có nam nhân, tuyệt thế mà độc lập. Nhất cổ khuynh thành, tái cổ khuynh quốc, người này là Tư Đồ Ấu Dương – người khiến người ta kinh sợ một phương, Tư Đồ đại nhân. (= =! Tên này cũng quá độc đi, tác giả khẩy lỗ mũi trả lời: bởi vì ba hần họ Tư Đồ, mẹ hần họ Ấu Dương, cho nên được gọi là Tư Đồ Ấu Dương. Độc giả: = =#.)

Bởi vì Tư Đồ vừa xuất thế, lợi dụng ngoại hình kỳ lạ vang danh cả tiểu khu. Nghe nói ngày đó Tư Đồ sinh ra, xuất hiện rất nhiều hiện tượng kỳ quái, đầu tiên là ống nước nhà hần bị bể, tiếp theo WC nhà hần đổ, lại sau đó, ông nội Tư Đồ bị táo bón(Tư Đồ = =: chuyện này thì liên quan gì tới, tôi không xuất thế, ông ấy cũng táo bón à!), tiểu khu có một bà thầy bói tính toán tài tình, sắc mặt đều xanh phẫn một câu : trời giáng dị tượng, tất có đại loạn, tất có yêu nghiệt xuất hiện! [dị tượng là hiện tượng kì quái]

Cùng ngày, khi trời đầy rặng mây đỏ, mẹ Ấu Dương bụng đau đớn khó có chịu, tiếp theo bể nước ối. . . . Đứa nhỏ phải xuất thế, ba ba Tư Đồ vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, lại bị vấp chân vào ghế té xuống đất, cái trán nhất thời xuất hiện một cái bánh bao to thật to, cuối cùng vẫn là ông nội Tư Đồ lúc đây đang ngồi xổm trong WC gọi điện thoại đến bệnh viện.

Đến lúc đó, cả nhà đều xuất động , con cháu đời thứ 18 của gia tộc Tư Đồ xuất thế, đây chính là việc quan trọng nhất trong gia tộc năm ấy, hơn nữa mấy bác trai của Tư Đồ đều sinh con gái, mà mẹ Ấu Dương này mang thai, mặc kệ là từ góc độ khoa học hay là theo góc độ mê tín đều xác nhận là bé trai, cho nên gia tộc Tư Đồ sôi trào, đây chính là đơn truyền mấy đời a, cháu đích tôn của gia tộc Tư Đồ a! Cho nên mọi người không khó tưởng tượng, theo mammy Ấu Dương vào bệnh viện còn có bốn chú, ba bác, còn có cái gì thăm

thẩm, ông nội, bà nội. Loạn thất bát tao, đi hết hai mươi mấy người, làm cho MM tiếp tân của bệnh viện sợ hãi, nghĩ đến bệnh viện có người chết, hiện tại người nhà người chết qua thảo phạt bệnh viện.

Vật lấy hi làm quý, đứa con trai độc nhất của gia tộc Tư Đồ ngay cả sinh ra cũng làm ọi người bất an a — mẹ Âu Dương khó sanh ! !

Lúc ấy ba ba Tư Đồ đã ký sinh tử ước, khụ khụ, nhưng mà phải trước bảo đứa nhỏ hay là bảo vệ mẫu thân đây, ông nội cùng bà nội Tư Đồ nước mắt tung hoành, run rẩy rất muốn phải bảo vệ tôn tử, nhưng mà ba ba Tư Đồ thật yêu vợ, vì thế tuyệt bút vung lên, bảo vệ bà xã đại nhân (bởi vì chuyện này, từ lúc bé đến lúc 5 tuổi Tư Đồ cũng không cùng thân với ba ba Tư Đồ, ba ba Tư Đồ buồn bực đã nhiều năm.)

Cũng may, được tổ tiên Tư Đồ gia tộc che chở, mẫu tử bình an.

Chính là. !

Vấn đề lại tới nữa, người của Tư Đồ gia tộc nhìn thấy đứa bé kia, đều cự tuyệt nhận, cho rằng bệnh viện khẳng định là đem đứa nhỏ ôm sai rồi, kiên quyết yêu cầu phải trả về đứa nhỏ ” của mình” .

Đây là vì sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi Tư Đồ gia tộc không tiếp thu đứa bé này?

Đây là vì nguyên nhân lịch sử sâu sắc, lúc ấy, khi y tá xanh mặt bế một đứa bé trai từ trong phòng sinh ôm ra, bà nội Tư Đồ vừa thấy, liền mở miệng ra, một hơi thiếu chút nữa không đứng dậy nữa, gần đi đoàn tụ ông bà, ông nội Tư Đồ vừa thấy bạn già biểu tình này, cũng kinh ngạc, chạy tới vừa thấy, ôi, mẹ yêu của tôi, bệnh viện làm thế nào mà có hắc tinh tinh lui tới vậy trời?

Ba ba Tư Đồ lúc ấy vội vã nhìn bà xã, không nhìn đứa nhỏ, đợi cho ái thê thức tỉnh, một lòng muốn nhìn đứa nhỏ mình mang thai mười tháng một chút thì ba ba Tư Đồ mới nhớ tới con mình, chính là không nhìn đừng thôi, vừa thấy, nước mắt nam tử hán đều nhanh chảy ra, hấn đây là tạo nghiệt gì a, hấn cùng thê tử hai người tuy rằng không phải tuần nam mỹ nữ, nhưng tốt xấu mắt cũng là mắt, mũi cũng mũi, tính ra cũng không làm ... thất vọng Đảng, không làm ... thất vọng quốc gia, không làm ... thất vọng quần chúng nhân dân, đi ra ngoài ít nhất sẽ không bị cho là quái thú xổng chuồng, chính là đứa nhỏ trong tã lót này.

Ba ba Tư Đồ là nam tử hán đỉnh thiên lập đại, trong tự điển hấn cho tới bây giờ không có ba chữ ” Lệ Nam nhân “, hấn cảm thấy nam nhân khóc, chính là một loại tội, không phải biểu hiện nam tử hán, nhưng một khắc kia lúc hấn nhìn đến ngũ quan kinh thể hải tục của đứa nhỏ mình, hấn ”Oa” một tiếng khóc đi ra: “Con trai à, ba ba thực xin lỗi con!”

Mẹ Âu Dương vừa thấy bộ dáng này của trượng phu, nhất thời trợn tròn mắt, cô biết nam nhân này bảy tám năm, chưa từng có thấy hấn có một mặt “Yếu đuối” như vậy, hấn vẫn là ông trời của cô, là nơi dựa vào của cô, nhớ năm ngoái ba chồng của cô bị bệnh nặng nhập viện, nam nhân này cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, nhưng hôm nay lại. Hơn nữa nước mắt này không giống như là cực vui mà khóc a.

Cho nên khi cô nhìn thấy nam nhân của mình bỗng nhiên khóc nước mũi đều đi ra, kinh ngạc của cô là không thể dùng ngôn từ để thuyết minh, nhưng khi cô xem chính đứa nhỏ mình mang thai chín tháng, cô rốt cục cũng hiểu được vì sao chồng mình luôn luôn kiên cường bỗng nhiên lại rơi nước mắt .

Đứa nhỏ này tình yêu cả đời bọn hấn a! Mẹ Âu Dương đem đứa bé gất gao ôm vào trong lòng ngực, con trai, mamý sẽ dùng cả đời yêu thương để bồi thường bề ngoài của con.

Đối với bề ngoài Tư Đồ, người viết thật sự là lạc bút, không thể dùng dăm ba câu để miêu tả, chỉ có thể dùng một câu đối thuyết minh ọi người:

Về trên: Xem bóng dáng cấp sát thiên quân vạn mã;

Về dưới: Quay đầu dọa lui trăm vạn hùng binh;

Hoành phi: Má ơi!

Các vị độc giả bởi vậy có thể tưởng tượng bên ngoài kinh thể hải tục của bạn học Tư Đồ chưa, Tư Đồ trưởng thành như vậy, là bất hạnh nhưng mà hấn là bất hạnh trong may mắn, bởi vì Tư Đồ gia tộc không vì hấn như vậy mà vứt bỏ hấn, ghét bỏ hấn, ngược lại càng thêm bảo vệ hấn, vợ chồng Tư Đồ vì chuyện

tâm bồi dưỡng đứa nhỏ này đã quyết định không sinh lần thứ hai, để tránh này lạnh nhạt với đứa nhỏ đáng thương này, mà mặt khác, có thành viên trong gia tộc Tư Đồ cũng là vô cùng bảo vệ Tư Đồ, có gì tốt tốt người đầu tiên nghĩ đến khẳng định là Tư Đồ.

Vợ chồng Tư Đồ tư tưởng là thật đơn thuần, bọn họ không nghĩ tới nên vì đứa nhỏ trang điểm dung nhan, bọn họ chính là nghĩ thông suốt quá nội tâm kiên cường đến giáo dục đứa nhỏ, làm cho con bọn họ tuy rằng không có bên ngoài perfect nhưng có thể có nhân cách hoàn thiện, bọn họ thật là làm được, đáng thương Tiểu Tư Đồ của chúng ta lớn lên đại gia đình này là hoàn toàn không biết “Xấu” là cái nghĩa gì, hẳn một lòng nghĩ mình cũng giống như những người khác, nhưng mà biểu hiện giả dối này lại bị người ta hung hăng chà đạp mà tổn thương lòng tự trọng, người kia không phải là ai khác, chính là nữ chính –bạn học Tiểu Trư.

Nói năm ấy, Tiểu Tư Đồ của chúng ta ăn mặc vô cùng xinh đẹp đi đến trường, cầm trong tay một túi kẹo chocolate mà thân thích trong nhà mang về từ nước ngoài, vừa đi vừa hát “Tiểu thôi tiểu nhị lang, lưng túi sách đi đến trường đường.” , lại ở nửa đường nhảy ra con “Trình Giáo Trư”. [Sun: ngày xưa có Trình Giáo Kim, ngày nay có Trình Giáo Trư ==#]

“Uy. Ách (bị hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền trấn định). Cậu cầm trên tay là cái gì vậy?”

” Kẹo Chocolate, bác tớ mua về từ Australia.”

“Ăn ngon không?”

“Ừ, ăn ngon lắm.”

“Vậy cậu cho tớ ăn!”

“Không được.”

“Không cho tớ liền đánh cậu, nhanh lên lấy lại đây!” Tiểu cô nương hai tay chống nạnh, trên cao nhìn xuống, rất có hình thức ban đầu của đậu hủ Tây Thi.

“Nhưng mà đây là đồ của tớ, tớ vì sao phải cho cậu?” Cậu bé nắm chặt túi kẹo chocolate, chết cũng không buông tay.

“Bởi vì. Bởi vì bộ dạng cậu thật xấu cho nên cậu không xứng ăn kẹo.” Tiểu cô nương “Cái khó ló cái khôn” , thốt ra, khi đó tiểu cô nương còn nhỏ, còn không biết quy củ giang hồ — cảnh giới tổn hại người cao nhất là không tổn hại bề ngoài chà đạp người khác, càng không biết lời của mình là tàn nhẫn cỡ nào .

“Cậu. Cậu nói vậy, cậu mới bộ dạng xấu, cả nhà cậu mới bộ dạng xấu!” Tiểu Tư Đồ mặt đỏ bừng, thì ra N năm sau câu này nổi danh trên internet là do Tiểu Tư Đồ của chúng ta sáng chế.

“Chúng ta hai người so với nhau đương nhiên là cậu xấu hơn rồi. Bằng không chúng ta đi hỏi mọi người một chút?” Người chết vì tiền, trư chết vì đồ ăn ~~, bạn học “Trình Giáo Trư” hoàn toàn không phát hiện Tiểu Tư Đồ đã sắp khóc ra rồi.

“Người nào sợ là tiểu trư.”

Bạn học “Trình Giáo Trư” hoàn toàn không sợ nguyên rửa này, bởi vì cô bé vốn đã kêu “Tiêu Chu” , nhưng cũng sự thật là đứng ở bên cạnh hẳn, bọn họ vừa mới đi vào một khu trò chơi con nít, có một tiểu cô nương vừa thấy đến tiểu bằng hữu Tiểu Tư Đồ liền lập tức sợ tới mức “Oa oa” khóc lớn gọi mẹ, mẹ tiểu cô nương lại đây, biết bảo bối của mình là bị bộ dáng Tư Đồ dọa, vì thế che chở tiểu bảo bối của mình, chỉ vào cái mũi Tiểu Tư Đồ chửi ầm lên: h

“Con nít nhà ai bộ dạng xấu như vậy còn dám thả ra ngoài, dọa con nhà người khác không tốt a.”

“Bộ dạng xấu không phải sai của con, con trai à, chính là đi ra ngoài dọa người chính là con không tốt!”

“Bảo bối, mau nhắm mắt lại, mamy bế con về nhà.”

Tiếp theo các tiểu bằng hữu khác cũng cười nhạo Tiểu Tư Đồ xấu, Tiểu Tư Đồ mặt từ trắng chuyển thành hồng, lại từ hồng biến thành tím, cuối cùng thành màu xanh, quả thực chính là một cái cầu vồng.

Kết quả lần này là Tư Đồ khóc suốt ba ngày, tránh ở trong phòng không chịu đi ra, mọi người trong Tư Đồ gia tộc lo lắng, nhiều lần hỏi thăm mới biết là một con kêu “Tiểu Trư” khiến cho như vậy, Tư Đồ gia tộc lang huyết sôi trào, chạy đến người người gây họa định tính sổ, chính là vừa thấy người gây ra họa là một tiểu cô nương vẫn còn rất khả ái mập mập tròn tròn, hơn nữa khi tiểu cô nương chớp đôi mắt to hồn nhiên nhìn bọn họ, một chút tức giận cũng không phát được.

Nhưng bọn họ dù sao cũng càng yêu đứa con của mình, tất cả Tư Đồ gia tộc có người đề nghị, làm cho này con “Tiểu Trư” này làm vợ của Tiểu Tư Đồ, bạn học Tiểu Trư trưởng thành sớm vừa nghe phải cùng một người xấu như vậy cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, sợ tới mức bị bệnh ba ngày ba đêm, Tư Đồ gia tộc đành phải thôi, nhưng hai nhà từ nay về sau cũng thân thiết, vợ chồng Tư Đồ thật sự thích tiểu cô nương này, vì thế nhận Tiểu Trư làm con gái nuôi.

Tư Đồ là một đứa bé kiên cường, tuy rằng bề ngoài khiến cho kẻ khác khổ sở như thế nhưng mà hắn không có bởi vậy mà cam chịu, ngược lại hắn thật cố gắng, thành tích ở toàn bộ trường thường là đứng nhất, cầm kỳ thư họa, mọi thứ tinh thông, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, được cử đi học đại học trọng điểm, sau khi tốt nghiệp, trực tiếp được nhận vào một công ty quốc tế siêu lớn, trên phương diện học tập hay công tác, Tư Đồ gia tộc vô cùng cảm động, an ủi cùng tự hào, chính là ở phương diện cảm tình, Tư Đồ gia tộc lại đau xót cân não, vì việc này mà ông nội Tư Đồ lại bắt đầu táo bón .

Ông nội Tư Đồ (một bên ngồi chồm hổm WC một bên vẽ vẽ trên tường): Tư Đồ đứa nhỏ này đã 23 tuổi, nhớ năm đó mình bằng tuổi nó thì đã có hai đứa con, có điều đứa nhỏ này ngoại trừ con bé gọi là trư trư gì đó (kỳ thật con bé kia lớn lên cũng không giống là con gái), cho tới bây giờ đều không thấy nó mang theo cô gái nào khác về giới thiệu, vài năm trước mình đã chuẩn bị tốt áo mưa cho nó nhưng mà đến bây giờ đều chưa có tổng xuất đi, haizz. [Sun: sợ ông rồi, chuẩn bị cả áo mưa nữa = =#]

Bà nội Tư Đồ (mang theo kính viễn thị, ôm một con mèo tam thể phơi nắng): Đứa cháu nội Tư Đồ này a, đặc biệt ngoan đặc biệt hiếu thuận, lại thật thuần phác đơn thuần, lại không thích làm nam nữ quan hệ, (nhỏ giọng) đến bây giờ vẫn là con gà giò, người nói cô nương nào đó đến nhà Tư Đồ chúng tôi mà có hại a, người nói đúng không?

Ba ba Tư Đồ (đỏ hốc mắt): Con trai, ba ba thật xin lỗi con, đem con sinh thành cái dạng này. (một đầu tiến vào trong WC) [Sun: sắp có triệu chứng của táo bón = =#]

Mẹ Tư Đồ (ánh mắt kiên định): Con tôi chỉ là nhìn không thuận mắt một chút, chính là con chúng tôi có nhà có xe a ~~ vả lại đã chuẩn bị cho hắn mấy trăm vạn tiền để cưới vợ, tôi cũng không tin con gái bây giờ đều coi trọng bề ngoài.

Tư Đồ gia tộc lang huyết lại bắt đầu sôi trào, cả gia tộc động viên, cùng nhau giúp Tư Đồ tìm bạn trăm năm, vì thế một hồi oanh oanh liệt liệt tìm bạn trăm năm sắp bắt đầu!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/jq-thieu-dot-nam-thang>